Cel mai bun autor de thrillere în viață
Ken Follett

JOHN GRISHAM

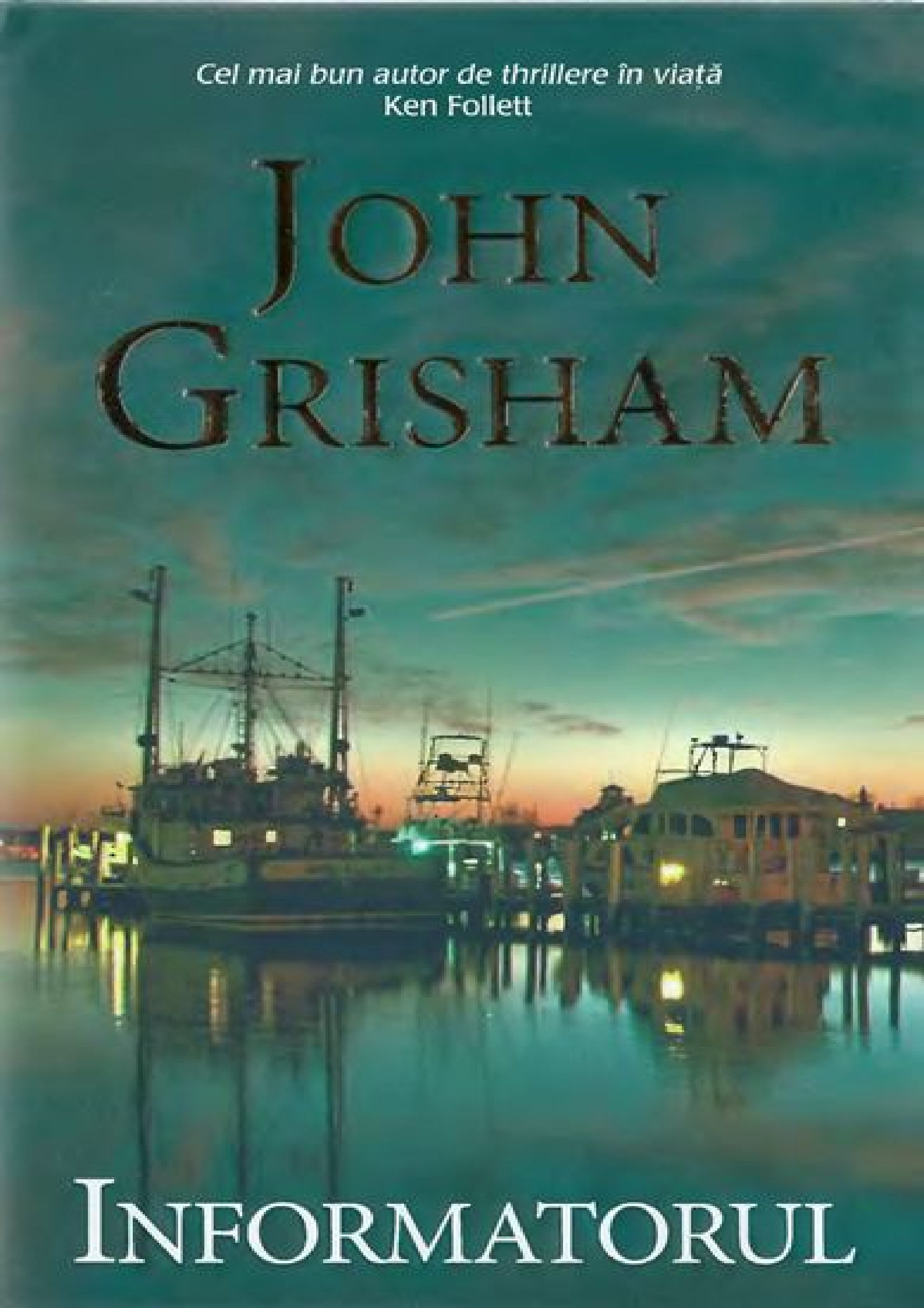

INFORMATORUL

Lacy Stoltz este investigatoare pentru Biroul de Conduită Judiciară din Florida. E avocată, nu polițistă, iar sarcina ei este să preia cazurile care se referă la abaterile judiciare. După nouă ani în cadrul BCJ, lucrurile se schimbă când Greg Myers, un avocat care și-a pierdut dreptul de a profesa, îi aduce la cunoștință detaliile unui caz de corupție.

JOHN GRISHAM

INFORMATORUL

Titlul original: *The Whistler*, 2016

Traducere din limba engleză Mihaela-Alina Ifrim prin Lingua Tradom

RAO 2018

Versiune ebook: v1.0, mai 2018

1

La radioul prin satelit cânta jazz ambiental, un compromis între cei doi ocupanţi ai maşinii. Lacy, proprietara Toyotei Prius şi deci a radioului, ura muzica rap aproape la fel de mult cât ura Hugo, pasagerul ei, muzica gen country contemporan. Nu reuşiră să se hotărască între emisiunile sportive, radioul public, hituri vechi, comedie pentru adulţi şi BBC, evitând muzica bluegrass[1], ariile de operă, CNN şi o întreagă serie de alte posturi. Din frustrare, din partea ei, şi din oboseală, din partea lui, renunţară dinainte şi se mulţumiră cu jazzul ambiental. Ambiental, pentru ca somnul adânc şi lung al lui Hugo să nu fie deranjat. Ambiental, deoarece lui Lacy nu-i prea plăcea jazzul. Încă un compromis, unul dintre multele care le-a susţinut munca în echipă de-a lungul anilor. El dormea, ea conducea şi amândoi erau mulţumiţi.

Înainte de criza economică mondială, sau Marea Recesiune, care a început în luna decembrie 2007, Biroul de Conduită Judiciară[2] avea acces la o mică rezervă deţinută de stat compusă din maşini Honda, toate cu patru uşi, albe şi cu puţini kilometri la bord. Dar cum bugetul a fost tăiat, au dispărut. Lacy, Hugo şi nenumăraţi alţi angajaţi bugetari din Florida trebuiau, aşadar, să-şi folosească propriile vehicule în interesul statului, pentru care primeau cincizeci de cenţi la un kilometru şi jumătate. Hugo, cu patru copii şi un ditamai creditul ipotecar, conducea un Ford Bronco antic cu care abia dacă ajungea la birou, darămite să parcurgă distanţe mai mari. Şi în acel moment dormea pe locul pasagerului.

Lacy se bucura de linişte. Se ocupa singură de majoritatea cazurilor care-i fuseseră atribuite, aşa cum făceau şi colegii ei. Concedierile masive au decimat biroul, aşa că BCJ împărţea responsabilitatea între ultimii săi şase investigatori.

Doar şase, într-un stat cu douăzeci de milioane de oameni, cu o mie de judecători în şase sute de Curţi judecătoreşti şi procesând o jumătate de milion de cazuri pe an. Lacy era extrem de recunoscătoare că aproape toţi judecătorii erau oameni cinstiţi, muncitori şi dedicaţi spiritului de dreptate şi egalitate. Altfel, ar fi plecat de mult. Cele câteva excepţii negative o ţineau ocupată cincizeci de ore pe săptămână.

Semnaliză atingând uşor comutatorul şi încetini pe banda de ieşire. Când maşina ajunse la un indicator Stop, Hugo se aranjă brusc în scaun de parcă ar fi fost treaz şi pregătit pentru întreaga zi.

— Unde suntem? întrebă el.

— Aproape că am ajuns. Mai avem douăzeci de minute. E numai bine să te întorci pe partea cealaltă şi să sforăi la fereastră.

— Scuze. Am sforăit?

— Întotdeauna sforăi, cel puţin aşa zice soţia ta.

— Păi, în apărarea mea, am avut grijă până la trei dimineaţa de ultimul ei copil. Cred că-i fată. Cum o chema?

— Pe soţie sau pe fiică?

— Ha, ha!

Scumpa şi mereu însărcinata Verna ţinea pentru ea prea puţine informaţii atunci când venea vorba despre soţul ei. Asta era vocaţia ei, să-i ţină ego-ul sub control, ceea ce nu era deloc uşor. Într-o altă viaţă parcă, Hugo a fost fotbalist, vedetă în liceu, apoi cel mai apreciat din anul lui la Universitatea de stat din Florida şi primul student boboc care a trecut de linia de apărare. A jucat în ofensivă ca *tailback* – aşezat cel mai în spate şi folosit pentru majoritatea alergărilor –, strivind şi impresionând, vreme de cel puţin trei meciuri, până când l-au scos de pe teren pe targă cu subluxaţie vertebrală în partea de sus a coloanei. A jurat să revină. Maică-sa i-a interzis. A absolvit cu distincţii şi a urmat Dreptul. Zilele lui de glorie au devenit repede istorie, însă el avea să-şi păstreze ceva din

lăudăroşenia specifică tuturor americanilor. Nu putea altfel.

— Douăzeci de minute, zici? mormăi el.

— Desigur, sau poate nu. Dacă vrei, te las în maşină cu motorul pornit şi poţi dormi toată ziua.

Hugo se întoarse pe partea dreaptă, închise ochii şi spuse:

— Vreau un nou partener.

— E şi asta o idee, dar problema este că nimeni altcineva nu te vrea.

— Şi vreau să fie unul cu o maşină mai mare.

— Parcurge optzeci de kilometri cu patru litri de combustibil.

Mârâi iar, stătu liniştit un pic, apoi se suci, tresări, mormăi şi stătu drept în scaun. Îşi frecă ochii şi întrebă:

— Ce ascultăm?

— Am avut discuţia asta în urmă cu multă vreme, când am plecat din Tallahassee, chiar când ţi-ai început hibernarea.

— M-am oferit să conduc, din câte-mi amintesc.

— Mda, cu un ochi deschis. A însemnat atât de mult! Ce mai face Pippin?

— Plânge mult. De obicei, şi spun asta având o ditamai experienţa, când un nou-născut plânge, are un motiv. Mâncare, apă, scutece, mama – orice. Nu şi ea. Zbiară din toţi rărunchii. Habar n-ai ce pierzi!

— Dacă-ţi aminteşti, am stat peste noapte de vreo două ori cu Pippin.

— Da, şi să-ţi dea Dumnezeu sănătate. Vii în seara asta?

— Oricând. E al patrulea copil. N-aţi vorbit şi voi despre metode contraceptive?

— Am cam început să discutăm despre asta. Şi acum că tot ne aflăm la subiectul ăsta, cum mai stai cu *viaţa sexuală?*

— Scuze. A fost greşeala mea.

La treizeci şi şase de ani, Lacy era singură şi destul de atrăgătoare, iar viaţa ei sexuală

reprezenta o sursă necontenită de şuşoteli şi curiozitate în birou.

Se îndreptau către est, spre Oceanul Atlantic. Până la St. Augustine, în Florida, mai erau treisprezece kilometri. Lacy închise, în cele din urmă, radioul.

— Şi ai mai fost aici? întrebă Hugo.

— Da, în urmă cu câţiva ani. Am petrecut o săptămână cu iubitul de atunci într-un apartament de pe plajă al unui prieten.

— Sex la greu?

— Iar începi? Ai mintea doar la prostii?

— Păi, dacă mă gândesc bine, răspunsul e da. Plus că trebuie să înţelegi că Pippin are deja o lună, ceea ce înseamnă că Verna şi cu mine n-am mai avut relaţii normale de cel puţin trei luni. Încă susţin, cel puţin în sinea mea, că m-a tăiat de la porţie cu trei săptămâni mai devreme, nu că ar conta. Oricum, nu mă pot întoarce în timp să recuperez, nu? Aşa că lucrurile sunt destul de intense în partea mea; nu-s convins că e valabil şi pentru ea. Trei plozi şi-un nou-născut pot afecta grav intimitatea.

— N-am să ştiu niciodată cum e.

El încercă să se concentreze la autostradă, însă după vreo doi, trei kilometri pleoapele îi deveniră din ce în ce mai grele şi începu să picotească. Ea îi aruncă o privire şi zâmbi. În cei nouă ani de când era în Birou, ea şi Hugo au lucrat împreună la vreo douăsprezece cazuri. Făceau echipă bună, aveau încredere unul într-altul şi amândoi ştiau că orice pas greşit din partea lui, deşi nu fusese înregistrat niciunul până în prezent, ar fi fost imediat raportat Vernei. Lacy lucra cu Hugo, dar bârfea şi mergea la cumpărături cu Verna.

St. Augustine era promovat ca fiind cel mai vechi oraş din America, locul exact în care a acostat conchistadorul spaniol Juan Ponce de León şi şi-a început explorarea. Având un trecut istoric captivant şi bazându-se pe turism, era un oraş

minunat, cu clădiri istorice şi straturi groase de muşchi care decorau stejarii antici. De cum intrară în oraş, traficul deveni lent şi ticsit de autobuzele turistice. În depărtare, pe partea dreaptă, o catedrală veche se înălţa deasupra oraşului. Lacy îşi amintea totul foarte bine. Deşi săptămâna petrecută acolo cu vechiul iubit fusese un dezastru, totuşi păstra amintiri frumoase despre St. Augustine. Unul dintre multele dezastre.

— Şi cine e acest informator pe care trebuie să-l întâlnim? întrebă Hugo frecându-se la ochi încă o dată, hotărât de data asta să rămână treaz.

— Nu ştiu încă, dar numele lui de cod este Randy.

— Bine, însă aminteşte-mi, te rog, de ce facem echipă pentru o întâlnire secretă cu un bărbat care foloseşte un nume fals şi n-a depus încă o plângere oficială împotriva unuia dintre mult stimaţii noştri judecători?

— N-am nicio explicaţie. Oricum, am vorbit cu el de trei ori la telefon şi pare chiar serios.

— Minunat! Şi când ai vorbit ultima oară cu un reclamant care să nu pară, ă, serios?

— Crede-mă, bine? Michael a zis să mergem, şi iată-ne aici.

Michael era directorul, şeful lor.

— Desigur. Niciun indiciu despre pretinsul comportament imoral?

— Oh, ba da. Randy zicea că e ceva de proporţii.

— Frate, toţi zic asta.

Cotiră pe King Street şi pătrunseră în traficul din centru. Era mijlocul lunii iulie, în plin sezon în nordul Floridei, iar turiştii se plimbau pe trotuare în pantaloni scurţi şi sandale fără să pară a avea vreo destinaţie precisă. Lacy parcă pe o străduţă laterală şi apoi se alăturară amândoi mulţimii de turişti. Petrecură o jumătate de oră într-o cafenea răsfoind broşuri elegante cu proprietăţi imobiliare. La prânz, aşa cum fuseseră instruiţi, intrară în

Lucas Grill şi ocupară o masă pentru trei persoane. Comandară ceai rece şi aşteptară. Treizeci de minute trecură fără niciun semn din partea lui Randy, aşa că-şi comandară sendvişuri. Cu garnitură de cartofi prăjiţi pentru Hugo şi fructe pentru Lacy. Cu ochii lipiţi de uşă, mâncară încet, aşteptând.

Fiind avocaţi de profesie, preţuiau timpul. În calitate de anchetatori au învăţat însă să aibă şi răbdare. Numai că cele două roluri intrau adeseori în conflict.

La 2:00 p.m., renunţară şi se întoarseră la maşina care semăna cu o saună înecăcioasă. Când Lacy răsuci cheia în contact îi sună telefonul. Număr necunoscut.

— Da, răspunse ea.

— Te-am rugat să vii singură, spuse Randy.

— Presupun că aveai dreptul să-mi ceri asta. Trebuia să ne întâlnim la prânz, să luăm masa.

— Sunt în port, la capătul King Street, la trei străzi distanţă, zise el după o pauză. Spune-i amicului tău să-şi vadă de treabă şi vorbim.

— Uite cum stă treaba, Randy, nu sunt poliţist şi nici nu mă descurc prea bine în a face pe agentul sub acoperire. Am să mă întâlnesc cu tine, să-ţi dau bună ziua şi toate cele, dar dacă nu-mi spui numele tău adevărat în următoarele şaizeci de secunde, plec.

— Mi se pare corect.

Ea închise telefonul şi mormăi ironic: „Mi se pare corect”.

*

Portul era plin cu ambarcaţiuni de agrement şi câteva vase de pescuit care soseau şi plecau în larg. Pe un ponton lung, cobora un cârd de turişti gălăgioşi ca nişte gâşte. Un restaurant cu o curte interioară la marginea apei avea o activitate destul de profitabilă. Echipajele de pe ambarcaţiunile de

tip charter curăţau punţile şi aranjau lucrurile pentru cursele de a doua zi.

Lacy merse de-a lungul cheiului central, căutând cu privirea un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată. În faţă, stând lângă o pompă de combustibil, un tip dintre cei care stau mai mult la plajă, însă care nu mai era de mult la fel de tânăr ca majoritatea celor de genul asta, îi făcu scurt şi stângaci din mână încuviinţând. Înclină şi ea capul în semn de răspuns şi continuă să meargă. Bărbatul avea vreo şaizeci de ani, iar de sub pălăria Panama i se revărsa mult păr alb. Pantaloni scurţi, sandale, o cămaşă ţipătoare înflorată, bronzul tipic şi o piele bătucită specifică celor care au petrecut prea mult timp la soare. Purta ochelari de aviator. Zâmbind, făcu un pas în faţă şi zise:

— Dumneavoastră trebuie să fiţi Lacy Stoltz.

Ea îi dădu mâna răspunzând:

— Da, şi dumneavoastră sunteţi…?

— Numele meu este Ramsey Mix. E o plăcere să vă cunosc.

— Asemenea. Trebuia să ne întâlnim la prânz.

— Îmi cer scuze. Am avut nişte probleme cu vasul.

Schiţă un gest din cap către o ambarcaţiune cu motor ancorată la capătul docului. Nu era cea mai lungă navă din port în momentul acela, dar era pe aproape.

— Putem vorbi acolo? întrebă el.

— Pe vas?

— Desigur. Oferă mai multă intimitate.

Să urce la bordul unei ambarcaţiuni cu un străin nu i se părea o idee prea bună, aşa că ezită. Înainte ca ea să replice, Mix adăugă:

— Cine e tipul de culoare?

Bărbatul privi către King Street. Lacy se întoarse şi-l zări pe Hugo ţinându-se foarte nonşalant după o şleahtă de turişti în apropiere de port.

— E colegul meu, răspunse ea.

— Un fel de gardă de corp?

— N-am nevoie de gardă de corp, domnule Mix. Nu suntem înarmaţi, însă prietenul meu ar putea ajunge lângă dumneavoastră în doar două secunde ca să vă arunce în apă.

— Să sperăm că nu va fi nevoie de aşa ceva. Am gânduri paşnice.

— Mă bucur să aud asta. Am să urc pe vas doar dacă rămâne acolo unde este. Dacă porniţi motorul, atunci întâlnirea noastră se încheie.

— Bine, mi se pare rezonabil.

Îl urmă de-a lungul cheiului, trecând de un şir de ambarcaţiuni care arătau de parcă nu mai văzuseră largul oceanului de luni bune, până la vasul lui inspirat botezat *Conspirator*. Mix urcă la bord şi îi întinse mâna în semn de ajutor. Pe puntea ambarcaţiunii, sub o copertină din pânză, era o masă mică din lemn cu patru scaune pliante.

— Bine aţi venit la bord! Luaţi loc, o invită el făcând un semn cu mâna către ele.

Lacy evaluă rapid împrejurimile.

— Suntem singuri? întrebă ea fără să se aşeze.

— Păi, nu tocmai. Am o prietenă căreia îi place să navigheze împreună cu mine. O cheamă Carlita. Vreţi s-o cunoaşteţi?

— Doar dacă are vreo însemnătate pentru povestea noastră.

— N-are.

Mix privea către port, unde Hugo stătea sprijinit de o balustradă. Îi făcu din mână vrând parcă să spună: „Urmăresc totul”. Mix îi întoarse gestul, apoi i se adresă lui Lacy:

— Pot să vă întreb ceva?

— Desigur, răspunse Lacy.

— Greşesc dacă presupun că tot ce urmează să vă spun va fi ulterior rezumat domnului Hatch?

— E colegul meu. Lucrăm împreună la unele cazuri, e posibil să lucrăm şi la acesta. De unde ştiţi cum îl cheamă?

— Păi, se întâmplă să deţin şi eu un computer. Am verificat site-ul. BCJ ar trebui să-l actualizeze.

— Ştiu. Au fost tăieri de buget.

— Numele lui îmi pare vag cunoscut.

— A avut o carieră sportivă scurtă ca jucător de fotbal american în cadrul Florida State.

— Poate că de acolo. Eu, unul, sunt suporter Gator.

Lacy alese să nu răspundă. Era ceva tipic zonei din sud, unde oamenii se ataşau de echipele de fotbal american cu un fanatism pe care l-a considerat mereu deranjant.

— Deci, o să ştie totul? conchise Mix.

— Da.

— Atunci, cheamă-l. O să pregătesc nişte băuturi.

2

Carlita servi băuturile pe o tavă vintage, din lemn – sucuri dietetice pentru Lacy şi Hugo şi o sticlă cu bere pentru Mix. Era o femeie drăguţă, latino-americană, mai mică decât Ramsey cu cel puţin douăzeci de ani şi părând foarte încântată să aibă musafiri, mai ales o altă femeie.

Lacy îşi notă ceva în carneţel, apoi spuse:

— O întrebare scurtă. În urmă cu un sfert de oră m-aţi sunat de pe un alt număr de telefon, diferit faţă de cel de săptămâna trecută.

— Şi asta e o întrebare? replică Mix.

— E pe-aproape.

— Bine. Folosesc multe cartele preplătite. Şi sunt mai tot timpul în mişcare. Presupun că numărul dumneavoastră este unul pus la dispoziţie de către angajator, nu-i aşa?

— Aşa e. Nu întrebuinţăm telefoanele mobile personale pentru treburile statului, aşa că numărul meu este prea puţin probabil să se schimbe.

— Ceea ce simplifică lucrurile, mă gândesc eu. Schimb telefoanele lunar, uneori chiar săptămânal.

Până atunci, în cele cinci minute împreună, tot ce afirmase Mix lăsa loc de şi mai multe întrebări. Lacy era încă iritată pentru că i s-a tras clapa la prânz şi nu-i plăcea acea primă impresie pe care şi-o crease.

— Bine, domnule Mix, din momentul acesta, Hugo şi cu mine nu vom mai spune nimic. Începeţi dumneavoastră să vorbiţi. Spuneţi-ne povestea şi, dacă vor lipsi unele pasaje care ne vor obliga să căutăm informaţii şi să bâjbâim în întuneric, atunci ne vom plictisi şi vom pleca frumuşel acasă. Aţi fost suficient de rezervat la telefon cât să mă ademeniţi aici. Începeţi să vorbiţi.

Mix îşi întoarse privirea către Hugo şi întrebă zâmbind:

— Aşa-i de directă mereu?

Fără să zâmbească, Hatch consimţi. Îşi împreună mâinile pe masă, aşteptând. Lacy lăsă pixul jos. Mix gâlgâi o duşcă de bere şi începu:

— Am practicat Dreptul vreo treizeci de ani în Pensacola. La o firmă mică – de obicei, cinci sau şase avocaţi. Pe vremuri o duceam bine şi viaţa era frumoasă. Unul dintre primii mei clienţi a fost un dezvoltator imobiliar, unul cu greutate, care construia imobile cu apartamente, vile, hoteluri, strip malluri – un nou concept de mall în aer liber, cu magazinele dispuse pe un rând cu spaţiu de promenadă în faţă, iar pe toată lungimea lui având locuri de parcare –, chestii specifice Floridei care apar peste noapte. N-am avut niciodată încredere în acest tip, dar făcea atâţia bani încât, în cele din urmă, am muşcat momeala. M-a vârât în nişte afaceri, câte-o firimitură pe ici, pe colo şi o vreme a funcţionat. Am început să visez că aveam să mă îmbogăţesc, ceea ce în Florida, cel puţin, poate cauza probleme grave. Prietenul meu îşi măsluia registrele financiare şi făcea mult prea multe datorii, lucru despre care nu ştiam nimic. Se pare că au existat nişte împrumuturi false, toate erau false, de fapt, iar agenţii FBI[3] au sosit cu una dintre bombele lor RICO[4], cu dispersie, şi au pus sub acuzare jumătate din Pensacola, inclusiv pe mine. Mulţi indivizi au fost „arşi” – dezvoltatori şi agenţi imobiliari, bancheri, avocaţi şi alţi avocăţei lipsiţi de scrupule. Probabil că nu sunteţi familiarizaţi cu cazul, deoarece anchetaţi judecători, şi nu avocaţi. Mă rog, am făcut o înţelegere, i-am turnat pe toţi, m-am declarat vinovat de unul dintre capetele de acuzare de fraudă poştală şi am petrecut şaisprezece luni într-o închisoare federală. Mi-am pierdut dreptul de a mai practica şi mi-am făcut o groază de duşmani. Acum stau mai mult ascuns. Am depus actele pentru repunerea în drepturi şi mi-am redobândit licenţa. Am un singur client în perioada asta şi el este individul despre care vom vorbi de-acum

înainte. Întrebări? li s-a adresat el, apoi a luat un dosar nemarcat de pe scaunul gol şi i l-a înmânat lui Lacy. Astea-s informaţiile despre mine. Articole de ziar, înţelegerea mea, tot ce aţi putea avea nevoie. Sunt cinstit, sau atât de cinstit cât poate fi un fost condamnat, şi fiecare cuvânt pe care vi-l spun este adevărat.

— Care este adresa dumneavoastră în prezent? întrebă Hugo.

— Am un frate în Myrtle Beach şi folosesc adresa lui în scopuri legale. Carlita are o locuinţă în Tampa şi mai primesc ceva corespondenţă şi acolo. Practic însă, locuiesc pe vasul ăsta. Am telefoane, fax, Wi-Fi, un duş mic, bere rece şi o doamnă drăguţă. Sunt un tip fericit. Ne tot fâţâim prin Florida, prin Arhipelagul Keys, prin Bahamas. Nu-i o pensionare prea grea, mulţumită Unchiului Sam.

— De ce aveţi doar un client? întrebă Lacy ignorând dosarul.

— Este prietenul unui prieten mai vechi, care-mi cunoaşte trecutul întunecat şi-şi închipuie că-mi voi asuma nişte riscuri pentru un comision gras. Are dreptate. Prietenul meu m-a căutat, pe urmă m-a convins să preiau cazul. Nu-mi cereţi să vă spun numele clientului, pentru că nu-l ştiu. Prietenul meu este intermediarul.

— Nu ştiţi numele propriului client? întrebă iar Lacy.

— Nu, şi nici nu vreau să-l ştiu.

— Şi ar trebui să întrebăm din ce motiv, sau să acceptăm asta, pur şi simplu? interveni Hugo.

— Ăsta e primul pasaj lipsă, domnule Mix, spuse Lacy. Şi nouă nu ne plac elementele lipsă. Ori ne spui tot, ori plecăm şi uităm de toate.

— Ei, relaxaţi-vă, bine? zise Mix în timp ce gâlgâi nişte bere. Asta e o poveste lungă, care are nevoie de ceva vreme pentru a fi dezvăluită. Implică o groază de bani, corupţie de te lasă mască şi nişte indivizi cu adevărat periculoşi, care nu s-ar

gândi prea mult înainte de a-mi trage vreo două gloanţe între ochi, sau vouă, sau clientului meu, sau oricui întreabă prea multe.

Urmă o pauză lungă în timp ce Lacy şi Hugo procesau informaţia. În cele din urmă, ea întreabă:

— Păi, şi atunci, din ce motiv v-aţi implicat în tot jocul ăsta?

— Pentru bani. Clientul meu vrea să înainteze o acţiune în justiţie în baza legii care protejează informatorii din Florida. Visează să adune milioane. Voi primi o parte frumuşică şi, dacă merge totul bine, n-o să mai fiu nevoit niciodată să iau clienţi.

— Atunci, înseamnă că trebuie să fie un angajat al statului, conchise Lacy.

— Cunosc legea, domnişoară Stoltz. Aveţi o slujbă solicitantă, eu nu. Am suficient timp să mă cufund în secţiunile codurilor şi jurisprudenţelor. Da, clientul meu este un angajat al statului Florida. Nu, identitatea lui nu poate fi dezvăluită; cel puţin nu acum. Poate mai târziu. Şi dacă vor fi bani la mijloc, vom reuşi să convingem un judecător să păstreze un dosar închis. Dar, pentru început, clientul meu este mult prea înspăimântat să semneze o plângere oficială adresată Biroului de Conduită Judiciară.

— Nu putem continua fără o plângere oficială semnată, explică Lacy. Legea, după cum bine ştiţi, este foarte clară.

— Da, chiar ştiu. Voi semna plângerea.

— Sub jurământ? întrebă Hugo.

— Da, aşa cum se cere. Clientul meu spune adevărul, aşa cred, şi sunt dispus să semnez cu numele meu.

— Şi nu vă e frică?

— Am trăit cu frica în sân multă vreme. Bănuiesc că m-am obişnuit cu sentimentul, deşi lucrurile ar putea să meargă prost.

Mix se întinse după un alt dosar şi scoase nişte hârtii pe care le puse pe masă.

— În urmă cu şase luni, m-am prezentat în instanţă la Myrtle Beach şi am solicitat schimbarea numelui. În prezent mă numesc Greg Myers şi acesta este numele cu care voi semna plângerea.

Lacy citi ordinul judecătoresc din Carolina de Sud şi pentru prima oară se întrebă dacă fusese o mişcare înţeleaptă să vină în St. Augustine ca să-l întâlnească pe Mix. Un angajat al statului mult prea înspăimântat să iasă în faţă. Un avocat care abia şi-a recăpătat licenţa şi atât de fricos, încât a fost în stare să meargă la tribunal într-un alt stat ca să-ş schimbe numele. Un fost condamnat fără o adresă propriu-zisă.

Hugo citi ordinul judecătoresc şi, pentru prima oară după mulţi ani, îşi dorea să fi purtat cu el o armă.

— Consideraţi că, în momentul acesta, vă ascundeţi? întrebă el.

— Haideţi să admitem că sunt doar foarte precaut, domnule Hatch. Sunt un căpitan de vas foarte experimentat care cunoaşte mult mai bine decât oricine m-ar putea căuta, dacă, într-adevăr, ar fi cazul, apele, mările, oceanele, curenţii marini şi recifele, bancurile de nisip şi plajele cele mai îndepărtate, precum şi toate locurile retrase.

— Ei bine, chiar pare că vă ascundeţi, interveni Lacy.

Myers încuviinţă, pur şi simplu, de parcă ar fi fost de acord cu afirmaţia. Toţi trei sorbiră din băuturi. În cele din urmă, adie o briză care mai atenua un pic umiditatea densă.

— O întrebare, adăugă Lacy răsfoind dosarul subţire. Există vreo legătură oricât de mică între problemele dumneavoastră legale şi comportamentul judiciar imoral despre care vreţi să discutăm?

Myers se gândi puţin, cântărind întrebarea.

— Nu.

— Să ne întoarcem la clientul acesta misterios, zise Hugo. Aveţi stabilită vreo formă de contact

direct cu el?

— Absolut niciuna. Refuză să folosească e-mailul, poşta, faxul sau orice tip de telefon care poate fi urmărit. Comunică prin intermediar, iar intermediarul fie mă vizitează, fie mă sună de pe vreun telefon mobil cu cartelă preplătită. E ciudat şi mănâncă mult timp, însă e destul de sigur. Fără nicio pistă, fără nicio înregistrare, nimic lăsat în urmă.

— Şi dacă aţi avea nevoie de el chiar în momentul ăsta, cum l-aţi contacta?

— N-a fost niciodată cazul. Presupun că aş suna intermediarul şi aş aştepta cam vreo oră.

— Unde locuieşte clientul?

— Nu ştiu sigur. Undeva prin regiunea Florida Panhandle.

Lacy trase aer în piept şi schimbă nişte priviri cu Hugo, după care întrebă:

— Bine, care-i povestea?

Myers privi în zare, de-a lungul luciului apei, dincolo de ambarcaţiuni, captivat de un pod basculant.

— Povestea asta are multe capitole, iar unele dintre ele încă se scriu, zise el într-un târziu. Scopul întâlnirii de faţă este de a vă spune suficient de mult cât să vă stârnesc curiozitatea, dar să vă şi înspăimânt suficient cât să daţi înapoi dacă asta vreţi. De fapt, asta este adevărata întrebare: Vreţi să vă implicaţi?

— Este vorba despre conduită judiciară imorală? întrebă Lacy.

— Cuvântul imoral este cu mult prea sărac. Ceea ce ştiu implică un nivel de corupţie nemaiîntâlnit până acum în această ţară. Vedeţi dumneavoastră, domnişoară Stoltz şi domnule Hatch, cele şaisprezece luni pe care le-am petrecut în închisoare n-au fost chiar fără folos. Am fost numit responsabil de bibliotecă şi am stat cu nasul în cărţi. Am studiat fiecare caz de corupţie judecătorească înaintat vreodată către acuzare, în

toate cele cincizeci de state. Am cercetarea, dosarele, notiţele, totul. Sunt omul potrivit dacă vreodată aveţi de nevoie de vreun atotştiutor. Iar povestea pe care v-o zic implică mai mulţi bani murdari decât toate celelalte cazuri adunate. Presupune, de asemenea, şi mită, extorcare de fonduri, intimidare, procese aranjate, cel puţin două crime şi o eroare judiciară. Un bărbat putrezeşte în culoarul morţii la o oră de aici pentru că i s-a făcut o înscenare. Bărbatul responsabil pentru crimă se află, acum, probabil, la bordul ambarcaţiunii lui, una mult mai frumoasă decât a mea.

Se opri, luă o înghiţitură de bere şi le aruncă o privire arogantă, satisfăcut cumva că le-a atras atenţia.

— Întrebarea este deci, repet: Vreţi să vă implicaţi? Ar putea fi periculos.

— De ce ne-aţi căutat pe noi? întrebă Hugo. De ce nu FBI-ul?

— Am avut de-a face cu FBI-ul, domnule Hatch, şi lucrurile s-au sfârşit prost. N-am încredere în ei şi în niciunul dintre cei care poartă insignă, mai ales în statul ăsta.

— Încă o dată, domnule Myers, noi nu suntem înarmaţi, spuse Lacy. Nu suntem anchetatori criminalişti. Se pare că dumneavoastră aveţi nevoie de ajutorul guvernului federal.

— Însă aveţi puterea de a emite citaţii, adăugă Myers. Aveţi un statut legal care vă permite să obţineţi citaţii. Puteţi cere oricărui judecător din statul ăsta să vă pună la dispoziţie orice documentaţie pe care o are în birou. Beneficiaţi de o putere considerabilă, domnişoară Stoltz. Aşa că, din multe puncte de vedere, investigaţi, până la urmă, şi activităţile cu caracter criminal.

— Adevărat, interveni Hugo, dar nu suntem echipaţi pentru a face faţă gangsterilor. Dacă povestea dumneavoastră este adevărată atunci se pare că cei vinovaţi sunt foarte bine organizaţi.

— Aţi auzit vreodată de Mafia Catfish[5]? întreabă Myers după ol duşcă lungă de bere.

— Nu, răspunse Hugo, iar Lacy clătină din cap.

— Ei bine, e o altă poveste lungă. Da, domnule Hatch, este o bandă foarte bine organizată. Are o lungă istorie în comiterea de infracţiuni care nu ne interesează, fiindcă nu-i implică pe membrii sistemului judiciar. Însă există o afacere în care membrii acestei grupări au cumpărat un judecător. Şi asta chiar vă priveşte.

Conspirator se legănă în urma unui vas de creveţi şi, pentru o clipă, toţi trei rămaseră tăcuţi.

— Dar dacă refuzăm să ne implicăm? întrebă Lacy. Ce se întâmplă cu povestea dumneavoastră?

— Dacă depun o plângere oficială, nu sunteţi obligaţi să vă implicaţi?

— Teoretic, da. Dar sunt sigură că ştiţi că avem la dispoziţie patruzeci şi cinci de zile ca să facem o evaluare pentru a stabili dacă plângerea e vrednică de a fi luată în considerare. Apoi anunţăm ţinta, adică judecătorul, şi-i stricăm ziua. Însă ne pricepem de minune şi la ignorat astfel de plângeri.

— Oh, da, exclamă Hugo zâmbind. Suntem birocraţi. Ne putem eschiva şi putem întârzia, şi avem cei mai buni oameni pentru aşa ceva.

— Nu puteţi tergiversa aşa ceva, zise Myers. E o manevră de mare amploare.

— Dacă e aşa de mare, de ce nu s-a descoperit nimic până acum? întrebă Lacy.

— Fiindcă este încă în desfăşurare. Şi n-a fost momentul potrivit. Din multe motive, domnişoară Stoltz, printre care cel mai important este faptul că niciunul dintre cei care deţin informaţiile n-a dorit să iasă la înaintare până acum. Ies eu la rampă. Întrebarea este următoarea: Vrea Biroul de Conduită Judiciară să-l investigheze pe cel mai corupt judecător din istoria jurisprudenţei americane?

— Unul dintre ai noştri? întrebă Lacy.

— Exact.
— Când îi vom afla numele? întrebă Hugo.
— Presupuneţi că e bărbat.
— Nu presupunem nimic.
— Asta e o manieră bună de a începe.

*

Briza cedă în cele din urmă, iar ventilatorul care se tot învârtea deasupra lor reuşea cu greu să disperseze aerul umed. Myers păru să fie ultimul care să înţeleagă că li se lipeau cămăşile de piele, aşa că, în calitate de gazdă a micii întruniri, preluă iniţiativa.

— Haideţi să mergem la restaurantul de aici ca să bem ceva, propuse el. Au un bar înăuntru cu aer condiţionat.

Închise o geantă de curierat din piele, de culoare verde-oliv, destul de ponosită. Lacy se întreba ce avea înăuntru. O armă de dimensiuni mici? Bani, vreun paşaport fals? Sau, poate, un alt dosar?

În vreme ce străbăteau debarcaderul, Lacy întrebă:

— Veniţi des în restaurantul ăsta?

— De ce aş răspunde la întrebarea asta? replică Myers, iar Lacy îşi dori să nu fi spus nimic.

Avea de-a face cu un om invizibil, aflat mereu pe fugă, şi nicidecum cu vreun marinăraş care naviga dintr-un port într-altul. Hugo clătină din cap. Lacy îşi făcu *mea culpa.*

Restaurantul era gol, iar ei ocupară o masă înăuntru de la care puteau admira întregul port. După ce se rumeniseră în căldura ca de cuptor timp de-o oră, găsiră aerul condiţionat ca fiind mult prea rece. Ceai cu gheaţă pentru cei doi investigatori, cafea pentru domnul Myers. Erau singuri; nimeni nu-i putea auzi.

— Şi dacă vă spunem că nu suntem prea entuziasmaţi de cazul ăsta, zise Hugo.

— Atunci, probabil că voi apela la planul B, deşi n-aş prea vrea. Planul B implică presa, vreo doi reporteri pe care-i cunosc, niciunul din ei prea de încredere. Unul este în Mobile, celălalt în Miami. Şi ca să fiu sincer, cred că se vor speria repede.

— Ce vă face să credeţi că n-o să ne speriem şi noi la fel de repede, domnule Myers? interveni Lacy. După cum am mai menţionat, nu suntem obişnuiţi să avem de-a face cu gangsteri. Şi oricum avem o groază de cazuri.

— Sunt convins că aveţi. Judecătorii corupţi sunt nelipsiţi din sistem.

— De fapt, nu sunt chiar aşa de mulţi. Doar câteva mere stricate, însă sunt destui împricinaţi nemulţumiţi care să ne dea de lucru. Multe plângeri, majoritatea fără vreun temei real.

— Desigur.

Myers îşi scoase tacticos ochelarii de aviator şi-i aşeză pe masă. Avea ochii umflaţi şi roşii, ca ai unui alcoolic, înconjuraţi de nişte cercuri de piele palidă, un contrast care-l făcea să semene cu un raton. Era evident că-şi dădea jos ochelarii foarte rar. Privi de jur împrejur încă o dată, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu se aflau în restaurant cei care erau pe urmele lui şi păru că se relaxează.

— Să vorbim despre această Mafie de pe Coastă, începu Hugo.

Myers scoase un mormăit însoţit de un zâmbet, de parcă abia aştepta să depene firul.

— Vreţi să aflaţi povestea, nu-i aşa?

— Dumneavoastră aţi adus vorba.

— Aşa este.

Chelneriţa servi băuturile şi dispăru. Myers luă o înghiţitură şi începu:

— Trebuie să ne întoarcem cu vreo cincizeci de ani în urmă. La o bandă compusă din nişte băieţi răi, al căror comportament infracţional se împărţea între diferite zone din Arkansas, Mississippi şi Louisiana, oriunde puteau mitui un şerif. Se

ocupau, în general, cu băutura de contrabandă, prostituţie, jocuri de noroc, ca pe vremuri, mă gândesc eu, doar că aveau mult mai multă putere şi nici nu făceau economie la cadavre. Îşi alegeau un district în care era permis comerţul cu alcool, de preferat unul la graniţa statului, şi-şi puneau la cale operaţiunile. Ca de fiecare dată, oamenii se saturau, alegeau un nou şerif, iar neisprăviţii părăseau oraşul. Cu timpul s-au stabilit pe coasta fluviului Mississippi, în jurul oraşelor Biloxi şi Gulfport. Cei care n-au sfârşit împuşcaţi au fost puşi sub acuzare şi trimişi la închisoare. Aproape toţi gangsterii iniţiali au dispărut până la începutul anilor ’80, dar au mai rămas câţiva dintre cei din generaţiile mai noi. Când jocurile de noroc au fost legalizate în Biloxi, asta le-a falimentat afacerea. S-au mutat în Florida şi au fost vrăjiţi de falsele afaceri cu terenuri, însă şi de uimitoarele profituri ale traficului cu cocaină. Au făcut o groază de bani, s-au reorganizat şi s-au transformat într-o chestie numită Mafia de pe Coastă.

— Am crescut în nordul Floridei, am urmat colegiul şi Dreptul aici, am trăit aici toată viaţa şi în ultimii zece ani am investigat cazuri de corupţie judiciară, dar niciodată până acum n-am auzit despre Mafia de pe Coastă, clătină din cap Hugo.

— Nu-şi fac publicitate şi numele lor nu apar niciodată în ziare. Mă îndoiesc ca vreunul dintre ei să fi fost arestat în ultimii zece ani. Este o reţea mică, foarte bine pusă la punct şi disciplinată. Sunt de părere că toţi membrii sunt rude de sânge. Probabil că în organizaţia lor s-ar fi infiltrat careva, ar fi fost arestaţi şi aruncaţi cu toţii în închisoare dacă nu s-ar fi ridicat un individ pe care am să-l numesc Omar, deocamdată. Un tip tare rău, însă foarte deştept. Pe la jumătatea anilor ’80, Omar a condus banda spre sudul Floridei, un fel de Ground Zero al traficului cu cocaină. Au avut câţiva ani bunicei, apoi lucrurile au început s-o ia razna când i-au călcat pe bătături pe nişte

columbieni. Omar a fost împuşcat. Fratele lui a fost împuşcat şi el, dar n-a supravieţuit şi corpul nu i-a fost găsit niciodată. Au părăsit oraşul Miami, nu şi statul Florida. Omar este un geniu criminal şi cu vreo douăzeci de ani în urmă a devenit încântat de ideea cazinourilor deschise pe pământ amerindian.

— De ce nu mă miră? mormăi Lacy.

— V-aţi prins. După cum, probabil, ştiţi deja, există în prezent nouă cazinouri amerindiene în Florida, dintre care şapte sunt deţinute de Seminole, de departe cel mai mare trib şi doar unul dintre cele trei recunoscute de conducerea federală. Per total, cazinourile tribului Seminole scot patru miliarde de dolari pe an. Omar şi băieţii lui au considerat această oportunitate irezistibilă.

— Deci povestea dumneavoastră implică infractori din crima organizată, amerindieni care deţin cazinouri şi un judecător murdar, toate-s legate? întrebă Lacy.

— E o rezumare corectă.

— Dar FBI-ul are jurisdicţie în probleme amerindiene, zise Hugo.

— Da, şi totuşi, nu s-a arătat niciodată entuziasmat să-i urmărească pe amerindieni, indiferent de tipul de nelegiuire. Şi-n plus domnule Hatch, vă rog să fiţi atent din moment ce mă repet, nu vreau să am de-a face cu FBI-ul. Nu ei sunt cei care au datele. Eu le am şi acum vorbesc cu dumneavoastră.

— Când vom afla toată povestea? întrebă Lacy.

— Imediat ce şeful dumneavoastră, domnul Geismar, vă dă undă verde. Vorbiţi cu el, transmiteţi-i ce v-am spus, asiguraţi-vă că înţelege pericolele care vin la pachet şi, când mă anunţă el, la telefon, că Biroul de Conduită Judiciară îmi ia în serios plângerea şi o investighează, atunci voi umple cât mai multe goluri cu putinţă.

Hugo bătu darabana în masă gândindu-se la familia lui. Lacy urmărea cum trecea un alt vas de

creveţi şi se întreba cum avea să reacţioneze Geismar. Myers îi privea şi aproape că-i părea rău pentru ei.

3

Punctul de lucru al Biroului de Conduită Judiciară ocupa o treime din etajul al treilea al unei clădiri cu patru etaje, din patrimoniul statului, în centrul oraşului Tallahassee, la două străzi distanţă de Capitoliu. Fiecare aspect al „apartamentului” – de la covorul uzat şi destrămat până la ferestrele mici şi înguste ca de închisoare, care reuşeau cumva să refracte în mare parte razele soarelui, la grinzile tavanului lambrisat încă pătat de zeci de ani de fum de ţigară, la pereţii acoperiţi cu rafturi ieftine care se unduiau şi se încovoiau sub greutatea dosarelor groase şi a memorandumurilor uitate –, toate duhneau a bugete tăiate, ca să nu mai vorbim că munca agenţiei nu reprezenta o prioritate pentru guvernator şi legislatură. În fiecare lună ianuarie, Michael Geismar, director cu vechime la BCJ, era nevoit să meargă la Capitoliu, cu pălăria în mână, şi să asiste cum comitetele Camerei Reprezentanţilor şi Senatului împărţeau plăcinta cu venituri. Trebuia mereu să se umilească. Întotdeauna cerea câţiva bani în plus şi întotdeauna primea cu câţiva în minus. Asta era viaţa unui director de agenţie despre care cei mai mulţi legislatori nici măcar nu ştiau că exista.

Biroul era format din cinci persoane numite politic, de obicei judecători pensionaţi şi avocaţi care şi-au câştigat favoruri pe lângă guvernator. Se întâlneau de şase ori pe an pentru a lua la mână plângerile, a prezida audieri care semănau cu procesele şi a fi puşi la curent de către Geismar şi oamenii lui. Avea nevoie de mai mulţi oameni, dar nu erau bani. Cei şase investigatori ai lui – patru în Tallahassee şi doi în Fort Lauderdale – munceau, în medie, cincizeci de ore pe săptămână şi mulţi dintre ei îşi căutau în secret alte slujbe.

Din biroul pe colţ al lui Geismar se vedea, dacă alegea să contemple priveliştea, lucru care se

întâmpla rar, un alt edificiu-buncăr, şi mai înalt decât al lui, iar dincolo de el se întindea un amalgam de clădiri de birouri ale statului. Biroul lui era mare pentru că dărâmase pereţi şi adăugase o masă lungă, singura din labirintul de rafturi şi cubicule. Când Biroul se întâlnea pentru treburi serioase, închiriau o sală de conferinţe în clădirea Curţii Supreme a stalului Florida.

În acea zi, doar patru oameni erau adunaţi în jurul mesei: Geismar, Lacy, Hugo şi arma secretă a BCJ, un asistent juridic cu vechime pe nume Sadelle, care, chiar dacă se apropia de vârsta de şaptezeci de ani, încă putea să cerceteze un material vast şi să reţină totul. Cu treizeci de ani în urmă, Sadelle a terminat Dreptul, însă a picat examenul de barou de trei ori, aşa că i s-a atribuit rolul de asistent judiciar permanent. Pe vremuri o fumătoare înrăită – o bună parte din petele de fum de la geamuri şi de pe tavan îi puteau fi atribuite –, ea se lupta de trei ani cu cancerul şi tot nu lipsise o săptămână întreagă de la muncă.

Masa era plină de acte, multe dintre foi fiind decapsate şi cu fragmente evidenţiate în galben sau corectate cu roşu.

— Tipul pare să fie în regulă, l-am verificat, zise Hugo. Am vorbit cu nişte contacte din Pensacola, oameni care-l cunosc de pe vremea când era avocat. Reputaţie bună şi toate cele, mă rog, cel puţin până în momentul în care a fost pus sub acuzare. Este cine susţine că este, chiar dacă are în prezent un nume nou.

— Dosarul lui din închisoare este impecabil, adăugă Lacy. A făcut şaisprezece luni şi patru zile într-o închisoare federală din Texas şi-n cea mai mare partea a timpului s-a ocupat de biblioteca închisorii, în special de cărţi de Drept. Un adevărat avocat al temniţei, i-a ajutat pe câţiva dintre prietenii lui cu apelurile, ba chiar a reuşit să-i scoată pe vreo doi mai devreme, deoarece avocaţii

lor o dăduseră în bară la şedinţa pentru pronunţarea sentinţei.

— Şi condamnarea lui? întrebă Geismar.

— Am săpat adânc ca să verific ce a declarat Myers, răspunse Hugo. Agenţii federali îl urmăreau pe unul care făcea schimburi cu proprietăţi imobiliare, Kubiak, un strămutat din California care şi-a petrecut douăzeci de ani întinzându-şi tentaculele prin Destin şi Panama City. L-au prins. Execută treizeci de ani pentru o listă lungă de ilegalităţi, în special fraudă bancară, evaziune fiscală şi spălare de bani. Când a căzut, a tras după el o groază de indivizi, inclusiv pe Greg, care a fost iute şi a făcut o înţelegere. I-a turnat pe toţi ceilalţi vizaţi de condamnare, mai ales pe Kubiak, şi i-a înfundat rău. Probabil că e spre binele lui că se ascunde sub un alt nume. A primit doar şaisprezece luni. Toţi ceilalţi s-au ales cu cel puţin cinci ani, iar Kubiak a înhăţat premiul cel mare.

— Şi-n viaţa privată? întrebă Geismar.

— Două divorţuri, acum e singur, răspunse Lacy. A doua soţie l-a părăsit când a fost închis. Un fiu din prima căsătorie care locuieşte în California şi are un restaurant. Când Myers a pledat vinovat, a plătit o amendă de 100.000 de dolari. La pronunţarea sentinţei, a depus mărturie că onorariile pentru serviciile juridice erau cam tot pe acolo. Astea şi amenda l-au curăţat. S-a declarat falimentar cu o săptămână înainte de a merge la închisoare.

Hugo aruncă pe masă nişte poze mărite şi adăugă:

— Ceea ce face lucrurile cumva interesante. I-am pozat ambarcaţiunea când ne-am întâlnit cu el. E o barcă de viteză Sea Breeze de şaisprezece metri, foarte drăguţă, care parcurge cu un plin până la două sute de mile marine şi găzduieşte lejer patru persoane. Figurează că aparţine unei companii-fantomă din Bahamas, aşa că n-am făcut

rost de numărul de înregistrare, însă aş estima că valorează cel puţin o jumătate de milion de dolari. Myers a ieşit din închisoare în urmă cu şase ani şi, conform Baroului din Florida, dreptul de practică i-a fost redat de vreo trei luni. N-are birou şi zice că locuieşte pe vas, pe care e posibil să-l deţină în chirie. Chiar şi aşa, se pare că nu e tocmai sărac. Deci întrebarea care se pune e cum de-şi permite toate astea?

— Sunt şanse mari să fi ascuns în străinătate veniturile obţinute ilegal când a intervenit FBI-ul, preluă Lacy ştafeta. A fost un caz RICO mare cu multe victime. Am vorbit cu o sursă, un fost procuror, iar el a zis că au existat tot timpul suspiciuni că Mix, acum Myers, a ascuns nişte bani. Şi că mulţi dintre acuzaţi au încercat să ascundă bani. Dar probabil că nu vom afla niciodată. Dacă FBI-ul nu i-a descoperit în urmă cu şapte ani, atunci cred că putem presupune că n-o să-i găsim noi acum.

— De parcă am avea timp să-i căutăm, mormăi Geismar.

— Exact.

— Deci Greg e murdar? întrebă Geismar.

— E, cu siguranţă, un infractor condamnat, însă şi-a efectuat pedeapsa, şi-a ispăşit păcatele şi acum face parte din barou, la fel ca noi trei, răspunse Hugo, apoi privi către Sadelle şi schiţă un zâmbet scurt, dar ea rămase impasibilă.

— Poate că spunând că e murdar e un pic cam mult, adăugă Geismar, aşa că haideţi să-i spunem doar dubios. Nu ştiu dacă trebuie să dau crezare teoriei cu banii ascunşi, a ieşit din închisoare de şase ani. Dacă şi-a ascuns banii în afară şi a minţit judecătorul declarându-se falimentar, atunci tot ar fi pasibil de evaziune fiscală. Şi-ar asuma un astfel de risc?

— Nu ştiu, răspunse Hugo. Pare destul de atent. Şi ţineţi cont că a ieşit din închisoare în urmă cu şase ani. În Florida, trebuie să aştepţi cinci ani

până să ai dreptul să susţii examenul pentru intrarea în barou. În vreme ce aştepta, probabil că făcea bani pe ici, pe colo. Pare să fie destul de descurcăreţ.

— Oricum, ce contează? întrebă Lacy. Îl investigăm pe el sau pe judecătorul corupt?

— Bine punctat, sublinie Geismar. Şi a dat de înţeles că judecătorul e o femeie?

— Cam aşa ceva, răspunse Lacy. N-a fost foarte clar.

Geismar îşi îndreptă privirea către Sadelle şi spuse:

— Şi presupun că avem numărul corect, din punct de vedere politic, de judecători de sex feminin din Florida.

Ea inspiră cu greutate şi răspunse cu aceeaşi voce aspră şi distrusă de nicotină:

— Depinde. Zeci de femei lucrează în instanţele judecătoreşti care se ocupă de ilegalităţile în trafic şi alte asemenea, însă aici se pare că avem de-a face cu un jucător dur din circuitul districtual[6]. Avem acolo şase sute de judecători şi aproximativ o treime sunt femei. Şi cu nouă cazinouri împrăştiate peste tot prin stat, e o pierdere de timp ca să-ţi dai cu presupusul.

— Şi această aşa-zisă mafie?

Sadelle îşi umplu pe cât posibil plămânii şi răspunse:

— Cine ştie? A existat cândva Mafia Dixie[7], Mafia Redneck[8] Mafia Texas, toate găşti similare de infractori. Se pare că cele mai multe au fost înconjurate de legende, dar au avut prea puţină eficienţă criminală. Doar o bandă de neica nimeni căreia îi plăcea să vândă whisky şi să rupă picioare. Nicăieri nu e niciun cuvinţel despre aşa-numita Mafie Catfish sau Mafia de pe Coastă. Nu spun că nu există, ci doar că n-am găsit nimic.

Vocea îi cedă şi se chinui să respire.

— Să nu ne pripim, spuse Lacy. Am dat peste un articol în ziarul *Little Rock,* din urmă cu aproape

patruzeci de ani, menţionând despre viaţa pitorească a unui bărbat pe nume Larry Wayne Farrell, care deţinea în Delta Arkansas, o zonă plată cu soluri aluviale formate de inundările repetate produse de Mississippi, câteva restaurante specializate în preparate din somn. Se părea că vindea somn la vedere, iar prin spate făcea contrabandă cu băuturi alcoolice. La un moment dat, el şi verii lui au devenit mult mai ambiţioşi şi şi-au extins aria de activitate şi asupra jocurilor de noroc, prostituţiei şi furtului de maşini. Exact cum a spus şi Myers, s-au tot mutat prin Sudul îndepărtat, mereu în căutarea unui şerif pe care să-l mituiască, în aşa fel încât ei să se reorganizeze. Într-un târziu, s-au stabilit în Biloxi. E un articol lung şi nu merită să intru în detalii, însă ce e important este că indivizii ăştia au lăsat în urmă un lung şir de cadavre.

— Ei, atunci, înseamnă că m-am înşelat, declară Sadelle. Mulţumesc pentru informaţii.

— Pentru puţin.

— Pot să pun o întrebare deja evidentă? interveni Hugo. Dacă înaintează plângerea, iar noi i-o adresăm judecătorului şi ne începem investigaţia, şi lucrurile devin, într-adevăr, periculoase, de ce nu putem, pur şi simplu, să apelăm la FBI? Myers n-are cum să ne oprească dacă ajungem într-un asemenea punct, nu?

— Bineînţeles că nu poate, replică Michael Geismar. Şi exact asta vom face. Nu el este cel care controlează ancheta, ci noi. Şi dacă vom avea nevoie de ajutor, garantat vom cere.

— Deci ne implicăm? întrebă Hugo.

— Să fim ai naibii dacă n-o facem, Hugo. Chiar n-avem încotro. Dacă depune plângerea şi acuză un judecător de conduită imorală sau de corupţie, conform legilor, suntem obligaţi să anchetăm. E destul de simplu. Sunteţi neliniştiţi?

— Nu.

— Lacy, simţi vreo ezitare?

— Desigur că nu.

— Foarte bine. Anunţaţi-l pe domnul Myers. Dacă-şi doreşte să-mi audă vocea, sunaţi-l.

*

Două zile le-a luat să dea de el şi când Lacy reuşi, în cele din urmă, să-i vorbească, Myers se arătă prea puţin interesat să discute cu ea sau cu Geismar. Era prins cu treabă, se scuzase el, şi avea să revină cu un telefon. Legătura telefonică era proastă şi cu întreruperi de parcă ar fi fost undeva departe de ţărm. A doua zi, o sună pe Lacy de pe un alt telefon şi ceru să-i vorbească lui Geismar, care-l asigură că plângerea lui va primi prioritate şi va fi investigată imediat. O oră mai târziu, Myers o sună din nou pe Lacy şi-i ceru o întrevedere. Spuse că voia s-o vadă pe ea şi pe Hugo, ca să discute despre caz. Existau foarte multe informaţii de fond care nu puteau fi trecute în plângere, dovezi cruciale pentru ancheta lor. Refuza să semneze plângerea dacă ei nu acceptau să se vadă.

Geismar le dădu undă verde, iar ei aşteptară ca Myers să aleagă locul de întâlnire. O săptămână aşteptară, pentru că el şi Carlita se învârteau în jurul Insulelor Abaco, prin Bahamas, şi avea să se întoarcă în Florida în câteva zile.

*

Târziu, într-o după-amiază de sâmbătă, când temperatura era de vreo patruzeci de grade, Lacy intră cu maşina într-o reşedinţă cu porţi care nu păreau să se închidă vreodată şi şerpui printr-o serie de bazine artificiale, toate cu fântâni ieftine care răspândeau apă caldă în aer. Trecu de un teren de golf aglomerat, de şiruri întregi de case identice, toate proiectate în aşa fel încât să-şi arate garajele pentru două maşini şi, în cele din urmă, parcă autovehiculul în apropierea unui parc mare,

cu o serie de piscine conectate. Sute de copii se bălăceau în apă, în timp ce mamele lor stăteau sub umbrele şi sorbeau din băuturi.

Meadows era un cartier rezidenţial care supravieţuise crizei economice mondiale şi fusese reintrodus pe piaţa imobiliară ca o comunitate multirasială pentru familii tinere. Hugo şi Verna Hatch au cumpărat o locuinţă acolo cu cinci ani în urmă, după cel de-al doilea copil. Între timp, după naşterea celui de-al patrulea, bungalow-ul lor de două sute patru metri pătraţi devenise prea mic. Dar pentru ei nu exista opţiunea de a-şi schimba locuinţa. Hugo avea un salariu de 60.000 de dolari pe an, la fel ca Lacy, însă în vreme ce ea era singură şi reuşea să mai pună ceva deoparte, familia Hatch trăia de la un salariu la altul.

Totuşi, vara le plăcea să se distreze. Aproape în fiecare sâmbătă după-amiază, Hugo era la grătar lângă piscină, cu o bere rece în mână, pregătind hamburgeri şi vorbind despre fotbal american împreună cu amicii lui, în timp ce copiii se bălăceau în piscină, iar doamnele stăteau ascunse la umbră. Lacy se alătură doamnelor şi, după saluturile obişnuite, îşi croi drum până la umbrarul piscinei, unde Verna stătea cu bebeluşul la răcoare. Pippin avea o lună şi până atunci fusese un copil extrem de agitat. Lacy mai făcea din când în când pe dădaca pentru copiii familiei Hatch, ca să se mai bucure şi părinţii lor de câte-o pauză. De obicei, bonele se găseau destul de uşor. Ambele bunici locuiau la vreo cincizeci de kilometri distanţă. Atât Hugo, cât şi Verna proveneau din familii numeroase, cu nenumărate mătuşi, unchi, veri şi, prin urmare, nici nu duceau lipsă de drame şi conflicte familiale. Lacy invidia adeseori sentimentul de siguranţă care venea la pachet cu un astfel de clan, dar era şi recunoscătoare, deoarece nu era deranjată de atâţia oameni şi de problemele lor. Uneori, Verna şi Hugo aveau

nevoie de ajutor cu copiii, însă îşi doreau să evite rudele.

O luă pe Pippin în braţe cât Verna merse să aducă băuturi. Pe când legăna copilul, îşi plimbă privirea prin toată curtea: un amestec de negri, albi, latino-americani şi asiatici, toţi cupluri tinere cu copii mici. Mai erau doi avocaţi din Biroul Procurorului General, prieteni de-ai lui Hugo din vremea Dreptului, şi un altul care lucra pentru Senatul statului.

Nu mai erau alţi celibatari, era o după-amiază fără perspective, nu că Lacy s-ar fi aşteptat la altceva. Ieşea la întâlniri rar, pentru că nu existau atât de mulţi bărbaţi eligibili şi care s-o atragă. Trecuse printr-o despărţire grea în trecut, una îngrozitoare care, chiar şi după opt ani, încă o afecta.

Verna se întoarse cu cele două beri şi se aşeză în faţa ei.

— De ce se linişteşte doar când o ţii tu în braţe? îi şopti ea.

Lacy zâmbi şi ridică din umeri. La treizeci şi şase de ani, se întreba în fiecare zi dacă avea să-şi legene propriul copil vreodată. Nu reuşea să-şi răspundă, dar pe măsură ce timpul trecea, îşi făcea griji că şansele ei se diminuau. Verna părea obosită, la fel şi Hugo. Îşi doriseră o familie mare, însă, să fim serioşi, nu erau de ajuns patru copii? Lacy nu îndrăzni să înceapă conversaţia asta, dar pentru ea răspunsul era evident. Cei doi fuseseră suficient de norocoşi să urmeze facultatea, primii din familia lor care au reuşit asta, şi visau ca şi copiii lor să aibă aceeaşi oportunitate. Şi totuşi, cum poate cineva să-şi închipuie că-şi vor permite să plătească taxele de şcolarizare pentru patru copii?

— Hugo zice că Geismar v-a dat un caz mare, adăugă Verna, tot în şoaptă.

Lacy rămase uimită, fiindcă Hugo credea cu tărie că munca nu trebuia amestecată cu familia.

Ca să nu mai vorbim că BCJ pusese accentul pe confidenţialitate din motive mai mult decât evidente. Uneori, după vreo câteva beri, seara târziu, mai râdeau toţi trei de comportamentul revoltător al vreunui judecător pe care-l investigau, dar nu-i divulgau niciodată adevărata identitate.

— Ar putea fi un ditamai cazul sau s-ar putea dovedi a fi nimic, replică Lacy.

— Nu mi-a spus prea multe, nu-mi spune niciodată, însă pare să fie puţin îngrijorat. Şi ce e ciudat e că nu m-am gândit până acum că serviciul vostru este unul periculos.

— Nici noi nu ne-am gândit că este. Nu suntem poliţişti, nu purtăm arme. Suntem doar avocaţi înarmaţi cu citaţii.

— Mi-a zis că şi-ar dori să poarte armă. Şi asta chiar că mă nelinişteşte, Lacy. Trebuie să-mi promiţi că nu vă băgaţi în nimic periculos.

— Verna, îţi promit ceva. Dacă voi simţi vreodată nevoia să port armă, atunci îmi voi da demisia şi-mi voi căuta un alt loc de muncă.

— Ei bine, în lumea mea, de fapt, în lumea noastră, sunt prea multe arme şi se întâmplă mult prea multe lucruri rele din cauza lor.

Pippin, care dormise vreun sfert de oră, scânci brusc. Verna se întinse după micuţă şi adăugă:

— Of, copilul ăsta, copilul ăsta!

Lacy i-o dădu şi merse să verifice în ce stadiu erau hamburgerii.

4

Când Myers îi contactă, în cele din urmă, îi comunică lui Lacy ca loc de întâlnire acelaşi port din St. Augustine. Totul era la fel – aceeaşi căldură şi umiditate, aceeaşi ambarcaţiune din capătul docului; până şi Greg Myers purta aceeaşi cămaşă înflorată. Se aşezară la aceeaşi masă din lemn, sub acelaşi umbrar de pe barca lui. El sorbea din aceeaşi marcă de bere şi începu să vorbească.

*

Aşa-zisul personaj, Omar, era, în realitate, un bărbat pe nume Vonn Dubose, descendentul unuia dintre primii gangsteri care şi-a început, într-adevăr, nelegiuirile în camera din spate a unui restaurant ce servea somn, lângă Forrest City, Arkansas. Bunicul din partea mamei deţinea restaurantul şi a murit, după mulţi ani, într-o ambuscadă a poliţiei. Tatăl lui Omar s-a spânzurat în închisoare, sau cel puţin aşa s-a declarat în raportul oficial. Mai mulţi unchi şi veri au avut sorţi similare, iar banda s-a subţiat destul de mult, până când Vonn a descoperit farmecul traficului de droguri din sudul Floridei. Câţiva ani productivi acolo le-au oferit posibilitatea să-şi reconsolideze micul sindicat. Se apropia de vârsta de şaptezeci de ani şi trăia undeva pe coastă, n-avea o adresă oficială, nici cont în bancă sau permis de conducere, nici număr de asigurare socială şi nici paşaport. Când a dat lovitura cu cazinoul, şi-a păstrat alături doar o mână de veri, ca să fie cât mai puţini cei implicaţi în afacere. Gestiona afacerea în anonimat total şi se ascundea după un zid de companii aflate departe de coastă, toate fiind sub îndrumarea unei firme de avocatură din Biloxi. Conform conturilor, care nu erau multe, era destul de bogat, dar trăia modest.

— L-ai întâlnit vreodată? întrebă Lacy.

Myers pufni în râs la auzul întrebării.

— Ei, cum crezi? Nimeni nu-l întâlneşte pe acest tip, înţelegi? Trăieşte în umbră, cam ca mine, dacă mă gândesc bine. Nu găseşti nici măcar trei oameni în Pensacola care să recunoască faptul că-l cunosc pe Vonn Dubose. Am locuit acolo patruzeci de ani şi n-am auzit niciodată de el până în urmă cu câteva zile. Vine şi pleacă.

— Însă n-are paşaport, zise Hugo.

— Nu unul adevărat. Dacă o să-l prindă vreodată, o să găsească vreo zece paşapoarte false.

În 1936, Biroul Afacerilor Indiene a acordat o Cartă micului trib amerindian Tappacola, format din aproximativ patru sute de membri împrăştiaţi peste tot prin Panhandle, cei mai mulţi locuind în case mici în zonele mlăştinoase de la periferia districtului Brunswick. Tribul avea un fel de sediu acolo, pe o rezervaţie care se întindea pe o sută douăzeci de hectare şi cedată de guvernul federal cu opt ani înainte. Până în 1990, prea măreţul trib Seminole din sudul Floridei descoperise deja luminile strălucitoare ale afacerilor cu cazinouri, la fel cum se întâmpla şi cu alte triburi pe tot întinsul ţării. Întâmplător, Vonn şi banda lui au început să cumpere pământ ieftin în vecinătatea rezervaţiei Tappacola. La un moment dat, pe la începutul anilor ’90 – şi nimeni n-are cum să ştie sigur, pentru că discuţiile au fost de mult încheiate –, Dubose i-a abordat pe cei din Tappacola cu o afacere aproape ireală.

— Treasure Key, mormăi Hugo.

— Exact. Singurul cazinou din nordul Floridei localizat foarte convenabil la doar şaisprezece kilometri sud de autostrada interstatală 10 şi tot atâţia la nord de plajă. Cazinou cu servicii complete, deschis douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile din şapte, cu distracţii de genul Disneyland pentru întreaga familie, cel mai mare parc acvatic din stat, apartamente de

vânzare, de închiriat sau de luat în proprietate sezonieră, orice vrei. O adevărată Mecca a amatorilor de jocuri de noroc şi a celor care vor să se distreze în lumina soarelui, perfect situată într-un district de trei sute de kilometri pătraţi cu cinci milioane de oameni. Nu ştiu cifrele, pentru că amerindienii care conduc cazinourile nu dau raportul nimănui, dar se consideră că Treasure Key obţine cu uşurinţă o jumătate de miliard de dolari pe an.

— Am fost acolo astă vară, recunoscu Hugo, de parcă greşise cu ceva. A fost o ofertă de weekend la jumătate de preţ. N-a fost rău.

— N-a fost rău? E fabulos. Şi de asta e mereu plin, iar amerindienii Tappacola fac mulţi bani.

— Pe care-i împart cu Vonn şi oamenii lui? întrebă Hugo.

— Printre alţii, însă haideţi s-o luăm uşor.

— Asta e în districtul Brunswick, care aparţine de Districtul Judiciar numărul 24, interveni Lacy. Sunt doi judecători, un bărbat şi o femeie. Am dreptate?

Myers zâmbi şi bătu cu degetele într-un dosar închis care stătea pe mijlocul mesei.

— Asta este plângerea. Am să v-o dau mai târziu. Judecătorul este onorabila Claudia McDover, care e în magistratură de şaptesprezece ani. Vom vorbi despre ea mai încolo. Deocamdată, vă rog să-mi permiteţi să vă relatez povestea de fundal. E crucial să fac asta.

Înapoi la Tappacola. Problema cazinoului a creat disensiuni mari în sânul tribului. Cei care se opuneau erau conduşi de un agitator pe nume Son Razko, un creştin şi un adversar al jocurilor de noroc. Şi-a organizat adepţii şi păreau să deţină majoritatea. De cealaltă parte, susţinătorii cazinoului promiteau bogăţie pentru toţi – case noi, pensii pe viaţă, şcoli mai bune, burse pentru facultate, asigurări de sănătate şi lista poate continua. Vonn Dubose finanţa în secret facţiunea

care susţinea aprobarea cazinoului, dar, ca de obicei, implicarea lui n-a fost dovedită niciodată. În 1993, toată problema a fost supusă votului. Excluzându-i pe cei care nu erau majori, rămăseseră doar trei sute de votanţi eligibili. Cu excepţia a paisprezece membri care n-au ajuns la vot, secţiile de votare au fost supravegheate de şerifii federali, aduşi acolo ca măsură de precauţie. Son Razko şi tradiţionaliştii lui au obţinut un rezultat de 54 de procente. A urmat un proces urât în care capetele de acuzare au fost frauda şi intimidarea electorală, însă judecătorul din circuit a respins totul. Proiectul de construire a cazinoului a căzut.

La scurt timp după asta, Son fu ucis.

I-au găsit trupul în dormitorul altui bărbat, împreună cu soţia acestuia, amândoi împuşcaţi în cap. Erau goi şi totul arăta că fuseseră prinşi în flagrant. Soţul femeii, un bărbat pe nume Junior Mace, a fost arestat şi acuzat de ambele crime. A fost un aliat apropiat de-al lui Razko în perioada revoltei împotriva jocurilor de noroc. Junior şi-a menţinut ferm declaraţia de nevinovăţie, dar chiar şi aşa s-a văzut pus faţă în faţă cu pedeapsa cu moartea. Din cauza notorietăţii, nou aleasa Claudia McDover a mutat procesul într-un alt district, însă a insistat să-şi păstreze jurisdicţia. A prezidat procesul şi a dat câştig de cauză acuzării ori de câte ori a avut ocazia.

Cazinoul se lupta cu două obstacole semnificative. Unul era Son Razko. Celălalt era locaţia. În mare parte, pământul Tappacola era a plin de mlaştini şi braţe de râuri secate, fiind aproape de nelocuit, şi totuşi se găsea suficient de mult teren înalt pe care să se construiască un cazinou mare înconjurat de un număr satisfăcător de hectare. Problema era cum să ajungi acolo. Drumul spre inima rezervaţiei era unul vechi, prost întreţinut, care n-ar fi făcut faţă traficului. Luând în calcul impozitul pe venit, slujbele create şi

luminile sclipitoare, mai-marii districtului Brunswick au fost de acord să construiască un drum nou, cu patru benzi, de la drumul naţional 288 până la graniţa rezervaţiei, aflată la o aruncătură de băţ de locul în care avea să fie ridicat cazinoul. Dar construirea drumului presupunea preluarea pământului în proprietate privată prin expropriere cu compensaţie, iar aproape toţi proprietarii erau împotriva construirii cazinoului.

Consiliul administrativ al districtului a înaintat concomitent unsprezece procese, toate vizând exproprierea a unsprezece parcele de pământ de pe ruta propusă. Judecătoarea McDover a preluat controlul litigiilor, s-a răţoit la avocaţi, a plasat toate cazurile pe registrul ei „de mare viteză" şi în doar câteva luni a reuşit să aranjeze primul proces. Până în momentul respectiv nu era niciun dubiu în legătură cu judecătoarea, că juca de partea consiliului districtului şi că-şi dorea ca drumul să fie construit cât mai repede cu putinţă. În apropierea primului proces, a aranjat, în sala ei de judecată, o întâlnire pentru stabilirea unui acord şi le-a cerut tuturor avocaţilor să participe. Într-o sesiune-maraton, a smuls din partea lor o înţelegere prin care districtul se angaja să plătească fiecărui proprietar de două ori valoarea pământului deţinut. Conform legilor statului Florida, nu exista nicio îndoială că districtul putea lua pământul. Problema era compensarea. Şi timpul. Făcând presiuni, judecătoarea McDover a salvat ani de întârzieri pentru cazinou.

În vreme ce cazurile de expropriere îşi urmau cursul, mai ales că Son Razko fusese eliminat, susţinătorii jocurilor de noroc au cerut un nou referendum. A doua oară au câştigat la o diferenţă de treizeci de voturi. A fost depus încă un dosar care viza tot un proces de fraudă electorală, pe care însă judecătoarea McDover l-a respins. Drumul era

deci liber pentru a se demara construirea cazinoului Treasure Key, inaugurat în anul 2000.

Apelurile lui Junior Mace s-au tot târât prin întregul sistem şi, deşi câţiva revizori au avut critici la adresa judecătoarei şi a deciziilor ei, nimeni n-a găsit erori judiciare. Condamnarea a rezistat de-a lungul anilor.

— Am studiat cazul ăsta în facultate, zise Hugo.

— Crima s-a petrecut în urmă cu şaisprezece ani, deci aveaţi cât… douăzeci de ani? întrebă Myers.

— Cam aşa ceva. Nu-mi amintesc crima, nici procesul, dar ni s-a vorbit despre caz în facultate. La Drept penal, parcă. Ceva despre folosirea turnătorilor din închisoare în procesele de crimă cu condamnare la moarte.

— Bănuiesc că n-aţi auzit despre caz, îi spuse Myers lui Lacy.

— Nu, n-am crescut în Florida, preciză ea.

— Am un dosar gros în ceea ce priveşte cazul de omucidere, plin de reclamaţii habeas corpus[9], continuă Myers. Am ţinut pasul cu cazul de-a lungul anilor şi ştiu la fel de mult ca oricine altcineva, asta dacă veţi avea nevoie de o sursă de informare.

— Deci Mace a prins-o pe nevastă-sa în pat cu Son şi s-a supărat? întrebă Lacy.

— Mă îndoiesc. El a pretins că se afla în altă parte, însă alibiul lui n-a fost foarte convingător. A primit un avocat din oficiu, un începător fără experienţă şi care n-avea cum să-i facă faţă procurorului, un tip uns cu toate alifiile. Judecătoarea McDover i-a permis să aducă la bară doi turnători din închisoare, care au declarat că Mace s-a lăudat cu crimele.

— Ar trebui să vorbim cu Mace? întrebă Hugo.

— Eu aşa aş începe.

— Dar de ce? întrebă Lacy.

— Fiindcă Junior Mace se poate să ştie ceva şi există posibilitatea să-şi dorească să vă vorbească.

Cei din tribul Tappacola sunt foarte uniţi şi nu spun prea multe, sunt foarte suspicioşi când vine vorba despre oameni din afară, mai ales când ei reprezintă autorităţile sau poartă uniforme. Şi mai sunt şi îngroziţi de Dubose şi de banda lui. Au fost intimidaţi foarte uşor. Şi de ce n-ar păstra tăcerea? Primesc câştiguri substanţiale. Au case şi maşini, şcoli şi asistenţă medicală, bani pentru facultate. De ce să facă valuri? Ce dacă învârte şi cazinoul nişte afaceri murdare cu unii gangsteri, cui îi pasă? Dacă deschizi gura, te poţi trezi împuşcat.

— Putem vorbi despre judecătoare? insistă Lacy.

— Sigur. Claudia McDover, în vârstă de şaizeci de ani, aleasă prima oară în 1994 şi realeasă la fiecare şase ani, de atunci încolo. Totul o recomandă ca fiind o judecătoare care munceşte din greu. Este foarte serioasă când vine vorba de serviciu şi de sala ei de judecată. A fost realeasă cu victorii răsunătoare. Foarte inteligentă şi ambiţioasă. Doar că fostul ei soţ, doctor în Pensacola, era foarte atent cu asistentele tinere. A trecut printr-un divorţ urât în care ea, Claudia, a fost aranjată bine de către soţior şi de avocaţii lui. Rănită şi furioasă, a urmat Dreptul şi s-a răzbunat, dar ulterior a decis să-şi vadă de treaba ei. S-a stabilit în oraşul Sterling, capitala districtului Brunswick, unde s-a alăturat unei firme de afaceri imobiliare. S-a zbătut cât s-a zbătut şi în curând s-a săturat să practice avocatura într-un oraş mic şi, la un moment dat, drumul ei s-a intersectat cu cel al lui Vonn Dubose. Nu ştiu partea asta de poveste. Am auzit un zvon că ba erau împreună, ba nu erau, însă, încă o dată, nici partea asta n-a putut şi nici nu cred că va putea fi verificată. În 1993, după ce tribul Tappacola a votat împotriva cazinoului, Claudia McDover s-a arătat deodată interesată de politică şi a candidat pentru un post de judecător la Curtea de circuit. Nu ştiam nimic din toate astea. La vremea respectivă eram doar un avocat ocupat

din Pensacola şi nici măcar n-aveam habar unde anume pe hartă era Sterling. Auzisem de tribul Tappacola şi citisem despre lupta pentru cazinou, dar nu eram deloc interesat de poveste. Din câte am aflat, campania ei a fost extrem de bine finanţată şi organizată şi l-a învins pe deţinătorul funcţiei la o diferenţă de o mie de voturi. La o lună după ce s-a instalat în funcţie, Son Razko a fost ucis şi, după cum v-am precizat, ea a prezidat procesul lui Junior Mace. Asta se întâmpla în 1996 şi în perioada aceasta Vonn Dubose împreună cu complicii şi partenerii lui, companii cu răspundere limitată şi din afara statului, cumpărau suprafeţe largi de teren în districtul Brunswick, în apropierea rezervaţiei. Câţiva alţi speculanţi au intervenit şi ei atunci când tribul Tappacola părea că-şi dorea un cazinou, însă după prima votare indivizii ăştia au dispărut de pe piaţă. Vonn a fost mai mult decât bucuros să-şi însuşească şi acele proprietăţi. Ştia ce urma şi în scurt timp a înconjurat pământul amerindian. Cum Son Razko nu mai era o problemă, îndepărtat fiind într-o manieră atât de dramatică, iniţiatorii au câştigat al doilea scrutin. Iar restul e istorie.

Lacy tastă la laptop şi în curând apăru pe ecran o poză mare a judecătoarei Claudia McDover, în robă neagră şi cu un ciocănel în mână. Era tunsă scurt cu breton şi avea părul închis la culoare, foarte elegantă, cu ochelari de designer care-i dominau faţa şi făceau dificilă misiunea de a-i citi ochii. Nicio urmă de zâmbet, nicio urmă de umor, ea părea doar o femeie dedicată exclusiv profesiei. Să fi fost implicată, într-adevăr, în condamnarea nedreaptă a unui în bărbat care-şi aştepta pedeapsa cu moartea de cincisprezece ani? Era greu de crezut.

— În ce constă corupţia? întrebă Lacy.

— În tot. Imediat ce tribul Tappacola a început construirea cazinoului, a început şi Dubose. Primul

lui proiect a fost o comunitate de golf numită Rabbit Run, care se învecinează cu cazinoul.

— Am trecut cu maşina pe lângă aceasta, zise Hugo. Am crezut că face parte tot din Treasure Key.

— Nu, dar din zona de antrenament de pe terenul de golf poţi ajunge pe jos la cazinou în cinci minute. O parte din înţelegerea cu membrii tribului Tappacola constă în faptul că se ţin deoparte de golf. Ei se ocupă de partea cu jocurile de noroc şi cu distracţia; Dubose ia terenul de golf şi toate celelalte. A început cu optsprezece găuri la Rabbit Run, toate zonele de *fairway*[10] fiind delimitate de apartamente minunate.

Myers împinse un dosar pe masă şi adăugă:

— Iată plângerea, depusă sub jurământ de subsemnatul. Aici declar că onorabila Claudia McDover deţine cel puţin patru apartamente în Rabbit Run, prin bunăvoinţa unei corporaţii necunoscute, denumite CFFX, cu sediul în Belize.

— Dubose?! se arătă mirată Lacy.

— Sunt sigur că da, însă nu pot încă demonstra.

— Păi, cum rămâne cu registrele de proprietate? întrebă Hugo.

Myers bătu cu degetele pe dosar.

— Sunt aici. O să vă spună că CFFX şi-a transferat cel puţin douăzeci de titluri de proprietate către firme din străinătate. Am motive să cred că judecătoarea McDover deţine patru, toate fiind în proprietatea unor entităţi străine. Avem de-a face cu escroci sofisticaţi care au avocaţi excelenţi.

— Care e valoarea apartamentelor? întrebă Lacy.

— Astăzi, aproximativ un milion fiecare. Rabbit Run a avut mare succes şi a reuşit chiar să reziste Marii Recesiuni. Mulţumită cazinoului, Dubose face suficient de mulţi bani şi-i plac comunităţile închise cu case identice şi apartamente de-a lungul zonelor de *fairway.* A început cu optsprezece

găuri, apoi a ajuns la treizeci şi şase şi ulterior la cincizeci şi patru, şi are suficient pământ pentru mai mult de atât.

— Şi de ce i-ar fi dat apartamentele judecătoarei McDover?

— Poate pentru că e un tip cumsecade. O fi fost parte din înţelegerea iniţială, presupun. Claudia McDover şi-a vândut sufletul diavolului ca să fie aleasă şi de atunci tot primeşte bani. Construirea cazinoului şi dezvoltarea districtului Brunswick au dus la o grămadă de litigii. Dispute urbanistice, reclamaţii privind mediul, procese de proprietate. Şi ea a reuşit cumva să se păstreze fix în mijlocul lucrurilor. Cei care joacă în echipa lui Dubose par să câştige mereu. Adversarii pierd. Ea e foarte deşteaptă şi-şi poate susţine orice decizie cu câte un dosar gros şi bine construit. Rareori se întâmplă să-i fie anulată vreo decizie la apel. În 2001, ea şi Dubose au avut o neînţelegere, nu ştiu exact despre ce a fost vorba, dar a fost urât. Cică ea ar fi vrut mai mult din schema cu cazinoul. Însă Dubose era de părere că era plătită corespunzător. Prin urmare, judecătoarea McDover a închis cazinoul.

— Şi cum a făcut asta mai exact? întrebă Lacy.

— Încă o poveste bună. Imediat ce cazinoul a fost deschis făcând bani chiar din prima zi, autorităţile districtuale au înţeles că n-aveau să încaseze prea multe taxe fiscale. În America, amerindienii nu plătesc taxe pe profiturile obţinute din activitatea cazinourilor. Tribul Tappacola nu voia să împartă cu nimeni câştigurile. Districtul s-a simţit trădat, mai ales după ce administraţia şi-a dat osteneala să construiască o autostradă nouă-nouţă cu patru benzi, care se întinde pe vreo unsprezece kilometri. Aşa că mai-marii districtului au făcut în aşa fel încât au convins legislativul statal să le dea dreptul de a cere taxe pentru folosirea noului drum.

Hugo izbucni în râs şi spuse:

— Aşa e, cam cu doi kilometri înainte de cazinou, trebuie să te opreşti şi să plăteşti cinci dolari ca să-ţi continui drumul.

— Până la urmă s-au aranjat toate bine. Amerindienii sunt mulţumiţi acum, iar districtul face şi el câţiva bani. Aşadar, când Dubose şi judecătoarea McDover au avut mica lor răfuială, ea şi-a rugat o prietenă avocat să ceară o hotărâre de suspendare pe motivul că gheretele unde se achita taxa de autostradă erau aglomerate şi nesigure. E posibil şi să fi fost nişte accidente minore, dar nimic serios. Era o chestie total nejustificată, însă ea a emis imediat hotărârea şi a închis drumul cu tot cu taxă. Cazinoul a rămas deschis, pentru că nişte indivizi au reuşit să se strecoare pe nişte drumuri mai dosite, dar, practic, era închis. Asta a durat vreo şase zile, timp în care Vonn şi Claudia aşteptau fiecare şi cea mai mică mişcare, unul din partea celuilalt. În cele din urmă, au ajuns pe aceeaşi undă, suspendarea a fost ridicată şi toată lumea a fost din nou foarte fericită. Judecătoarea McDover a dat tuturor de înţeles că ea era şefa.

— Vorbiţi despre Dubose de parcă toată lumea îl cunoaşte, zise Hugo.

— Nimeni nu-l cunoaşte. Am crezut că am lămurit deja asta. Conduce o organizaţie, una mică în care băieţii mari au cunoştinţe şi toată lumea primeşte o mulţime de bani. Îi spune unui văr să preia o societate cu răspundere limitată în afara Bermudelor şi apoi să cumpere nişte hectare. Un alt văr înfiinţează o societate în Barbados şi vinde nişte apartamente. Dubose este sub protecţia mai multor companii-fantomă din străinătate. N-are niciun profil, nu lasă nicio urmă.

— Cine îi face treburile juridice? întrebă Lacy.

— O firmă mică din Biloxi, vreo doi avocaţi specializaţi în taxe, cu mult talent pentru treburile murdare. Reprezintă banda lui Dubose de ani de zile.

— Se pare că judecătoarei McDover nu-i este teamă de Vonn.

— Dubose este deştept şi nu riscă să elimine un judecător, deşi sunt sigur că s-a gândit la asta. El are nevoie de ea. Ea are nevoie de el. Ia gândiţi-vă! Eşti un dezvoltator imobiliar ambiţios şi necinstit în Florida, ca să nu mai spun că, practic, deţii un cazinou, ceea ce este ilegal, desigur, aşa că ai nevoie de foarte multă protecţie. Ce poate fi mai de preţ decât să ai în mânecă un judecător foarte respectat?

— Pe cazul ăsta scrie numai RICO, zise Hugo.

— Da, dar noi nu mergem pe varianta RICO, nu-i aşa, domnule Hatch? RICO este în grădina federalilor. Federalii înseamnă FBI. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu Dubose. Vreau s-o demascăm pe judecătoarea McDover şi astfel clientul meu să-şi primească mica avere ca recompensă pentru că a ciripit.

— Cât de mică? întrebă Lacy.

Myers dădu gata o bere şi se şterse la gură cu dosul mâinii.

— Nu ştiu. Cred că e treaba dumneavoastră să aflaţi.

Carlita ieşi din cabină şi anunţă că masa de prânz era gata.

— Vă rog să mă urmaţi, le adresă Myers invitaţia şi se ridică.

Lacy şi Hugo schimbară priviri scurte. Se aflau acolo de două ore, erau hămesiţi şi nu ştiau unde anume să mănânce. Şi, pe deasupra, începură deodată să se întrebe dacă era sau nu o idee bună să mănânce când se aflau pe o barcă. Myers însă era deja cu un picior în cabină.

— Haideţi, îi îndemnă el, iar ei l-au urmat.

În bucătăria înghesuită a ambarcaţiunii, masa, cu blatul din sticlă, era pregătită pentru trei persoane. Pe undeva, un aparat de aer condiţionat muncea din greu şi aerul era răcoritor. Mirosul de peşte la grătar se simţea puternic. Carlita se agita,

încântată, în mod evident, că avea pentru cine găti. Le servi un platou cu taco de peşte, le turnă apă minerală în pahare şi întrebă dacă dorea careva vin. Refuzară toţi, apoi ea dispăru undeva în cabină.

Myers nu se atinse de mâncare, ci îşi reluă povestea:

— Ar mai fi o plângere pe care aş dori s-o înaintez, care nu se găseşte la dosar. Aici declar corupţia doar în ceea priveşte apartamentele deţinute de judecătoarea McDover în Rabbit Run. Banii adevăraţi, în toată această conspiraţie mică, sunt partea ei lunară de venituri ilicite obţinute de pe urma cazinoului. Asta vizez eu, deoarece acolo e mina de aur pentru clientul meu. Sunt dispus să adaug la plângerea curentă aceste amănunte, dacă ne putem înţelege în privinţa banilor. Sunt suficiente declaraţii cât să fie înlăturată din magistratură şi pusă sub acuzare.

— Amintiţi de Vonn Dubose în plângere? întrebă Lacy.

— Nu. Fac referire la corporaţiile lui denumindu-le „entităţi infracţionale”.

— Foarte original, remarcă Lacy.

— Aveţi o idee mai bună, domnişoară Stoltz? replică Myers.

— Putem renunţa la a ne mai domni atâta? întrebă Hugo. Ea e Lacy. Tu eşti Greg. Eu sunt Hugo.

— Foarte bine.

Toţi trei începură să mănânce şi, în timp ce mesteca în viteză, Myers continuă să vorbească:

— O întrebare. Legea stipulează că aveţi la dispoziţie patruzeci şi cinci de zile, începând de astăzi, să-i înmânaţi judecătoarei McDover o copie după plângere. De acum şi până atunci vă faceţi investigaţia… şi totuşi, cum se numeşte asta?

— Evaluarea.

— Da, aşa. Ei bine, asta mă îngrijorează. Sunt convins că oamenii ăştia n-au nici cea mai mică

idee că cineva cercetează afacerea lor şi când judecătoarea McDover va primi o copie după plângere, o să fie şocată. Primul ei apel telefonic îi va fi adresat lui Dubose şi din momentul acela se vor declanşa multe lucruri nebuneşti. Ea o să-şi ia imediat un avocat, va nega totul cu vehemenţă şi probabil că va începe să-şi mute bunurile. Dubose va intra în panică, nu va mai sta de vorbă cu nimeni, poate chiar va căuta o persoană pe care s-o intimideze.

— Şi întrebarea ta este?

— Bine, cât de mult puteţi aştepta până s-o anunţaţi oficial? Şi cât de mult puteţi trage de timp? Mi se pare crucial să investigăm cât mai mult posibil înainte ca ea să afle că facem asta.

Lacy şi Hugo schimbară nişte priviri. Ea ridică din umeri şi spuse:

— Suntem birocraţi, aşa că ştim cum să tragem de timp. Şi totuşi, dacă ne atacă aşa cum prezici, avocaţii ei vor folosi orice chichiţă. Dacă nu urmăm legea ca la carte, vor trage tare ca să respingă plângerea.

— Haideţi să ne luăm măsuri de siguranţă şi să ne gândim că avem cele patruzeci şi cinci de zile să ne facem evaluarea, adăugă Hugo.

— Nu e suficient, spuse Myers.

— Atât avem, zise Lacy.

— Ce ne poţi spune despre clientul ăsta misterios al tău? întrebă Hugo. De unde ştie el toate astea?

Myers sorbi nişte apă şi zâmbi.

— Presupui, încă o dată, că este vorba despre un bărbat.

— Bine, cum vrei să-i spunem lui sau ei?

— Sunt doar trei verigi în lanţul nostru. Eu, intermediarul care m-a recomandat şi clientul, un el sau o ea. Când vorbesc cu intermediarul despre client, îi zicem cârtiţa. Ea poate fi bărbat sau femeie, în etate sau nu, de culoare sau nu, chiar nu contează acum.

— Cârtiţa?! se miră Lacy. Nu-i deloc original.

— Şi ce contează? Aveţi un nume mai potrivit?

— Bănuiesc că va trebui să ne mulţumim cu acesta. Cum de ştie cârtiţa atât de mult?

Myers vârî jumătate de taco în gură şi mestecă încet. Barca se undui sub impactul valurilor produse de o ambarcaţiune mare în larg.

— Cârtiţa este foarte apropiată de judecătoarea McDover, care-i acordă, în mod implicit, încredere, răspunse el în cele din urmă. Prea multă încredere, se pare. Asta-i tot ce pot să afirm, deocamdată.

După o pauză în conversaţie, Lacy spuse:

— Mai am o întrebare. Ai spus că oamenii ăştia, adică Dubose şi banda lui, sunt foarte deştepţi şi au avocaţi foarte buni. În mod clar, şi judecătoarea McDover are nevoie de un avocat bun care s-o scape de acuzaţia de spălare de bani. Pe cine o să angajeze?

— Phyllis Turban, o avocată specializată în bunuri şi proprietăţi imobiliare din Mobile.

— Ce pot spune, fetele sunt în centrul atenţiei în povestea asta, remarcă Lacy.

— A fost colegă de facultate cu McDover, la Drept, amândouă sunt divorţate, niciuna n-are copii şi sunt extrem de apropiate. Atât de apropiate, încât ai spune că e ceva mai mult între ele decât o prietenie strânsă.

Înghiţiră în sec făcând eforturi să digere informaţia.

— Deci să rezumăm cazul, continuă Lacy. Ţinta noastră, judecătoarea Claudia McDover, ia mită de la escroci, are venituri ilegale de pe urma cazinoului deţinut de amerindieni şi reuşeşte cumva să spele banii cu ajutorul unei prietene foarte apropiate care se întâmplă să fie o avocată specializată în proprietăţi imobiliare.

— Aş zice că eşti pe drumul bun, zâmbi Myers. Aş bea o bere. Mai vrea careva? Carlita!

*

Îl lăsară pe debarcader, făcându-le din mână şi promiţând să păstreze legătura. Tot bătuse apropouri că avea să dispară, să se ascundă şi mai bine de vreme ce plângerea fusese depusă şi urma să declanşeze în curând tot felul de probleme. Lacy şi Hugo nu găsiri nimic care să indice motivul pentru care Vonn Dubose sau Claudia McDover ar fi putut să-l suspecteze pe Greg Myers, cunoscut înainte sub numele Ramsey Mix, un bărbat pe care se presupune că nu l-au cunoscut niciodată. Ăsta era un alt mic pasaj lipsă al poveştii, încă unul pe lângă multe altele.

5

Îşi petrecură următoarea zi la birou, storcându-şi creierii împreună cu Geismar ca să pună la cale un plan. Odată ce plângerea fusese înaintată, lucrau contra cronometru. Dacă lucrurile se derulau conform planului, Lacy şi Hugo urmau să se îndrepte în curând către oraşul Sterling pentru a-i înmâna onorabilei judecătoare Claudia McDover o copie după plângere. Aşa că, până atunci, era imperios ca ei să afle cât mai multe.

Înainte de toate însă, trebuiau să facă o mică excursie până la penitenciarul unde se aflau condamnaţii la pedeapsa capitală. Hugo mai fusese acolo o dată, într-o excursie organizată în timpul Facultăţii de Drept. Lacy auzise despre orăşelul Starke toată cariera ei, însă nu găsise niciodată scuza potrivită pentru a merge în vizită. Porniră suficient de devreme cât să evite ambuteiajul de dimineaţă din Tallahassee şi, până să se aglomereze traficul pe drumul interstatal 10, Hugo deja picotea. Lacy nu fusese nevoită să stea trează toată noaptea având grijă de un bebeluş; şi totuşi, nici ea nu dormise prea mult. Ea şi cu Hugo, la fel ca şi Geismar, simţeau că-şi vârau nasul într-o mizerie pe care nu erau datori s-o cureţe. Dacă, într-adevăr, Greg Myers era de încredere, atunci în districtul Brunswick criminalitatea fusese cu adevărat înfloritoare multă vreme. Nişte anchetatori cu mult mai multe resurse şi experienţă ar fi trebuit să investigheze toată situaţia asta. La urma urmelor, ei erau doar avocaţi, nu poliţişti. Nu-şi *doreau* să poarte arme. Erau instruiţi să-i identifice pe judecătorii corupţi, nu să meargă după sindicate ale crimei organizate.

Gândurile astea o împiedicaseră să doarmă toată noaptea. Când începu să caşte, trase la un fast-food cu servire în maşină şi comandă două cafele.

— Trezeşte-te, îşi bombăni ea partenerul. Mai avem de mers o oră şi jumătate şi nici eu nu pot sta trează.

— Scuze, zise Hugo, frecându-se la ochi.

Băură din cafea şi, în timp ce ea conducea, Hugo trecu în revistă toate notiţele făcute de Sadelle.

— Sadelle a menţionat că, din 2000 până în 2009, au fost zece procese în districtul Brunswick în care a fost implicată o companie, Nylan Title, o firmă din Bahamas al cărei reprezentant procesual este un avocat din Biloxi. În fiecare caz, partea adversă a încercat să forţeze lucrurile pentru a afla identitatea adevăraţilor proprietari al companiei Nylan Title şi de fiecare dată judecătorul, prietena noastră, Claudia McDover, s-a opus. Interzis. O companie cu sediul în Bahamas se află sub guvernarea legilor de acolo şi ei au metodele lor pentru a-şi proteja companiile. E doar un joc de faţadă, dar e legal. Oricum, Nylan Title trebuie să aibă nişte avocaţi tare buni, pentru că este de neînvins, cel puţin în sala de instanţă a judecătoarei McDover. Zece la zero.

— Ce fel de cazuri? întrebă Lacy.

— De urbanism, încălcări contractuale, de devalorizare a unor proprietăţi, chiar şi o acţiune colectivă în justiţie, eşuată, a unor proprietari de apartamente care pretindeau că existau defecte de execuţie. Districtul a dat în judecată compania Nylan din cauza unei dispute pe tema evaluării proprietăţilor şi a taxelor.

— Cine a reprezentat compania Nylan?

— Acelaşi avocat din Biloxi. Este purtătorul de cuvânt al corporaţiei şi se pare că ştie ce face. Dacă în spatele companiei Nylan şi află, într-adevăr, Vonn Dubose, atunci e foarte bine ascuns, exact aşa cum spunea Myers. Pus la adăpost de şiruri de avocaţi.

— Sună minunat.

Hugo sorbi din cafea şi puse notiţele deoparte, pe urmă continuă:

— Uite cum stă treaba, Lacy. N-am încredere în Greg Myers.

— Da, nu prea inspiră încredere.

— Însă trebuie să recunoşti că până acum tot ce a spus s-a dovedit a fi adevărat. Dacă se foloseşte de noi, care-i scopul lui final?

— Aceeaşi întrebare mi-o puneam şi eu azi-dimineaţă la trei şi jumătate. Trebuie s-o prindem pe judecătoarea McDover cu o groază de bani lichizi. Punct. Dacă sunt recuperaţi, cârtiţa îşi primeşte partea pe post de recompensă, din care, la rândul lui, primeşte şi Myers o parte. Dacă Vonn Dubose şi băieţii lui sunt prinşi, foarte bine, dar cu ce-l ajută asta pe Myers?

— Nu-l ajută, decât dacă, bineînţeles, se aruncă McDover în flăcări împreună cu Dubose.

— Se foloseşte de *noi,* Hugo, cu siguranţă. A înaintat o plângere despre pretinse practici judiciare corupte sau hoţie, pur şi simplu. Datoria noastră este, aşadar, să investigăm. Oricine depune o plângere împotriva unui judecător ne foloseşte pentru a afla adevărul.

— Sigur că da, însă e ceva în neregulă cu individul ăsta.

— Am acelaşi sentiment. Îmi place strategia lui Geismar. O să ne vârâm nasul un pic, demarăm nişte investigaţii, ţesem o poveste, încercăm să aflăm ale cui sunt cele patru apartamente, ne facem treaba cu atenţie şi, dacă găsim vreo dovadă clară de fărădelege, ne ducem direct la FBI. Myers n-are cum să ne împiedice.

— De acord, dar există varianta ca Greg să dispară şi să nu mai ia niciodată legătura cu noi. Dacă are dovezi de corupţie în ceea ce în priveşte cazinoul, n-o să punem niciodată mâna pe ele în cazul în care dă năvală FBI-ul.

— Ce ne-a mai pregătit Sadelle pentru călătoria asta plăcută spre Starke?

Hugo ridică alte notiţe.

— Nişte informaţii despre judecătoarea McDover. Alegerile ei, campaniile, adversarii, chestii de genul ăsta. Din moment ce alegerile sunt imparţiale, nu putem şti sigur care-i sunt vederile politice. Nu există nicio urmă a vreunei contribuţii către alţi candidaţi în alte alegeri. Nici alte plângeri depuse la BCJ. Nu sunt plângeri depuse nici la barou. Nicio infracţiune sau fărădelege. Din 1998, primeşte cele mai bune evaluări acordate de către barou. Scrie mult şi are un şir lung de articole publicate în reviste de specialitate. Îi place, totodată, să ţină seminare şi prelegeri la Facultăţile de Drept. Ba chiar a şi predat, în urmă cu trei ani, un curs despre proceduri procesuale în cadrul Universităţii din Florida. Are un curriculum vitae impresionant. Mult peste media judecătorilor din Curţile de circuit. Nu stă la fel de bine în ceea ce priveşte bunurile deţinute. Are o casă în centrul oraşului Sterling evaluată la 230.000 de dolari, construită în urmă cu şapte ani, plus un credit ipotecar de 110.000 de dolari. Titlul de proprietate este pe numele McDover, care se întâmplă să fie numele ei de domnişoară. Şi-a redobândit casa după divorţ şi de atunci o are în folosinţă. Este singură din 1988, fără copii, fără alte căsnicii. Nu e afiliată bisericilor, cluburilor civile, asociaţiilor de absolvenţi, partidelor politice, nimic. Facultatea a urmat-o la Stetson numărându-se printre cei mai buni studenţi. A participat la cursuri şi în cadrul Universităţii din Florida de Nord, în Jacksonville. Nişte chestii despre soţul ei, doctorul, însă care nu merită să ne pierdem timpul.

Lacy ascultă cu atenţie sorbind din cafea.

— Dacă Myers are dreptate, atunci ea obţine venituri ilicite de pe urma cazinoului amerindian. Ceea ce e destul de greu de crezut, nu ţi se pare? Adică vorbim despre unul dintre judecătorii noştri de circuit, care a fost ales de oameni şi este atât de bine văzut.

— Este, într-adevăr. Am văzut tot felul de judecători făcând tot felul de chestii ciudate, dar nimic atât de cutezător.

— Cum îţi explici asta? Ce crezi c-o determină să facă asta?

— Eşti femeie, singură şi cu carieră. Răspunde tu la întrebare.

— N-am cum. Ce-i cu notiţele celelalte?

Hugo căută prin servietă şi scoase nişte hârtii.

*

Când intrară în partea rurală a districtului Bradford, remarcară semnele care indicau că drept înainte se aflau închisori şi clădiri corecţionale. În apropierea orăşelului Starke, cu o populaţie de 5.000 de locuitori, cotiră urmând indicatoarele către închisoarea de stat in Florida, unde erau închişi 1.500 de deţinuţi, inclusiv 400 de bărbaţi condamnaţi.

Doar California depăşea Florida la numărul de condamnaţi la moarte. Texas venea din urmă, ocupând locul trei, dar de vreme ce era mult mai preocupat de o cotă scăzută a populaţiei din închisori, se învârte în jurul cifrei de 330 de condamnaţi. California, fără prea mare interes în executarea oamenilor, avea o cifră de 650. Florida îşi dorea să fie ca Texasul, însă Curţile sale de apel se tot puneau de-a curmezişul. În 2010, doar un singur bărbat a fost executat prin injecţie letală în Starke.

Traseră maşina într-o parcare aglomerată şi se îndreptară către o clădire administrativă. În calitate de avocaţi în slujba statului, beneficiau de nişte facilităţi. Trecură cu uşurinţă de punctele de control şi fură escortaţi de un gardian care era suficient de influent cât să deschidă repede toate uşile. În aripa Q, renumitul culoar al morţii din Florida, trecură de un alt punct de control şi fură conduşi într-o cameră lungă. Pe uşă scria „Avocaţi

în şedinţă”. Gardianul deschise o altă uşă care dădea într-o zonă mică şi închisă, separată de un panou din plexiglas.

— Prima vizită în culoarul morţii? întrebă gardianul.

— Da, răspunse Lacy.

— Eu am fost aici o dată, când eram la facultate, spuse Hugo.

— Drăguţ. Aveţi formularul de consimţământ?

— Da, răspunse Hugo punând servieta pe masă şi deschizând-o.

Junior Mace era reprezentat pro bono de către o firmă mare de avocatură din Washington. Înainte ca Lacy şi Hugo să poată vorbi cu el, trebuiau să-i dea asigurări conducerii firmei de avocatură că n-aveau să discute cu el despre problemele plângerii habeas corpus. Hugo scoase o foaie de hârtie, iar gardianul o citi pe îndelete. Când, în cele din urmă, se dovedi că-i satisfăcea dorinţele, o înapoie.

— Trebuie să ştiţi că Mace e un tip tare ciudat.

Lacy îşi întoarse privirea evitând să replice. Dacă tot nu dormise noaptea trecută, făcându-şi întruna griji despre toate mizeriile care-i aglomerau creierul, citise câteva articole despre culoarul morţii din Florida. Fiecare deţinut era ţinut în izolare douăzeci şi trei de ore pe zi. Singura oră rămasă era pentru „recreere”, adică şansa de a sta la aer într-o mică zonă cu iarbă şi să vadă soarele. Fiecare celulă era de doi pe trei metri. Fiecare pat era mai mic decât un pat obişnuit pentru o persoană şi se afla la doar câţiva centimetri de vasul metalic de toaletă. Nu era aer condiţionat, nu existau colegi de celulă, iar contactul cu oamenii lipsea aproape cu desăvârşire, rezumându-se doar la schimbul unor cuvinte cu gardienii la ora mesei.

Dacă Junior Mace n-a fost „un tip tare ciudat” înainte să ajungă acolo cu cincisprezece ani în urmă, în prezent putea fi iertat, cu certitudine, pentru că era neobişnuit. Izolarea totală provoacă

deprivare senzorială[11], şi tot felul de probleme mentale. Experţii în domeniu au început să înţeleagă asta şi, prin urmare, o întreagă mişcare pentru reformarea practicii de a izola condamnaţii se chinuia să prind avânt. O mişcare care, din păcate, n-ajunsese şi în Florida.

O uşă se deschise de cealaltă parte şi intră un gardian. În urma lui păşi Junior Mace, cu cătuşele la mâini şi îmbrăcat în ţinuta standard a închisorii pentru deţinuţii condamnaţi la moarte, pantaloni albaştri şi tricou portocaliu. Încă un gardian se afla în spatele lui. Îi scoaseră cătuşele şi părăsiră camera.

Junior Mace făcu doi paşi şi se aşeză la masă pe partea lui. Plexiglasul îi separa. Hugo şi Lacy se aşezară şi ei şi preţ de câteva secunde totul se derula cu stângăcie.

Avea cincizeci şi doi de ani, părul lung, des şi grizonant, strâns la spate într-o coadă. Pielea închisă la culoare, nicidecum ştearsă din cauza izolării. Ochii erau tot închişi la culoare, mari şi căprui, şi trişti. Era înalt şi slab, cu bicepşi bine definiţi. „Probabil că face mult flotări”, se gândi Hugo. Conform dosarului, soţia lui, Eileen, murise la treizeci şi doi de ani. Aveau trei copii, toţi crescuţi de rudele lui Junior după ce el a fost arestat şi dus departe.

Lacy ridică unul din cele două telefoane de pe partea ei şi spuse:

— Mulţumim că aţi acceptat să vă întâlniţi cu noi.

El ţinea telefonul, pur şi simplu. Ridică din umeri şi nu zise nimic.

— Nu ştiu dacă aţi primit scrisoarea noastră, dar noi suntem angajaţi ai statului, lucrăm la Biroul de Conduită Judiciară şi o anchetăm pe judecătoarea Claudia McDover.

— Am înţeles. Sunt aici. Am fost de acord să ne vedem, replică el încet, de parcă fiecare cuvânt pe care-l rostea trebuia să fie bine cântărit înainte.

— Deci… nu ne aflăm aici să discutăm despre cazul dumneavoastră, sublinie Hugo. Nu vă putem ajuta în privinţa asta şi-n plus aveţi nişte avocaţi foarte buni în Washington.

— Sunt încă în viaţă. Aşadar, cred că-şi fac treaba. Ce vreţi de la mine?

— Informaţii, răspunse Lacy. Avem nevoie de numele celor cu care putem vorbi. Ale celor din tribul Tappacola, ale celor buni, ale celor care sunt de partea dumneavoastră. E o lume diferită faţă de a noastră şi nu putem să ne facem apariţia acolo aşa, din senin, şi să începem să punem întrebări.

Mace îşi miji ochii, iar colţurile gurii îi coborâră într-o grimasă. Consimţi, în timp ce-i privea şi, în cele din urmă, adăugă:

— Uitaţi cum stă treaba, soţia mea şi Son Razko au fost ucişi în 1995. Am fost condamnat în 1996, luat şi dus de acolo încătuşat. Asta s-a întâmplat înainte de construirea cazinoului, aşa că nu prea sunt convins că vă pot fi de ajutor. Au fost nevoiţi să mă înlăture, pe mine şi pe Son, înainte să-l poată construi. I-au ucis pe Son şi pe soţia mea şi m-au condamnat pe mine pentru asta.

— Ştiţi cine e vinovat de toată treaba? întrebă Hugo.

Mace zâmbi, deşi umorul nu-i răzbise şi în ochi.

— Domnule Hatch, răspunse el cu vocea stinsă, vreme de şaisprezece ani, am tot repetat că nu ştiu cine i-a ucis pe soţia mea şi pe Son Razko. Erau nişte oameni undeva în fundal, nişte străini care şi-au croit drum în tot tabloul. Căpetenia noastră de la vremea aia era un om bun care a fost corupt. Oamenii ăştia din exterior au ajuns la el, nu ştiu cum, însă sunt sigur că au fost bani la mijloc, iar el a devenit convins că soluţia era cazinoul. Son şi cu mine am luptat şi am câştigat prima tură de alegeri din 1993. Au crezut că aveau să câştige şi că-şi pregăteau terenul ca să facă o groază de bani de pe urma cazinoului şi a terenului din jurul lui. Când oamenii noştri i-au trimis la plimbare prima oară,

indivizii ăştia au decis să scape de Son. Şi de mine, de asemenea. Au găsit o metodă. Son s-a dus. Eu sunt aici. Iar cazinoul face profituri frumoase de zece ani.

— Aţi auzit vreodată de numele Vonn Dubose? întrebă Lacy.

Întrebarea îl făcu să ezite şi păru să tresară uşor. Era evident că răspunsul lui ar fi fost „da”, aşa că atunci când spuse „nu”, amândoi notară ceva. Ceva ce avea să fie un subiect bun de conversaţie pe drumul de întoarcere.

— Ţineţi minte, continuă el, sunt plecat de multă vreme. Cincisprezece ani la izolare îţi mănâncă sufletul, spiritul şi mintea. Am pierdut multe şi nu reuşesc să-mi amintesc întotdeauna ceea ce ar trebui.

— Dar nu l-aţi fi uitat pe Vonn Dubose dacă l-aţi fi întâlnit, forţă nota Lacy.

Junior îşi încleştă mandibula şi clătină din cap.

— Nu-l cunosc.

— Presupun că n-aveţi o părere prea bună despre judecătoarea McDover, interveni Hugo.

— E puţin spus. A prezidat procesul ăla care a semănat cu o glumă şi s-a asigurat că un bărbat nevinovat era condamnat. Plus că ascunde ceva. Am suspectat întotdeauna că ştie mai mult decât af trebui. Totul a fost un coşmar, domnule Hatch. Din momentul în care m-au anunţat că soţia mea era moartă, la fel şi Son, şi apoi şocul de a fi acuzat şi aruncat în închisoare. Totul fusese pus la punct şi toţi cei către care priveam erau personaje negative. Începând cu poliţiştii, continuând cu procurorii, apoi judecătoarea, martorii, juraţii – am fost mâncat de un sistem care lucra la capacitate maximă. În cel mai scurt timp, mi s-a înscenat ceva, am fost condamnat, mi s-a dat sentinţa şi iată-mă.

— Ce ascunde judecătoarea? întrebă Lacy.

— Adevărul. Bănuiesc că ştie că nu i-am ucis pe Son şi pe Eileen.

— Câte persoane ştiu adevărul? întrebă Hugo.

Junior puse deoparte receptorul şi-şi frecă ochii de parcă nu mai dormise de zile bune. Îşi trecu mâna dreaptă prin părul des. Ridică receptorul încet şi răspunse:

— Nu multe. Cei mai mulţi consideră că sunt un criminal. Cred povestea, şi de ce n-ar crede-o? Am fost condamnat de o instanţă judecătorească şi iată-mă aici, putrezind în aşteptarea execuţiei. Într-o zi o să-mi primesc injecţia şi-apoi o să mă ducă înapoi în districtul Brunswick şi o să mă îngroape undeva. Povestea o să dăinuie. Junior Mace şi-a prins nevasta cu un alt bărbat şi i-a ucis pe amândoi într-un acces de furie. E o poveste destul de bună, nu-i aşa?

Se lăsă liniştea pentru un moment. Lacy şi Hugo făceau însemnări şi se gândeau la următoarea întrebare. Junior decise să rupă tăcerea informându-i:

— Să ştiţi că asta este o vizită de genul avocat-client, aşa că nu există limită de timp. Dacă timpul dumneavoastră nu este limitat, credeţi-mă, al meu nici atât. În momentul ăsta, în celula mea sunt vreo patruzeci de grade. Nu există niciun fel de ventilaţie, iar ventilatorul meu mic nu face decât să împrăştie aerul cald dintr-o parte în alta. Întâlnirea asta este pentru mine o pauză plăcută şi vă aştept cu cel mai mare drag ori de câte ori vă aflaţi prin apropiere.

— Mulţumim, zise Hugo. Aveţi mulţi vizitatori?

— Nu atât de mulţi cât mi-ar plăcea să am. Copiii mei vin din când în când şi în acele scurte vizite mi-e tare greu. Nu le-am permis ani de-a rândul să mă vadă aici, iar copiii cresc tare repede. Acum sunt căsătoriţi. Sunt şi bunic, însă nu mi-am văzut niciodată nepoţii. Am primit poze şi le-am pus pe toate pe perete. Ce ziceţi de asta? Patru nepoţi şi nu l-am atins pe niciunul.

— Cine v-a crescut copiii? întrebă Lacy.

— Mama a fost de ajutor până a murit. Fratele meu, Wilton, şi soţia lui s-au ocupat în mare parte de tot şi au făcut ce le-a stat în putinţă. Doar că situaţia a fost de aşa natură. Gândiţi-vă cum e să fii copil, iar mama ta să fie ucisă, toată lumea să spună că taică-tu a făcut-o şi apoi să fie condamnat la moarte.

— Copiii dumneavoastră cred că sunteţi vinovat?

— Nu. Au aflat adevărul de la Wilton şi de la mama.

— Ar fi dispus Wilton să vorbească într-o zi cu noi? întrebă Hugo.

— Nu ştiu. Puteţi încerca. N-am idee dacă va vrea să fie implicat. Trebuie să înţelegeţi că tribul nostru se bucură de nişte vremuri tare bune, mult mai bune decât înainte. Dacă e să privesc înapoi în timp, nu mai sunt atât de sigur că Son şi cu mine ne aflam de partea potrivită a baricadei. Cazinoul a creat slujbe, s-au făcut şcoli, drumuri, un spital, s-a atins un nivel de prosperitate la care oamenii noştri n-au visat niciodată. Când un membru al tribului Tappacola împlineşte optsprezece ani, el sau ea primeşte o pensie pe viaţă de 5.000 de dolari pe lună, cu posibilitatea de creştere. Se numeşte venit din dividende. Chiar şi eu, care mă aflu aici, condamnat la moarte, primesc dividende. Le-aş aduna pentru copii, dar ei n-au nevoie. Aşa că trimit banii avocaţilor mei din Washington, măcar atât să fac. Când mi-au preluat cazul, nu exista sistemul ăsta de dividende, aşa că, în mod sigur, nu se aşteptau să primească vreun ban. Fiecare Tappacola beneficiază de asigurare de sănătate şi de educaţie, gratuite, li se achită chiar şi taxele şcolare pentru facultate, dacă-şi doresc să ajungă până acolo. Avem propria bancă, unde obţinem împrumuturi cu dobândă mică pentru a ne lua case sau maşini. Repet, viaţa acolo e destul de bună, mult mai bună decât înainte. Asta-i partea pozitivă. Cea negativă însă este că nu prea există motivaţie,

în special cei tineri se confruntă cu asta. De ce să mergi la facultate dacă ai un venit garantat pe viaţă? De ce să te chinuieşti să-ţi găseşti o slujbă? Cazinoul angajează cam jumătate dintre adulţii din trib, ceea ce reprezintă o sursă continuă de fricţiune. Cine are o muncă mai uşoară şi cine nu? Sunt o groază de conflicte interne şi intrigi politice. Însă, în ansamblu, cei din trib îşi dau seama că le este bine. Aşa că de ce să facă valuri? De ce şi-ar bate careva capul pentru mine? De ce v-ar ajuta Wilton să doborâţi un judecător murdar când ar avea cu toţii de suferit?

— Ştiţi ceva despre corupţia de la cazinou? întrebă Lacy.

Mace lăsă receptorul jos şi-şi ciufuli părul, ca şi cum corvoada de a se gândi la întrebarea aceea presupunea un proces dureros. Ezitarea lui părea să sugereze că nu ştia ce versiune a adevărului să aleagă. Ridică receptorul şi răspunse:

— Repet, cazinoul s-a deschis la câţiva ani după ce am ajuns aici. Nici măcar n-am apucat să-l văd vreodată.

— Haideţi, domnule Mace, spuse Hugo. Vorbim de-un trib mic, aţi zis-o chiar dumneavoastră. Un cazinou mare pentru un grup mic de oameni. Este imposibil să aveţi secrete. În mod sigur aţi auzit zvonuri.

— Ce fel de zvonuri?

— Zvonuri despre bani iliciţi, scoşi pe uşa din spate. Conform estimărilor, Treasure Key produce cam o jumătate de miliard de dolari şi douăzeci la sută din venitul brut este în bani gheaţă. Potrivit sursei noastre, există o bandă de infractori bine organizată care este bot în bot cu căpeteniile amerindiene şi spală bani la greu. N-aţi auzit niciodată de aşa ceva?

— E posibil să fi auzit zvonul ăsta, dar asta nu înseamnă că ştiu ceva.

— Păi, şi atunci, ce înseamnă? Cu cine putem vorbi? întrebă Lacy.

— Trebuie să aveţi o sursă bună, altfel n-aţi fi aici. Mergeţi înapoi la sursă.

Lacy şi Hugo se uitară unul la altul, amândoi având în minte imaginea lui Greg Myers relaxându-se prin Bahamas, pe ambarcaţiunea lui, ţinând o bere rece în mână şi ascultând Jimmy Buffett.

— Poate mai târziu, adăugă Hugo. Însă deocamdată, avem nevoie de cineva de acolo, cineva care cunoaşte cazinoul.

Mace clătină din cap.

— Wilton este singura mea sursă şi nu zice prea multe. Nu pot spune exact cât ştie, dar mult prea puţine informaţii ajung până aici, la Starke.

— Aţi fi de acord să-l sunaţi pe Wilton şi să-i spuneţi că e bine dacă vorbeşte cu noi? întrebă Lacy.

— Şi ce am de câştigat? Nu vă cunosc. Nu ştiu dacă sunteţi de încredere. Sunt convins că intenţiile dumneavoastră sunt bune, însă v-aţi putea trezi într-o situaţie în care lucrurile scapă de sub control. Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc.

— Unde locuieşte Wilton? întrebă Hugo.

— În rezervaţie, aproape de cazinou. A încercat să se angajeze acolo, dar l-au refuzat. Nimeni din familia mea nu munceşte acolo. Nu vor să-i angajeze. Chestii politice.

— Deci există ranchiună?

— Oh, da. Foarte multă. Cei care s-au împotrivit construirii cazinoului se află, practic, pe o listă neagră şi nu pot lucra acolo. Îşi primesc banii, nu şi slujbe.

— Şi ce părere au despre tine? întrebă Lacy.

— După cum am mai menţionat, cei mai mulţi cred că l-am ucis pe Son, conducătorul lor, aşa că nu mă simpatizează prea tare. Cei care au fost pro cazinou m-au urât încă de la început. E lesne de înţeles că nu-s prea mulţi cei care mă plac. Iar familia mea plăteşte preţul.

— Dacă judecătoarea McDover este demascată şi se confirmă toată corupţia, ţi-ar fi de folos?

Mace se îndreptă de spate, întinzându-se de parcă ar fi fost cuprins de dureri, pe urmă făcu vreo câţiva paşi până la uşă şi înapoi la masă. Se mai întinse puţin, îşi trosni degetele, se aşeză şi ridică receptorul.

— Nu-mi dau seama cum. Procesul meu s-a încheiat în urmă cu multă vreme. Toate deciziile ei judecătoreşti au fost analizate la apel de nişte avocaţi foarte buni. Suntem de părere că s-a înşelat de vreo câteva ori. Credem că ar fi trebuit să ni se acorde un nou proces de-acum zece ani şi toate cele, dar Curţile de apel i-au dat toate dreptate. Nu în unanimitate; într-adevăr, toate deciziile, în cazul meu, au fost împărţite, cu păreri diferite şi puternice în favoarea mea. Însă majoritatea decide şi iată-mă. Cei doi turnători din închisoare, care, efectiv, mi-au semnat condamnarea şi m-au trimis în spatele gratiilor, au dispărut cu ani în urmă. Ştiaţi asta?

— Am văzut într-o notare, spuse Lacy.

— Amândoi au dispărut cam în aceeaşi perioadă.

— Vreo idee?

— Două teorii. Una, şi cea mai bună, este că amândoi au fost căsăpiţi la scurt timp după condamnarea mea. Amândoi erau infractori de profesie, nişte şopârle care s-au pieptănat frumuşel pentru proces şi au convins juraţii că m-am lăudat cu crimele în închisoare. Ei bine, problema cu turnătorii este că-şi retrag adeseori declaraţiile, aşa că prima teorie este că adevăraţii ucigaşi i-au eliminat pe turnători înainte să aibă ocazia să-şi schimbe povestea. Asta cred.

— Şi a doua teorie? întrebă Hugo.

— Că au fost eliminaţi de oamenii mei în semn de răzbunare. Mă îndoiesc, dar nu pare chiar atât de nerealist. Existau sentimente puternice şi bănuiesc că orice era posibil. Oricum ar fi, cei doi

turnători au dispărut şi n-au mai fost văzuţi de ani buni. Sper că-s morţi. M-au băgat aici.

— N-ar trebui să discutăm despre cazul dumneavoastră, preciză Lacy.

— Ăsta-i singurul meu subiect de conversaţie. Şi-n plus, cui credeţi că-i pasă? Toate astea sunt oricum informaţii publice acum.

— Deci există cel puţin patru persoane decedate, conchise Hugo.

— Cel puţin.

— Mai sunt şi alţii? întrebă Lacy.

Mace dădea aprobator din cap, însă nu-şi puteau da seama dacă era un tic nervos sau un răspuns afirmativ.

— Depinde cât de tare săpaţi, răspunse el în cele din urmă.

6

Primul tribunal construit de contribuabili în districtul Brunswick a ars din temelii. Al doilea a fost distrus. După uraganul din 1970, mai-marii districtului au aprobat un proiect care a implicat multe cărămizi şi mult beton şi oţel. Rezultatul a fost un hangar hidos, în stil sovietic, cu trei niveluri, câteva ferestre şi acoperişuri înclinate din metal, prin care a picurat încă din prima zi. La vremea aceea, districtul, aflat la jumătatea drumului dintre Pensacola şi Tallahassee, era populat pe ici, pe colo, plaja rămânându-i liberă de mulţimile tolănite şi de talmeş-balmeşul specific lor. Conform recensământului din 1970, erau 8.100 albi, 1.570 negri şi 411 amerindieni. La câţiva ani după construirea „noului tribunal", aşa cum i se spunea, şi darea lui în funcţiune, coasta Floridei s-a trezit la viaţă, iar dezvoltatorii imobiliari s-au grăbit să construiască apartamente şi hoteluri. Având kilometri de plajă neatinsă, „Coasta de Smarald" a devenit o destinaţie şi mai populară. Numărul locuitorilor a crescut, iar în 1984 districtul Brunswick a fost forţat să-şi extindă tribunalul. Rămânând fidel motivelor postmoderniste, a construit o anexă în formă falică, de-a dreptul consternantă, mulţi dintre cei care o priveau asemuind-o cu o mare tumoare canceroasă. Şi, într-adevăr, mai toţi localnicii îi spuneau Tumoarea, un nume care nu se pupa deloc cu denumirea ei oficială de Anexă. Doisprezece ani mai târziu, populaţia era în plină creştere, iar districtul a decis să înalţe o tumoare pereche la celălalt capăt al „noului tribunal", declarându-se astfel pregătit pentru orice fel de treburi.

Capitala districtului era oraşul Sterling. Brunswick şi alte două districte formau Districtul Judiciar numărul 24 al Floridei. Dintre cei doi judecători ai circuitului, Claudia McDover era

singura care avea reşedinţa în Sterling, aşa că, practic, conducea tribunalul. Beneficia de vechime şi era foarte influentă, prin urmare, toţi angajaţii mergeau în vârful picioarelor pe lângă ea. Biroul ei spaţios se afla la etajul al treilea, iar una dintre puţinele ferestre îi oferea o privelişte plăcută, dar şi lumină solară. Ura clădirea şi visa adeseori la modalităţi de a obţine suficient de multă putere cât s-o dărâme şi să construiască alta în loc. Un vis doar.

După o zi liniştită la birou, îşi informă secretara că avea să plece la patru, ceea ce pentru ea era o zi scurtă. Secretara ei timidă şi foarte bine pregătită înregistră informaţia, însă fără a pune vreo întrebare. Nimeni n-o întreba pe Claudia McDover de ce făcea ce făcea.

Plecă din Sterling în maşina ei Toyota Lexux ultimul model, pe unul dintre drumurile din sud ale districtului. Douăzeci de minute mai târziu, coti pe calea de acces grandioasă a cazinoului Treasure Key, pe care în secret îl considera „cazinoul ei". Credea cu tărie că n-ar fi existat fără eforturile ei. Avea puterea să-l închidă a doua zi dacă-şi dorea asta. Şi totuşi, nu intenţiona s-o facă.

O luă pe drumul periferic de-a lungul proprietăţii şi zâmbi, aşa cum o făcea întotdeauna când trecea pe lângă parcările aglomerate, pe lângă grupurile agitate de jucători care se plimbau de colo colo, înspre şi dinspre hotel, şi pe lângă panourile luminoase care anunţau spectacolele unor cântăreţi de country vai de mama lor şi ale unor numere ieftine de circ. Toate o făceau să zâmbească, deoarece indicau că amerindienii prosperau. Oamenii aveau slujbe, se distrau. Familiile veneau în vacanţă. Treasure Key era un loc minunat şi faptul că ea colecta doar o mică parte n-o deranja câtuşi de puţin.

Nimic n-o deranja pe Claudia McDover în vremurile acelea. După şaptesprezece ani în magistratură, reputaţia ei era una solidă, slujba îi

era sigură şi mai era şi foarte apreciată. Cei unsprezece ani de „împărţit” din profiturile cazinoului o transformaseră într-o femeie extrem de bogată, care deţinea bunuri ascunse în toată lumea şi la care lună de lună se adunau altele. Şi, deşi intrase în afaceri cu nişte oameni pe care nu-i plăcea, conspiraţiile lor erau complet etanşe pentru lumea din afară. Nu exista nicio urmă, nicio dovadă. În definitiv, totul a mers strună timp de unsprezece ani, de când s-a deschis cazinoul.

Trecu de o poartă şi intră în zona terenului de golf dichisit şi a complexului rezidenţial Rabbit Run. Deţinea patru apartamente acolo sau, mă rog, deţinea companiile din străinătate care aveau dreptul de proprietate al apartamentelor. Pe unul îl păstra pentru ea. Pe celelalte trei le avea închiriate prin intermediul avocatului său. Casa ei de pe zona *fairway* nr. 4 era o fortăreaţă cu două etaje, cu uşi şi ferestre consolidate. „Protecţie împotriva uraganelor”, şi-a spus ea în anii precedenţi în care au fost executate lucrările respective într-un dormitor mic îşi construise un seif cu pereţi din beton şi cu sisteme antifurt şi antiincendiu. Îşi ţinea în el nişte bunuri mobile – bani, aur, bijuterii. Erau şi câteva obiecte mai greu de mutat – două litografii semnate de Picasso, o urnă egipteană veche de patru mii de ani, un set de ceai din porţelan din nu ştiu ce dinastie şi o colecţie rară de romane din secolul al XIX-lea în ediţii princeps. Uşa dormitorului era ascunsă după o bibliotecă pivotantă în aşa fel încât existenţa camerei şi a seifului să rămână ascunse oricui s-ar fi plimbat prin casă. Însă nimeni nu se plimba prin casă. Mai invita din când în când pe cineva la un pahar în curtea interioară, dar în casă nu se bea, nu se vizita şi nici nu se locuia.

Trase draperiile şi privi către terenul de golf. Erau nişte zile caniculare de august, aerul era fierbinte şi lipicios, iar terenul de golf era gol. Umplu un ceainic şi-l puse pe foc. Până să fiarbă

apa, dădu două telefoane, amândouă către avocaţi cu cazuri în aşteptare în instanţa ei.

La cinci, exact la timp, îi sosi musafirul. Se întâlneau în prima miercuri a fiecărei luni, la cinci după-amiaza. În dăţile în care nu se afla în ţară, schimbau data întâlnirii, însă asta se întâmpla foarte rar. Comunicau întotdeauna faţă în faţă, în casa ei, unde nu exista riscul de a fi microfoane sau alte dispozitive de supraveghere. Se foloseau de telefoane doar o dată sau de două ori pe an. Totul era simplu şi nu lăsau niciodată vreo urmă. Erau în siguranţă, nimeni nu bănuia nimic, dar tot nu-şi asumau riscuri.

Claudia sorbea din ceai, iar Vonn se bucura de votca lui cu gheaţă. Venise cu o geantă maronie pe care o lăsase pe canapea, aşa cum făcea întotdeauna. În ea erau douăzeci şi cinci de grămezi de bani în bancnote de 100 de dolari, fiecare grămadă legată bine cu elastice şi fiecare însumând 10.000 de dolari. Veniturile ilicite erau de o jumătate de milion de dolari şi le împărţeau în mod egal, cel puţin aşa ştia ea. Ani de-a rândul s-a întrebat Claudia cât încasa Vonn în realitate de la amerindieni şi, din moment ce el era cel care se ocupa cu treburile murdare, ea chiar n-avea cum să ştie. Cu timpul însă, a devenit chiar mulţumită de câştigurile ei. Şi de ce să nu fie?

Nu cunoştea detaliile. Cum erau scoşi banii, mai exact, şi puşi deoparte? Cum de nu apăreau în registre şi cum de nu erau văzuţi de paznici şi de camerele de supraveghere? Cine aranja registrele contabile în aşa fel încât să acopere ilegalităţile? Cine anume lua prada din cazinou şi i-o aducea lui Vonn? Unde anume o primea? Şi, mai ales, cine i-o înmâna? Câţi dintre cei din interior erau mânjiţi? Nu ştia nimic despre toate acestea. Şi nici ce făcea el cu partea lui de bani. N-avuseseră niciodată genul acela de discuţii.

Nu cunoştea nimic despre grupul lui infracţional şi nici nu-şi dorea să ştie. Avea de-a face doar cu

Vonn Dubose şi din când în când cu Hank, omul lui de încredere. Vonn o găsise cu optsprezece ani în urmă, pe vremea când era doar un avocat plictisit, într-un oraş mic, chinuindu-se să-şi câştige un trai decent şi punând încă la cale un plan prin care să se răzbune pe fostul ei soţ. El avea un plan măreţ de dezvoltare care ar fi fost alimentat de existenţa unui cazinou ridicat pe pământ amerindian, dar un judecător bătrân îi punea beţe în roate. Dacă ar fi scăpat de judecător şi poate de vreo alţi doi obstrucţionişti, ar fi fost liber să dea drumul la buldozere. El s-a oferit să-i finanţeze campania şi să facă orice era nevoie pentru ca ea să fie aleasă.

Vonn avea vreo şaptezeci de ani, însă arăta de şaizeci. Cu bronzul permanent şi cu cămăşile de golf colorate ar fi putut trece drept un pensionar bogat, care se bucura de soarele Floridei. Trecuse prin două divorţuri şi era singur de ani buni. După ce Claudia devenise judecător, el îi făcuse nişte avansuri, dar ea nu fusese deloc interesată. Era cu aproape cincisprezece ani mai mare decât ea, ceea ce nu însemna chiar atât de mult, doar că nu existase nicio scânteie între ei. Ş-apoi la vârsta de treizeci şi nouă de ani ajunsese la concluzia că prefera femeile bărbaţilor. Şi ca să fim cinstiţi, oricum îl găsea plictisitor. N-avea şcoală, nu era interesat decât de pescuit, de golf şi de ideea de a construi pe fâşia de pământ de lângă terenul de golf, ca să nu mai vorbim de faptul că partea lui întunecată o speria.

De-a lungul anilor, cu zvonurile care circulau, dovezile care ieşeau la iveală şi întrebările formulate de către instanţele de apel, Claudia începu să nu mai fie atât de sigură că Junior Mace fusese criminalul soţiei lui şi a lui Son Razko. Înainte şi după proces, a fost convinsă de vinovăţia lui şi şi-a dorit să dea verdictul corect ca un act de datorie faţă de votanţii ei. Însă acumulând experienţă, a început să aibă îndoieli serioase în

legătură cu vinovăţia lui. Dar în calitate de judecător al procesului, datoria ei se încheiase de mult şi nu mai putea face prea multe pentru a îndrepta răul făcut. Şi de ce să fi intervenit? Son şi Junior dispăruseră. Cazinoul fusese construit. Viaţa ei era bună.

Însă în realitate, dacă nu Junior săvârşise crima, atunci cineva din banda lui Vonn a fost cel care a tras două gloanţe în capul Iul Son Razko şi al lui Eileen Mace şi altcineva a pus la cale şi dispariţia celor doi turnători din închisoare care l-au înfundat pe Junior. Deşi Claudia păstra o atitudine dură, era speriată de moarte de Dubose şi oamenii lui. În singura lor ceartă, din urmă cu vreo zece ani, l-a convins că ar fi fost imediat expus dacă s-ar fi întâmplat ceva cu ea.

Cu timpul, relaţia lor a devenit una civilizată, de neîncredere reciprocă, în care fiecare juca un rol bine definit. Ea avea puterea de a închide cazinoul printr-o hotărâre judecătorească dată pentru orice motiv pe jumătate întemeiat şi dovedise deja că nu-i era teamă s-o facă. El se ocupa de treburile murdare şi-i ţinea în frâu pe membrii tribului Tappacola. Prosperau împreună, de la lună la lună devenind fiecare din ce în ce mai bogat. Era uimitor cât de multă cordialitate putea fi creată şi cât de multă suspiciune putea fi trecută cu vederea atunci când era vorba despre grămezi de bani.

Stăteau înăuntru, la răcoare, sorbindu-şi băuturile şi admirând traseele de golf părăsite, plini de aroganţă.

— Cum merge cu North Dunes? întrebă ea.

— Merge bine, răspunse el. Comisia de urbanism se întâlneşte săptămâna viitoare şi ne aşteptăm să ne dea undă verde. Ar trebui să începem lucrările în două săptămâni.

North Dunes era ultima achiziţie pentru imperiul lui de golf, cu treizeci şi şase de găuri, lacuri şi iazuri, case luxoase şi vile şi mai luxoase, toate construite în jurul unui centru de afaceri nefiresc

cu o piaţă urbană şi un amfiteatru modern, centru aflat la doar un kilometru şi jumătate de plajă.

— Şi ai control asupra inspectorilor? întrebă ea.

O întrebare stupidă. Banii pe care-i primea ea nu erau singura mită pe care Dubose o împărţea prin district.

— Patru da, unu nu, răspunse el. Poley se opune, desigur.

— De ce nu scapi de el?

— Nu, nu, e nevoie de el. Nu putem permite să pară că e prea uşor. Un scor de patru la unu e numai bun.

Mitele nu erau chiar necesare în partea lor de ţară. Acolo, dacă iei orice tip de creştere, de la comunităţile închise până la centrele comerciale ieftine, întocmeşti o broşură cu jumătăţi de adevăr, o numeşti „dezvoltare economică” şi garantezi venituri fiscale şi crearea de slujbe, mai-marii se grăbesc imediat să dea avizele. Dacă se trezea vreunul să menţioneze ceva despre probleme de mediu sau de trafic, sau de şcoli aglomerate, era imediat ignorat pe motiv că avea idei liberale sau că făcea parte dintre ecologişti sau chiar mai rău, că era „nordic”.

— Şi CRS? întrebă ea. Complexul rezidenţial suplimentar.

— Desigur, Onorată Instanţă. Aproape de terenul de golf sau la înălţime?

— Ce înseamnă „la înălţime”?

— Păi, cât de sus ţi-ar plăcea să fie?

— Mi-ar plăcea să văd oceanul. Se poate?

— Desigur. Vorbim despre o clădire cu zece etaje şi de la jumătate în sus, într-o zi însorită, se poate vedea Golful Mexic.

— Îmi place. Vedere la ocean. Să nu fie chiar un apartament luxos la ultimul etaj al clădirii, doar ceva pe aproape.

Ideea unei noi unităţi a fost perfectată de un dezvoltator imobiliar legendar din Florida poreclit Conroy Complex Rezidenţial. În graba de a înălţa

un turn la ţărmul oceanului, planurile au fost modificate în viteză, pereţii mutaţi ici şi colo, şi rezultatul s-a concretizat într-un alt complex rezidenţial suplimentar despre care comisia de urbanism nu ştia nimic. Putea fi folosit în zeci de scopuri, însă fără a fi tocmai legale. Vonn învăţase şmecheria, iar judecătorul lui preferat a acumulat un număr impresionant de apartamente în astfel de CRS-uri. Balanţa ei contabilă includea, de asemenea, părţi din afaceri legale: un mall, un parc acvatic, două restaurante, nişte hoteluri mici şi o groază de pământ nevalorificat care abia aştepta să primească buldozerele.

— Mai bei ceva? întrebă ea. Sunt vreo două chestii pe care trebuie să le discutăm.

— Mă duc să-mi iau.

Se ridică şi se îndreptă către tejgheaua din bucătărie, unde ţinea băuturile tari de care ea nu se atingea niciodată. Îşi turnă un pahar, adăugă două cuburi de gheaţă şi se întoarse la locul lui.

— Te ascult.

Ea trase aer în piept, pentru că nu era o chestiune tocmai uşoară.

— Wilson Vango.

— Ce-i cu el? sări ca ars Dubose.

— Ascultă, te rog. A executat deja paisprezece ani şi sănătatea lui e foarte şubredă. Are emfizem, hepatită şi probleme mentale. A supravieţuit câtorva bătăi şi atacuri şi se pare că are traume cerebrale.

— Bine.

— O să îndeplinească, în trei ani, condiţiile pentru eliberarea condiţionată. Acum, soţia se pare că va muri de cancer ovarian, familia îi trăieşte în mizerie şi tot aşa. E o situaţie îngrozitoare. Mă rog, cineva a ajuns la guvernator, iar el vrea să-i micşoreze pedeapsa, dar numai dacă sunt de acord.

Ochii lui Vonn se înflăcărară şi-şi lăsă paharul cu băutură deoparte. Cu un deget îndreptat către ea, spuse:

— Nemernicul ăla a furat 40.000 de dolari din una dintre companiile mele. Vreau să putrezească în închisoare, de preferat după un alt atac. Înţelegi, Claudia?

— Haide, Vonn! I-am dat pedeapsa maximă pentru tine. A ispăşit destul. Săracul e pe moarte şi la fel e şi nevastă-sa. Las-o şi tu mai moale!

— Niciodată, Claudia. Niciodată n-o las mai moale. Are noroc că a primit închisoarea, şi nu un glonţ în cap. Sub nicio formă, Claudia, Vango nu iese.

— Bine, bine. Fă-ţi încă o băutură. Stai calm! Linişteşte-te!

— Sunt bine. La ce altceva te mai gândeai?

Ea luă o sorbitură de ceai şi aşteptă un moment. Când simţi că atmosfera era mai degajată, răspunse:

— Uite cum stă treaba, Vonn, am cincizeci şi şase de ani. Port roba de judecător de şaptesprezece ani şi am obosit. Sunt la al treilea mandat şi fără niciun adversar la anul mi se garantează douăzeci şi patru de ani în magistratură. E suficient. Phyllis plănuieşte şi ea să se retragă şi vrem să călătorim în jurul lumii. M-am săturat de Sterling, de Florida, iar ea s-a săturat de Mobile. N-avem copii care să ne ţină legate, aşa că de ce n-am pleca? Să cheltuim şi noi din banii noştri făcuţi de pe urma amerindienilor.

Tăcu şi-l urmări.

— Ce spui?

— În mod evident, îmi plac lucrurile aşa cum sunt. Partea cea mai bună la tine, Claudia, este că ai fost atât de uşor de corupt şi, odată coruptă, te-ai îndrăgostit iremediabil de bani. La fel ca mine. Diferenţa dintre noi este că m-am născut în corupţie, o am în sânge. Prefer să fur bani decât să-i câştig. Tu, pe de altă parte, ai fost pură, însă uşurinţa cu care ai trecut de partea întunecată a fost uimitoare.

— N-am fost pură. Am fost condusă de ură şi de dorinţa arzătoare de a-l umili pe fostul meu soţ. Îmi doream răzbunare şi nu-i nimic pur în asta.

— Ce vreau să spun este că nu-s convins că pot găsi un alt judecător atât de dornic de a fi cumpărat.

— Oare chiar mai ai nevoie de unul în punctul ăsta? Dacă voi părăsi magistratura, cazinoul va rămâne doar al tău, ceea ce nu-i chiar aşa de rău. Îi ai la mână pe politicieni. Ai băgat buldozerele în jumătate de district şi ai o reţea destul de întinsă. E destul de evident, cel puţin pentru mine, că ai să te descurci foarte bine şi fără ajutorul unui judecător pe statul de plată. Am obosit, pur şi simplu, de atâta muncă şi, ca să fiu sinceră – un cuvânt nu tocmai potrivit pentru a fi folosit într-o conversaţie între noi doi –, vreau să fiu normală pentru o perioadă de timp.

— Te referi la bani sau la sex?

— Bani, nebunule, chicoti ea.

Vonn zâmbi şi sorbi din paharul cu votcă în timp ce i se învârteau rotiţele în minte. Era încântat de idee în sinea lui. O gură mai puţin de hrănit, şi una chiar foarte mare.

— O să supravieţuim, spuse el.

— Desigur. N-am luat încă o decizie, dar am vrut să ştii la ce mă gândesc. Am obosit, repet, să mediez divorţuri şi să trimit puşti la închisoare pe viaţă. Şi n-am zis nimănui în afară de Phyllis.

— Îmi poţi împărtăşi cele mai întunecate secrete, Onorată Instanţă.

— Prieteni la cataramă.

— Trebuie să plec, rosti brusc Vonn ridicându-se în picioare. Ne vedem luna viitoare, ca de obicei?

— Da.

La plecare luă o geantă din piele similară cu cea cu care venise, doar că mai uşoară.

7

Numele intermediarului era Cooley, şi el un fost avocat, însă a cărui ieşire din zona profesională fusese mult mai puţin spectaculoasă decât cea a prietenului său, Greg Myers. Cooley reuşise să evite titlurile ziarelor cerând o punere sub acuzare şi renunţând la dreptul de a mai practica. N-avea nici cea mai mică intenţie de a-şi mai recupera dreptul de practică.

Se întâlniră într-o curte liniştită, la hotelul Pelican în South Beach, şi la un pahar pe terasă trecură în revistă ultimele hârtii.

Primele câteva pagini rezumau călătoriile Claudiei McDover din ultimii şapte ani, cu date complete, destinaţii, perioada de şedere şi aşa mai departe. Îi plăcea să călătorească şi o făcea cu stil, de obicei cu avioane particulare, deşi niciuna dintre aeronave nu fusese închiriată pe numele ei. Phyllis Turban, avocata ei, se ocupa de detalii şi, în mod obişnuit, folosea una din cele două companii din Mobile. Cel puţin o dată pe lună, Claudia mergea cu maşina în Pensacola sau în Panama City, se urca la bordul unui avion de dimensiuni mici, unde o aştepta Phyllis, şi-şi petreceau sfârşitul de săptămână în New York sau în New Orleans. Nu existau informaţii despre ce făceau în excursiile respective, dar cârtiţa avea nişte idei vagi. În fiecare vară, Claudia îşi lua o vacanţă de două săptămâni în Singapore, unde se credea că deţinea o casă. În călătoriile lungi zbura cu American Airlines, la clasa întâi. Cel puţin de trei ori pe an mergea în Barbados şi călătorea până acolo cu un avion particular. Nu existau date concrete cum că o însoţea şi Phyllis Turban în călătoriile pe care le făcea în Singapore şi Barbados, însă cârtiţa, utilizând telefoane nedetectabile şi cartele preplătite, sunase în mod repetat la biroul lui Turban din Mobile şi aflase

astfel că nici ea nu era la birou când McDover se afla în străinătate. Şi avocata, şi McDover reveneau la serviciu în acelaşi timp.

Într-o notiţă cârtiţa scrisese: „În prima zi de miercuri a fiecărei luni, CM pleacă de la birou un pic mai devreme decât de regulă şi merge cu maşina la unul dintre apartamentele din Rabbit Run. O perioadă a fost imposibil să-i aflu destinaţia, dar am obţinut informaţii despre rutele ei imediat ce i s-a instalat un GPS pe bara din spate a automobilului. Adresa apartamentului este 1 614D Fairway Drive. Conform datelor de cadastru ale districtului Brunswick, a avut alţi doi proprietari, iar în prezent este deţinut de o companie din Belize. Astfel, se poate specula uşor că merge acolo, primeşte o sumă de bani de la cazinou, apoi îşi ia zborul cu o parte din bani sau chiar cu toţi. Putem presupune în continuare că banii sunt investiţi în aur, argint, diamante şi obiecte de colecţie. Se ştie că anumiţi negustori din New York şi New Orleans fac tranzacţii cu bani gheaţă, însă doar pentru un tarif ridicat. Cu diamantele şi cu bijuteriile se face contrabandă cel mai uşor. Banii gheaţă pot fi şi ei trimişi prin curierat de noapte oriunde în lume, mai ales în Caraibi”.

— Nu-mi plac toate speculaţiile astea, opină Greg. Cât ştie, până la urmă?

— Glumeşti? zâmbi Cooley. Uită-te la evidenţa călătoriilor. Date exacte pe o perioadă de şapte ani. Şi-n plus, pare că tipul ştie ceva despre spălarea de bani.

— Tipul? Deci e bărbat?

— Deci e nimic. În ceea ce te priveşte, nici bărbat, nici femeie.

— Dar e clientul meu, el sau ea.

— Gata, Greg! Avem o înţelegere.

— Dacă ştie atâtea, înseamnă că are contact zilnic cu judecătoarea. O secretară cumva?

— El sau ea mi-a spus odată că McDover zdrobeşte secretarele, le concediază după un an sau doi. Nu mai da cu presupusul, bine? Cârtiţa trăieşte cu frică. Ai înaintat plângerea?

— Da. O investighează deja şi o vor pocni pe individă la momentul potrivit. O să fie haos. Îţi imaginezi ce oroare o să fie când McDover o să conştientizeze că distracţia a luat sfârşit?

— N-o să intre în panică, deoarece are prea mult sânge-rece şi e mult prea deşteaptă, zise Cooley. O să-şi cheme avocaţii, iar ei vor face toată treaba. Îl vor convoca pe Dubose, care-şi va pune în acţiune maşinaţiunile. Şi tu, Greg? Numele tău apare pe plângere. Tu eşti cel care aduce acuzaţiile.

— Numele meu va fi greu de urmărit. Aminteşte-ţi că n-am întâlnit-o niciodată pe judecătoarea McDover ori pe gangsterul Vonn Dubose. Ei nu ştiu nimic despre mine. Există cel puţin 1.800 de persoane cu numele Greg Myers în ţara asta şi toţi au adrese, numere de telefon, familii şi slujbe. Dubose n-o să ştie de unde să înceapă să caute. Şi-n plus, dacă observ că sunt urmărit, îmi iau viteză în bărcuţa mea şi devin o picătură în ocean. N-o să mă găsească niciodată. De ce trăieşte cârtiţa în teamă? Numele n-o să-i fie dezvăluit niciodată.

— Doamne, Greg, habar n-am. Poate că nu ştie cum merg lucrurile în lumea crimei organizate. El sau ea. Poate că se teme că, divulgând prea multe despre McDover, duce inevitabil la el sau ea.

— Ei bine, e cam târziu de-acum, conchise Greg. Plângerea a fost depusă, iar sistemul s-a pus în mişcare.

— Ai să te foloseşti de chestiile astea în curând? întrebă Cooley fluturând nişte hârtii.

— Nu ştiu. Am nevoie de timp să mă gândesc. Să zicem că notele astea pot dovedi că judecătoarei îi place să călătorească împreună cu partenera ei. Mare scofală! Avocaţii lui McDover o să spună că nu-i nimic ilegal atâta vreme cât Phyllis este cea

care achită nota şi, din moment ce Phyllis n-are cazuri în instanţa lui McDover, unde-i ilegalitatea?

— Phyllis Turban are o mică afacere în Mobile şi specialitatea ei este să întocmească testamente solide. Pun pariu că n-are venituri nete mai mari de 150.000 de dolari pe an. Avioanele cu care zboară ele costă 3.000 de dolari pe oră, iar ele le folosesc, în medie, optzeci de ore pe an. Fă calculele. Înseamnă un sfert de milion de dolari cheltuiţi doar pe taxe de zbor, şi asta-i doar cât ştim noi. În calitate de judecător al unei Curţi judecătoreşti de circuit, salariul lui McDover este de 146.000 de dolari pe an. Nici măcar împreună nu-şi permite costul combustibilului pentru avion.

— Nu Phyllis Turban este cea investigată. Poate că ar trebui să fie, chiar nu-mi pasă. Dacă e să facem vreun ban de pe urma cazului ăsta, atunci trebuie să prindem un judecător în funcţie.

— Am înţeles.

— Cât de des te întâlneşti cu cârtiţa? întrebă Myers.

— Nu foarte des. El sau ea e destul de timid(ă) în ultima vreme şi moare de frică.

— Atunci, de ce-o mai face?

— Din ură. Şi pentru bani. Am convins cârtiţa că toată afacerea asta poate aduce adevărate bogăţii. Sper doar să nu moară nimeni din cauza mea.

*

Lacy locuia într-un apartament cu două dormitoare într-o clădire care fusese iniţial depozit, lângă campusul Universităţii de stat din Florida, adică la cinci minute de mers cu maşina de biroul ei. Arhitectul care a transformat clădirea a făcut o treabă fabuloasă şi cele douăsprezece apartamente s-au vândut rapid. Mulţumită unei asigurări de viaţă zdravene pe care o avusese tatăl şi a generozităţii mamei, Lacy a dat un avans

considerabil pentru plata apartamentului. Suspectase că ăsta avea să fie singurul cadou cu adevărat frumos din partea părinţilor. Tatăl murise cu cinci ani în urmă, iar mama, Ann Stoltz, cu cât înainta în vârstă, cu atât devenea mai zgârcită. Se apropia de şaptezeci de ani şi nu îmbătrânea atât de frumos cum şi-ar fi dorit Lacy. Ann nu mai conducea pe distanţe mai mari de opt kilometri depărtare de casă, aşa că se vedeau din ce în ce mai rar.

Singurul companion al lui Lacy era Frankie, buldogul ei francez. De când terminase colegiul, la optsprezece ani, nu locuise niciodată cu un bărbat. Într-adevăr, nici n-avusese vreodată motive să fie cu adevărat tentată. Cu zece ani în urmă, pe când trăia singura ei dragoste adevărată, începuse să arunce nişte apropouri despre locuitul împreună, însă, după cum avea să descopere repede, el deja punea la cale un plan ca să fugă cu o femeie măritată. Ceea ce a şi făcut, într-o manieră scandaloasă. Adevărul era că, la vârsta de treizeci şi şase de ani, Lacy era mulţumită să locuiască singură, să doarmă în mijlocul patului, să strângă doar după ea, să facă bani şi să-i cheltuiască, să vină şi să plece când îşi dorea, să-şi urmeze cariera fără să-şi facă grijă şi pentru a lui, să-şi plănuiască serile fără sugestii din altă parte, să gătească sau nu şi să deţină control total asupra telecomenzii. Aproape un sfert din prietenele ei erau tinere divorţate, toate speriate şi rănite şi toate nevrând să mai aibă de-a face cu bărbaţii, cel puţin momentan. O altă treime era prinsă în căsnicii eşuate fără prea multe posibilităţi de scăpare. Iar celelalte erau mulţumite de relaţiile pe care le aveau şi fie îşi urmau carierele, fie îşi doreau copii.

Nu prea-i convenea socoteala. Şi nici nu-i plăcea felul în care societatea presupunea că ea ar fi fost nefericită fiindcă nu-şi găsise bărbatul perfect. De ce trebuia ca viaţa ei să fie stabilită de momentul când avea să se căsătorească şi de cel

care o va lua de soţie? Ura faptul că lumea presupunea despre ea că se simţea singură. Dacă n-a locuit niciodată cu un bărbat, cum ar fi putut să ducă dorul unul astfel de mod de viaţă? Şi era şi extrem de sătulă de atitudinea băgăcioasă din partea familiei ei, mai ales din partea mamei şi a surorii mamei, mătuşa Trudy, cu atât mai mult cu cât niciuna din ele nu putea termina o conversaţie mai lungă fără a întreba dacă avea vreo relaţie „serioasă”.

„Dar cine zice că sunt în căutarea unei relaţii serioase?” era replica ei standard. Nu-i plăcea să admită aşa ceva, dar de cele mai multe ori prefera să le evite pe mama şi pe mătuşa ei tocmai din cauza conversaţiilor de acest gen. Deoarece era fericită şi singură şi fără să-l caute pe bărbatul potrivit, o priveau ca pe o ciudată, ca pe cineva demn de milă fiindcă alesese să treacă prin viaţă de una singură. Mama ei era văduva mereu în doliu, iar Trudy avea un soţ groaznic, şi totuşi considerau cumva că vieţile lor erau mai bune.

Mă rog. În parte, viaţa de celibatar presupune să ai de-a face cu ideile preconcepute ale celorlalţi.

Îşi pregăti o cană cu ceai verde, fără cafeina, şi se gândi să urmărească un film vechi. Dar era aproape zece, în timpul săptămânii, şi avea nevoie de somn. Sadelle îi trimise pe e-mail ultimele ei notiţe, iar Lacy hotărî să arunce o privire pe ele înainte să se schimbe în pijama. De-atâţia ani, învăţase că notiţele lui Sadelle erau mult mai eficiente decât somniferele.

Cea mai mică notiţă era intitulată „Tappacola: Adevăruri, cifre, bârfe”. Şi în ea se menţiona:

> Populaţie: nu se ştie numărul exact de amerindieni Tappacola (apropo, termenul „amerindian” este o invenţie a oamenilor albi fără prea multe cunoştinţe şi care se simt bine folosindu-l, deşi, în realitate, amerindienii îşi spun indieni şi chicotesc pe seama acelora

dintre noi care le spunem altfel, însă mă abat de la subiect). Conform Biroului Afacerilor Indiene, erau 410 în 2010, în creştere de la 402 în 2000. Dar mina de aur care este cazinoul a pus presiune pe populaţie din cauză că, pentru prima oară în istorie, tot mai mulţi oameni îşi doreau să devină indieni Tappacola. Şi asta datorită unei scheme de distribuţie a veniturilor denumită „dividende". Conform declaraţiilor lui Junior Mace, fiecare membru Tappacola primeşte după vârsta de optsprezece ani un cec de 5.000 de dolari pe lună. N-avem cum să verificăm informaţia, deoarece, în toate chestiunile, tribul nu dă socoteală nimănui. Din momentul în care o femeie se căsătoreşte, dividendele ei lunare sunt înjumătăţite.

Dividendele variază de la trib la trib, de la stat la stat. Cu ani în urmă, un trib din Minnesota a devenit cunoscut datorită cazinoului pe care îl deţinea şi care avea câştiguri de aproape un miliard de dolari pe an. Şi numărul acţionarilor era de doar 85 de membri. Dividendele anuale pentru fiecare membru depăşeau un milion de dolari. Încă se crede că ei deţin recordul.

Există 562 de triburi recunoscute în Statele Unite, însă doar aproximativ 200 au cazinouri. Mai sunt cam 150 de alte triburi care caută să fie recunoscute, dar federalii au început să devină suspicioşi. Pe noile triburi le aşteaptă o adevărată luptă ca să fie recunoscute. Mulţi afirmă că mândria subită referitoare la descendenţa lor este mânată doar de dorinţa de a intra în afacerile cu cazinouri. Foarte puţini indieni beneficiază de astfel de bogăţii şi mulţi dintre ei trăiesc încă în sărăcie.

În orice caz, la fel ca majoritatea triburilor, indienii Tappacola au fost asaltaţi de persoane

care pretindeau că erau înrudite cu ei. Şi doar ideea dividendelor a creat asta. Tribul are un comitet care investighează şi stabileşte legăturile de sânge. Doar o optime din indienii Tappacola se califică. Şi acest fapt a dus la multe tensiuni.

Oricum, se pare că fricţiunile nu sunt ceva nou pentru trib. Un articol din urmă cu şapte ani din *Pensacola News Journal* menţiona că tribul organizează alegeri, o dată la patru ani, pentru desemnarea unei noi Căpetenii şi a unui consiliu nou. Sunt zece locuri în consiliu. În mod evident, Căpetenia are un cuvânt greu de spus în problemele tribului, mai ales în ceea ce priveşte cazinoul. Trebuie să fie un post important dacă la vremea respectivă salariul era de 350.000 de dolari pe an. În plus, Căpetenia are multe de spus şi în ceea ce priveşte angajările şi, de obicei, pune în administraţie membri din familie, asigurându-şi toţi salarii bunicele. Prin urmare, alegerile sunt intens contestate, amare şi pline de acuzaţii de fraudă electorală şi intimidare (or fi învăţat asta de la noi, veneticii). E un scenariu de genul „Cel care câştigă ia tot”.

Actuala Căpetenie este Elias Cappel (apropo, foarte puţini dintre indienii din ziua de astăzi mai întrebuinţează numele pitoreşti din vremurile trecute; la un moment dat în istorie, cei mai mulţi şi-au luat nume vestice). Cappel a fost ales în 2005 şi reales cu uşurinţă patru ani mai târziu. Fiul lui, Billy, are un loc în consiliu.

Tribul şi-a folosit banii înţelept, şi-au construit şcoli cu tehnologie de ultimă oră, o unitate medicală care pare a fi mai mult o clinică decât un spital, spaţii de recreere, centre de îngrijire, drumuri şi majoritatea lucrurilor pe care le oferă o bună guvernare.

Dacă un absolvent de liceu îşi doreşte să urmeze facultatea, există un fond care-i acoperă taxele de şcolarizare într-o şcoală de stat, plus cazare şi masă. Tribul mai bagă bani şi în prevenţia şi tratamentul dependenţei de alcool şi droguri.

Exact ca o naţiune suverană, indienii Tappacola îşi creează şi-şi pun în aplicare propriile legi, fără să le prea pese de cei din exterior. Tribul are un soi de poliţist, care lucrează cam ca un şerif, şi mai mulţi ofiţeri, aparent bine antrenaţi şi echipaţi. Există şi o unitate de combatere a drogurilor. (Aşa scumpi la vorbă cum sunt, Căpetenia şi câţiva membri ai consiliului nu mai par deranjaţi să divulge aspecte care sunt în favoarea lor, buna aplicare a legii fiind unul dintre subiectele lor preferate.) Au o instanţă judecătorească a tribului, formată din trei judecători care se ocupă de dispute şi fărădelegi. Judecătorii sunt numiţi de către Căpetenie şi aprobaţi de către consiliu. Au şi închisoare, desigur, şi o unitate corecţională pentru delincvenţii cu istoric.

Indienii Tappacola fac o treabă bună păstrându-şi disputele şi controversele în familie. Ani de-a rândul, *Pensacola News Journal* şi, într-o măsură mai mică, *Tallahassee Democrat* au tot dat târcoale căutând să afle mizerii şi încercând, în realitate, să descopere câţi bani făcea tribul şi cine anume deţinea controlul. Ambele ziare au aflat prea puţin. În mod clar, Tappacola reprezintă un grup de oameni care-şi ţine bine gura.

*

Deşi întru câtva interesantă, notiţa îşi făcu efectul şi Lacy începu să caşte. Se schimbă în

pijama şi-şi începu ritualurile de dinainte de culcare în baie, cu uşa deschisă, mulţumită o dată în plus că era singură şi fără să fie deranjată. Chiar înainte de 11:00 p.m., aproape că adormi, când sună telefonul. Era Hugo, care părea la fel de obosit ca întotdeauna.

— N-are cum să fie de bine, spuse ea.

— Nu. Uite ce e, avem nevoie de puţin ajutor în seara asta. Verna cade din picioare. Nici eu nu-s mai breaz. Pippin e în plină evoluţie şi toată casa e în priză. Trebuie să dormim un pic. Verna n-o vrea pe mama aici, iar eu n-o vreau pe maică-sa. Ce zici de o mare favoare?

— Sigur. Vin acum.

Era a treia oară de când se născuse bebeluşul când Lacy era chemată la datorie în mijlocul nopţii. A mai stat cu cei patru copii de câteva ori, pentru ca Hugo şi Verna să se bucure de o cină liniştită, dar de rămas peste noapte a rămas doar de două ori. Trase repede pe ea nişte blugi şi un tricou şi-l lăsă pe Frankie la uşă vădit confuz. Se grăbi pe străzile goale din Meadows şi ajunse la casa familiei Hatch la douăzeci de minute după apelul telefonic. Verna o întâmpină la uşă, cu Pippin, care era pentru moment liniştită.

— Trebuie să fie o durere de stomac, şopti ea. Am dus-o la medic de trei ori săptămâna asta. Copilul ăsta pare că, pur şi simplu, nu poate să doarmă.

— Unde sunt biberoanele? întrebă Lacy, luând cu grijă copilul din braţele mamei.

— Pe măsuţa de cafea. E dezastru în casă. Îmi pare tare rău, rosti ea, iar buza îi tremură şi ochii i se umeziră.

— Haide, Verna, e vorba despre mine. Fugi în pat să dormi un pic. Totul o să fie mai bine dimineaţă.

Verna o sărută pe obraz şi-i mulţumi. Dispăru pe hol. Lacy auzi o uşă închizându-se încet. O strânse pe Pippin şi începu să se plimbe înainte şi înapoi

prin casa aflată în dezordine, fredonând şi bătând bebeluşul uşor pe funduleţ. Totul era liniştit, însă acalmia nu dură. Când bebeluşul izbucni din nou, Lacy îi vârî un biberon în gură şi-l puse într-un leagăn gângurindu-i până când, în cele din urmă, el adormi. Jumătate de oră mai târziu, în vreme ce bebeluşul dormea profund, Lacy îl mută într-un pătuţ balansoar şi dădu drumul la un cântec de leagăn liniştit. Pippin se încruntă şi se agită un pic şi o clipă păru că era gata pentru încă o repriză de plâns, însă apoi se linişti şi-şi continuă somnul.

După ceva vreme, Lacy lăsă bebeluşul şi se îndreptă în vârful picioarelor către bucătărie, unde aprinse lumina şi se sperie de haosul de acolo. Chiuveta era plină cu vase murdare. Tejghelele erau pline cu oale şi tigăi şi mâncare care trebuia strânsă. Pe masă erau ambalaje goale de gustări, rucsacuri şi chiar rufe neîmpăturite. Bucătăria avea nevoie de o curăţenie zdravănă, dar o treabă ca la carte ar fi fost prea zgomotoasă. Se decise să aştepte până în zori, când familia începea să se agite. Stinse lumina în bucătărie şi, într-unul dintre acele momente încântătoare pe care nu le putea împărtăşi cu nimeni, zâmbi şi-i mulţumi stelei ei norocoase că era singură şi atât de lipsită de griji.

Îşi făcu un culcuş pe canapea lângă bebeluş şi adormi într-un sfârşit. Pippin se trezi înfometată şi furioasă la 3:15, însă un bibelou vârât ferm în gură îşi făcu bine treaba. Lacy îi schimbă scutecul, îi gânguri, îi vorbi şi o adormi din nou. Pe urmă dormi şi ea până la 6:00.

8

Wilton Mace locuia într-o casă din cărămidă roşie aflată pe un drum pietruit, la vreo trei kilometri de cazinou. La telefon fusese rezervat, argumentând că trebuia să discute cu fratele lui. L-a sunat pe Hugo a doua zi şi a fost de acord să-l întâlnească. Aştepta pe un scaun pliant chiar sub un copac lângă garaj, alungând muşte şi bând ceai cu gheaţă. Lângă el era soţia lui. Era o zi întunecată şi puţin răcoroasă. Le oferi lui Lacy şi lui Hugo ceai dulce, dar ei refuzară. Arătă către alte două scaune pliante, iar ei se aşezară. Un copil cu scutec se juca într-o piscină gonflabilă în curte sub privirea atentă a bunicii lui.

Wilton era cu trei ani mai mic decât Junior şi ai fi zis că era fratele lui geamăn. Piele închisă, ochi şi mai închişi la culoare, păr grizonant şi lung până la umeri. Avea o voce joasă şi, la fel ca Junior, părea să cântărească fiecare silabă.

— E nepotul dumneavoastră? întrebă Lacy încercând să spargă gheaţa, pentru că Wilton nu se arăta deloc dispus s-o facă.

— Nepoţică, prima. Ea e soţia mea, Nell.

— Ne-am văzut cu Junior săptămâna trecută la Starke, zise Hugo.

— Vă mulţumesc că aţi mers să-l vedeţi. Îl vizitez de două ori pe lună şi ştiu că nu e cel mai plăcut mod în care să-ţi petreci ziua. Junior a fost uitat de oamenii lui şi asta-i vine greu unui bărbat, mai ales unuia atât de mândru cum e Junior.

— A spus că aproape toţi membrii din tribul Tappacola cred că el a ucis-o pe soţia lui şi pe Son Razko, preciza Lacy.

— Aşa e, confirmă Wilton. E o poveste bună, uşor de repetat, uşor de crezut. I-a prins în pat şi i-a împuşcat.

— Putem presupune că aţi mai vorbit cu el de când am fost noi acolo? întrebă Hugo.

— L-am sunat ieri. Are dreptul să vorbească douăzeci de minute la telefon în fiecare zi. Mi-a relatat ce vreţi să faceţi.

— Ne-a spus că aţi încercat să vă angajaţi la cazinou, însă n-aţi fi reuşit. Ne puteţi explica de ce? întrebă Lacy.

— E simplu. Tribul e împărţit în două tabere şi ambele se protejează. Se trage totul de la votul pentru jocurile de noroc. Cei care au câştigat au construit cazinoul şi Căpetenia lor trage toate sforile, inclusiv în privinţa angajărilor şi concedierilor. Mă aflam doar de partea nepotrivită, aşa că nu m-am angajat. E nevoie de 2.000 de oameni ca să ţii pe picioare cazinoul şi cei mai mulţi vin din exterior. Acei Tappacola care vor să muncească au cumva un drept garantat politic să se angajeze acolo.

— Deci starea de spirit nu este nici acum tocmai bună? îl iscodi Hugo.

— Păi, la fel de bine am putea fi două triburi şi în acelaşi timp duşmani de moarte, mormăi Wilton zâmbind. Dar nu-şi doreşte nimeni asta.

— Junior afirma că el şi Son au greşit atunci când s-au opus cazinoului şi asta pentru că viaţa e mai bună pentru cei din trib, spuse Lacy.

Încă o pauză lungă, răgaz în care Wilton îşi adună gândurile. Nepoata lui începu să plângă şi fu dusă înăuntru. Luă o gură de ceai şi, în cele din urmă, preciză:

— Întotdeauna e greu să recunoşti că ai greşit, însă aş zice că aşa e. Cazinoul ne-a scos din sărăcie şi ne-a oferit lucruri frumoase, deci asta e de bine. Suntem mai sănătoşi, mai fericiţi şi mai stabili. Şi există şi o anumită satisfacţie în a-i privi pe străinii care vin să ne dea banii. Ne simţim de parcă am primi, în sfârşit, ceva înapoi, poate un soi de răzbunare. Unii dintre noi îşi fac griji însă, gândindu-se că ducem o viaţă care se bazează atât de mult pe a primi. Statul degeaba creează

probleme. Consumul de alcool creşte. Copiii noştri consumă droguri din ce în ce mai mult.

— Dacă viaţa este atât de prosperă, de ce nu sunt mai mulţi copii? interveni Hugo.

— Din prostie. Consiliul este condus de idioţi, care fac reguli tâmpite. Când o femeie împlineşte optsprezece ani, îşi câştigă dreptul de a primi cecul lunar, care de ani buni este în valoare de 5.000 de dolari. Dar dacă se căsătoreşte, venitul i se înjumătăţeşte. Eu primesc 5 000 de dolari; nevastă-mea primeşte 2.500. Prin urmare, din ce în ce mai multe femei încep să respingă ideea căsătoriei. Bărbaţii beau şi provoacă scandal, aşa că de ce să-ţi baţi capul să te încurci cu un soţ când, dacă stai liniştită acasă, iei mai mulţi bani? Mai există şi teoria conform căreia o scădere a populaţiei înseamnă cecuri mai mari pentru cei în viaţă. Un alt plan prost. Ca să ai o societate sănătoasă, trebuie să investeşti în copii.

Lacy se uită la Hugo şi apoi spuse:

— Ar trebui să discutăm despre McDover.

— Nu ştiu prea multe despre judecătoare, zise Wilton. Am asistat la tot procesul şi m-am gândit că era prea tânără şi prea lipsită de experienţă. N-a făcut nimic pentru a proteja drepturile fratelui meu. A fost atacată la apel, însă hotărârile ei au fost păstrate, adeseori, la limita limitelor.

— Aţi citit apelurile? întrebă Hugo.

— Am citit tot, domnule Hatch. De mai multe ori. Fratele meu e condamnat la moarte pentru nişte crime pe care nu le-a comis. Singurul lucru pe care-l pot face este să studiez detaliile şi să-l sprijin. Şi este evident că în închisoare am mult timp.

— Avea Son Razko o aventură cu soţia lui Junior? întrebă Hugo.

— Prea puţin probabil, deşi, după cum bine ştiţi, când vine vorba despre genul ăsta de comportament, orice e posibil. Son era un bărbat cu principii şi cu o căsnicie fericită. N-am crezut

niciodată că ar fi avut vreo legătură cu cumnata mea.

— Păi, şi atunci, cine i-a ucis?

— Nu ştiu. La scurt timp după ce s-a deschis cazinoul, am început să ne primim partea din plăcintă, deşi în cantităţi mult mai mici. Pe vremea aia, eram şofer de camion, nesindicalist, desigur, iar din salariul meu, al nevesti-mii, care era bucătăreasă, plus cecurile din dividende, am reuşit să strângem 25.000 de dolari. Am dat banii unui detectiv particular din Pensacola. Se spunea că era unul dintre cei mai buni. A făcut săpături aproape un an şi n-a găsit nimic. Fratele meu a beneficiat de un avocat groaznic la proces, un
puşti care n-avea habar de nimic şi care nici nu ştia cum mergeau lucrurile într-o sală de judecată. Dar la apel Junior s-a bucurat de sprijinul unor avocaţi tare buni. Au făcut la rândul lor săpături, mulţi ani, însă nici ei n-au găsit nimic. Nu vă pot da numele unui suspect anume, domnule Hatch. Mi-aş fi dorit s-o pot face. Fratelui meu i s-a făcut o înscenare şi totul a fost pus la cale perfect, şi se pare că statul Florida o să-i ia zilele într-un final.

— Cunoaşteţi un bărbat pe nume Vonn Dubose? întrebă Lacy.

— Numele l-am auzit, dar nu l-am cunoscut niciodată pe bărbatul ăsta.

— Ce reputaţie are?

Wilton zăngăni cuburile de gheaţă din pahar şi deodată păru obosit. Lacy îl compătimea şi încerca să-şi imagineze uriaşa povară de a avea un frate condamnat la moarte, mai ales unul despre care se credea că era nevinovat.

— Circula odată o poveste pe-aici, potrivit căreia un mare infractor pe nume Dubose pusese la cale toate astea – cazinoul, planul de dezvoltare din jurul lui, extinderea urbană rapidă de aici şi până la coastă. Povestea asta includea şi uciderea lui Son şi a lui Eileen. Însă s-a stins, înecată de un val de distracţie şi jocuri, şi bani, şi poturi

câştigătoare, şi tobogane cu apă, şi happy hours, ca să nu mai vorbim despre statutul social. Nu mai contează acum, pentru că viaţa e bună. Dacă omul ăla chiar există şi are degetul vârât în plăcintă, nu-i pasă nimănui, nimeni nu vrea să-i facă probleme. Dacă ar intra pe uşa cazinoului şi ar spune adevărul, ar fi adulat ca un erou. El a făcut toate astea.

— Şi dumneata ce crezi?

— Nu contează ce cred eu, domnule Hatch.

— Bine, nu contează, dar tot sunt curios.

— Bine. Da, a existat un element de crimă organizată implicat în construirea cazinoului şi tipii ăştia, fără nume şi fără chipuri, îşi iau încă partea. Folosesc arme şi i-au intimidat bine pe Căpetenie şi pe acoliţii lui.

— Ce şanse avem să găsim pe cineva din interiorul cazinoului dispus să discute cu noi? întrebă la obiect Lacy.

Wilton, efectiv, izbucni în râs şi, când se mai linişti, mormăi drept răspuns:

— Voi, pur şi simplu, nu înţelegeţi.

Zdrăngăni din nou gheaţa din pahar şi păru că-şi fixează privirea asupra a ceva de dincolo de drum. Lacy şi Hugo se uitară unul la altul, aşteptând. După o pauză lungă, Wilton continuă:

— Noi, ca trib, ca etnie, ca rasă, n-avem încredere în cei din afară. Nu vorbim. Sigur că stau acum aici cu voi şi vorbesc, dar subiectele de discuţie sunt pe teme generale. Nu ne spunem secretele, nimănui şi în nicio împrejurare. Pur şi simplu, n-avem asta în sânge. Îi dispreţuiesc pe cei din neamul meu care sunt în cealaltă tabără, însă nu v-aş spune niciodată nimic despre ei.

— Poate vreun angajat nemulţumit, cineva care să nu fie la fel de discret. Cu toată segregarea asta şi neîncrederea, trebuie să fie vreo câţiva nemulţumiţi de Căpetenie şi de amicii lui.

— Sunt câţiva care-l urăsc, dar ţineţi cont de faptul că a fost votat de 70 la sută din alegători la

ultimele alegeri. Cercul lui e foarte strâns. Toţi au dat de bani şi sunt foarte fericiţi. Este, practic, imposibil să găsiţi vreun turnător din interior.

Se opri iar şi trecură printr-o altă pauză lungă, una care părea să nu-l deranjeze absolut deloc. În cele din urmă, vorbi:

— Şi v-aş sfătui să vă ţineţi departe. Dacă judecătoarea McDover e mână în mână cu infractorii, atunci e bine protejată de nişte băieţi care iubesc violenţa şi intimidarea. Ăsta este pământ indian, domnişoară Stoltz, şi regulile care se aplică într-o lume disciplinată, toate cele în care credeţi, nu se aplică aici. Ne guvernăm singuri. Noi facem legile. Nici statul Florida şi nici conducerea federală n-au prea multe de zis în ceea ce facem, mai ales când vine vorba despre gestionarea cazinoului.

*

Plecară de acolo după o oră, fără să afle nimic care să-i ajute, în afară de un avertisment, şi se întoarseră pe autostrada Tappacola, cea cu patru benzi de circulaţie, pe care districtul o construise ca să mai facă nişte bănuţi. Lângă intrarea în rezervaţie se opriră la o cabină şi plătiră cinci dolari pentru a trece.

— Presupun că ăsta este locul în care judecătoarea McDover a decis să oprească traficul prin hotărârea ei judecătorească, spuse Hugo.

— Ai citit cazul? întrebă Lacy în timp ce accelera.

— Doar rezumatul lui Sadelle. Judecătoarea a afirmat că traficul era o ameninţare pentru sănătatea publică şi a blocat drumul cu forţe de ordine timp de şase zile. În anul 2001, în urmă cu zece ani.

— Îţi dai seama ce discuţie trebuie să fi fost între ea şi Vonn?

— A avut noroc că n-a primit un glonţ în cap.

— Nu, e prea deşteaptă ca să i se întâmple asta. La fel e şi Dubose. Au reuşit să se pună de acord şi hotărârea judecătorească a fost anulată.

Imediat ce trecură de cabină, fură întâmpinaţi de indicatoare ţipătoare care-i informau că se aflau pe pământul tribului Tappacola. Alte semne indicau către Rabbit Run, iar în depărtare se vedeau clădiri de apartamente şi case dispuse pe lungimea zonelor de *fairway.* Linia de demarcaţie a complexului rezidenţial era adiacentă rezervaţiei şi, aşa cum spusese Greg Myers, se putea ajunge de la terenul de golf la cazinou în doar cinci minute. Pe hartă, proprietatea Tappacola avea mai multe cotituri şi crestături decât un district electoral ale cărui limite fuseseră măsluite cu mare grijă. Dubose şi compania acaparaseră mai tot pământul din jur. Şi cineva, probabil Dubois însuşi, a ales astfel încât cazinoul să fie cât mai aproape de pământul lui posibil. Genial.

După o curbă largă, cazinoul li se dezvălui în faţa ochilor, cu intrarea scăldată în lumina neoanelor şi a spoturilor. De-o parte şi de alta erau hoteluri înalte şi identice. Traseră într-o parcare aglomerată şi prinseră o maşină de transfer până în faţă, unde se despărţiră ca să cutreiere vreme de-o oră pe la etajele unde erau tot felul de jocuri de noroc. Se întâlniră la 4:00 pentru a bea o cafea într-un bar cu vederi către mesele de barbut şi de blackjack, unde oamenii mizau, câştigau sau pierdeau. După muzica ambientală care însemna zgomotul constant al aparatelor care eliberau monede câştigătorilor, murmurul vocilor de la masa de barbut şi sunetele violente ale oamenilor care beau prea mult, era evident că se făceau bani serioşi.

9

Directorul Comisiei de Jocuri de Noroc din Florida era Eddie Naylor, un fost senator de stat care a renunţat cu bucurie la locul lui din Senat pentru ditamai salariul pe care noua agenţie îl oferea atunci când jocurile de noroc din cazinouri au început să apară şi acolo pe la începutul anilor ’90, iar statul se văzuse forţat să încerce să le legifereze. Biroul lui era la trei străzi depărtare de al lui Lacy şi întâlnirea s-a aranjat uşor. Departe de camerele murdare ale Biroului de Conduită Judiciară, biroul lui se afla într-o clădire modernă, cu mobilier de calitate, personal ales cu grijă şi aparent fără limite de buget. Florida era implicată în afacerile cu jocuri de noroc şi schemele sale de impozitare funcţionau de minune.

Aruncând o singură privire către Lacy, Naylor decise că ar trebui să plece de la birou şi să poarte discuţia în jurul măsuţei de cafea. Cel puţin de două ori, până să fie adusă cafeaua, îl surprinse uitându-se la picioarele ei, deoarece purta o fustă prea scurtă.

— Desigur, biroul nostru anchetează plângeri depuse împotriva judecătorilor, începu ea după câteva fraze introductive. Sunt mulţi şi ne ţin ocupaţi. Anchetele noastre sunt confidenţiale, aşa că vă rog să cooperaţi în direcţia aceasta.

— Desigur, consimţi Naylor.

Nimic la individul acela nu inspira încredere, de la ochii schimbători şi zâmbetul libidinos până la costumul nepotrivit şi butonii de la cămaşă. „Probabil că are ditamai limita de decont”, chibzui Lacy. Ar fi putut trece foarte uşor drept un alt lobbyist care-şi îndeplinea sarcinile pe străzile din Tallahassee.

Ca s-o impresioneze, începu să-şi treacă în revistă pe un ton lăudăros „responsabilităţile”. Toate jocurile de noroc de pe teritoriul statului au

fost reunite sub supravegherea unei agenţii, iar el era şeful. Curse de cai şi de câini, loterie, jocurile tip slot-machine, cazinouri, nave de croazieră şi până şi pelota erau sub jurisdicţia lui. Părea să fi o antrepriză uriaşă, dar el se ridica la nivelul aşteptărilor.

— În ce măsură supravegheaţi cazinourile amerindiene? întrebă ea.

— Toate cazinourile din Florida sunt conduse de către amerindieni, tribul Seminole fiind de departe cel mai numeros şi cel mai mare operator. Ca să fiu sincer, însă deloc părtinitor, când vine vorba despre cazinourile amerindiene, nu putem face nimic. Un trib care este recunoscut din punct de vedere federal îşi are propria naţiune şi-şi face propriile legi. În Florida, am început tratativele cu toţi operatorii de cazinouri şi asta ne permite să încasăm nişte taxe mici de pe urma profiturilor lor. Foarte mici, dar se adună. Sunt nouă cazinouri acum şi toate o duc destul de bine.

— Aveţi dreptul de a merge într-un cazinou ca să-i inspectaţi operaţiunile?

— Nu, şi nici nu le putem verifica registrele contabile, clătină el din cap. Fiecare cazinou depune un raport trimestrial care prezintă veniturile brute şi profitul net. Şi pe baza acestor documente, calculăm taxele pe care trebuie să le primim. Sincer vorbind, trebuie să-i credem pe cuvânt.

— Deci un cazinou poate declara orice vrea?

— Da, cam asta-i legislaţia actuală şi mă îndoiesc că se va schimba prea curând.

— Şi un cazinou nu plăteşte taxe federale de niciun fel?

— Aşa e. Începând tratativele cu ei, îi linguşim, practic, şi reuşim aşa să-i convingem să dea un pic şi statului. Facem asta construind câte-un drum ici-colo şi oferindu-le câteva servicii, cum ar fi tratamente medicale de urgenţă şi sprijin educaţional. Deseori, cer ajutorul statului într-o

chestiune sau alta. Însă, în realitate, totul este pe bază de voluntariat. Dacă un trib refuză orice formă de taxare, nu putem face nimic. Din fericire, niciun trib n-a adoptat o astfel de poziţie.

— Cât plătesc?

— Dacă ne raportăm la anul trecut, vreo 40 de milioane de dolari. Finanţează în mare parte comisia noastră, iar restul intră în fondul de economii al statului Florida. Pot să întreb despre ce este vorba cu atâtea întrebări?

— Desigur. S-a depus o plângere oficială referitoare la comportamentul imoral al unui judecător din Curtea de circuit. Implică un dezvoltator imobiliar care se pare că lucrează mână în mână cu un trib şi cazinoul lor şi un judecător care-şi primeşte partea din profituri.

Naylor îşi lăsă deoparte cana de cafea şi clătină din cap.

— Sincer să fiu, domnişoară Stoltz, nu-s chiar atât de surprins. Dacă un cazinou vrea să-şi măsluiască datele financiare şi să-şi tragă bani ilegal, nu se pot face prea multe pentru a preveni aşa ceva. Sunt circumstanţele perfecte pentru răspândirea corupţiei. Începi cu oameni care nu sunt foarte sofisticaţi şi nici nu-ţi dai seama când deja adună mai mult profit decât ţi-ai putea imagina. Atrag tot felul de nelegiuiţi care vor să ajute. La care se adaugă şi faptul că mare parte din afacere se derulează cu bani gheaţă care nu pot fi urmăriţi şi, pur şi simplu, totul este doar o combinaţie afurisită. Noi, cei din comisie, ne simţim adeseori frustraţi de lipsa de putere în această direcţie.

— Deci chiar există corupţie?

— N-aş spune clar că există, ci doar că există potenţial pentru aşa ceva.

— Şi nimeni nu supraveghează?

Naylor îşi încrucişă picioarele groase şi procesă întrebarea.

— Păi, FBI-ul are autoritatea de a investiga orice ilegalitate comisă pe teren amerindian, orice tip de comportament ilicit. Ceea ce-i destul de intimidant, mă gândesc eu. Şi subliniez, oamenii ăştia nu-s deloc sofisticaţi, aşa că posibilitatea ca agenţii federali să vină şi să-şi vâre nasul peste tot îi ţine în frâu. Ar trebui să mai adaug că aproape toate cazinourile noastre contractează companii care se pricep la managementul cazinourilor.

— Au voie agenţii federali să dea buzna şi să le ia registrele financiare?

— Nu sunt sigur. Din câte cunosc, nu există niciun precedent. Iar în ultimii patruzeci de ani, agenţii federali nu s-au arătat prea interesaţi de afacerile amerindienilor.

— De ce?

— Nu ştiu exact, totuşi bănuiesc că e o chestiune de forţă de muncă. FBI-ul este preocupat să lupte cu terorismul şi cu criminalitatea informatică. Escrocheriile din cazinourile amerindiene nu prezintă prea mult interes. De ce să se deranjeze? Amerindienii n-au dus-o atât de bine niciodată, cel puţin în ultimii două sute de ani.

Adăugă încă un cub de gheaţă în cafea şi amestecă încet cu degetul.

— Este vorba despre Tappacola, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

— Nu-s deloc surprins.

— Şi de ce nu?

— Au circulat zvonuri de-a lungul anilor.

Sorbi din cafea şi aşteptă restul întrebărilor.

— Bine. Ce fel de zvonuri?

— Despre influenţă din exterior. Despre nişte tipi dubioşi care s-au implicat încă de la început şi care o duc tare bine din dezvoltarea zonei din jurul cazinoului. Doar suspiciuni, atâta tot. Slujba noastră nu ne cere să investigăm infracţiuni, aşa că nu anchetăm în direcţia asta. Dacă descoperim nereguli, trebuie să anunţăm FBI-ul.

— Dar zvonuri despre venituri ilicite?

— Nu, n-am auzit, răspunse el clătinând din cap.

— Sau despre un judecător, de exemplu?

— Nu. Aş fi surprins dacă s-ar dovedi că e adevărat, răspunse el scuturând în continuare din cap.

— E surprinzător, însă avem o sursă.

— Ei bine, e vorba despre mulţi bani, iar banii îi transformă pe oameni. Aş fi cu mare băgare de seamă, domnişoară Stoltz. Cu mare băgare de seamă.

— Păreţi a şti mult mai multe decât sunteţi dispus să spuneţi.

— Ba chiar deloc.

— Bine. Totuşi, vă rog să nu uitaţi că anchetele noastre sunt confidenţiale.

— Aveţi cuvântul meu.

*

În vreme ce Lacy înregistra primul şi singurul apel către Comisia de Jocuri de Noroc, partenerul ei făcea prima şi ultima lui vizită pe un teren de golf. La sugestia lui Michael Geismar şi împrumutând crosele abia folosite ale acestuia, Hugo l-a convins pe unul dintre colegii lui de la BCJ, Justin Barrow, să mimeze o partidă de golf. Justin s-a bazat pe un prieten care cunoştea pe cineva şi, după un pic de manipulare discretă, li s-a permis să joace în calitate de vizitatori în zona de start la Rabbit Run. Justin era jucător de week-end şi, prin urmare, ştia regulile de bază şi suficient de multe norme de etichetă cât să nu trezească suspiciuni. Hugo însă n-avea habar şi nici nu era prea interesat. În lumea în care crescuse el, golful era un joc pentru albii de la cluburile country.

Prima zonă de start din partea de est a Rabbit Run era imediat după colţul cu terenul de golf şi clădirea clubului, cum cotea aleea, aşa că nimeni

nu observă când Justin execută lovitura iniţială. Era 10:30, într-o dimineaţă de august; temperatura urcase deja peste treizeci şi două de grade, iar terenul era gol. Deşi Hugo, şoferul desemnat al maşinuţei de golf, nu ştia nimic despre joc, nu se reţinu şi făcu unele comentarii despre lipsa de talent a lui Justin. Când acesta din urmă eşuă de trei ori la rând să lovească mingea din zona *bunker,* umplută cu nisip, şi s-o trimită în zona verde a terenului, Hugo se amuză atât de tare, încât începu să râdă în gura mare. În a treia zonă verde, Hugo luă crosa împrumutată şi o minge şi se gândi că oricine putea înscrie. Când eşuă în mod repetat de la doar trei metri, Justin lansă o avalanşă de vorbe murdare.

Folosindu-se de fotografiile din satelit, localizară cele patru apartamente despre care se presupunea că erau deţinute, sub o formă sau alta, de judecătoarea Claudia McDover. Geismar voia vizite la faţa locului şi fotografii. Stând în a treia zonă de start, Hugo şi Justin priviră lung către terenul nr. 5, curbat spre stânga, şi studiară un şir de apartamente minunate, situate la marginea din dreapta terenului, la două sute treizeci de metri distanţă.

— Deja am învăţat că aproape toate mingile tale ajung la marginea terenului, aşa că încearcă să-ţi aşezi mingea în zona de start de lângă apartamente, spuse Hugo. O lovitură grea, una dintre specialităţile tale.

— De ce nu execuţi tu, şmechere, să vezi cât de uşor e? replică Justin.

— S-a făcut.

Hugo înfipse suportul în iarbă, puse mingea pe el, potrivi crosa, încercă să se relaxeze şi făcu o mişcare lungă şi uşoară de pendulare. Mingea zbură vreun kilometru şi jumătate prin aer şi începu să cotească spre stânga. Prinse avânt şi se pierdu în pădure. Fără să scoală vreun cuvânt, scoase o altă minge din buzunar, o fixă pe suport şi

lovi cu şi mai multă hotărâre. Mingea fu lansată nu foarte sus, dar cu putere, şi începu să câştige altitudine încet-încet. Părea să se îndrepte către apartamente, când deodată câştigă suficientă altitudine cât să treacă fix pe deasupra lor.

— Măcar te foloseşti de tot terenul, remarcă Justin. Loviturile astea două sunt la o distanţă de un kilometru şi jumătate una de alta şi dincolo de marginea terenului.

— Joc pentru prima oară.

— Am înţeles, zise Justin, apoi potrivi mingea şi privi zona de *fairway.* Trebuie să fiu foarte atent aici, pentru că o lovitură zdravănă ar putea trimite mingea fix într-unul dintre apartamente. N-aş vrea să sparg vreun geam.

— Loveşte, pur şi simplu, şi am să petrec ceva vreme căutând mingea.

Lovitura ieşi conform planului: mingea se rostogoli dincolo de marginea terenului până în tufişurile care delimitau apartamentele.

— Perfect! exclamă Hugo.

— Mda, mulţumesc.

Se urcară în maşinuţa de golf şi o luară prin mijlocul terenului, apoi făcură la dreapta către apartamente. Justin aruncă o minge pe iarbă ca şi cum ar fi fost lovitura lui şi scoase un aparat mic care părea a fi un telemetru cu laser, în scopul de a măsura distanţa dintre mingea lui şi steag. În realitate însă, era o cameră video şi în vreme ce Hugo se plimba nonşalant pe lângă marginea proprietăţii 1 614D de parcă, într-adevăr, şi-ar fi pierdut mingea, Justin filma îndeaproape apartamentul. Hugo avea la curea o cameră digitală minusculă care făcea instantanee în timp ce el împungea cu crosa prin tufişuri.

Nu păreau a fi nimic altceva decât doi jucători de golf deloc pricepuţi care vânau mingile pierdute. Indiferent dacă i-ar fi urmărit cineva sau nu, aşa ceva se întâmpla în fiecare zi.

Trei ore mai târziu, după ce căutară multe mingi pierdute, Hugo şi Justin încheiară jocul. În timp ce se îndepărtau de magazinul pentru profesionişti, Hugo jură în sinea lui să nu mai pună niciodată piciorul pe un teren de golf.

Pe drumul de întoarcere către Tallahassee, opriră în orăşelul Eckman, ca să schimbe două vorbe cu un bărbat pe nume Al Bennett. Avea un birou drăguţ pe Main Street şi părea mulţumit că Hugo tocmai îl scosese din monotonia editării actelor. Justin se orientă către o cafea în care să-şi petreacă timpul aşteptând.

Cu cinci ani în urmă, Bennett intrase în politică pentru prima şi ultima oară atunci când se decisese să concureze împotriva Claudiei McDover. Şi-a organizat o campanie dură şi a cheltuit prea mulţi bani, dar obţinând doar 31 de procente, a revenit decepţionat în Eckman şi fără nicio tragere de inimă de a mai candida. Hugo nu-i dezvăluise nimic la telefon, asigurându-l că nu voia decât să-l întrebe câte ceva despre un judecător local.

Faţă în faţă însă, Hugo îl lămuri că BCJ investiga o plângere depusă împotriva judecătoarei McDover, că ancheta era una confidenţială şi că plângerea ar putea fi la fel de bine una fără temei. Era o problemă delicată şi avea nevoie ca Bennett să-şi dea cuvântul că nu va spune nimic.

— Desigur, zise Bennett nerăbdător să fie implicat şi cuprins de exaltare.

În timp ce discutau, Hugo se întreba cum de reuşise Bennett să obţină 31 la sută din voturi. Vorbea repede, era agitat şi avea un timbru ascuţit care deranja urechea. Hugo nu şi-l putea închipui nicicum la tribună sau în faţa unor juraţi.

Aşadar, era prudent. Avocaţii păstrează, în general, secretele clienţilor lor, însă de cele mai multe ori sunt nişte bârfitori îngrozitori când vine vorba de toţi ceilalţi. Cu cât intervievau mai mulţi martori, cu atât creştea riscul ca informaţia să se scurgă, ceea ar fi însemnat că, în scurt timp,

judecătoarea McDover şi complicii ei aveau să ştie că erau urmăriţi. Lacy era de aceeaşi părere, dar Geismar voia să bifeze căsuţa din dreptul lui Bennett.

— A fost o campanie dură? întrebă Hugo.

— Păi, s-ar putea spune că rezultatul a fost unul dur, răspunse Bennett. La naiba, am fost învins, iar ea a obţinut o victorie răsunătoare. A durut, şi totuşi mi-am revenit.

— A fost o campanie murdară?

Bennett se gândi un moment, părând să reziste tentaţiei de a-şi vorbi de rău contracandidatul, apoi răspunse:

— N-au fost implicate aspecte personale. A câştigat mult subliniind că n-am experienţă în magistratură. N-aveam cum s-o contrazic aici, aşa că am încercat să contracarez argumentând că nici ea n-avea experienţă până să fie aleasă. Dar a durat prea mult să explic asta şi, după cum ştiţi, electoratul îşi pierde repede atenţia. Şi, în plus, domnule Hatch, trebuie să ţineţi cont şi de faptul că judecătoarea McDover are o reputaţie bună.

— Aţi atacat-o?

— Nu prea. N-am găsit cine ştie ce.

— A acuzat-o careva de încălcări etice?

— Nu, clătină el din cap. Ce fel de încălcări etice anchetaţi?

Hugo se hotărî pe moment să evite orice detaliu semnificativ. Dacă Bennett dusese o campanie dură împotriva lui McDover şi nu găsise nici măcar un zvon de conduită imorală, n-avea de gând să-i dezvăluie acuzaţiile.

— Aţi auzit ceva? întrebă Hugo.

Bennett ridică din umeri în semn că nu ştia nimic.

— Nu chiar. În urmă cu multă vreme, a trecut printr-un divorţ greu. Şi acum e tot necăsătorită, locuieşte singură, n-are copii şi nu se implică cine ştie ce în comunitate. Nu căutam mizerii neapărat, însă n-a ieşit nimic la suprafaţă. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

Hugo plecă din Eckman şi bifă încă o căsuţă, având certitudinea că şi-a irosit toată ziua în căutarea adevărului despre Claudia McDover.

*

Lacy o găsi pe văduva lui Son Razko. Locuia într-o casă mică lângă Fort Walton Beach, la aproximativ o oră de condus cu maşina de rezervaţia Tappacola. Din moment ce se recăsătorise, nu mai putea fi numită văduvă. O chema Louise şi iniţial fusese reţinută în a vorbi. Pe la jumătatea celui de-al doilea telefon a fost de acord s-o întâlnească pe Lacy la o patiserie şi să schimbe două vorbe. Lucra şi avea timp doar după serviciu. Lacy condusese trei ore ca să se vadă cu ea la 6:00 seara, în aceeaşi zi în care Hugo se învârtise de jur-împrejurul complexului Rabbit Run în maşinuţa de golf.

Conform dosarului şi actelor, Louise avea treizeci şi unu de ani când soţul ei, aflat gol în patul din dormitor cu soţia lui Junior Mace, a fost găsit ucis împreună cu aceasta. Louise şi Son aveau doi copii mici la acea vreme. În prezent, ca tineri adulţi, ei plecaseră din Florida. Louise s-a recăsătorit cu câţiva ani în urmă şi s-a mutat din rezervaţie.

Se apropia de cincizeci de ani, avea păr alb şi era uşor gârbovită. Anii nu fuseseră prea blânzi cu ea.

Lacy îi explică tot, dar Louise nu se arătă prea interesată.

— N-am de gând să vorbesc despre crime şi toate cele, spuse ea iniţial.

— Bine. Nu discutăm despre asta. V-o amintiţi pe judecătoarea McDover?

Louise îşi sorbi ceaiul cu gheaţă şi lăsă impresia că-şi dorea cu disperare să fie în altă parte. În cele

din urmă, ridică din umeri şi răspunse:

— Doar de la proces.

— Deci aţi urmărit procesul? întrebă Lacy la întâmplare, ca să închege conversaţia.

— Bineînţeles că am urmărit procesul. Pe tot.

— Şi ce părere v-aţi făcut despre judecătoare?

— Ce mai contează acum? Procesul a fost în urmă cu mulţi ani. O investigaţi pe judecătoare sau ce-a făcut atunci?

— Nu, nicidecum. Plângerea pe care o anchetăm se concentrează pe acuzaţii conform cărora judecătoarea ar fi implicată într-o conspiraţie care implică mită şi alte infracţiuni. Totul se învârte în jurul cazinoului.

— Aş prefera să nu vorbesc despre cazinou. E o năpastă asupra tribului.

„Minunat, Louise! Dacă nu putem vorbi despre cazinou şi nici despre uciderea soţului tău, atunci de ce am bătut atât drum până aici?", reflectă Lacy, apoi mâzgăli ceva pe carneţel de parcă ar fi fost pierdută în gânduri.

— Există vreun membru al familiei dumneavoastră care să fi lucrat vreodată pentru cazinou?

— De ce întrebaţi?

— Fiindcă avem nevoie de informaţii despre cazinou şi se dovedesc a fi foarte greu de obţinut. Cineva din interior ne-ar putea fi de mare ajutor.

— Puteţi să vă luaţi gândul de la asta. N-o să vorbească nimeni cu dumneata. Cei care muncesc la cazinou sunt foarte fericiţi că au slujbe şi că-şi iau salariile. Cei care nu lucrează acolo sunt invidioşi, poate chiar supăraţi, însă tot sunt mulţumiţi că-şi primesc banii. N-o să supere nimeni conducerea cazinoului.

— Aţi auzit vreodată de numele Vonn Dubose?

— Nu. Cine e?

— Dacă v-aş spune că e, probabil, bărbatul care v-a ucis soţul ca să-l înlăture şi să construiască astfel cazinoul, aţi crede aşa ceva?

Lacy chiar credea asta; problema era că nu prea avea dovezi. Făcuse acea sugestie îndrăzneaţă în încercarea de a o surprinde pe Louise şi s-o antreneze în discuţie.

Femeia mai luă o înghiţitură de ceai şi privi pe fereastră. Lacy învăţase vreo câteva chestii despre Tappacola. În primul rând şi deloc surprinzător, n-aveau încredere în străini. Şi nu puteau fi învinovăţiţi. În al doilea rând, nu se grăbeau să discute despre asemenea probleme. Erau predispuşi la discursuri bine gândite şi lente cu pauze lungi în conversaţii care nu păreau să-i deranjeze niciodată.

Într-un final, Louise îşi întoarse privirea către Lacy şi preciză:

— Junior Mace l-a ucis pe soţul meu. S-a dovedit la proces. Şi am fost umilită.

— Dar dacă nu Junior v-a ucis soţul? întrebă Lacy cât mai ferm posibil. Dacă el şi Eileen Mace au fost ucişi de aceiaşi infractori care i-au convins pe amerindienii Tappacola să fie de acord cu construirea cazinoului, aceiaşi oameni care s-au îmbogăţit din dezvoltarea zonei din jurul cazinoului, aceiaşi oameni care mai mult ca sigur că obţin venituri ilicite uriaşe de pe urma afacerii? Iar oamenii ăştia sunt mână în mână cu judecătoarea McDover. Vă şochează asta?

Ochii i se umeziră şi o lacrimă brăzdă obrazul drept al lui Louise.

— De unde ştiţi asta? întrebă ea.

După ce a crezut o versiune a poveştii atâţia ani, avea să fie greu să creadă deodată cu totul şi cu totul altceva.

— Suntem anchetatori. Cu asta ne ocupăm.

— Dar crima a fost investigată de poliţie cu mulţi ani în urmă.

— A fost un proces înscenat care a dus la o condamnare nedreaptă. Cei doi martori vedetă au fost amândoi turnători din închisoare şi constrânşi

de către poliţie şi procuratură să mintă în faţa juraţilor!

— Am zis că nu vreau să vorbesc despre crime.

— Bine. Atunci, haideţi să vorbim despre cazinou. Nu mă aştept să cooperaţi până nu cântăriţi îndeaproape problema. Însă avem nevoie de nişte nume, oameni de-ai voştri care ştiu ce se întâmplă. Dacă ne oferiţi un nume sau două, n-o să afle nimeni. Promit. E de datoria noastră să protejăm identitatea martorilor noştri.

— Nu ştiu nimic, domnişoară Stoltz. N-am pus niciodată piciorul în cazinou şi nici n-am s-o fac vreodată. Şi nici familia mea. Cei mai mulţi dintre noi ne-am mutat. Desigur, ne încasăm cecurile, pentru că e pământul nostru, dar cazinoul a distrus sufletele oamenilor noştri. Nu ştiu nimic despre el. Dispreţuiesc locul ăla şi oamenii care-l conduc.

Fu convingătoare, iar Lacy înţelese că discuţia se încheiase.

Încă o căsuţă bifată.

10

Michael Geismar se plimba nervos de-a lungul unui perete din biroul lui, cu mânecile suflecate şi cu privirea torturată a unui anchetator care a dat de prea multe piste moarte. Lacy ţinea în mână o fotografie cu unul dintre apartamentele judecătoarei McDover şi se întreba cum ar fi putut s-o utilizeze. Ca de obicei, Hugo sorbea încă o băutură energizantă încercând să stea treaz. Sadelle căuta ceva pe internet de pe laptop.

— N-avem nimic, spuse Michael. Patru apartamente deţinute de companii din străinătate care la rândul lor sunt deţinute de cineva bine ascuns, o persoană pe care n-o putem identifica. Şi când va fi pusă faţă în faţă cu acuzaţiile, judecătoarea McDover va nega în mod cert prin intermediul echipei de avocaţi că este proprietara apartamentelor sau va declara că le-a cumpărat ca o formă de investiţie. O astfel de investiţie ar putea lăsa impresia de comportament necorespunzător dat fiind salariul ei, dar nu constituie nici pe departe o încălcare a conduitei judiciare. Şi nu cred că trebuie să mai amintesc de faptul că o să se înconjoare de suficient de multe talente avocăţeşti cât să tergiverseze lucrurile pentru următorul deceniu. Avem nevoie de mai mult.

— Nu mai joc golf, zise Hugo. E o pierdere de timp din multe puncte de vedere.

— Bine, am luat o decizie greşită, replică Michael. Ai vreo idee mai bună?

— Nu renunţăm, Michael, interveni Lacy. Am descoperit suficient cât să credem că Greg Myers spune adevărul, sau măcar o versiune extrem de apropiată de adevăr. Nu putem bate în retragere.

— Nu sugerez asta, cel puţin nu acum. În trei săptămâni trebuie fie să-i înmânăm plângerea lui McDover, fie să-l informăm pe Greg Myers că evaluarea noastră iniţială a dus la concluzia că

plângerea e lipsită de temei. Cred că noi toţi suntem convinşi că are fundament. Deci înaintăm plângerea, apoi citaţii pentru toate dosarele şi actele ei. În momentul ăla, ea o să se ascundă după un zid de avocaţi, aşa că fiecare cerere pe care o vom face va fi contestată. Să presupunem că, în cele din urmă, obţinem dosarele ei. Cele din instanţă, cele legale, cele cu referire la cazurile pe care le-a audiat sau la cele pe care actualmente le prezidează. În continuare, emitem citaţii pentru actele financiare personale doar dacă n-avem motive întemeiate în privinţa unor suspiciuni de furt, mită sau delapidare.

— Cunoaştem regulamentul, îl asigură Hugo.

— Desigur că-l ştim, Hugo, însă fă-mi pe plac, bine? Încerc să evaluez în ce punct ne aflăm şi din moment ce sunt şeful, am voie să fac asta. Vrei să te trimit înapoi pe terenul de golf?

— Te rog, nu.

— Orice persoană suficient de sofisticată cât să opereze din spatele unor companii-fantomă complexe probabil că n-o să-şi ţină evidenţele financiare personale undeva unde le-am putea găsi, nu?

Lacy şi Hugo consimţiră, bucuroşi să-i facă pe plac şefului.

Şi apoi linişte. Michael continuă să se plimbe scărpinându-se în cap. Hugo sorbea din băutura energizantă şi încerca să-şi pună mintea la contribuţie. Lacy mâzgălea pe carneţel, gândindu-se. Singurul zgomot care se auzea venea de la tastatura lui Sadelle.

— Sadelle, ai fost foarte tăcută, rosti, în cele din urmă, Michael.

— Nu-s decât un asistent judiciar, îi aminti ea, apoi tuşi, aproape înecându-se, şi continuă: Am investigat ultimii unsprezece ani şi am găsit treizeci şi trei de proiecte de construcţie în districtul Brunswick, de tot felul, de la terenuri de golf, centre comerciale, minimallul de la Sea Stall,

chiar şi un cinematograf cu paisprezece săli. Nylan Title din Bahamas este implicată în multe dintre ele, dar mai sunt alte zeci de companii din străinătate care deţin alte companii din străinătate şi companii cu răspundere limitată deţinute de către corporaţii străine. Eu, una, sunt de părere că ăsta e un semn destul de clar că cineva încearcă din greu să ţină totul secret. Nu miroase a bine. Şi nici nu există precedent, serios, să vezi atât de multe companii străine dând atâta importanţă unui loc înapoiat aşa cum este districtul Brunswick. Am mai făcut săpături prin registrele altor districte din Florida Panhandle – Okaloosa, Walton, chiar şi Escambia, care are reşedinţa în Pensacola – şi, în ciuda faptului că toate au beneficiat de dezvoltări mai ample decât Brunswick, numărul de companii străine implicate este mult mai mic.

— Niciun pic de noroc cu Nylan Title? întrebă Hugo.

— Deloc. Legile şi procedurile din Bahamas sunt greu de penetrat. E imposibil, doar dacă nu se implică FBI-ul.

— Va trebui să mai aştepte. Ai mai vorbit cu Myers în ultima vreme? o întrebă Michael pe Lacy.

— Oh, nu. Vorbesc cu Myers doar când decide el că vrea să vorbească.

— Ei bine, ar cam fi vremea pentru o conversaţie. A venit momentul să-l informăm pe domnul Myers că plângerea lui e în pericol. Dacă nu poate să dea mai multe informaţii, şi asta repede, atunci e posibil să ne vedem nevoiţi s-o respingem.

— Vorbeşti serios? întrebă Lacy.

— Nu chiar, cel puţin nu încă. Totuşi, haideţi să facem presiuni asupra lui. El este cel cu sursa din interior.

*

A fost nevoie de două zile şi de zeci de apeluri pe diferite numere de telefon mobil ca să obţină un răspuns de la Myers. Când, într-un târziu, a sunat-o, părea să fie încântat că-i auzea vocea şi-i spuse că se tot gândea la o nouă întâlnire. Mai avea informaţii de transmis. Lacy l-a întrebat dacă nu era dispus să se întâlnească într-un loc mai convenabil. St. Augustine era minunat, însă lor le lua trei ore şi jumătate să ajungă şi aveau agenda plină. Evident, el se bucura de un program mai lejer. Din motive evidente, Myers a ales să stea departe de Panhandle. „Mulţi duşmani acolo", mai că s-a lăudat Greg. Au căzut de acord asupra orăşelului Mexico Beach, de la marginea Golfului Mexic, la aproximativ două ore depărtare sud Tallahassee. S-au întâlnit într-o speluncă de lângă plajă, unde şi-au comandat creveţi la grătar pentru masa de prânz.

Myers îi tot trăgea cu poveştile despre pescuitul recreativ de lângă Belize şi cu aventurile lui de la scufundări din Insulele Virgine Britanice. Bronzul lui era şi mai închis şi Greg părea un pic mai slab. Nu era prima dată când Hugo se surprindea pe sine invidiind viaţa lipsită de griji a tipului acela care trăia pe o barcă frumoasă şi lăsa impresia că n-avea nicio grijă de ordin financiar. Bea bere dintr-o carafă rece, încă un motiv pentru care-l invidia Hugo. Lacy era departe de sentimentul acela şi-l considera pe Myers mai degrabă iritant. Nu dădea doi bani pe aventurile lui de tot felul. Voia fapte, detalii, dovezi că povestea lui era validă.

— Deci cum merge ancheta? întrebă Myers cu gura plină de creveţi.

— Destul de greu, răspunse Lacy. Şeful face presiuni asupra noastră să găsim mai multe date, dacă nu, ne vedem obligaţi să-ţi respingem plângerea. Iar timpul trece.

Greg se opri din clefăit, se şterse la gură cu dosul palmei şi-şi dădu jos ochelarii de soare.

— Nu puteţi respinge plângerea. Am dat-o sub jurământ. McDover deţine cele patru apartamente pe care le-a primit drept mită.

— Şi cum arătăm asta când toate dovezile sunt îngropate în străinătate? întrebă Hugo. Ne-am lovit de ziduri aici. Toate actele sunt ascunse în Barbados, Grand Cayman, Belize. Ai tras o săgeată indicând zone din străinătate, iar noi am verificat acolo şi n-am găsit nimic. Ai declarat sub jurământ că McDover deţine companiile care sunt proprietarele apartamentelor, dar noi avem nevoie de dovezi, Greg!

— Am înţeles. Aveţi răbdare, spuse el zâmbind după ce luă o gură de bere.

Lacy şi Hugo se uitară unul la celălalt. Greg îşi înfipse furculiţa într-un alt crevete, îl tăvăli în sos şi-l vârî în gură.

— Voi nu mâncaţi?

Cei doi anchetatori îşi vânturară creveţii din coşuleţe cu furculiţele din plastic, însă nu prea aveau poftă de mâncare. În mod clar, Myers nu mâncase de ceva vreme şi era şi însetat, însă, în acelaşi timp, tărăgăna lucrurile. Un cuplu ciudat ocupa masa de lângă ei, fiind mult prea aproape pentru a putea fi purtată o discuţie serioasă. Plecară în timp ce chelneriţa îi aducea lui Myers cea de-a doua bere.

— Aşteptăm, spuse Lacy.

— Bine, bine, zise el luând o gură de bere, pe urmă îşi şterse gura cu dosul palmei. În prima miercuri a fiecărei luni, judecătoarea pleacă de la biroul ei din Sterling cam cu o oră mai devreme şi conduce vreo douăzeci de minute până la unul dintre apartamentele ei din Rabbit Run. Îşi parchează Toyota Lexus pe aleea din faţă, coboară şi intră în casă. În urmă cu două săptămâni purta o rochie de un albastru marin fără mâneci, era încălţată cu pantofi cu toc Jimmy Choo şi avea o geantă micuţă Chanel cu care a plecat de la birou. A mers la uşă şi a descuiat cu cheia ei. Prima

dovadă a faptului că-l deţine. Am fotografii. Cam o oră mai târziu, a parcat lângă Toyota Lexus un SUV Mercedes din care a coborât, de pe locul pasagerului, un tip. Şoferul a rămas la volan şi nu s-a mişcat o clipă. Tipul s-a îndreptat către uşa casei. Deţin fotografii şi da, doamnelor şi domnilor, cred că avem, în sfârşit, imaginea lui Vonn Dubose, cel care ne scapă mereu printre degete. Ducea o geantă maronie din piele care părea să fie plină cu ceva. Când a sunat la uşă, s-a uitat de jur împrejur şi nu părea să fie nici pe departe stresat. Ea i-a deschis. Vonn a stat acolo vreo treizeci şi şase de minute şi, când a reapărut în vizor, ducea cu el aceeaşi geantă. Se pare că a lăsat ceva acolo. Nu mă pot pronunţa exact. S-a urcat în automobil şi a plecat. Cincisprezece minute mai târziu a plecat şi ea. Întâlnirea asta are loc, după cum am menţionat, în prima miercuri a fiecărei luni, ceea ce ne dă de înţeles că este o chestie deja stabilită, fără a se face uz de telefoane sau e-mailuri.

Myers dădu la o parte coşuleţul cu creveţi, gol, mai luă o gură de bere şi din veşnica lui geantă din piele de culoare oliv, de curier scoase două dosare nemarcate. Privi în stânga şi-n dreapta şi le înmână fiecăruia câte unul. Toate fotografiile erau de douăzeci pe douăzeci şi cinci, color şi făcute vizavi de casă. Prima înfăţişa partea din spate a Toyotei Lexus cu plăcuţa de înmatriculare perfect lizibilă.

— Bineînţeles că am verificat plăcuţele; maşina e înregistrată pe numele fetei noastre, Claudia McDover, desigur, unul dintre puţinele bunuri care sunt trecute pe numele ei. Cumpărat anul trecut de la un dealer din Pensacola.

A doua fotografie o arăta pe Claudia din cap până în picioare, cu faţa acoperită parţial de nişte ochelari mari de soare. Lacy îi studie tocurile de zece centimetri şi întrebă:

— De unde ştii a cui creaţie sunt pantofii?

— Cârtiţa ştie, răspunse Myers oprindu-se cu explicaţiile în acel punct.

În a treia poză, Claudia era cu spatele la camera foto în timp ce deschidea uşa de la intrare, probabil cu o cheie, deşi nu se vedea. În a patra, se zărea SUV-ul negru marca Mercedes parcat lângă Toyota Lexus, plăcuţele de înmatriculare fiind perfect vizibile şi în cazul lui.

— E înregistrat pe numele unui bărbat a cărui adresă este într-un complex rezidenţial de lângă oraşul Destin şi, deloc surprinzător, numele lui nu este Vonn Dubose, adăugă Myers. Încă facem săpături. Ia uitaţi-vă la poza numărul cinci!

Aceasta îl înfăţişa pe un bărbat arătos, un pensionar bronzat din Florida, cu cămaşă şi pantaloni de golf, slăbuţ şi chelbos, cu un ceas din aur la încheietura mâinii stângi.

— Din câte ştiu, continuă Myers, şi habar n-am ce se află în dosarele FBI-ului, deşi suspectez că n-au nimic, asta este singura fotografie a lui Vonn Dubose.

— Cine a făcut-o? întrebă Lacy.

— Tipul cu aparatul. E şi un filmuleţ. Cârtiţa are resurse, haideţi să zicem aşa.

— Nu-i suficient, Greg, replică Lacy într-un acces de furie. Este evident că cineva o urmăreşte pe McDover. Cine este? Tot te joci de-a şoarecele şi pisica şi tare-aş vrea să ştiu motivul pentru care o faci.

— Uite cum stă treaba, Greg, interveni Hugo, trebuie să avem încredere în tine, dar, în acelaşi timp, să ştim şi noi ce ştii tu. Cineva o urmăreşte pe McDover. Cine naiba e?

Din obişnuinţă, una extrem de iritantă, Myers privi din nou de jur împrejur, se asigură că totul era în regulă, îşi scoase ochelarii de soare şi răspunse pe un ton scăzut:

— Obţin informaţiile de la un intermediar, căruia deocamdată nu-i spun numele. El este cel care are de-a face cu cârtiţa, al cărei nume nu l-am

aflat şi nu-s sigur dacă vreau să-l aflu. Când cârtiţa are ceva important de transmis, vă informez. Îmi pare rău că nu vă place aranjamentul ăsta, însă vă rog să aveţi în vedere că atât eu, cât şi cârtiţa şi intermediarul, şi voi, şi toţi cei implicaţi în chestia asta ne-am putea trezi morţi, cu un glonţ între ochi. Nu-mi pasă dacă aveţi încredere în mine sau nu. Treaba mea este să transmit mai departe informaţii care să vă ajute s-o prindeţi pe judecătoarea Claudia McDover. De ce altceva mai aveţi nevoie? întrebă el, sorbi repede din halba aburită şi pe urmă continuă: Acum, haideţi să revenim, vă rog, la fotografia numărul cinci. Nu ştim sigur că individul ăsta e Vonn Dubose, totuşi haideţi să presupunem că e. Uitaţi-vă la geanta lui mare. Piele maronie. Pare mai mult un ghiozdan decât o servietă, destul de uzată, sau poate că e noul model care pare uzat şi e la modă, şi deloc mic. Nu e nicidecum vreun accesoriu în care să ducă vreo două dosare. Nu, geanta asta este folosită ca să care ceva. Ce? Ei bine, omul nostru presupune că McDover şi Dubose se întâlnesc în prima miercuri a fiecărei luni pentru un schimb. De ce ar avea nevoie Dubose, care este îmbrăcat în haine de golf, de o geantă atât de mare la o oră atât de târzie după-amiaza? În mod clar aduce ceva. Acum, uitaţi-vă la fotografia numărul şase. A fost făcută la treizeci şi cinci de minute după poza numărul cinci. Acelaşi individ, aceeaşi geantă. Dacă analizaţi înregistrarea video, puteţi şi voi deduce că geanta e mai uşoară doar după felul cum o mişcă. Sincer vorbind, chiar îmi dau seama că aşa e.

— Deci îi duce bani lichizi o dată pe lună, conchise Lacy.

— Duce ceva la apartament.

— Cât de recente sunt fotografiile astea? întrebă Hugo.

— Sunt din urmă cu douăsprezece zile, din data de 3 august.

— Şi nu există nicio posibilitate prin care să verificăm că e Vonn Dubose, într-adevăr? îl iscodi Lacy.

— Din câte ştiu, nu. Revin, Dubose n-a fost arestat niciodată. N-are cazier, nici identitate. Foloseşte doar bani lichizi pentru cheltuieli. Se ascunde în spatele subalternilor şi asociaţilor şi nu lasă nicio urmă. Noi am făcut nişte săpături şi sunt ferm convins că aţi făcut şi voi, şi nu există niciun permis de conducere, niciun număr de asigurare socială sau paşaport emise pe numele Vonn Dubose, nicăieri în ţară. Are şofer, după cum puteţi vedea. Ar putea trăi sub numele Joe Blow şi cu acte perfect în regulă fără ca noi să avem habar.

Myers băgă mâna în geanta lui plină de resurse şi scoase alte două dosare. Unul pentru Hugo, altul pentru Lacy.

— Ce-i ăsta? întrebă Lacy.

— Un rezumat al călătoriilor lui McDover din ultimii treisprezece ani. Date, locuri, avioane închiriate şi aşa mai departe. Călătoreşte mai tot timpul cu prietena ei, Phyllis Turban, care închiriază avioanele şi plăteşte facturile. Tot Turban este cea care rezervă camerele atunci când amândouă se cazează la hotel. Ea se ocupă de toate detaliile. Până acum, nimic nu este pe numele lui McDover.

— Şi de ce are valoare chestia asta?

— De una singură, nu-i chiar de folos, însă face credibilă teoria conform căreia aceste tipe amatoare de zboruri la clasa întâi cheltuiesc o groază de bani călătorind peste tot în ţară, probabil ca să cumpere lucruri de valoare cu bani murdari. Veniturile lor adunate nu pot suporta costul combustibilului pentru avioane. Cunoaştem salariul judecătoarei. Putem estima veniturile nete ale lui Turban şi pun pariu că sunt mai mici decât retribuţia lui McDover. E posibil să vină o vreme în care să fie construit cazul pe baza veniturilor

nete, a consumului şi a bunurilor deţinute, aşa că adun toate mizeriile pe care le pot găsi.

— Te rog să continui să sapi, spuse Hugo. Avem nevoie de multe informaţii.

— Nu cred că sunteţi serioşi când afirmaţi că vreţi să respingeţi plângerea. Adică, pe bune, uitaţi-vă la poze! Cum poate să susţină cineva că nu deţine casa când merge acolo de şapte ani şi are şi cheie? Reşedinţa e înscrisă pe numele unei companii din Belize şi valorează pe piaţa actuală cel puţin un milion de dolari.

— Îşi petrece vreodată noaptea acolo sau primeşte musafiri? întrebă Lacy.

— Nu cred.

— Am verificat locul săptămâna trecută, zise Hugo. Am jucat golf şi am făcut nişte fotografii de pe zona de *fairway.*

Myers îi aruncă o privire întrebătoare.

— Şi ce-ai aflat?

— Absolut nimic. Pierdere de vreme, la fel ca majoritatea turelor de golf.

— Încearcă pescuitul recreativ. E mult mai amuzant.

*

Lacy îşi dădea cu ojă unghiile de la picioare spre finalul unui film cu Cary Grant, când telefonul îi sună şi pe ecran apăru număr necunoscut. Intuiţia îi spuse că ar putea fi Myers şi nu se înşelă.

— Veşti de ultimă oră, zise el. Mâine este vineri.

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Stai un pic. Se pare că fetele vor să plece la New York. Claudia o să ia un avion de la aeroportul din Panama City pe la prânz, ora exactă nu contează, deoarece atunci când închiriezi un avion pleci când vrei. E un Learjet 60 cu numărul de înregistrare N38WW, deţinut şi operat de o companie de închirieri cu sediul în Mobile.

Probabil că va fi la bord şi prietena ei şi vor zbura la New York pentru o partidă de distracţie şi cu o geantă plină cu bani, ca să facă cumpărături serioase. În cazul în care nu ştii, la zborurile private, practic, nu există controale de securitate. Nu sunt scanere pentru bagaje şi nici percheziţii corporale. Mă gândesc că băieţii deştepţi de la Homeland Security[12] s-au gândit că oamenii bogaţi nu-s prea interesaţi să-şi arunce în aer propriile avioane. În orice caz, poţi, efectiv, să împachetezi cincizeci de kilograme de heroină pură şi să zbori oriunde pe plan intern.

— Interesant, totuşi care-i pontul în toată chestia asta?

— Dacă aş fi în locul tău şi n-aş avea altceva mai bun de făcut, m-aş duce să pierd vremea prin terminalul de aviaţie generală, care se numeşte Gulf Aviation, şi aş arunca o privire. L-aş ţine pe Hugo în maşină, fiindcă nu vezi prea mulţi bărbaţi de culoare în afacerile de închiriere a zborurilor şi ar ieşi în evidenţă. L-aş ţine acolo, dar i-aş da şi un aparat de fotografiat ca să imortalizeze câteva imagini. Poate că Phyllis o să coboare din avion pentru a se duce la toaletă. Cine ştie? Ai putea afla multe şi, în mod cert, ai vedea cu cine ai de-a face.

— Aş bătea la ochi?

— Lacy, draga mea, eşti mereu bătătoare la ochi. Eşti prea frumoasă ca să nu fii observată. Poartă blugi, prinde-ţi părul în coadă, încearcă nişte ochelari. Ai să fii bine. Este o zonă de aşteptări cu reviste şi ziare şi sunt oameni care aşteaptă acolo tot timpul. Dacă te întreabă cineva ceva, răspunde doar că aştepţi un pasager. Locul e deschis publicului, aşa că nu intri prin efracţie. Aş fi foarte atent la Claudia. Să observ ce poartă, dar şi ce ia cu ea. Nu mă aştept să vezi buzunare pline-ochi cu bani, însă e posibil să aibă o geantă sau două în plus faţă de ce ar fi necesar. E un fel de năzbâtie, deşi nu tocmai o manieră neplăcută de a-ţi petrece timpul. Mie, unuia, mi-ar plăcea să am

ocazia să dau peste o tipă din Florida care, doar aşa, din întâmplare, este cel mai corupt judecător din istoria Americii. Şi încă unul care în curând o să ţină prima pagină a ziarelor, deşi ea habar n-are. Daţi-i drumul!

— O să încercăm.

11

Judecătoarea McDover trase maşina aproape de locul unde era Hugo, care se simţea oarecum ridicol în Toyota Prius a lui Lacy, ascunzându-se după un ziar şi ţinând aparatul de fotografiat aproape. La colecţia de poze total nefolositoare pe care le-a făcut la Rabbit Run, putea adăuga câteva imagini ale unui Learjet 60 pe pistă. Reuşi să imortalizeze câteva instantanee cu spatele Claudiei în timp ce-şi trăgea valiza cu rotile prin parcare, îndreptându-se către intrarea aeroportului. La cincizeci şi şase de ani, era suplă şi, de la spate cel puţin, putea trece ca fiind cu douăzeci de ani mai tânără. Trebuia să recunoască, de fapt, că din unghiul ăla arăta mai bine decât Verna, care după al patrulea copil se chinuia să slăbească. Pur şi simplu, el nu reuşea să scape de obiceiul de a se holba la fundul tuturor femeilor cu forme frumos conturate.

Odată ce ea dispăru înăuntru, Hugo lăsă aparatul şi ziarul deoparte şi adormi.

*

După ani buni petrecuţi în sfera infracţională, Claudia McDover a învăţat treptat să gândească asemenea unui suspect. Observa totul, de la tipul de culoare care stătea pe locul pasagerului citind un ziar într-o Toyota mică, lucru ce părea un pic ciudat după-amiaza, până la roşcata drăguţă de la recepţie, care-o întâmpină cu un zâmbet larg, sau până la afaceristul chinuit în costum negru al cărui zbor era clar că întârzia ori tânăra drăguţă de pe canapea răsfoind o revistă *Vanity Fair*. Tânăra n-avea ce să caute acolo. În doar câteva secunde, Claudia măsură din priviri zona, o socoti sigură şi-şi întipări repede în minte toate feţele. În lumea ei, fiecare telefon putea fi interceptat, fiecare străin

putea fi un urmăritor, fiecare scrisoare putea fi citită, fiecare e-mail
putea fi spart. Şi totuşi, nu era paranoică şi nici nu trăia cu frică. Era doar foarte precaută şi, după ani buni de practică, prudenţa era pentru ea o doua natură.

Un bărbat tânăr într-o uniformă impecabilă făcu un pas în faţă, se prezentă ca fiind unul dintre piloţi şi-i luă servieta. Roşcata drăguţă apăsă un buton şi uşa se deschise, iar Claudia părăsi terminalul. Astfel de zone de trecere, deşi scutite de aglomeraţie şi oarecum ferite, îi lăsau încă un gol în stomac. În vreme ce mai toţi oamenii stătea adunaţi în şiruri interminabile şi aşteptau zboruri aglomerate, întârziate sau anulate şi, în cele din urmă, dacă erau norocoşi, erau apoi mânaţi ca nişte vite în avioane murdare cu locuri mult prea înguste pentru fundurile americanilor moderni, ea, judecătoarea Claudia McDover din Districtul Judiciar numărul 24, se îndrepta ca o regină către avionul ei particular, în care şampania se afla la gheaţă, iar zborul era programat la timp şi fără escale.

Phyllis aştepta. Imediat ce piloţii se aşezară la locurile lor cu centurile puse şi ocupaţi cu rutina lor, Claudia o sărută pe obraz şi o luă de mână. După decolare şi imediat ce avionul se stabiliză la 11.600 metri altitudine, Phyllis deschise o sticlă de şampanie Veuve Clicquot şi închinară un pahar, aşa cum o făceau mereu, în cinstea tribului Tappacola.

S-au cunoscut când erau în anul doi la Drept la Stetson, iar asemănările dintre ele fuseseră remarcabile. Amândouă trecuseră printr-un prim mariaj îngrozitor. Amândouă aleseseră Dreptul din motive complet greşite. Claudia fusese umilită şi adusă la sapă de lemn de soţul ei şi avocaţii lui groaznici şi-şi punea la cale răzbunarea. Hotărârea de divorţ în cazul lui Phyllis îi cerea fostului ei soţ să suporte pentru ea costurile de finalizare a

studiilor. Alesese Medicina ca să tragă de timp cât mai mult posibil, dar a picat testul de admitere. Şi-a îndreptat atenţia către Drept şi l-a făcut să suporte cheltuielile pentru încă trei de ani de studii postuniversitare. Ea şi Claudia au început să iasă împreună în timpul celui de-al treilea an de facultate, apoi fiecare a luat-o pe drumul ei după absolvire. Erau femei, într-o piaţă cu o ofertă slabă a locurilor de muncă, aşa că au pus mâna pe ce au putut. Claudia s-a angajat la o firmă mică dintr-un orăşel. Phyllis a lucrat ca apărător din oficiu în Mobile până când s-a săturat de infractorii de pe stradă şi şi-a găsit refugiul într-un birou de avocatură. Şi cum ulterior amerindienii le-au îmbogăţit, călătoreau cu stil, trăiau într-un lux pompos şi-şi plănuiau retragerea într-un loc asupra căruia urmau să se pună de acord

Terminară şampania şi adormiră. De şaptesprezece ani, Claudia muncea din greu, deoarece era mereu propusă pentru realegere. Phyllis muncea şi ea ore lungi la firma ei micuţă. Nu dormeau niciodată suficient de mult. La două ore şi jumătate după ce decolaseră din Florida, avionul ateriză la Teterboro, în New Jersey, aeroportul cu cele mai multe aeronave private din lume. Se urcară într-o maşină neagră care le aştepta. Douăzeci de minute mai târziu, ajunseră la clădirea lor din Hoboken, un complex rezidenţial înalt ridicat pe malul râului Hudson, chiar vizavi de districtul financiar[13]. De la etajul paisprezece, aveau o vedere spectaculoasă asupra Manhattanului. Statuia Libertăţii se afla la o aruncătură de băţ de ele. Spaţios şi decorat pe ici, pe colo, apartamentul era o investiţie, nu o casă, doar un loc de păstrat până când alegeau să-l schimbe. Şi, desigur, apartamentul îl deţinea o companie din străinătate, care de data asta avea sediul în Insulele Canare.

Lui Phyllis îi făcea mare plăcere să se joace de-a „alba-neagra” şi muta în permanenţă dintr-un loc

într-altul bani şi companii în căutarea celor mai bune paradisuri fiscale. Cu timpul şi cu experienţa câştigată, devenise expertă în ascunderea banilor.

După lăsarea întunericului, traseră nişte blugi pe ele şi plecară cu maşina în Manhattan, în cartierul SoHo, unde serviră cina într-un micuţ bistrou franţuzesc. Mai târziu, într-un bar slab luminat, sorbiră şi mai multă şampanie şi chicotiră gândindu-se cât de departe ajunseseră, nu doar ca distanţă, ci în viaţă.

*

Pe armean îl chema Papazian şi n-au ştiut niciodată dacă ăsta era numele sau prenumele lui. Nu că ar fi contat. Operaţiunile lor se desfăşurau în secret. Niciuna din părţi nu punea întrebări, pentru că nimeni nu voia răspunsuri. Armeanul sună la uşa lor sâmbătă dimineaţa, la zece, şi, după politeţurile de rigoare, îşi deschise servieta. Pe o măsuţă de cafea îşi răsfiră postavul de un albastru-închis şi-şi aranjă bunătăţile – diamante, rubine şi safire. Ca întotdeauna, Phyllis îl servi cu un espresso dublu, din care bărbatul sorbea în timp ce oferea detalii despre fiecare nestemată. De când începuseră să facă afaceri împreună, în urmă cu patru ani, ştiau că Papazian lucra doar cu cele mai bune pietre preţioase. Avea un magazin în centru, unde îl şi cunoscuseră prima oară, însă în acel moment era destul de bucuros să facă o vizită la domiciliu. N-avea nici cea mai mică idee cine erau şi de unde veneau cele două femei. Îşi făcea griji doar pentru tranzacţie şi bani. În mai puţin de treizeci de minute, selectară un pumn dintre cele mai valoroase „bunuri portabile” ale lui, după cum îi plăcea lui Phyllis să le numească, şi-i înmânară la schimb banii. El numără încet cei 230.000 de dolari în bancnote de câte o sută, bălmojind tot timpul pe limba lui nativă. Când toată lumea fu

mulţumită, dădu pe gât ultima înghiţitură de espresso şi părăsi apartamentul.

Odată ce scăpară de spălatul banilor, fetele se îmbrăcară şi plecară cu o maşină în oraş. Îşi cumpărară pantofi de la Barneys, luară prânzul la Le Bernardin şi, în cele din urmă, se îndreptară către cartierul diamantelor, unde se opriră la unul dintre dealerii lor preferaţi. Cumpărară cu bani gheaţă o selecţie de monede – lingouri din aur neintrate în circulaţie – Krugerrand din Africa de Sud, Maple Leaf din Canada şi, ca să ajute economia locală, American Eagle. Toate plătite cu bani gheaţă, fără acte, fără înregistrări, fără nicio urmă. Magazinul mititel avea cel puţin patru camere de supraveghere şi ele au fost motive de îngrijorare cândva. Cineva, undeva le putea urmări, dar toate grijile astea au fost lăsate deoparte. În afacerile lor existau mereu riscuri. Şmecheria era să ştie pe care anume să şi le asume.

Sâmbătă seara urmăriră un musical pe Broadway, cinară după aceea la Orso, însă fără să vadă vreo celebritate, şi merseră la culcare după miezul nopţii, mulţumite de încă o zi de spălare de bani. Duminică dimineaţa târziu, îşi împachetară prada împreună cu minunata colecţie de pantofi noi şi teribil de scumpi şi luară o maşină înapoi către Teterboro, unde avionul le aştepta pentru călătoria de întoarcere.

12

Hugo întârziase la şedinţă şi, cât îl aşteptau, Geismar trecu în revistă noile fotografii de la birou, precum şi sumarul călătoriilor, îi timp ce Lacy răspundea la e-mailuri.

— Ai vreo idee de ce toate astea se întind doar pe o perioadă de şapte ani? întrebă el.

— Niciuna. Myers nu ştie, dar speculează că ar fi perioada în care a intrat în scenă cârtiţa. În mod clar, cârtiţa este cineva apropiat de judecătoarea McDover şi poate că atunci el sau ea a fost implicat sau implicată.

— Păi, el ori ea cheltuie, în mod sigur, nişte bani. E greu de crezut că fotografiile astea au fost făcute de cineva aflat într-o maşină pe stradă. Cel mai probabil, fotograful se găsea în unul dintre apartamente.

— E un imobil cu patru apartamente chiar vizavi, pe cealaltă parte a străzii, preciză Lacy. Două sunt disponibile pentru închiriere la un preţ de 1.000 de dolari pe săptămână. Noi suntem de părere că a închiriat un apartament, a pregătit camera ştiind exact momentul în care aveau să sosească McDover şi Dubose. Asta înseamnă că în joc sunt nişte informaţii foarte valoroase.

— Aşa este, Lacy. Myers ştie despre ce vorbeşte. Indivizii ăştia fac afaceri murdare. Nu-s sigur că putem demonstra, însă dovezile par să devină din ce în ce mai solide. Ce-o să zică McDover când o să fie confruntată cu toate astea?

— Păi, o să aflăm cât de curând.

Uşa se deschise şi apăru Hugo.

— Scuze că am întârziat. Am avut încă o noapte grea, spuse el, apoi îşi aruncă servieta pe masă şi luă o înghiţitură dintr-o cană mare cu cafea. Aş fi ajuns aici mai devreme, dar m-a ţinut la telefon un tip care n-a vrut să-şi spună numele.

Geismar încuviinţă, aşteptând şi încă ţinând în mână una dintre fotografii.

— Aşa, şi? întrebă Lacy.

— A sunat prima oară pe la cinci dimineaţa, un pic cam devreme, însă s-a întâmplat să fiu treaz. A zis că lucra la cazinou şi că avea nişte informaţii care ar putea fi de folos. Că ştia că anchetam tribul şi pe judecătoare şi că ne putea ajuta. Am încercat să fac un pic de presiuni, dar a închis. În urmă cu aproape o oră, a sunat iar, de pe un alt număr de telefon, şi a spus că voia să ne vedem şi să discutăm despre o înţelegere. L-am întrebat ce fel de înţelegere şi a fost foarte vag. A precizat totuşi că se întâmplau multe lucruri dubioase şi că era doar o chestiune de timp până când totul va sări în aer. Face parte din trib, îi cunoaşte pe cei care conduc cazinoul şi pe Căpetenie şi nu vrea să fie prins la mijloc când toate astea o să iasă la iveală.

Hugo se plimba de colo colo prin cameră, aşa cum îi era obiceiul în ultima vreme. Statul pe scaun îl trăgea la somn.

— Ar putea fi foarte interesant, opina Lacy.

Geismar se aşeză pe scaunul pivotant strângându-şi mâinile la ceafă.

— Nimic altceva?

— Nu, dar vrea să ne întâlnim diseară. Zice că lucrează într-o tură de după-amiază şi nu scapă decât după ora 21:00.

— Crezi că-i pe bune? întrebă Geismar.

— Cine ştie? În mod cert părea agitat şi a sunat de pe două telefoane, probabil dintre cele de unică folosinţă. M-a întrebat în mod repetat despre confidenţialitate şi voia să ştie cum îi puteam proteja identitatea. A zis că mulţi dintre oamenii tribului s-au săturat de corupţie, dar se tem să vorbească.

— Unde vrea să vă întâlniţi? întrebă Lacy.

— Locuieşte nu departe de cazinou, în rezervaţie. A spus că o să găsească un loc şi o să ne sune când e pe aproape.

— Trebuie să fim foarte atenţi, fu de părere Geismar. Ar putea fi o înscenare.

— Mă îndoiesc, îl contrazise Hugo. Am avut impresia că vorbeam cu un tip care avea nevoie de ajutor şi voia să ajute.

— Ce telefon mobil foloseşti?

— Pe cel de la BCJ. Ştiu regulile, şefu'.

— Bine, şi cum a făcut totuşi rost de numărul tău? Până acum în ancheta asta, cui aţi dat numărul vostru de telefon?

Hugo şi Lacy se uitară unul la altul şi încercară să-şi amintească. Lui Myers, lui Junior Mace, autorităţilor de la închisoare, lui Wilton Mace, văduvei lui Razko, lui Al Bennett, avocatul care a fost contracandidatul lui McDover în urmă cu cinci ani, lui Naylor de la Comisia de Jocuri de Noroc şi cred că ăştia-s toţi, răspunse Lacy.

— Ăştia-s toţi, confirmă Hugo. Mi-am pus aceeaşi întrebare în timp ce conduceam încoace.

— Par suficienţi cât să provoace o scurgere, adăugă Geismar.

— Dar niciunul dintre oamenii ăştia n-are de-a face nici pe departe cu Dubose sau cu corupţia, spuse Lacy.

— Din câte ştim noi, zise Hugo.

— Deci vrei să te duci? întrebă Geismar.

— Normal că mergem, răspunse Lacy.

Geismar se ridică şi se îndreptă către fereastra mică.

— Asta poate să fie cheia. Cineva dinăuntru.

— Atunci, vom pleca, îl anunţă Lacy.

— Bine, însă vă rog să aveţi grijă.

*

Hugo şi Lacy au stat în maşina ei în capătul cel mai îndepărtat al parcării cazinoului până la ora 23:00, aşteptând ca informatorul să-şi facă apariţia. Era o seară de luni, nu prea profitabilă la aparatele slot-machine şi mesele de joc. Hugo bineînţeles că

picoti şi în timp ce Lacy stătea pe net pe iPad-ul ei. La 22:56, informatorul sună şi dădu indicaţii. Părăsiră cazinoul, merseră vreo trei kilometri pe un drum întunecat, îngust şi întortocheat şi se opriră la o construcţie din metal, abandonată. Un indicator ruginit îi informă că în acea locaţie fusese cândva o sală de bingo. În apropiere se distingea o casă. Luminile puternice de la Treasure Key străluceau departe. Noaptea era călduroasă şi lipicioasă şi plină de ţânţari. Hugo coborî din maşină şi-şi dezmorţi picioarele. La un metru optzeci şi opt şi nouăzeci de kilograme şi cu genul ăla de îndrăzneală specific americană, nu se lăsa speriat prea uşor. Lacy se simţea liniştită în prezenţa lui. N-ar fi venit singură. Hugo apelă cel mai recent număr, dar nu răspunse nimeni.

Ceva se mişcă deodată în umbră de-a lungul clădirii.

— Hei, strigă Hugo în întuneric.

Lacy coborî şi ea din maşină.

— Faceţi câţiva paşi în direcţia asta, îi îndrumă o voce.

Se distingea parţial o siluetă stând pe loc. Purta şapcă şi se vedea prin întuneric că fuma. Se apropiară.

— E suficient. N-o să-mi vedeţi faţa.

— Ei bine, bănuiesc că dumneavoastră ne puteţi vedea feţele, aşa-i? îl ironiza Hugo.

— E suficient de aproape. Sunteţi domnul Hatch, nu?

— Aşa e.

— Cine-i fata?

— Mă numesc Lacy Stoltz. Suntem colegi.

— Nu mi-aţi spus că veţi aduce o femeie aici.

— Nu m-aţi întrebat, replică Hugo. E partenera mea şi lucrăm împreună.

— Nu-mi place treaba asta.

— Îmi pare rău.

Informatorul făcu o pauză cât trase un fum şi apoi îi măsură din cap până în picioare. Îşi drese

vocea, scuipă şi adăugă:

— Am înţeles că sunteţi pe urmele judecătoarei McDover.

— Lucrăm pentru Biroul de Conduită Judiciară din Florida, preciză Lacy. Suntem avocaţi, nu poliţişti. Treaba noastră este să anchetăm plângerile făcute la adresa judecătorilor.

— Locul judecătoarei ăleia este în închisoare, împreună cu o bandă întreagă.

Vorbea iute şi nervos. Suflă fumul, iar norul pluti în aerul dens.

— Aţi spus că lucraţi la cazinou, îi aminti Hugo.

— Aşa e, veni răspunsul după o pauză lungă. Ce ştiţi despre judecătoare?

— A fost depusă o plângere în care sunt aduse acuzaţii de comportament ilicit, răspunse Lacy. N-avem voie să intrăm în detalii.

— Comportament ilicit, hai?! exclamă bărbatul izbucnind într-un râs nervos, pe urmă aruncă ţigara pe jos, unde capătul aprins străluci preţ de-o secundă. Faceţi arestări sau sunteţi doar, ştiţi voi, dintre cei care-şi bagă nasul în treaba asta?

— Nu, nu facem arestări, răspunse Hugo.

Se auzi încă un râs nervos în întuneric.

— Atunci, îmi pierd vremea. Trebuie să vorbesc doar cu cineva are are ceva influenţă.

— Avem puterea de a ancheta şi de a înlătura un judecător, dacă este cazul, spuse Lacy.

— Nu judecătoarea este marea problemă aici.

Aşteptară să primească mai multe informaţii, însă avură parte doar de tăcere. Se chinuiră să vadă silueta, dar se părea că, tiptil, tiptil, bărbatul dispăruse. Hugo mai făcu câţiva paşi.

— Mai sunteţi acolo? întrebă el.

Niciun răspuns.

— E suficient, şopti Lacy. Cred că a plecat.

Mai trecură câteva secunde în tăcerea aceea stânjenitoare.

— Da, ai dreptate.

— Nu-mi place treaba asta. Haide să plecăm de aici.

Deschiseră repede portierele şi urcară în maşină. Când Lacy dădu cu spatele, farurile maşinii măturară faţadele clădirii. Nici ţipenie. Întoarse şi se îndreptă în direcţia cazinoului.

— Destul de ciudat, sparse tăcerea Hugo. Am fi putut purta conversaţia asta la telefon.

Din depărtare se vedeau apropiindu-se faruri.

— Crezi că l-am speriat? întrebă ea.

— Cine ştie? Dacă e pe bune, atunci se gândeşte să ofere informaţia, ceea ce ar distruge mai mulţi oameni. E normal să fie reţinut. Probabil că s-a răzgândit şi a fugit.

Hugo îşi trase centura peste talie şi adăugă:

— Centura mi s-a deblocat iar. E treia oară când se întâmplă în seara asta. De ce n-o repari?

Lacy îşi întoarse privirea către el şi era cât pe ce să spună ceva, când Hugo ţipă. Faruri orbitoare erau pe sensul lor de mers. O camionetă intră pe contrasens. Coliziunea se produse frontal, bară în bară, cu o forţă atât de violentă, încât Toyota Prius se ridică de la sol şi se răsuci în aer. La aproape trei tone şi de două ori greutatea maşinii lui Lacy, camioneta, un Dodge Ram 2500, resimţi mai uşor coliziunea: ajunse pe marginea drumului, cu botul boţit aproape căzut într-un şanţ de mică adâncime.

Airbagul din volan „explodă” în pieptul şi-n faţa lui Lacy, lăsând-o ameţită. Se lovi cu creştetul de plafonul maşinii când acesta din urmă cedă, provocându-i o crestătură urâtă de-a lungul craniului. Airbagul din locul pasagerului nu se deschise. Fără centură de siguranţă şi fără airbag, Hugo se zdrobi de parbriz, spărgându-l cu capul şi umerii. Sticla îi făcu faţa bucăţele şi-i lăsă o tăietură lungă pe gât.

Cioburi, rămăşiţe de metal şi resturi de tot felul erau împrăştiate pe caldarâm. Roata din dreapta faţă a camionetei se învârtea în gol. Şoferul coborî încet, îşi scoase casca neagră de motociclist,

mănuşile căptuşite cu vată şi genunchierele şi se uită în spate. O altă camionetă încetinea. Îşi întinse picioarele, îşi frecă genunchiul stâng şi merse şchiopătând până în faţa Toyotei Prius avariate, ca să arunce o privire scurtă. O văzu pe femeie cu faţa acoperită de sânge, cu airbagul deschis şi pe bărbatul de culoare care sângera din cauza numeroaselor răni. Mai zăbovi un moment, apoi plecă împleticindu-se şi se urcă în cea de-a doua camionetă, unde aşteptă masându-şi în continuare genunchiul rănit. Observă că-i curgea sânge din nas. Şoferul lui urcă la volan şi demarară încet cu luminile stinse. Camioneta coti pe un câmp şi dispăru. Nu se făcu niciun apel de urgenţă.

Cea mai apropiată casă se afla la vreun kilometru mai jos pe drum. Aparţinea familiei Beale, iar Iris Beale, soţie şi mamă, a auzit impactul, deşi iniţial nu-şi dăduse seama ce se întâmplase. Dar era convinsă că era ceva neobişnuit şi trebuia să vadă ce anume. Îşi trezi soţul, pe Sam, şi-l forţă să tragă pe el nişte haine şi să verifice. Până să ajungă Sam la locul accidentului, mai opri o maşină. În doar câteva minute, se auziră sirenele şi curând fură observate şi luminile intermitente a două maşini ale departamentului de poliţie Tappacola, urmate de două echipaje de pompieri. Aproape imediat, fu chemat un elicopter de evacuare medicală de la cel mai apropiat spital regional din Panama City.

Hugo fu scos primul după ce înlăturară ce mai rămăsese din parbriz. Era încă în viaţă, însă inconştient şi abia dacă mai avea puls. Folosiră cricuri hidraulice cu care smulseră portiera şoferului ca s-o scoată pe Lacy, care încerca să vorbească, dar care scotea doar nişte mormăieli neinteligibile. Fu urcată într-o ambulanţă şi trimisă la clinica de lângă cazinou. Acolo, avea să aştepte elicopterul. Îşi pierdu cunoştinţa pe drumul către centru, aşa că nu auzi vestea că Hugo murise. Avea

să parcurgă scurtul drum până la spital fără colegul ei.

La locul accidentului, poliţiştii îşi vedeau de treaba lor, fotografiind, filmând, măsurând şi căutând martori. Evident că nu existau. Cum nu dădură nici de şoferul camionetei. Airbagul din partea laterală a şoferului se deschisese total. Nu erau urme de sânge sau de răni, doar o sticlă de whisky pe podeaua din locul pasagerului. Şoferul, efectiv, dispăruse. Abia înainte să remorcheze camioneta poliţia află că fusese furată cu şase ore mai devreme dintr-un centru comercial din Foley, Alabama. Toyota Prius a lui Lacy fu urcată pe o platformă şi dusă într-o curte de lângă complexul administrativ al tribului.

Hugo fu transportat la centrul medical al tribului şi pus într-o cameră rece de la subsol, unde erau ţinute uneori trupurile celor decedaţi. Peste stradă, Lyman Gritt, şeful poliţiei tribale, stătea la biroul lui şi se holba la obiectele personale ale lui Hugo – cheile, bancnote împăturite, nişte mărunţiş şi un portofel. De cealaltă parte a biroului şedea un sergent, la fel de mut. Nimeni nu se oferea să sune.

Într-un târziu, Gritt deschise portofelul şi scoase o carte de vizită de-a lui Hugo. Căută pe internet şi găsi site-ul BCJ-ului şi dădu de Michael Geismar.

— El ar trebui să anunţe, nu? întrebă şeful poliţiei tribale. La urma urmelor, îl cunoaşte pe domnul Hatch şi probabil că-i ştie şi familia.

— Bună idee, consimţi sergentul.

La 2:20, Michael răspunse la telefon.

— Îmi pare rău că sun, dar cred că lucraţi cu domnul Hugo Hatch. Sunt şeful poliţiei tribale Tappacola din districtul Brunswick.

Michael se ridică în picioare în timp ce soţia lui aprinse lumina.

— Da! Ce s-a întâmplat?

— A avut loc un accident de maşină urât şi domnul Hatch a decedat. Cineva trebuie să-i anunţe familia.

— Ce? Vorbiţi serios? Nu, nu puteţi vorbi serios. Cine sunteţi?

— Sunt Lyman Gritt, domnule, şeful forţelor de ordine ale tribului. Vă asigur că sunt foarte serios. Accidentul s-a petrecut în rezervaţia noastră în urmă cu două ore. Tânăra doamnă Lacy Stoltz a fost dusă la spitalul din Panama City.

— Nu pot crede aşa ceva.

— Îmi pare rău, domnule. Are familie?

— Dacă are familie?! Da, domnule Gritt, are familie, o soţie destul de tânără şi patru copii mici. Da, o familie. Nu poate fi adevărat.

— Îmi pare rău, domnule. Îi puteţi anunţa?

— Eu? De ce eu? Nu cred că se întâmplă aşa ceva. De unde ştiu că nu-i vreo farsă sau ceva în genul ăsta?

— Domnule, puteţi intra pe site-ul nostru să mă verificaţi. Puteţi suna la spitalul din Panama City. Doamna trebuie să fi ajuns acolo deja. Vă asigur totuşi că veştile acestea îngrozitoare sunt adevărate şi n-o să mai dureze mult până când un reporter o să afle şi o să sune familia.

— Bine, bine. Lăsaţi-mă să mă gândesc o clipă.

— Nu vă grăbiţi, domnule.

— Şi Lacy e bine?

— Nu ştiu, domnule. E rănită, însă în viaţă.

— Bine. Sigur, o să vin acolo. Daţi-mi numărul dumneavoastră de telefon, pentru orice eventualitate.

— Desigur, domnule, şi dacă vă putem fi de vreun folos, vă rog să sunaţi.

— Sigur. Şi mulţumesc. Ştiu că n-are cum să fie uşor.

— Nu, domnule. Nu este. O întrebare, domnule. Erau în timpul serviciului în rezervaţia noastră azi-noapte?

— Da. În mod cert erau.

— Pot întreba de ce? Sunt totuşi şeful poliţiei tribale.

— Îmi pare rău, poate mai târziu.

*

Geismar rămase cu Verna şi cu copiii până când sosi mama ei, apoi părăsi casa cât mai repede posibil. Avea să trăiască mereu cu oroarea, şocul, agonia, curata nebunie prin care trecu familia la auzul veştii că Hugo nu se va mai întoarce acasă, urmat de momentele în care încercau să se convingă unul pe altul că nu putea fi adevărat. Uneori, el era personajul negativ, mesagerul urât pe nedrept, încovoiat de povara de a-i convinge că Hugo era, în realitate, mort.

Niciodată nu mai trăise o asemenea devastare emoţională crudă şi nici n-avea vreodată să mai treacă printr-un astfel de coşmar. Se trezi plângând în timp ce pleca din Tallahassee în orele de dinainte de ivirea zorilor. Ajunse în Panama City imediat după şase dimineaţa.

13

Starea lui Lacy era stabilă. Nu-şi recăpătase cunoştinţa. Diagnosticul iniţial indusese şi o tăietură în partea stângă a capului, care necesitase douăzeci şi patru de copci, o comoţie care produsese inflamarea creierului, abraziuni ale feţei, rezultatul unei hârşâieli violente cu airbagul şi tăieturi mici pe gât, pe umărul şi pe cotul stâng, pe mână şi pe genunchi. Avea capul ras, iar doctorii deciseră s-o ţină în comă indusă cel puţin douăzeci şi patru de ore. Unul dintre ei îi explică lui Geismar că va dura o zi sau două înainte să evalueze celelalte posibile afecţiuni, dar că deocamdată nu văzu nimic care să-i pună în pericol viaţa.

Mama ei, Ann Stoltz, sosi din Clearwater la 8 împreună cu sora ei, Trudy, şi soţul acesteia, Ronald. Îl asaltară cu întrebări pe Michael şi el le oferi informaţiile pe care le avea, deşi nu erau multe.

Imediat ce se instalară, Michael plecă în rezervaţie. Aşteptă o jumătate de oră la sediul poliţiei până când Lyman Gritt veni la muncă. Şeful poliţiei tribale îi preciză că încă anchetau accidentul, însă ştiau sigur că impactul a avut loc în mod clar când camioneta a intrat pe contrasens şi s-a izbit frontal de Toyota Prius. Camioneta era furată şi aparţinea unui bărbat din Alabama. Nici urmă de şofer, dar existau semne care ar fi indicat că băuse. Nu l-a văzut nimeni plecând de la locul accidentului, iar ei nu găsiseră nicio urmă de-a lui. Airbagul din locul pasagerului nu s-a deschis şi domnul Hatch nu purta centura de siguranţă. Rănile lui au fost grave, în special cea de la cap, şi se pare că hemoragia internă i-a fost fatală.

— Vreţi să vedeţi fotografiile?

— Poate mai târziu.

— Dar vehiculele?

— Da, aş vrea, răspunse Michael.

— Bine, facem asta şi vă duc şi la locul accidentului.

— Se pare că sunt destul de multe întrebări fără răspuns.

— Încă anchetăm, domnule, spuse Gritt. Poate că ne-aţi putea da detalii despre ce făceau aseară aici.

— Poate, dar nu încă. O să ajungem acolo mai târziu.

— O anchetă necesită cooperare totală, domnule. Trebuie să ştim totul. Ce căutau aici?

— Nu vă pot oferi detaliile acestea acum, răspunse Geismar conştient că nu făcea decât să sporească suspiciunea.

În momentul acela însă nu-şi permitea să se încreadă în nimeni.

— Uitaţi cum stă treaba, adăugă Michael, un bărbat a murit într-un accident de maşină suspect. Am nevoie de cuvântul dumneavoastră că vehiculele vor fi sechestrate şi păstrate până când le va examina cineva.

— Cineva? La cine vă gândiţi, domnule?

— Nu sunt sigur.

— E nevoie să vă reamintesc că tragicul accident a avut loc pe pământul tribului Tappacola şi că noi suntem cei care se ocupă cu anchetele pe aici? Nu trebuie să dăm explicaţii nimănui.

— Desigur, înţeleg asta. Doar că sunt un pic zguduit, bine? Daţi-mi ceva vreme să mă gândesc.

Gritt se ridică şi merse către o masă din colţul biroului.

— Uitaţi-vă la astea, spuse el.

În mijlocul mesei era o geantă mare, elegantă, de damă şi alături un set de chei. Un pic mai încolo, un portofel şi nişte chei. Michael se apropie şi se holbă la ele.

— Când se întâmplă o tragedie, adăugă Gritt, inventariem în mod normal obiectele personale. N-am făcut încă asta. Am deschis portofelul doar ca

să iau cartea de vizită. Aşa v-am găsit. Nu m-am uitat în geantă.

— Unde le sunt telefoanele?

— N-a fost niciun telefon, clătină din cap Gritt. Am căutat prin toate buzunarele şi prin maşină şi n-am găsit niciunul.

— E imposibil, rosti Michael uluit. Cineva le-a luat telefoanele.

— Sunteţi sigur că le aveau?

— Bineînţeles. Cine n-are telefon mobil?! Şi-n telefoanele lor erau cele mai recente apeluri, inclusiv cele primite de la individul cu care trebuiau să se vadă.

— Şi cine era individul ăsta?

— Nu ştiu. Jur!

Michael îşi frecă ochii. Deodată i se tăie respiraţia.

— Dar servietele lor? întrebă el.

— Nici urmă de vreo servietă, dădu iar din cap Gritt.

— Trebuie să mă aşez, zise Michael, care se lăsă greu pe un scaun şi se holbă şocat la obiectele de pe masă.

— Vreţi nişte apă? întrebă Gritt.

— Da, vă rog.

Servietele conţineau dosarele, iar dosarele aveau toate datele. Un val de greaţă îl cuprinse pe Michael la gândul că Vonn Dubose şi Claudia McDover răsfoiau actele. Fotografii care înfăţişau apartamentele, pe Vonn însuşi şi Claudia venind şi plecând de la întâlnirea lor, fotografii ale judecătoarei care se îmbarca în zborul ei către New York, toate detaliile călătoriilor, copia după plângerea lui Myers, notiţele de la Sadelle, totul. Totul.

Luă o înghiţitură de apă dintr-o sticlă şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Se ridică anevoie şi spuse:

— Uitaţi cum facem, mă voi întoarce mâine să iau lucrurile astea şi să mă uit la vehicule. În

momentul ăsta trebuie să ajung la birou. Vă rog să păstraţi totul sub pază.

— Asta e datoria noastră, domnule.

— Şi am nevoie să iau cheile ei, dacă se poate.

— Nu văd să fie vreo problemă.

Michael luă cheile, îi mulţumi lui Gritt şi ieşi. Îl sună pe Justin Barrow de la BCJ şi-l instrui să meargă de urgenţă la apartamentul lui Lacy şi să-l găsească pe administrator. Să-i explice că şeful lui Lacy are cheia şi că e în drum spre apartament. Din moment ce nu cunoşteau codul de acces al sistemului ei de alarmă, aveau nevoie de administrator ca să-l dezarmeze.

— Păzeşte apartamentul până ajung acolo. Asigură-te că nu vine şi nu pleacă nimeni de acolo.

Grăbindu-se înapoi către Tallahassee, Michael încerca să se convingă că ar fi existat posibilitatea ca Lacy şi Hugo să nu fi avut servietele cu ei de vreme ce mergeau la o întâlnire târzie cu un martor necunoscut. La ce le-ar fi trebuit dosarele? Însă îi cunoştea, şi ca orice anchetator şi ca orice alţi avocaţi, rareori plecau undeva în misiune fără vechea şi de încredere servietă. Se dojeni pentru politica defectuoasă privind securitatea dosarelor. Dar chiar aveau o politică? Din moment ce toate cazurile erau tratate cu cea mai mare confidenţialitate, era o chestiune de procedură să ţină dosarele în siguranţă. Era de la sine înţeles, iar el nu simţise niciodată nevoia de a le reaminti oamenilor să păzească lucrurile acelea.

Se opri de două ori pentru cafea şi ca să-şi dezmorţească picioarele. Se lupta cu oboseala vorbind la telefon. Îl sună pe Justin, care se afla la apartamentul lui Lacy. Administratorul nu-i dădu voie înăuntru până când n-avea să sosească şeful cu cheia. În timp ce conducea şi dădea pe gât cafea, Geismar vorbi cu doi reporteri care sunaseră la birou. Sună la Verna şi vorbi cu o soră, Trudy, care, deloc surprinzător, n-avu prea multe să-i spună. Verna era în dormitor cu cei doi copii mai

mari. Voia să întrebe dacă putea cineva să caute telefonul mobil şi servieta lui Hugo, dar nu părea să fie momentul potrivit pentru aşa ceva. Aveau suficiente griji. Secretara lui a organizat o teleconferinţă cu toţi oamenii lui, iar el răspunse la toate întrebările. Era de înţeles că toţi cei de la muncă erau şocaţi.

Administratorul insistase să fie prezent atunci când aveau să intre în apartamentul lui Lacy. Michael găsi cheia pentru uşa de la intrare şi descuie. Administratorul dezarmă repede alarma. Frankie, buldogul ei francez, chelălăia după apă şi mâncare şi făcuse mizerie în bucătărie.

— Bine, am să hrănesc eu blestemăţia asta, observ că dumneavoastră vă grăbiţi, spuse administratorul.

Cât se uită el după mâncare, Michael şi Justin merseră din cameră în cameră. Justin găsi servieta lui Lacy pe un scaun în dormitor. Michael o deschise cu atenţie şi scoase un carneţel şi două dosare. Erau dosarele oficiale ale BCJ-ului, fiecare cu numărul de caz şi conţinând toate documentele preţioase. I-au găsit iPhone-ul la încărcat pe o etajeră din baie. Îi mulţumiră administratorului, care ştergea podeaua şi mormăia suficient de tare cât să poată fi auzit, şi plecară cu servieta şi cu telefonul.

— Uite ce e, Justin, nu mă pot întoarce acolo, zise Michael la maşină. Mă asociază cu veştile rele. Trebuie să-i ceri Vernei servieta şi telefonul mobil, înţelegi? Spune-i că e crucial.

Michael Geismar era şeful, deci Justin trebuia să se supună.

*

Casa familiei Hatch fu uşor de identificat după aglomeraţie. Maşini aliniate de-o parte şi de alta a străzii şi câţiva bărbaţi plimbându-se de colo colo prin curtea din faţa reşedinţei, de parcă înăuntru

era prea mare înghesuială. Justin se apropie cu reţinere şi-i salută pe bărbaţi dând aprobator din cap. Ei fură politicoşi, dar zgârciţi la vorbă. Unul dintre ei, un tip alb cu cămaşă şi cravată, părea uşor familiar. Justin îi preciză că era colegul lui Hugo de la BCJ. Tipul spuse că numele lui era Thomas şi că lucra la biroul procurorului general. El şi Hugo fuseseră colegi de facultate şi rămăseseră apropiaţi. Aproape în şoaptă, Justin îi explică motivul vizitei sale. Era imperativ să localizeze şi să recupereze în siguranţă servieta lui Hugo. Conţinea nişte dosare importante ale BCJ-ului şi aşa mai departe, iar Thomas înţelese. Şi telefonul de serviciu lipsea. O fi fost vreo şansă să-l fi lăsat acasă?

— Puţin probabil, zise Thomas şi intră tiptil în casă.

Două femei ieşiră în lacrimi pe uşa principală şi fură consolate de bărbaţii lor. După numărul maşinilor aliniate pe stradă, Justin ştia că întreaga casă era plină cu rude şi prieteni muţi de uimire.

După ceea ce păru a fi o eternitate, Thomas apăru cu mâna goală Se îndreptă împreună cu Justin către marginea străzii pentru un pic de intimitate.

— Servieta lui e în casă, îl informă Thomas. I-am explicat Vernei despre ce e vorba şi mi-a permis să mă uit prin ea. Pare să fie regulă, însă nu m-a lăsat s-o iau. I-am spus s-o ţină undeva în siguranţă. Cred că a înţeles.

— N-are sens să întreb cum se simte Verna.

— Groaznic. E în dormitor cu cei doi copii mai mari şi abia dacă poate vorbi. Mama lui Hugo e leşinată pe o canapea. Sunt unchi şi mătuşi peste tot. E un doctor cu ei. E groaznic, pur şi simplu.

— Nici urmă de telefon?

— Nu, îl avea cu el. A sunat-o aseară pe la zece, ca să verifice cum mergeau lucrurile. Am întrebat-o dacă el avea şi telefon personal şi a răspuns că nu. Folosea telefonul de serviciu pentru tot.

Justin trase aer adânc în piept şi spuse:

— Mulţumesc. Ne mai vedem.

În maşină, îndepărtându-se, îl sună pe Michael şi-l informă.

*

După-amiaza devreme, trupul neînsufleţit al lui Hugo fu transportat cu o maşină mortuară la o casă funerară din Tallahassee, unde fu pregătit pentru înmormântare, deşi Verna nu reuşise să se ocupe de toate detaliile.

Lacy rămase la terapie intensivă toată ziua. Semnele ei vitale erau puternice şi doctorii erau mulţumiţi de evoluţia ei. O altă tomografie arătă o uşoară îmbunătăţire şi, dacă totul avea să meargă bine, doctorii plănuiau s-o scoată treptat din comă în următoarele două zile. Lyman Gritt voia să-i vorbească, însă i s-a spus să aştepte.

*

După o noapte agitată în pat, Michael plecă la birou în zorii zilei de miercuri şi-l aşteptă pe Justin. Încă somnambul şi bântuit de coşmaruri, citi despre Hugo pe prima pagină a ziarului de dimineaţa. Erau două fotografii – una din ele era o imagine publicitară de pe vremea când juca pentru Universitatea de stat din Florida, iar în cealaltă purta sacou şi cravată şi era luată de pe site-ul BCJ-ului. Michael citi numele celor patru copii şi-i veni iar să plângă. Înmormântarea urma să aibă loc sâmbătă, peste trei zile. Nici nu-şi putea imagina ce coşmar avea să fie.

La şapte plecă împreună cu Justin către rezervaţie. Lyman Gritt inventariase conţinutul portofelului lui Hugo, numărase banii şi fotografiase tot. Îl rugă pe Michael să semneze o foaie de inventar, apoi îi predă totul. Michael plecă şi cu geanta lui Lacy. Merseră pe urmă la cimitirul

auto, aflat undeva în josul străzii. Dincolo de poarta ferecată şi gardul din sârmă de jur-împrejur, se vedeau vreo douăsprezece maşini accidentate. Examinară cele două vehicule fără să atingă nimic. Camioneta mirosea încă a whisky. Toyota Prius era cea mai avariată şi plină de mult sânge, încât nici Michael şi nici Justin nu vrură să examineze prea mult. Era sângele prietenilor lor şi era încă proaspăt.

— O să fie, probabil, un litigiu, rosti Michael pe un ton grav, deşi n-avea cunoştinţă de aşa ceva. Aşa că este imperios ca vehiculele să fie păstrate aşa cum sunt. E vreo problemă?

— Desigur că nu, răspunse Gritt.

— Ca să nu mai zic c-o să fie implicate şi companiile de asigurări, care o să-şi trimită propriii inspectori.

— Am mai discutat despre asta, domnule Geismar.

— Şi telefoanele, le-aţi căutat peste tot?

— După cum am mai menţionat, am căutat peste tot şi n-am găsit nimic.

Michael şi Justin schimbară sceptici câteva priviri. Întrebară dacă aveau voie să facă poze, iar Gritt răspunse că nu-l deranja. Când terminară, îl urmară pe şeful poliţiei tribale, care-i duse la locul accidentului. Se uitară de jur-împrejur, într-o doară la început, pe urmă, brusc, conştientizară surprinşi cât de îndepărtat era locul. Perfect pentru un accident fără martori. Văzură în depărtare casa familiei Beale şi nu foarte departe vechiul local de bingo şi atât.

— Nu sunt urme de frânare, spuse Michael analizând asfaltul.

— Niciuna, confirmă Gritt. N-a apucat nici măcar să reacţioneze. Camioneta a trecut de axul drumului, presupun, şi s-au lovit cam pe aici.

Gritt stătea în centrul şoselei care ducea spre est.

— Maşina ei s-a răsucit în aer şi a fost proiectată în direcţia asta. N-a ieşit de pe bandă.

Camioneta, care în mod evident era mult mai grea, a ricoşat aici şi aproape că a căzut în şanţ. E clar că a intrat pe banda ei foarte repede şi înainte ca Lacy să mai poată face ceva.

— S-a estimat viteza la care s-a produs impactul? întrebă Michael.

— Nu, dar un expert în reconstituire ar putea ajunge cât mai aproape de valoarea reală.

Michael şi Justin analizară locul accidentului şi observară petele de ulei, cioburile, bucăţile de aluminiu şi metal. La marginea asfaltului, aproape de acostament, zăriră o urmă care nu putea fi altceva decât sânge uscat. În iarbă era o bucăţică de material, şi ea pătată. Unul dintre colegii lor murise acolo, iar partenera acestuia fusese grav accidentată. Părea a fi un loc total nepotrivit pentru a muri.

Mai făcură câteva fotografii şi simţiră subit nevoia să plece.

*

Frog Freeman deţinea un magazin rural şi o benzinărie la trei kilometri nord de Sterling. Locuia alături într-o casă veche pe care o construise bunicul lui. Deoarece se afla mai mereu în preajmă şi magazinul era viaţa lui, îl ţinea deschis zilnic până seara la zece. După cum îi mergeau afacerile în partea rurală a districtului Brunswick, odată cu lăsarea întunericului ar fi putut foarte bine să închidă la şase, dar n-o făcea, fiindcă n-avea altceva mai bun de făcut. Luni seara nu închisese la zece, din cauza unei scurgeri de apă din răcitorul de bere. Frog vindea multă bere şi cea mai multă era rece ca gheaţa. Un răcitor defect era ceva inacceptabil şi, din moment ce el se ocupa de toate reparaţiile, muncea din greu luptându-se cu răcitorul, când un client intră căutând gheaţă, spirt şi două doze de bere.

„Ciudată combinaţie”, chibzui Frog, în timp ce-şi şterse mâinile şi se îndreptă către casa de marcat. Avea magazinul de mai bine de cincisprezece ani şi era expert în a prezice ce puneau la cale clienţii lui doar după cumpărăturile pe care le făceau. Le văzuse pe toate şi totuşi combinaţia de gheaţă, spirt şi bere era neobişnuită.

Frog fusese jefuit de trei ori, de două ori sub ameninţarea armei, şi cu ceva ani în urmă începuse să se pună la adăpost. Avea şase camere de supraveghere de jur-împrejurul magazinului. Patru erau la vedere, în aşa fel încât potenţialii hoţi să conştientizeze riscurile, şi două ascunse, inclusiv una deasupra terasei din faţă.

El intră în biroul lui micuţ din spatele casei de marcat şi verifică monitorul. Era o camionetă albă cu număr de înmatriculare de Florida. Pe locul din dreapta stătea un tânăr. Avea ceva la nas. Ţinea o cârpă care părea să fie pătată. Apăru şi şoferul în câmpul vizual cu punga cu gheaţă şi cu încă o punguţă maronie în care avea spirtul şi berea. Se urcă la volan, îi spuse ceva celui din dreapta şi apoi dădu cu spatele.

— S-o fi bătut, băiatul, reflectă Frog şi se întoarse la reparaţiile lui.

Accidentele auto soldate cu decese erau o raritate în Brunswick. A doua zi dimineaţa, grupul care se aduna la Frog pentru cafea lansa tot felul de supoziţii. Un tip de culoare şi o fată din Tallahassee au rătăcit prin rezervaţie şi un şofer beat i-a lovit în plin. Cu o camionetă furată, iar şoferul a fugit. A plecat, pur şi simplu. Nici urmă de el, deocamdată. Dar ideea că un şofer beat a reuşit să iasă din maşina accidentată şi a dispărut în inima rezervaţiei şi chiar dincolo de graniţele ei era o sursă uriaşă de umor, speculaţii şi semne de întrebare.

— N-ar fi putut rezista nicio oră acolo, spuse unul dintre ei.

— Probabil că încă merge în cerc pe undeva, zise altul.

— Nu vă faceţi griji. O să-l aranjeze amerindienii, fu de părere un al treilea.

Mai târziu în aceeaşi zi, pe măsură ce ieşeau la iveală detalii, Frog începu să pună lucrurile cap la cap. Îl cunoştea bine pe şeriful local Gritt şi ştia că omul legii avusese probleme cu poliţia Tappacola. Datorită bunăstării de care se bucurau, tribul îşi construise un sediu de poliţie de două ori mai mare decât cel al districtului şi mult mai bine echipat. Ranchiuna era inevitabilă.

Îl sună pe Clive Pickett, şeriful districtului Brunswick, şi-i spuse că ar putea avea un material interesant. Pickett se opri la el după muncă şi urmăriră împreună înregistrarea video.

— Ciudat, fură primele lui cuvinte.

Apoi relată că fusese linişte în district luni seara, la fel ca în oricare altă seară, cu excepţia activităţilor de la cazinou. Nimeni nu sunase să raporteze bătăi, atacuri, voyeurişti sau personaje dubioase. Linişte totală până la ciocnirea celor două maşini.

— S-a întâmplat cam la şaisprezece kilometri de aici, nu-i aşa? întrebă şeriful.

— Dac-o iei pe de-a dreptul.

— Şi deci se potriveşte ca timp?

— Aşa s-ar părea.

Şeriful îşi scărpină bărbia gândindu-se profund.

— Păi, şi dacă băiatul cu nasul spart era cel care conducea camioneta furată, cum de-a reuşit să fugă, să-l ia un străin cu maşina şi să ajungă aici într-un sfert de oră?

— Nu ştiu. Tu eşti şeriful.

— Poate că străinul nu-i chiar străin.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Frog fu de acord să facă o copie după înregistrare şi să i-o trimită pe e-mail şerifului. Se hotărâră să se gândească bine, preţ de o zi, înainte să-i pună la curent pe amerindieni.

14

Miercuri după-amiaza, târziu, Michael îşi adună personalul rămas. Cei doi anchetatori ai BCJ din Fort Lauderdale nu erau incluşi. Justin Barrow, care avea o experienţă de şase ani, era anchetatorul principal. Cu o săptămână în urmă jucase golf cu Hugo, cunoştea în linii mari ce scria în plângerea înaintată de Greg Myers, dar nici măcar nu bănuia conspiraţia uriaşă ascunsă în umbră. Avea propriile cazuri cu care să-şi bată capul. Maddy Reese, care lucra acolo de mai puţin de un an, nu ştia nimic despre Vonn Dubose, despre corupţia de la cazinou ori despre judecătoarea Claudia McDover.

Michael le povesti totul de la un cap la altul. Absorbiră informaţiile cu un soi de teamă combinată cu uimire. În mod clar, şeful lor n-avea de gând să le dea cazul. Pusese accent pe faptul că, practic, niciuna dintre acuzaţiile din plângerea lui Myers nu fusese dovedită şi că era destul de sigur că BCJ-ul era lipsit de mijloacele necesare pentru a le dovedi. Era convins însă că Lacy şi Hugo se aventuraseră pe un teritoriu fatal.

— Accidentul s-a produs în condiţii extrem de suspecte, spuse el. Au fost atraşi într-un loc îndepărtat de un potenţial informator. Nu ştim dacă s-au întâlnit sau nu cu el şi nici nu vom avea cum să aflăm până când nu ne va informa Lacy. Pe o bucată de drum drept, lipsit de trafic şi în condiţii meteo bune au fost izbiţi frontal de o camionetă furată al cărei şofer probabil că nu va fi găsit niciodată. Se pare că s-a umblat la airbagul şi la centura de siguranţă de pe partea dreaptă şi n-au funcţionat. Şi le-au dispărut şi telefoanele de serviciu. Probabil că au fost luate. Vrem să facem presiuni pentru o anchetă, dar avem de-a face cu tribul Tappacola, nu cu o agenţie de aplicare a legii.

— Sugerezi că Hugo a fost ucis? întrebă Maddy.

— Nu încă. Presupun doar că circumstanţele în care a murit sunt extrem de suspecte.

— Păi, şi cei de la FBI? N-au jurisdicţie acolo?

— Ba da, şi chiar le-am putea cere ajutorul la un moment dat, dar nu acum.

Maddy îşi drese vocea şi întrebă:

— Şi ce se întâmplă cu cazul ăsta între timp?

— E pe biroul meu, răspunse Michael. Nu ştiu sigur ce voi face cu el, dar deocamdată e al meu.

— Dacă nu te superi, interveni Justin, aş zice că nu prea suntem făcuţi pentru asta. Dacă toată activitatea asta infracţională chiar există, atunci de ce naiba ne băgăm noi nasul?! Asta-i treabă pentru cei cu arme şi insigne şi toate cele.

— Corect. Şi cred că am să mor întrebându-mă acelaşi lucru. Am luat în considerare că ar putea exista nişte pericole, iar planul nostru a fost să adulmecăm pe ici, pe colo şi să vedem ce putem găsi. Nu uitaţi că s-a depus o plângere oficială şi imediat ce a ajuns pe biroul nostru n-aveam altă variantă decât să investigăm. Cred că ar fi trebuit să fim mult mai atenţi, să le interzic să meargă în rezervaţie luni seara.

— Aşa e, dar nu erau ei genul care să se sperie prea uşor, spuse Maddy.

Urmă o pauză lungă şi apăsătoare în care se gândiră la colegii lor.

— Când putem s-o vedem pe Lacy? întrebă Maddy în cele din urmă.

— Urmează s-o scoată treptat din comă. Am să fiu acolo dimineaţă. Dacă totul decurge bine, voi avea şansa să discut cu ea. Trebuie să-i spună cineva despre Hugo. Poate că în vreo două zile o s-o puteţi vizita. Nu uitaţi, înmormântarea este sâmbătă şi vom fi cu toţii acolo.

— Desigur, confirmă Justin.

*

Poliţia din Foley, Alabama, fu informată că Dodge Ram-ul furat pe care-l căutau ajunsese într-un cimitir de maşini pe pământul unul trib de amerindieni din Florida. La rândul lor, îl anunţară pe proprietar, care informă firma de asigurare. Miercuri după-amiaza, la secţia de poliţie apăru un bărbat care susţinea că ştia ceva despre furt. Un detectiv particular, cunoscut câtorva poliţişti, plătit să urmărească o tânără nevastă pe care soţul o suspecta că ar fi avut o aventură. Detectivul stătea ascuns în maşina lui, în parcarea unui centru comercial, când a văzut o camionetă Honda cu număr de înmatriculare de Florida parcată lângă Dodge Ram-ul în discuţie. În Honda erau doi bărbaţi, dar niciunul nu coborâse. Nu păreau să se potrivească deloc cu zona şi vreme de un sfert de oră n-au făcut decât să urmărească maşinile şi pietonii care treceau. Cel aflat pe locul pasagerului a coborât şi s-a apropiat uşor de Dodge. În momentul ăla, detectivul, pentru că era foarte plictisit şi, efectiv, n-avea altceva de făcut, a luat telefonul şi a început să filmeze.

Hoţul a deschis portiera din faţă cu îndemânare folosindu-se de o lamă – era evident că avea experienţă – şi în doar câteva secunde porni şi ambală motorul, iar prietenul lui îl urmă cu Honda. Pe înregistrare se vedeau foarte clar numerele de înmatriculare ale Hondei. Puţine furturi auto sunt rezolvate atât de uşor, iar poliţiştii din Foley păstrară înregistrarea şi-i mulţumiră bunului cetăţean. Numerele de înmatriculare erau pe numele unui bărbat din DeFuniak Springs, Florida, în districtul Walton, cam la douăzeci şi patru de kilometri de cazinou. Bărbatul, un anume Berl Munger, avea un cazier lung şi variat de infractor mărunt şi momentan era eliberat condiţionat. Fiindcă era vorba doar despre furtul unei camionete, şi nu un delict grav, şi asta presupunea deplasarea într-un alt stat, poliţiştii din Foley

aruncară dosarul într-un coşuleţ cu lucruri de rezolvat curând, însă nu pentru a doua zi.

*

Greg Myers şi mult îndrăgitul lui iaht se aflau în Naples, Florida. Se relaxa la un pahar după-amiaza târziu pe *Conspirator,* răsfoind, aşa cum îi era obiceiul, ziarele din Pensacola, Tallahassee şi Jacksonville. Faptul că trăia pe barcă îi dădea un sentiment de dezrădăcinare, fără a şti vreodată cu certitudine unde avea să fie a doua zi. Îşi rememora trecutul ţinând pasul cu noutăţile din locurile în care trăise, mai ales zilele bune, şi ăsta devenise un obicei important pentru el. Ca să nu mai vorbim că avea o mulţime de duşmani pe acolo şi din când în când le mai apăreau numele prin ziare.

Rămase şocat când citi despre Hugo, care murise într-un accident auto noaptea târziu în rezervaţia Tappacola, şi partenera lui, Lacy Stoltz, grav rănită. Îngrozitoare veşti, din mult mai multe motive. Aveau să urmeze anchete, să se verifice piste şi eventual să se arate cu degetul. Ca de obicei, suspecta ce era mai rău – că Dubose era în spatele accidentului, care nu era nici pe departe ce părea.

Cu cât citea, cu atât se simţea mai rău. Deşi îi întâlnise pe Hugo şi Lacy doar de trei ori, îi plăcea şi-i admira. Erau deştepţi şi simpli, nu făceau mulţi bani, însă erau dedicaţi muncii lor. Din cauza lui se aflau pe urma unei judecătoare necinstite şi a complicilor ei. Din cauza lui, Hugo era mort.

Greg coborî de pe iaht şi se plimbă pe chei. Găsi o bancă de unde se vedea Golful Mexic şi rămase acolo multă vreme, blestemându-se pentru tot ce se întâmplase. O conspiraţie mică şi tenebroasă devenise deodată mult mai periculoasă.

15

Joi dimineaţa, la ora 8:00, Geismar era la spital. Se opri în sala de aşteptare ca să vadă ce mai face Ann Stoltz, care era singură. Lacy avea semnele vitale puternice. Doctorii sistaseră tratamentul cu barbiturice de cu seara şi încet-încet se trezea. Treizeci de minute mai târziu, o asistentă veni s-o anunţe pe Ann că fiica ei era trează.

— O înştiinţez eu despre Hugo, spuse Geismar. Du-te înainte şi stai cu ea câteva minute.

Era încă la terapie intensivă, iar Michael o vedea pentru prima oară. Când intră în salon, fu şocat de felul în care îi arăta faţa. Era vânătă, cu nuanţe de roşu şi mov, cu zgârieturi şi tăieturi mici şi atât de umflată, încât n-o mai recunoşteai. Printre pleoapele strânse, vineţii, abia dacă îi distingea pupilele. Avea tubul endotraheal fixat în colţul gurii. Îi atinse mâna uşor şi o salută.

Ea dădu încet din cap şi încercă să îngaime ceva, însă o împiedica tubul. Ann Stoltz stătea pe un scaun şi-şi ştergea ochii.

— Ce mai faci, Lacy? întrebă Michael cuprins de emoţie la vederea unei feţe atât de frumoase reduse la o asemenea grozăvie.

Ea îi răspunse încuviinţând uşor cu o mişcare a capului.

— Nu i-am spus nimic, şopti Ann, când o asistentă intră în salon şi se opri lângă ea.

— V-aţi izbit frontal, preciza Michael apropiindu-se de pat. A fost un accident groaznic, Lacy.

Înghiţi în sec, se uită la Ann şi continuă:

— Lacy, Hugo n-a supravieţuit, înţelegi? Hugo a murit.

Ea gemu plină de compătimire şi închise pleoapele vineţii. Îl strânse de mână.

Ochii lui Michael se umeziră, dar continuă hotărât:

— Lacy, trebuie să înţelegi că n-a fost vina ta. N-a fost vina ta.

Lacy gemu din nou şi-şi mişcă încet capul dintr-o parte într-alta.

Un doctor pătrunse în cameră, se postă de cealaltă parte a patului şi analiză pacienta.

— Lacy, sunt doctorul Hunt. Ai fost inconştientă mai bine de patruzeci şi opt de ore. Mă auzi?

Ea încuviinţă din nou şi respiră adânc. O lacrimă reuşi să-şi croiască drum printre umflături şi-i curse pe obrazul stâng.

Doctorul continuă cu examinarea rapidă, îi puse întrebări scurte, ridică două degete întrebând-o câte vede şi o puse să se uite la diverse obiecte de prin salon. Ea răspunse corect, deşi cu oarecare ezitare.

— Te doare capul? întrebă doctorul.

Răspunse dând din cap în semn că da.

Doctorul îi ceru asistentei să-i administreze un calmant. Apoi îţi întoarse privirea către Michael şi zise:

— Puteţi să mai vorbiţi câteva minute, dar nu mai pomeniţi nimic despre accident. Înţeleg că poliţia vrea să discute cu ea, însă acest lucru nu va fi posibil prea curând. Vom vedea cum se simte peste câteva zile.

Se îndepărtă de pat şi părăsi camera fără a mai spune vreun cuvânt.

Michael o privi pe Ann şi i se adresă:

— Trebuie să discut cu ea ceva confidenţial. Te rog, dacă nu te superi, să ne acorzi un moment.

Ann fu de acord şi ieşi.

— Lacy, aveai cu tine telefonul de serviciu luni seara?

Ea răspunse dând aprobator din cap.

— A dispărut, şi al tău, şi al lui Hugo. Poliţia a percheziţionat maşina la locul accidentului. Au căutat peste tot, nici urmă de telefoane. Nu mă pune să-ţi explic, pentru că nu pot. Dar dacă

persoanele nepotrivite au pus mâna pe ele, trebuie să presupunem că pot da de Myers.

Lacy făcu ochii mari şi încuviinţă în semn că-şi dorea ca el continue.

— Băieţii noştri de la departamentul tehnic au spus că e, practic, imposibil să spargă telefoanele, totuşi există şi posibilitatea asta. Ai numărul lui Myers?

Dădu din cap că da.

— În dosar?

Aceeaşi mişcare aprobatoare din cap.

— Perfect! O să mă apuc de treabă.

Un alt doctor intră vrând să vadă cum stăteau lucrurile. Michael stătu suficient pentru o primă vizită. Misiunea lui odioasă fu îndeplinită şi în mod clar n-avea cum să pună mai multe întrebări despre ce se întâmplase luni seara. Se aplecă un pic mai aproape de ea şi o anunţă:

— Trebuie să plec. Am să-i spun Vernei că eşti bine şi că te gândeşti la ei.

Lacy plângea din nou.

*

O oră mai târziu, asistentele o scoaseră de pe ventilaţia mecanică înlăturând tuburile. Semnele ei vitale erau normale. Moţăi mai toată dimineaţa de joi, însă pe la prânz se plictisi de atât somn. Vocea îi era răguşită şi lipsită de forţă, dar se întărea de la o oră la alta. Vorbi cu Ann, cu mătuşa Trudy şi cu unchiul Ronald, un bărbat pe care nu-l plăcuse niciodată, însă pe care în acel moment îl aprecia.

Salonul de la terapie intensivă era mic şi, cum starea lui Lacy se stabilizase, doctorii deciseră că putea fi mutată într-o rezervă. Asta se întâmplă să coincidă cu venirea fratelui ei mai mare, Gunther. Ca întotdeauna, pe Gunther întâi îl auzeai şi apoi îl vedeai. Era pe hol, certându-se cu o asistentă în privinţa numărului de vizitatori care aveau voie să se afle în acelaşi timp într-un salon. Conform

regulamentului, doar trei erau admişi. Lui Gunther i se părea ridicol, în plus, condusese neîntrerupt din Atlanta ca să vină s-o vadă pe sora lui mai mică şi, dacă asistentei nu-i convenea, n-avea decât să cheme paza. Iar dacă ea chema paza, el îşi chema avocaţii.

Vocea lui semnala, de obicei, probleme, dar în momentul acela lui Lacy i se părea minunată. Chiar chicoti, ceea ce-i produse durere din cap şi până la genunchi.

— Cred că a ajuns, spuse Ann Stoltz.

Trudy şi Ronald deveniră foarte alerţi, de parcă se pregăteau pentru ceva foarte neplăcut.

Uşa se deschise şi Gunther dădu năvală fără să bată şi cu o asistentă după el. O sărută pe maică-sa pe frunte, îi ignoră pe mătuşa şi pe unchiul lui şi aproape că ţipă la Lacy:

— Vai de mine, fato, ce ţi-au făcut?! o întrebă el în timp ce o pupa pe frunte.

Ea încercă să zâmbească.

Gunther privi apoi prin restul încăperii şi rosti:

— Bună, Trudy. Bună, Ronald. Spune la revedere, Ronald, pentru că eşti nevoit să aştepţi pe hol. Asistenta Ratched[14], care-i cu noi aici, m-a ameninţat că va chema paza din cauza unor reguli arbitrare şi total nerezonabile pe care le au în locul ăsta uitat de lume.

— Da, cred că vom pleca, spuse Ronald în timp ce Trudy se întinse după poşetă. O să ne întoarcem peste câteva ore.

Se grăbiră să iasă, în mod evident bucuroşi că nu se vor mai afla o vreme în preajma lui Gunther. Acesta îi aruncă o uitătură urâtă asistentei Ratched, ridică două degete şi spuse:

— Un vizitator, doi vizitatori. Mama şi cu mine. Nu ştiţi să număraţi? De vreme ce nu mai încălcăm nicio regulă, ne puteţi lăsa în pace să pot vorbi şi eu în particular cu sora mea?

Asistenta Ratched plecă şi ea la fel de bucuroasă. Ann clătina din cap. Lacy voia să râdă,

însă ştia că ar fi fost mult prea dureros.

În funcţie de an sau chiar de lună, Gunther Stoltz era ori unul dintre primii zece dezvoltatori imobiliari din statul Atlanta, ori unul dintre cei cinci agenţi imobiliari cu risc crescut de faliment. La patruzeci şi unu de ani, eşuase deja de două ori şi părea că-i era destinat să-şi trăiască viaţa pe muchie de cuţit, deşi unii dezvoltatori se îmbogăţeau din asta. Când vremurile erau bune şi banii erau frumoşi, închiria la greu, construia ca un maniac şi cheltuia de parcă era sac fără fund. Când piaţa însă se întorcea împotriva lui, se ascundea de bănci şi se debarasa de bunuri la preţuri de nimic. Nu exista cale de mijloc, nici urmă de planuri atent întocmite sau, Doamne fereşte, să economisească vreun ban. Când era la pământ, nu se oprea niciodată din a paria pe un viitor mai bun şi, când era pe val, toca banii şi uita de vremurile rele. Atlanta n-avea nicicând să se oprească din expansiune şi era de datoria lui să-l aglomereze cu şi mai multe centre comerciale, apartamente şi clădiri de birouri.

Din scurta lui năvălire, Lacy îşi dădu deja seama de ceva foarte important. Faptul că venise din Atlanta cu maşina în loc să călătorească la bordul unui avion particular era un semn clar că afacerile nu-i mergeau bine.

— Îmi pare atât de rău, Lacy, că n-am ajuns mai devreme, spuse el cu nasul aproape lipit de nasul ei. Eram în Roma cu Melanie şi m-am întors cât de repede am putut. Cum te simţi, draga mea?

— Am avut şi zile mai bune, răspunse ea cu o voce răguşită.

Exista posibilitatea ca el să nu fi fost la Roma de ani buni. Făcea parte din teatrul lui să enumere nume de locuri fistichii. Melanie era a doua nevastă, o femeie pe care Lacy o dispreţuia şi pe care, din fericire, o vedea foarte rar.

— S-a trezit abia azi, zise Ann din scaunul ei. Ar fi fost păcat să vii mai devreme.

— Şi tu, mamă, cum eşti? întrebă el fără ca măcar să întoarcă privirea către Ann.

— Bine, mulţumesc de întrebare. Trebuia să fii atât de nepoliticos cu Trudy şi Ronald?

Şi uite aşa, tensiunea de familie se făcu simţită. Cu un gest care nu-i stătea deloc în fire, Gunther trase aer în piept şi lăsă să treacă totul de la el.

— Am citit ştirile, adăugă fratele privind-o încă pe sora lui. Este, pur şi simplu, groaznic. Iar prietenul tău a murit, Lacy? Nu-mi vine să cred. Ce s-a întâmplat?

— Doctorul a spus că n-are voie să vorbească despre accident, interveni Ann.

— Ei bine, chiar nu-mi pasă ce-a zis doctorul, se oţărî Gunther aruncându-i o privire urâtă maică-sii. Sunt aici şi, dacă vreau să vorbesc cu soră-mea, n-o să-mi zică nimeni ce am voie şi ce n-am voie să vorbesc. Ce s-a întâmplat, Lacy? întrebă el iar, întorcându-se către ea. Cine conducea cealaltă maşină?

— Nu procesează totul, Gunther, îi explică Ann. A fost în comă de luni seara. Încetează, bine?

Dar lui Gunther nu-i stătea în fire să dea înapoi.

— Cunosc un avocat foarte bun şi o să-l dăm în judecată pe nenorocitul ăla pentru tot ce are, se lăudă el. A fost vina lui, nu-i aşa, Lacy?

Ann oftă cât putu de zgomotos, apoi se ridică şi ieşi.

Lacy clătină uşor din cap şi pe urmă răspunse:

— Nu-mi amintesc.

Apoi închise ochii şi adormi.

*

Până în a doua parte a după-amiezii, Gunther revendică cel puţin jumătate din rezervă. Aranjă două scaune, un cărucior pe rotile, o noptieră pe care cândva stătuse o lampă şi canapeaua mică extensibilă într-o configuraţie care-i permitea să-şi gestioneze afacerile cu laptopul, cu două iPad-uri

şi un teanc de acte. Asistenta Ratched protestă, însă învăţă repede că orice comentariu pe care l-ar fi făcut avea să fie întâmpinat de un răspuns ameninţător şi caustic. Trudy şi Ronald apărură de vreo câteva ori să vadă cum era Lacy, dar avură senzaţia că erau nişte intruşi. În cele din urmă, Ann renunţă. Mai târziu, în aceeaşi zi, îşi informă cei doi copii că se va întoarce în Clearwater, pentru o zi sau două; că va reveni cât mai repede posibil şi că, dacă Lacy avea nevoie de ceva să sune neapărat.

Când Lacy dormea, Gunther fie nu se atingea de telefon, fie ieşea pe hol şi muncea intens la laptop, însă în linişte. Când era trează, fie o agasa cu tot felul de întrebări, fie urla la telefon în timp ce altă afacere se afla la un pas de dezastru. În mod repetat, le sâcâi pe asistente şi pe infirmiere să-i aducă mai multă cafea şi când văzu că nu primi nimic, coborî hotărât la cantină, unde mâncarea arăta „groaznic”. Doctorii îşi făceau vizitele, fiecare se încrunta la el din moment ce arăta de parcă ar fi fost gata de o confruntare. Erau atenţi să nu-l provoace.

Totuşi, pentru Lacy, energia lui era molipsitoare, chiar stimulatoare. O amuza, dar îi era încă teamă să râdă. La un moment dat când se trezi, el stătea lângă patul ei ştergându-i lacrimile de pe obraji.

La şase, apăru asistenta Ratched, care anunţă că tura ei s-a încheiat. Îl întrebă pe Gunther ce planuri avea, iar el îi răspunse destul de aspru:

— Nu plec. Canapeaua asta este aici dintr-un motiv anume. Şi la preţurile pe care le cereţi, aţi putea oferi ceva mai confortabil decât canapeaua asta subţire. Adică, la naiba, şi-un pat de armată ar fi mai confortabil!

— Voi transmite mai departe, replică ea. Ne vedem dimineaţă, Lacy.

— Ce afurisită! mormăi Gunther suficient de tare cât să fie auzit în timp ce asistenta închidea uşa.

La cină, Gunther o hrăni cu îngheţată şi jeleu fără ca el să mănânce. Urmăriră nişte reluări ale serialului *Friends – Prietenii tăi* – până când Lacy se simţi epuizată. După ce ea adormi, Gunther se întoarse în cuibul lui, trimiţând e-mailuri fără să dea vreun semn de oboseală.

Pe tot parcursul nopţii, asistentele veneau şi plecau încet. La început, Gunther se plânse de zgomotul pe care-l făceau, însă se linişti repede după ce o asistentă drăguţă pe care o plăcea i-a strecurat un comprimat de Xanax. La miezul nopţii sforăia deja, pe canapeaua incomodă.

*

Vineri dimineaţa pe la cinci, Lacy începu să se zvârcolească şi să geamă. Dormea şi visa, iar visele nu erau deloc plăcute. Gunther îi mângâie braţul, îi şopti că totul va fi bine şi că în scurt timp va ajunge acasă. Ea tresări şi se trezi, iar respiraţia îi era întretăiată.

— Ce e? întrebă el.

— Apă, răspunse ea.

EL îi apropie paiul de gură. Lacy sorbi lung şi apoi Gunther o şterse la gură.

— Am văzut camioneta chiar înainte să ne lovim. Hugo a ţipat. Atunci m-am uitat drept înainte şi am văzut nişte lumini puternice chiar în faţa noastră. Apoi totul a fost negru.

— Bine. Îţi aminteşti vreun sunet? Poate izbitura, poate explozia airbagului în faţă?

— Poate, nu sunt sigură.

— L-ai văzut pe celălalt şofer?

— Nu, nimic în afară de nişte lumini puternice. S-a întâmplat atât de repede, Gunther! Nici n-am avut timp să reacţionez.

— Bineînţeles că n-ai avut. N-a fost vina ta. Camioneta a intrat pe contrasens.

— Da, aşa e, confirmă ea, pe urmă închise ochii din nou şi trecură câteva secunde până când el

conştientiză că sora lui plângea.

— E în regulă, surioară. E în regulă.

— Hugo nu-i mort, de fapt, nu-i aşa?

— Ba da, Lacy. Trebuie să accepţi asta, să crezi şi să te opreşti din a mai întreba dacă este sau nu adevărat. Hugo e mort.

Ea plânse, iar el nu putea face nimic. Îl durea sufletul pentru Lacy, care tremura, se zbătea şi-şi jelea prietenul. În cele din urmă, din fericire, ea adormi iar.

16

După valul de doctori, asistente şi infirmiere, de dimineaţă, lucrurile se liniştiră cumva, iar Gunther continua să lucreze de zor la tranzacţiile lui. De la oră la oră, starea lui Lacy se îmbunătăţea. Umflătura feţei se atenua, deşi vânătăile i se schimbau în diferite nuanţe de albastru. Pe la nouă, sosi Michael Geismar, care rămase surprins văzând un adevărat birou pus în funcţiune în camera Iul Lacy. Era trează şi sorbea cu paiul dintr-o cafea călduţă.

Gunther, nebărbierit, în ciorapi şi cu cămaşa atârnându-i până la genunchi, se prezentă ca fiind fratele ei şi-şi adoptă imediat o atitudine suspicioasă faţă de bărbatul în costum negru.

— Stai calm, e şeful meu, îl lămuri Lacy, iar Gunther se aşeză.

El şi Michael îşi strânseră mâna într-o doară peste pat şi atmosfera se detensionă.

— Ai chef să vorbeşti? întrebă Michael.

— Cred că da, răspunse ea.

— Lyman Gritt este şeful poliţiei tribale din rezervaţie şi vrea să treacă pe aici ca să te întrebe una, alta. Probabil că ar fi o idee bună să discutăm înainte.

— Bine.

Michael se uită la Gunther, care nu dădea nici cel mai mic semn că s-ar fi gândit măcar să iasă din cameră.

— Ceea ce avem de discutat e confidenţial, îi explică Michael. Are de-a face cu una dintre anchetele noastre.

— Nu mă clintesc de aici, rosti Gunther fără ezitare. E sora mea şi are nevoie de sfatul meu. Trebuie să ştiu tot şi înţeleg conceptul de confidenţialitate. Nu-i aşa, Lacy?

— Poate să rămână, spuse Lacy forţată de împrejurări.

Michael n-avea starea necesară să se certe şi-n plus acea strălucire din ochii lui Gunther indica foarte clar că-i sărea repede muştarul. „La naiba, asta e!”, chibzui Geismar.

— Niciun semn de viaţă de la Myers, zise Michael. Am sunat la toate cele trei numere de telefon din dosarul tău, de mai multe ori, şi nimic din partea cealaltă. Probabil că nu foloseşte nici căsuţa vocală.

— Mă îndoiesc că ar putea să dea de el, Michael.

— Cine-i Myers? întrebă Gunther.

— Îţi spun mai târziu, răspunse Lacy.

— Sau nu, interveni Michael. Să ne întoarcem la seara de luni. Ce-mi poţi relata despre întâlnirea cu informatorul?

Lacy închise ochii şi inspiră adânc, ceea ce o făcu să se strâmbe.

— Nu prea multe, Michael, nu prea multe, răspunse ea încet. Am fost la cazinou. Am aşteptat în parcare. Apoi am mers pe un drum întunecat şi ne-am oprit la o clădire mică.

Făcu o pauză lungă şi dădu impresia că aţipise.

— V-aţi întâlnit cu informatorul? întrebă Michael.

— Nimic, Michael. Nu-mi amintesc, clătină ea din cap.

— A vorbit Hugo cu individul ăsta de pe telefonul lui?

— Cred că da. Da, trebuie să fi vorbit. El ne-a zis unde să ne întâlnim. Da, îmi amintesc asta.

— Dar despre impact? A fost ceva care să arate ce urma să se întâmple? Despre celălalt vehicul?

Lacy închise ochii din nou de parcă memoria i-ar fi funcţionat mai bine pe întuneric.

— Azi-dimineaţă devreme a avut un coşmar, preciză Gunther după o pauză. S-a trezit şi a zis că a văzut farurile, a spus că şi-l amintea pe Hugo ţipând şi că-i apăruse în faţă camioneta înainte ca ea să mai poată face ceva. Şi-a amintit că era o

camionetă, însă nimic despre impact şi zgomotul făcut de el, şi nimic altceva. Nimic despre operaţiunea de salvare, despre ambulanţă, despre elicopter sau despre camera de urgenţă. Nimic.

Unul dintre telefoanele lui Gunther începu să vibreze, aparatul tot mişcându-se pe măsuţa din jumătatea lui de rezervă. Se uită încruntat la telefon luptându-se cu ispita asemenea unui alcoolic care se abţine de la o bere rece.

Îl lăsă să sune.

Michael făcu un semn către uşă şi cei doi bărbaţi ieşiră pe hol.

— Cât ai vorbit cu doctorii ei? întrebă Geismar.

— Nu prea mult. Nu cred că mă plac.

Ce surpriză!

— Ei bine, adăugă Michael, mi-au zis că o să-i revină memoria treptat. Cel mai bun ajutor este să-i stimulezi creierul, în primul rând prin vorbit. Fă-o să vorbească, fă-o să râdă, fă-o să asculte şi, cât mai curând posibil, fă-i rost de reviste şi vezi dacă citeşte. Îi plac filmele vechi, aşa că urmăreşte câteva cu ea. Mai puţin somn şi mai multă gălăgie, de asta are nevoie.

Gunther absorbi fiecare cuvânt, încântat că prelua controlul.

— Am înţeles.

— Haide să vorbim cu doctorii ei şi să încercăm să-l ţinem pe şeful poliţiei tribale departe de ea cât mai mult posibil. Vrea să afle ce căutau Lacy şi Hugo pe pământul lor şi, sincer, nu vrem ca el să ştie. E strict confidenţial.

— Am priceput, Michael, dar vreau să ştiu detaliile accidentului. Totul. Spune-mi ce-ai aflat până acum. E ceva putred în povestea asta.

— Şi din motive întemeiate. Încalţă-te şi haide să mergem să luăm nişte cafea.

*

Vineri după prânz, în vreme ce Gunther se plimba pe holuri vorbind la telefon şi luptându-se cu disperare să salveze tranzacţie după tranzacţie, Lacy scrise un e-mail:

Dragă Verna: sunt Lacy, îţi scriu de pe iPad-ul fratelui meu. Mă aflu încă în spital şi, în sfârşit, am suficientă putere şi claritate ca să mă exprim logic. Nu ştiu de unde să încep şi nici ce să spun. Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat aşa ceva. Pare a fi de domeniul fantasticului. Închid ochii şi-mi spun că nu sunt aici, că Hugo este bine şi că, atunci când mă voi trezi, totul va fi bine. Însă mă trezesc şi conştientizez că tragedia asta este reală, că el ne-a fost luat, că tu şi copiii suferiţi o pierdere care nu poate fi descrisă în cuvinte. Îmi pare atât de rău, nu numai pentru pierderea voastră, ci şi pentru rolul pe care l-am jucat în ea. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat, ştiu doar că eu conduceam, iar Hugo era în dreapta. Nu asta e important acum, deşi mă va marca până la sfârşitul zilelor. Îmi doresc atât de mult să te văd şi să vă îmbrăţişez şi pe tine, şi pe copii! Vă iubesc pe toţi şi abia aştept să vă văd. Îmi pare tare rău că nu voi fi mâine la înmormântare. Plâng doar gândindu-mă la asta. Plâng mult, dar nici pe departe atât de mult cât plângi tu. Mă doare sufletul pentru tine şi copii, Verna! Eşti în gândul şi în rugile mele. Cu dragoste, Lacy.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, e-mailul rămăsese tot fără răspuns.

*

Slujba de înmormântare a lui Hugo Hatch începu sâmbătă la 2:00 p.m., la o biserică mare

suburbană cu sanctuar modern şi falnic şi cu o capacitate de aproape două sute de oameni pe scaune. Hugo şi Verna s-au alăturat congregaţiei Gateway Tabernacle cu ani în urmă şi erau membri semiactivi. Congregaţia era, efectiv, formată din afro-americani şi multe dintre rudele lor, ai căror prieteni erau şi ei, în majoritate, enoriaşi. În debutul slujbei, feţele tuturor deveniră sumbre. Erau câteva locuri goale, dar nu prea multe.

Mai întâi rulară nişte imagini pe un ecran uriaş de deasupra amvonului. În timp ce din boxe se auzea un cântec bisericesc de jale, erau derulate fotografii înfăţişându-l pe Hugo, fiecare în parte amintind cu durere că, într-adevăr, fusese luat mult prea devreme. Hugo când era copil mic şi drăguţ; Hugo ştirb când era în clasele primare; Hugo în tot felul de fotografii ca jucător de fotbal american; Hugo în ziua nunţii; Hugo jucându-se cu copiii lui. Erau zeci de fotografii şi provocară multe lacrimi. Pe durata slujbei apărură altele şi altele. În cele din urmă, după o jumătate de oră chinuitoare, ecranul dispăru, iar corul se umplu de sute de cântăreţi îmbrăcaţi în robe minunate, de un roşu de Burgundia. Miniconcertul lor oscila, întâmplător parcă, de la cântece funebre joase la vechile gospeluri acompaniate de bătăi din picioare, la care întreaga congregaţie se alătura cântând la unison.

Erau şi câteva feţe albe prin mulţime. Michael şi soţia lui stăteau în primul rând din balconul lung. Când el privi în jur, observă şi alţi angajaţi BCJ, mulţi dintre ei la balcon, de parcă ar fi încercat să păstreze ceva distanţă faţă de furtuna de jos. Michael, din generaţia anilor ’60 şi a legilor Jim Crow[15], notă ironia situaţiei care-i înfăţişa pe cei de culoare ocupând cele mai bune locuri, în timp ce albii păreau a fi exilaţi la balcon.

După o oră de încălzire, reverendul preluă controlul cu un discurs de început lung de un sfert de oră. Un orator înzestrat cu o voce puternică de

bariton îi consolă pe cei apropiaţi lui Hugo făcând mulţimea să plângă şi mai tare. Primul elogiu veni din partea fratelui mai mare, care povesti istorioare amuzante din copilăria lor, însă care izbucni în lacrimi de la jumătate încolo. Al doilea elogiu fu adus de către antrenorul lui din liceu, un bărbat alb, în vârstă, dur şi tăios, care abia dacă rosti trei propoziţii înainte să izbucnească în lacrimi şi suspine asemenea unui copil. Al treilea fu ţinut de un coleg de echipă de la Universitatea de stat din Florida. Al patrulea, de un profesor de la Facultatea de Drept. Apoi o soprană interpretă minunat imnul creştin *How Great Thou Are – Ce măreţ eşti* – şi, când termină, toţi ochii erau scăldaţi în lacrimi, inclusiv ai ei.

Aflată în mijlocul rândului întâi, Verna reuşi cumva să-şi găsească stăpânirea de sine. Era înconjurată de familie şi de cei doi copii mai mari. O mătuşă avea grijă de Pippin şi de celălalt copil mic. În timp ce se tânguiau copleşiţi de durere, Verna se holba doar la sicriul aflat la trei metri în faţa ei şi-şi ştergea ochii fără să scoată vreun sunet.

La sfatul unui prieten doctor şi contrar obiceiului, s-a hotărât să închidă sicriul. O fotografie mare şi frumoasă a soţului ei era lângă acesta fixată pe un trepied.

În timp ce slujba încă se desfăşura, Michael nu se putu abţine şi se uită la ceas. Era un prezbiterian convins, iar în biserica lui, predicile se limitau la douăzeci de minute, nunţile la treizeci şi, dacă o înmormântare ar fi depăşit patruzeci şi cinci de minute, atunci cineva ar fi avut de comentat.

Dar în acea zi, timpul nu conta la Gateway Tabernacle. Asta era ultima reprezentaţie pentru Hugo şi avea să fie o glorioasă trecere dincolo. Al cincilea elogiu fu ţinut de un văr care a făcut închisoare pentru droguri şi ducea în prezent o viaţă normală. În plus, obţinuse o slujbă datorită lui Hugo.

Totul fu de-a dreptul emoţionant, însă, după două ore, Michael ardea de nerăbdare să plece de acolo. Răsufla uşurat că stătea relaxat la locul lui fără să-şi bată capul că ar fi trebuit să apară la amvon. Iniţial, fusese întrebat de familia Hatch dacă ar fi putut lua în considerare să spună câteva cuvinte la slujba de înmormântare, dar oferta a fost repede refuzată de Verna. Michael era conştient că soţia răposatului avea ceva cu el. Moartea lui Hugo, fie ea un accident sau altceva, ar fi putut fi prevenită dacă şeful lui nu l-ar fi pus într-o astfel de situaţie periculoasă. Fratele mai mare al lui Hugo sunase de două ori curios fiind despre călătoria făcută noaptea târziu în rezervaţie. Membrii familiei îşi reveneau din şoc şi începeau să pună întrebări, iar lui Michael asta îi mirosea a probleme.

Al şaselea şi ultimul elogiu veni din partea lui Roderick, fiul cel mai mare al lui Hugo şi al Vernei. Scrisese un discurs de preamărire lung de trei pagini pentru tatăl său şi fu citit de către reverend. Chiar şi Michael Geismar, un prezbiterian cu sânge-rece, cedă copleşit de emoţie.

Reverendul încheie cu o lungă binecuvântare şi, în timp ce corul fredona legănându-se într-o parte şi într-alta, cei care cărau coşciugul îl coborâră pe Hugo de lângă altar. Verna era imediat în urma coşciugului, ţinând câte un copil de fiecare mână, cu maxilarul încleştat şi plină de hotărâre, cu capul sus şi obrajii înecaţi de lacrimi. Era urmată de un număr mare de rude, printre care puţini erau cei care încercau să se înfrâneze.

Îndoliaţii părăsiră clădirea şi se împrăştiară în parcare. Cei mai mulţi se vor aduna într-o jumătate de oră la cimitir pentru o altă slujbă care avea să fie mult prea lungă şi sfâşietoare. Însă în toată această desfăşurare de emoţii, nici măcar un cuvânt greu nu fu aruncat la adresa celui responsabil de moartea lui Hugo. Desigur, nimeni

nu-i ştia numele. „Un şofer beat într-o camionetă furată, care a fugit pe jos” era varianta acceptată şi astfel, fără un vinovat către care să arate cu degetul, reverendul şi ceilalţi oratori adoptară o atitudine moralizatoare.

Când Hugo fu coborât în mormânt, doar Michael şi vreo câţiva suspectau că moartea lui nu fusese un accident. Nu departe, pe o colină mică la marginea cimitirului, doi bărbaţi stăteau într-o maşină şi urmăreau mulţimea prin binoclu.

17

Până sâmbătă la amiază, asistentele şi doctorii puseră la cale un plan perfect ca să scape de Gunther. Era genial – trebuia doar s-o transfere pe sora lui, iar el n-ar mai fi avut motive să rămână. Vineri, Lacy îl întrebase pe un doctor când avea să fie suficient de stabilă pentru a se întoarce în Tallahassee. Erau destule spitale şi acolo, şi încă unele bune, şi din moment ce doar se afla în recuperare şi nu aştepta o intervenţie chirurgicală, de ce nu putea să se întoarcă în oraşul ei? La scurt timp după conversaţia asta, o asistentă îşi făcu o intrare zgomotoasă în rezerva lui Lacy, trezind-o din somn nu doar pe ea, ci şi pe fratele ei, iar situaţia se soluţionă repede. Vorbind cu glas tare, Gunther ceru ca asistentele şi infirmierele să se poarte cu respect pentru intimitatea lui Lacy, să dea dovadă „de decenţă” şi să nu mai dea buzna în orice moment al zilei. O a doua asistentă îi veni în ajutor colegei, dar reuşi doar să-l enerveze şi mai tare pe fratele lui Lacy. Planul ticluit era să-l dea afară pe Gunther din spital.

Cam în momentul în care Hugo era înmormântat, Lacy părăsi spitalul din Panama City într-o ambulanţă. Drumul până în Tallahassee dura cam două ore. Gunther plecă şi el, însă nu înainte de a regla lucrurile cu nişte remarci sarcastice la adresa personalului. Îşi urmă sora în Mercedes-Benz-ul lui sedan S600, negru tăciune şi pentru care plătea 3.100 de dolari pe lună rată de leasing. Bineînţeles că cei din Panama City au sunat dinainte şi i-au anunţat pe cei din Tallahassee. În timp ce patul mobil pe care se afla Lacy era împins către lift pentru a fi dusă într-o rezervă privată de la etajul patru, doi agenţi de pază masivi i se alăturară uitându-se urât la Gunther, care le răspunse cu acelaşi gen de privire.

— Termină! îi şopti Lacy fratelui ei.

Noua rezervă era mai mare decât ultima, iar Gunther se distră bine rearanjând mobila şi transformându-şi colţul într-un confortabil loc de muncă. După ce doctorii şi asistentele se prezentară, Gunther îşi privi sora şi anunţă:

— Mergem la o plimbare. Îmi pot da seama deja că doctorii ăştia sunt mult mai buni decât ultimii, iar ei spun că trebuie să te mişti. Probabil că începe să te doară toate de la atât stat în pat. N-ai nimic la picioare, deci haide să mergem.

O coborî uşor din pat, îi băgă picioarele în nişte papuci ieftini de spital şi adăugă:

— Apucă-mă de braţ!

Încet-încet, ieşiră din rezervă pe holul larg.

— Mergem până acolo şi înapoi, bine? întrebă el, apoi făcu un semn cu capul arătând spre fereastra din capătul îndepărtat.

— Bine, dar nu sunt încă bine. Mă dor toate.

— Ştiu. Mergem încet şi, dacă simţi că ameţeşti, îmi spui.

— Bine.

Se plimbară încet pe hol, ignorând eventualele priviri din partea asistentelor, strângându-se unul pe altul în timp ce picioarele lui Lacy începură să-şi recapete mobilitatea. Genunchiul ei drept era destul de învineţit şi de tăiat, şi-i provoca dureri la mişcare. Strângea din dinţi, hotărâtă să-şi impresioneze fratele. Strânsoarea lui era puternică şi reconfortantă. Nu accepta niciun refuz. Au ajuns la fereastră şi s-au întors. Rezerva ei părea că era la un kilometru distanţă şi, până să ajungă înapoi, genunchiul ei devenise extrem de dureros. O ajută să se urce în pat şi zise:

— Bine, mai facem asta o dată cu o oră înainte de culcare. Da?

— Dacă tu poţi, pot şi eu.

— Aşa te vreau! De la oră la oră, faţa ta arată mai bine, o îmbărbătă el, pe urmă o înveli bine şi se aşeză pe marginea patului, mângâind-o pe braţ.

— Arată precum carnea de hamburger.

— Bine, însă nu orice carne, ci muşchi de vită, de calitate, carne organică de vacă hrănită cu iarbă. Uite cum facem, Lacy, o să vorbim şi o să vorbim până când o să te doară gura. Ieri, am petrecut ceva vreme cu Michael, un tip tare bun, şi m-a pus la curent. Nu ştiu totul despre anchetă şi nici n-ar trebui, dar cunosc suficient. Ştiu că Hugo şi cu tine aţi mers în rezervaţie luni seara ca să vă întâlniţi cu un informator. A fost o capcană, o înscenare, o situaţie mult prea periculoasă în care aţi intrat. Din momentul în care v-au atras acolo, v-au prins pe picior greşit şi pe proprietatea lor. Accidentul n-a fost o întâmplare. Aţi fost loviţi frontal în mod intenţionat de un individ care conducea o camionetă furată şi, imediat după impact, el sau un complice a căutat prin maşină şi v-a luat telefoanele şi iPad-ul tău. Apoi nenorociţii ăştia au dispărut în noapte şi probabil că nu vor fi găsiţi niciodată. Mă urmăreşti?

— Cred că da.

— Deci uite ce-o să facem. Vom începe cu momentul în care Hugo şi cu tine vă îndreptaţi către rezervaţie – oră, traseu, ce era la radio, despre ce vorbeaţi, totul. Pe urmă când aşteptaţi în maşină în parcarea cazinoului. Oră, conversaţii, radio, e-mailuri, totul. O să reconstituim drumul pe care ai condus, ca să te întâlneşti cu informatorul. Eu voi pune întrebările, sute de întrebări, iar tu o să dai răspunsurile. Şi după ce am să te perpelesc aşa vreo jumătate de oră, facem o pauză şi, dacă vrei, poţi să dormi, după aceea ne plimbăm iar pe hol. Pare distractiv?

— Nu.

— Îmi pare rău, puştoaico, n-ai încotro. Am pus picioarele în mişcare, acum a venit vremea creierului. Bine? Prima întrebare: la ce oră aţi plecat din Tallahassee luni seara?

Lacy închise ochii şi-şi umezi buzele umflate.

— Era seara destul de devreme şi încă nu se întunecase. Cred că pe la şapte şi jumătate, cam

aşa.

— Aţi avut un motiv anume pentru care aţi plecat atât de târziu?

Se gândi o clipă, apoi consimţi şi zâmbi.

— Da, tipul cu care trebuia să ne vedem era la muncă până la nouă, lucra în tura de după-amiază la cazinou.

— Perfect. Ce purtai?

— Pe bune? întrebă ea făcând ochii mari.

— Foarte serios, Lacy. Gândeşte-te bine şi răspunde la întrebare. Nu ne jucăm.

— Ă, blugi, cred, şi o cămaşă subţire. Era cald şi eram îmbrăcaţi comod.

— Pe unde aţi luat-o?

— Pe autostrada interstatală 10, ca întotdeauna. Există doar o singură modalitate să ajungi acolo. Ieşi pe drumul statal 288, mergi spre sud şaisprezece kilometri şi pe urmă faci stânga şi intri pe autostradă.

— Ascultaţi radioul?

— Era mereu deschis, însă dat foarte încet. Cred că Hugo dormea.

Gemu şi începu să plângă. Buzele umflate îi tremurau, iar obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi. Fără să spună nimic, Gunther i le ştergea cu un şerveţel.

— Înmormântarea lui a fost azi, nu-i aşa? întrebă ea.

— Da.

— Mi-aş fi dorit să merg.

— De ce? Hugo n-are cum să ştie dacă ai venit sau nu. Înmormântările nu sunt nimic altceva decât o pierdere de timp. Doar un spectacol pentru cei vii. Morţilor nu le pasă. Tendinţa acum este să n-ai o înmormântare, ci o „celebrare”. Să celebrezi ce? Că mortul sigur nu chefuieşte.

— Îmi pare rău că am adus vorba de asta.

— Să ne întoarcem la seara de luni.

*

Se duse vorba că Lacy se întorsese în oraş şi până seara vizitatorii începură să se îmbulzească. Din moment ce aproape toţi erau doar cunoştinţe, atmosfera se transformă într-una festivă, iar asistentele le făcură observaţie de mai multe ori. Gunther, cel care era întotdeauna gură mare, deveni centrul atenţiei, vorbind cel mai mult şi luptându-se cu asistentele. Lacy era epuizată şi se mulţumea să-l lase să facă orice voia.

La început, fusese îngrozită de ideea de a vedea pe cineva, sau mai degrabă de a lăsa pe cineva s-o vadă. Cu capul ras, cu copci, vânătăi şi ochii şi obrajii umflaţi, se simţea ca un monstru dintr-un film ieftin. Dar Gunther îi schimbă perspectiva spunându-i: „Stai calmă. Oamenii ăştia te iubesc şi ştiu că tocmai ce ai supravieţuit unei coliziuni frontale. Şi-ntr-o lună ai să fii din nou frumoasă şi toţi oamenii ăştia o să rămână în continuare la fel de obişnuiţi. Noi avem gene bune, fato".

Orele de vizită s-au încheiat la 9 p.m. şi asistentele au eliberat rapid camera lui Lacy. Se simţea extenuată. Sesiunea cu Gunther, care durase toată după-amiază, fusese o tortură şi se terminase doar pentru că prietenii ei sosiseră în vizită. Avusese parte de patru ore de interogatoriu constant şi de plimbări lungi de-a lungul holului, iar Gunther îi promisese acelaşi lucru pentru ziua următoare. Închise uşa, apoi chibzui că şi-ar dori s-o încuie în aşa fel încât nimeni să nu mai pătrundă înăuntru, pe urmă stinse lumina şi-şi făcu culcuşul pe canapea. Cu ajutorul unui sedativ uşor, Lacy intră într-un somn profund.

*

Ţipătul. Sunetul terorii scos de o voce care nu ţipase niciodată, care nu arătase niciodată slăbiciune. Se plângea că era ceva în neregulă cu centura. Privind către el, ţipă când îl văzu dându-se instinctiv înapoi. Luminile erau atât de

puternice, atât de aproape, imposibil de evitat. Apoi urmă impactul, şi corpului îi zvâcni în faţă o fracţiune de secundă şi fu împins înapoi. Zgomotul, explozia din poala ei pe când cinci tone de oţel, metal, sticlă, aluminiu şi cauciuc se izbiră şi pe urmă se încâlciră. Deschiderea airbagului i-a salvat viaţa, dar a izbit-o puternic în faţă, cauzându-i o durere vie. Maşina ei se învârti în aer câteva secunde, aruncând resturi de jur-împrejur. Apoi nimic. Ori câte ori n-auzise victime spunând: „Trebuie să fi leşinat câteva secunde." Nimeni nu ştie niciodată exact. Dar auzea paşi pe caldarâm. Hugo, blocat în parbriz, dădea din picioare încercând fie să iasă, fie să intre. Hugo gemând. Iar în stânga ei, o umbră, o siluetă, un bărbat aplecat uşor se uita la ea. I-a văzut faţa? Nu. Şi dacă i-a văzut-o, nu-şi putea aminti. Pe urmă în dreapta, pe partea pasagerului, lângă Hugo, sau era altul? Erau două umbre care se mişcau în jurul maşinii ei? Hugo gemea. Ei îi sângera şi-i zvâcnea capul. Se auzea cum sticla era strivită sub greutatea paşilor. Luminile unui vehicul trecând peste maşina accidentată şi dispărând. Întuneric.

*

— Au fost doi, Gunther. Doi.

— OK, surioară. Acum visezi şi transpiri. Ai mormăit şi te-ai zbătut o jumătate de oră. Haide să ne trezim şi să vorbim, bine?

— Erau doi.

— Am înţeles. Trezeşte-te şi uită-te la mine. E în regulă, e doar un coşmar, o linişti el şi aprinse o veioză mică pe noptieră.

— Cât e ceasul?

— Ce importanţă are? Nu-i ca şi când ar trebui să prinzi vreun avion. E două şi jumătate noaptea şi ai avut un vis destul de intens.

— Ce am zis?

— Nimic inteligibil, multe mormăieli şi gemete. Vrei apă?

Luă o sorbitură şi apăsă un buton ca să-şi ridice patul.

— Îmi amintesc mai multe detalii.

— Bravo. Acum, cele două siluete pe care le-ai văzut. Să vorbim despre ele. Una era, în mod clar, şoferul camionetei. Cealaltă conducea, probabil, vehiculul cu care au fugit. Ce ai observat?

— Nu ştiu, nu prea multe. Erau doi bărbaţi, cred. De fapt, sunt destul de sigură de asta.

— Bine. Îţi poţi aminti feţele lor?

— Nu. Lovitura este încă proaspătă, după cum ştii. Nimic nu-i clar acum.

— Desigur. Unde aveai telefonul?

— Pe bordul maşinii, ca de obicei. Nu sunt sigură unde era exact în momentul ăla, dar probabil că pe bord.

— Şi Hugo unde îl ţinea pe-al lui?

— Întotdeauna în buzunarul de la spate din dreapta, asta dacă nu purta la sacou.

— Şi n-avea, nu-i aşa?

— Da. Am mai zis, era cald, iar noi eram îmbrăcaţi în haine comode.

— Deci cineva a trebuit să intre în maşină ca să ia telefoanele. Îţi aduci aminte să fi văzut când s-a întâmplat asta? L-a atins cineva pe Hugo?

— Închise ochii şi clătină din cap.

— Nu, nu-mi amintesc asta.

Uşa se deschise uşor şi intră o asistentă.

— E totul în regulă? întrebă ea. Ţi-a crescut pulsul foarte mult.

— Visează, o lămuri Gunther. E bine.

Asistenta îl ignoră şi atinse braţul lui Lacy.

— Cum te simţi, Lacy?

— Sunt bine, răspunse ea cu ochii încă închişi.

— Trebuie să dormi, bine?

— Ei bine, e cam greu să dormi cu voi, care veniţi aici din oră-n oră, replică ironic Gunther.

— Peste drum e un motel, dacă vă place mai mult acolo, îi zise asistenta pe un ton rece.

Gunther se făcu că n-aude, iar asistenta plecă.

18

Când Lyman Gritt sosi la sediul poliţiei tribale, duminica după-amiaza la cinci, bănui că era ceva în neregulă. Elias nu stabilise niciodată o întâlnire în ultima zi din săptămână la o astfel de oră şi fusese foarte vag în legătură cu scopul întrevederii. Aştepta împreună cu fiul lui, Billy Cappel, în faţa sediului când Lyman opri camioneta. Billy era unul dintre cei zece membri ai consiliului tribal şi devenise o autoritate importantă în guvernare. În timp ce schimbau politeţuri între ei, sosi şi preşedintele consiliului, Adam Horn, pe motocicletă. Nu prea erau zâmbete şi, pe când intrau în clădire, suspiciunea lui Lyman creştea şi mai mult. Elias suna zi de zi de la producerea accidentului şi era, în mod evident, nemulţumit de activitatea lui Gritt. Fiind numit în slujbă, şeful poliţiei tribale servea după bunul plac al Căpeteniei, iar cei doi nu fuseseră niciodată prea apropiaţi. De fapt, Lyman n-avea încredere în Căpetenie şi fiul lui şi nici în domnul Horn, care nu era bine văzut, în general, de mai toţi membrii tribului Tappacola.

Elias Cappel era Căpetenie de şase ani şi deţinea cu fermitate controlul tribului. Dacă Billy era mâna lui dreaptă, atunci Horn era mâna lui stângă. Cei trei dejucaseră cu succes planurile adversarilor lor politici şi păreau refractari în privinţa unei autorităţi cu valenţe democratice. Înăbuşeau disensiunile şi conduceau cu intransigenţă şi nimeni n-avea nimic de obiectat atâta vreme cât cazinoul era plin şi cecurile pe dividende curgeau.

Se adunară în biroul lui Gritt, care se aşeză la locul său obişnuit. În timp ce-i privea pe cei trei, începu deodată să se simtă ca şi când s-ar fi aflat pe scaunul de execuţie. Căpetenia, un bărbat zgârcit la vorbă şi cu puţine abilităţi sociale, deschise discuţia:

— Vrem să discutăm despre ancheta incidentului de luni seara.

— Se pare că sunt nişte întrebări care au rămas fără răspuns, adăugă Horn.

— Desigur, zise Lyman dând aprobator din cap. Ce anume vreţi să ştiţi?

— Totul, răspunse Căpetenia.

Lyman deschise un dosar, vântură nişte hârtii şi scoase un raport. Trecu prin toate elementele de bază ale accidentului, maşinile implicate, rănile cauzate, misiunea de salvare, moartea domnului Hatch. Dosarul era deja gros de vreo cinci centimetri, plin cu rapoarte şi fotografii. Însă înregistrarea video de la poliţia din Foley nu era trecută în dosar şi nu se făcu referire la ea. Gritt simţi că va avea de-a face cu Căpetenia şi ţinea două dosare; cel oficial, de pe biroul lui, şi unul secret, pe care-l păstra în altă parte. În schimb, în ceea ce privea înregistrarea video a lui Frog care fusese predată şerifului, exista o şansă să fi ştiut şi Căpetenia de existenţa ei. Gritt, cu mare înţelepciune, a trecut-o în dosarul oficial, însă a păstrat o copie acasă.

— Ce făceau pe pământul nostru? întrebă Căpetenia pe un ton care nu lăsa loc de îndoială că pusese întrebarea cea mai importantă.

— Nu ştiu, încă. Trebuie să mă întâlnesc cu domnul Michael Geismar mâine şi voi afla mai multe. E şeful lor. Am pus întrebarea, asta, dar până acum răspunsurile au fost vagi.

— Oamenii ăştia anchetează judecători, aşa-i? întrebă Horn.

— Aşa e. Nu reprezintă forţele de ordine, sunt doar anchetatori cu diplome în Drept.

— Şi atunci, ce naiba căutau aici? ceru Căpetenia să afle. N-au jurisdicţie pe pământul nostru. Bănuiesc că se aflau aici într-o investigaţie, luni la miezul nopţii.

— Încă fac săpături, bine? Sunt multe întrebări şi urmărim multe piste.

— Ai vorbit cu fata care conducea maşina?

— Nu. Am încercat, însă doctorii au spus „nu”. Au mutat-o în Tallahassee ieri şi voi merge acolo într-o zi sau două, ca să văd ce are de zis.

— Ar fi trebuit să fi vorbit deja cu ea, spuse Billy.

Lyman se zbârli, dar îşi păstră calmul.

— După cum am mai menţionat, nu mi-au dat voie doctorii.

Tensiunea se acumula de la minut la minut şi devenea din ce în ce mai clar, cel puţin pentru Lyman, că cel mai probabil întâlnirea n-avea cum să se încheie bine.

— Ai vorbit cu cei din afară? întrebă Horn.

— Desigur. Face parte din anchetă.

— Cu cine?

— Păi, să vedem. Am avut câteva discuţii cu domnul Geismar. L-am întrebat de două ori ce căutau aici, însă a fost foarte vag în răspunsuri. Am vorbit cu doctorii ei şi n-am ajuns nicăieri. Ambele companii de asigurare au trimis evaluatori aici ca să verifice vehiculele şi am discutat şi cu ei. Şi tot aşa. Nu-mi amintesc fiecare persoană cu care am vorbit. Parte din meseria mea implică să vorbesc cu cei din afară.

— Ai mai aflat ceva despre camioneta furată? întrebă Căpetenia.

— Nimic nou, răspunse Gritt, apoi repetă elementele de bază fără să menţioneze nimic despre înregistrarea din Foley.

— Şi n-ai nicio idee cine o conducea? întrebă Căpetenia.

— N-am avut până dimineaţă.

Cei trei se crispară.

— Zi mai departe, rosti Căpetenia printre dinţi.

— Şeriful Pickett s-a oprit vineri târziu să ia o cafea. Ştiţi magazinul rural al lui Frog Freeman care-i la nord de Sterling? Ei bine, el încă ţinea deschis luni seara târziu, mă rog, nu chiar deschis, dar nici închis, şi a venit un client care voia să

cumpere gheaţă. Frog a fost jefuit, aşa că are camere video de supraveghere. Vreţi să vedeţi?

Cei trei încuviinţară cu hotărâre. Lyman tastă ceva la calculator şi apoi întoarse ecranul. Apăru înregistrarea. Camioneta era parcată în faţa magazinului; şoferul a coborât; pasagerul ţinea o cârpă însângerată la nas; şoferul a intrat în magazin şi s-a întors la scurt timp; au plecat.

— Şi ce demonstrează asta? întrebă Căpetenia.

— Nimic, însă trezeşte unele suspiciuni dacă luăm în considerare momentul şi locaţia şi faptul că, efectiv, nu mai era nimeni pe drum la ora aia.

— Deci dacă forţezi lucrurile, ar trebui să credem că tipul cu nasul spart era şoferul camionetei furate care a provocat accidentul? interveni Horn.

— Nu forţez nimic, răspunse Lyman ridicând din umeri. N-am făcut eu înregistrarea; doar v-o arăt.

— Aţi verificat numerele de înregistrare? întrebă Căpetenia.

— Da. Sunt numere de Florida false. Nu există în baza de date. De ce şi-ar bate cineva capul să folosească plăcuţe false dacă n-are de gând să facă nimic rău? În opinia mea, plăcuţele false sunt precum un deget aţintit către cei doi. Pasagerul avea faţa pocnită de la airbag şi-i curgea sânge. Şi n-au fost suficient de deştepţi cât să aibă deja gheaţă în celălalt vehicul, cel cu plăcuţele de înmatriculare false şi condus, bineînţeles, de celălalt individ din înregistrare. Aşa că fug şi se întâmplă să vadă magazinul lui Frog deschis seara târziu. Încearcă sa scape, fără să gândească prea clar şi probabil că nici nu-s prea deştepţi din capul locului, deci nu ţin seama de camerele de supraveghere. Mare greşeală! Astfel ajung să fie fotografiaţi şi e doar o chestiune de timp până să-i găsim.

— Ei bine, Lyman, asta n-o să se întâmple, cel puţin nu acum şi nu de către tine, rosti Căpetenia.

Începând de acum, te înlătur din funcţie.

Lyman primi lovitura cu mult mai multă stăpânire de sine decât credea că avea. Se uită fix la cei trei, toţi stând acolo cu braţele încrucişate deasupra burţilor grase şi, în cele din urmă, întrebă:

— Pe ce motiv?

— Nu sunt obligat să-ţi dau un motiv, răspunse Căpetenia zâmbindu-i fals. Se numeşte concediere după plac şi este clar stipulată în legile noastre. În calitate de Căpetenie, am puterea de a angaja şi de a concedia toţi conducătorii de departamente. Ştii asta.

— Aşa este, ştiu, confirmă Lyman, se holbă la cei trei, înţelese că se terminase şi decise să se distreze. Aşadar, mai-marii vor să suspende ancheta, nu? Înregistrarea asta n-o să iasă niciodată la iveală. Şi toate misterele care învăluie accidentul ăsta n-o să fie soluţionate niciodată. Un bărbat moare, iar criminalii sunt lăsaţi liberi. E corect ce spun?

— Îţi cer să pleci acum, urlă Căpetenia.

— E biroul meu şi am lucruri aici.

— Nu mai este biroul tău. Caută o cutie şi ia-ţi ce-i al tău. Aşteptăm.

— Glumiţi.

— Ba deloc. Şi grăbeşte-te, e duminică după-amiază.

— Nu eu am cerut să ne întâlnim.

— Taci, Lyman, şi începe să strângi. Predă cheile şi armele, nu te atinge de dosarele alea, strânge-ţi lucrurile şi haide odată. A, şi, Lyman, se subînţelege că e în interesul tău să-ţi ţii gura.

— Desigur. Cu asta ne ocupăm pe aici, nu-i aşa? Ne ascundem capul în nisip, ne ţinem gura şi-i acoperim pe băieţii mari.

— Te-ai prins, iar partea cu ţinutul gurii poate să înceapă de acum, încheie Căpetenia.

Lyman începu să deschidă sertarele.

*

Michael bătu la uşa lui Lacy cu o oarecare îngrijorare şi, când o deschise, temerile i se confirmară. Gunther era acolo! Stătea pe marginea patului, iar între ei se afla o tablă mică pentru jocul de table. O strânse fără prea mare tragere de inimă şi o puse pe canapeaua din biroul lui improvizat. Michael şi Lacy vorbiră câteva minute, apoi Michael întrebă cu fineţe:

— Putem avea câteva clipe de intimitate?

— De ce? zise Gunther.

— Vreau să abordez nişte probleme mai delicate.

— Dacă are legătură cu serviciul ei, cred că poate aştepta până mâine. La urma urmelor, e duminică seara, iar ea nu e în starea necesară să aibă de-a face cu chestii legate de muncă. Dacă este vorba despre accident şi anchetă şi toate mizeriile astea, atunci nu plec din cameră. Lacy are nevoie de încă o pereche de urechi şi de sfatul meu.

Lacy nu interveni. Michael ridică mâinile în semn de cedare şi zise:

— Bine. Nu voi discuta despre birou.

Se aşeză pe un scaun de lângă patul ei şi o privi atent. Umflătura aproape trecuse şi vânătăile îşi schimbau culoarea.

— Aţi servit cina? întrebă Gunther. La cantină se găsesc nişte sandvişuri congelate care-au fost făcute în urmă cu vreo doi ani şi cu gust din plastic. Nu prea-ţi vine să le recomanzi, totuşi am mâncat trei şi-s încă în viaţă.

— Vai, mulţumesc, dar nu cred că vreau.

— Nişte cafea poate. Nu-i cine ştie ce, însă e băubilă.

— O idee minunată. Mulţumesc, rosti Michael, doar-doar să-l scoată din cameră.

Gunther îşi încălţă pantofii şi plecă. Michael nu pierdu nicio secundă.

— Am trecut pe la Verna în după-amiaza asta şi, aşa cum te-ai aşteptat, e încă un loc sumbru.

— I-am scris de două ori, însă nu mi-a răspuns. Am sunat tot de atâtea ori şi am vorbit cu persoana care răspunde la telefonul ei. Trebuie s-o văd.

— Ei bine, despre asta vreau să vorbesc şi voi tăcea imediat ce fratele tău va intra pe uşă. Aş vrea să ţinem asta între noi. Verna nu şi-a revenit din coşmar, ca oricine în locul ei, şi e încă în şoc. Dar încet-încet se dă pe brazdă şi nu-mi place deloc ce aud. Sunt câţiva prieteni de-ai lui Hugo, printre care doi foşti colegi de la Drept, care-s plini de sfaturi. Au idei măreţe în privinţa unor procese care vizează tribul Tappacola. Acolo e mina de aur, iar ei visează la modalităţi prin care să pună mâna pe ceva. Sincer vorbind, nu-s expert în prejudicii şi nu-mi pot da seama de tipul de răspundere. Doar pentru că tragicul accident s-a întâmplat în rezervaţie nu înseamnă că indienii pot fi învinovăţiţi. Plus că evenimentul în speţă se supune legilor tribului, aşadar, tipul de răspundere nu corespunde legilor noastre. Deoarece Hugo era angajat la stat, Verna va primi jumătate din salariul lui pentru tot restul vieţii. Însă după cum bine ştim, nu înseamnă prea mult. Hugo avea o asigurare de viaţă privată de 100.000 de dolari care va fi uşor de primit. Apoi mai este şi asigurarea auto a camionetei furate. Conform părerii individului care pare să vorbească pentru ei şi care este gură-spartă, camioneta are o poliţă de asigurare la Southern Mutual pentru o limită de 250.000 de dolari. Deşi camioneta a fost furată, asigurarea este încă validă. E posibil să fie nevoie de un proces, dar se pare că au şanse mari. Nu-s atât de sigur în ceea ce mă priveşte. Ei bine, acum, lucrurile încep să se complice. S-a discutat foarte mult dacă să se dea în judecată compania Toyota pentru centura şi airbagul defectuoase, de pe partea dreaptă. Te-ar implica în mod direct, inclusiv compania la care ai asigurarea, şi asta nu mi-a plăcut la tonul lor.

— Glumeşti, Michael. Verna dă vina pe mine?

— În momentul ăsta, Verna învinovăţeşte pe toată lumea. E îngenuncheată de durere, îngrozită şi nu prea raţională. Şi, în plus, nu cred că e bine sfătuită. Am avut senzaţia că indivizii ăştia stăteau în jurul mesei, în jurul mesei ei, punând la cale scheme prin care să dea în judecată pe oricine ar avea şi cea mai mică legătură cu moartea lui Hugo. A apărut şi numele tău de câteva ori şi n-am auzit nicio obiecţie din partea Vernei.

— Au discutat despre asta de faţă cu tine?

— Oh, nici nu le pasă! Casa e plină de oameni, încă primesc mâncare din toate părţile. Mătuşi, unchi, veri, oricine are o părere poate lua o prăjitură şi să se aşeze în jurul mesei. Am plecat de acolo cu un sentiment ciudat.

— Nu cred, Michael. Verna şi cu mine am fost apropiate ani de zile.

— O să dureze, Lacy, până când vă veţi vindeca şi tu, şi Verna. Ea este un om bun şi, când va trece peste şocul ăsta, o să-şi revină în fine. Până una-alta, m-aş relaxa deocamdată.

— Nu-mi vine să cred, murmură ea din nou.

Gunther dădu buzna cu o tavă pe care avea trei cafele aburinde.

— Chestia asta nici de mirosit nu miroase bine, spuse el.

Servi pe fiecare cu cafea şi apoi intră în baie.

— Când pleacă? o întrebă Michael în şoaptă pe Lacy.

— Mâine. Promit.

— Din păcate, nu e suficient de repede.

19

Ann Stoltz sosi în a doua jumătate a dimineţii de luni ca să petreacă o zi, două cu fiica ei. Din fericire, fiul ei nu se afla în rezervă, deşi părea că nu-şi închisese biroul şi încă nu se mutase. Lacy o lămuri că Gunther ieşise cu treburi. Vestea bună era că avea să plece în jurul prânzului, deoarece, fireşte, Atlanta se prăbuşea în lipsa lui şi era nevoie de el ca să salveze oraşul. Vestea şi mai bună era că doctorul ei plănuia s-o externeze a doua zi. Reuşise să-l încredinţeze că părul ei avea să crească la fel de repede şi acasă.

O asistentă îi scotea firele în timp ce Ann îi istorisea bârfele din Clearwater. Apoi sosi un fizioterapeut, cu care avu o sesiune de jumătate de oră de întinderi musculare, iar la final acesta îi dădu lui Lacy un tabel cu exerciţii pe care să le facă în fiecare zi acasă. Gunther se întoarse cu o sacoşă cu sendvişuri şi cu vestea că trebuia să se întoarcă urgent acasă. Petrecu o oră cu mama lui şi conştientiză că abia aştepta să părăsească spitalul. După patru zile în care l-a avut pe cap, Lacy avea nevoie de o pauză.

El îşi ştergea lacrimile în timp ce-şi lua la revedere. O imploră pe Lacy să-l sune pentru orice, mai ales dacă nemernicii de evaluatori ai companiilor de asigurare sau avocaţii care vânează cazuri la urgenţe i-ar fi dat târcoale. Ştia el exact cum să se descurce cu astfel de oameni. La plecare, îşi sărută mama pe obraz, de complezenţă, şi dus fu. Lacy închise ochii şi se bucură de linişte ceva vreme.

*

A doua zi, marţi, un infirmier o duse cu scaunul cu rotile până la ieşirea din spital şi o ajută să urce în maşina mamei. Era capabilă să meargă de una

singură, totuşi spitalul avea regulile lui. Un sfert de oră mai târziu, Ann trase maşina în parcarea de lângă clădirea în care locuia Lacy.

— Doar opt zile, însă pare că ar fi trecut o lună.

— Aduc cârjele, spuse Ann.

— N-am nevoie de cârje, mamă, şi nu intenţionez să le folosesc.

— Dar fizioterapeutul a zis…

— Te rog. Nu e aici, iar eu ştiu ce pot face.

Intră în apartament fără să şchiopăteze. Simon, vecinul ei britanic, o aştepta. Se îngrijise de Frankie, buldogul francez, şi când Lacy îşi văzu câinele se lăsă uşor pe vine şi-l luă în braţe.

— Cum arăt? îl întrebă ea pe Simon.

— Păi, destul de bine, aş zice, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. Presupun că ar fi putut fi mai rău.

— Trebuia să mă fi văzut în urmă cu o săptămână.

— E bine să te văd acum, Lacy. Am fost destul de îngrijoraţi.

— Haide să bem nişte ceai.

Era o încântare să nu mai fie în spital. Lacy sporovăia în timp ce Simon şi Ann o ascultau şi râdeau. Conversaţia n-atinse subiectul Hugo ori accidentul. Avea să se vorbească suficient despre asta mai târziu. Lacy îşi intră în verva caracteristică povestind despre Gunther şi toate poveştile păreau mult mai amuzante odată ce el plecase.

— Taică-su l-a crescut, nu eu, zise Ann.

Toată după-amiaza, Lacy îşi sună prietenii, moţăi, se întinse şi făcu exerciţii întocmai cum i s-a spus, o lăsă mai moale cu antiinflamatoarele, ronţăi nuci şi batoane cu fructe şi se uită pe câteva dintre dosarele ei de la serviciu.

Michael sosi la 4:00 p.m. pentru o întâlnire, iar Ann plecă la cel mai apropiat mall. Michael pretinse că-l durea spatele şi preferă să stea în picioare. Aşa că se plimba, înainte şi înapoi, de-a

lungul ferestrei late din apartamentul ei, mergând şi vorbind, un bărbat măcinat de gânduri.

— Eşti sigură că nu vrei să-ţi iei concediu? Beneficiezi de plată treizeci de zile.

— Şi ce-aş putea să fac pe aici o lună, Michael? Să mă trag de păr imediat ce dă să crească?

— Ai nevoie de odihnă. Aşa au zis doctorii.

— Las-o baltă! rosti ea direct. Nu-mi iau concediu. Voi veni la serviciu săptămâna viitoare, cu cicatrice şi toate cele.

— M-am gândit eu. Ai vorbit cu Verna?

— Nu. M-ai descurajat s-o fac, ai uitat?

— Da. Nu s-a schimbat nimic de duminică. N-are bani, bineînţeles că nu-i nicio surpriză şi e foarte nerăbdătoare să încaseze asigurarea pe viaţă.

— Ştii ce salariu avea, Michael. Trăiau de la săptămână la săptămână. Putem ajuta în vreun fel?

— Nu cred. Niciunul dintre noi nu primeşte prea mult. Şi-n plus, sunt o familie numeroasă. O să supravieţuiască până când vin următoarele cecuri. Pe termen lung însă, o să fie dificil cu patru copii şi jumătate de salariu.

— Dacă nu funcţionează treaba cu procesele.

— O mare necunoscută.

Michael făcu o pauză cât să ia o gură de apă. Ea stătea sprijinită pe canapea, extenuată după primele ore de libertate.

— Avem două săptămâni, Lacy, continuă el, răgaz în care fie îi înmânăm plângerea lui McDover, fie o lăsăm baltă. Mai vrei cazul sau să i-l dau lui Justin?

— E al meu, Michael, tot al meu e, mai ales acum.

— De ce nu mă miră? Sincer vorbind, nu cred că Justin e chiar pregătit şi că şi-ar dori. Nu-l pot învinovăţi pentru asta.

— Îl păstrez.

— Bine atunci, ai vreun plan? în momentul de faţă, plângerea, semnată de amicul nostru, Greg Myers, care stă ascuns şi ar face bine să rămână

ascuns, face referire la mită sub formă de titluri de proprietate pentru patru apartamente în complexul Rabbit Run, proprietăţi oferite lui McDover de dezvoltatorii imobiliari în schimbul unor hotărâri judecătoreşti favorabile. Din păcate, plângerea dă prea puţine detalii şi nicio dovadă. Aminteşte doar numele (companiilor străine care sunt proprietarii oficiali, dar n-avem cum să demonstrăm că judecătoarea este implicată. Am putea merge cu citaţii să luăm dosare şi rapoarte şi alte asemenea, însă mă îndoiesc că vom afla prea multe. În cazul în care activitatea infracţională este atât de sofisticată pe cât pretinde Myers că e, atunci mi-e greu să cred că McDover şi-ar lăsa rapoartele murdare undeva unde să fie găsite. Aşa că, probabil, cel mai bine e să păstrăm citaţiile pentru mai târziu. McDover s-ar blinda cu avocaţi mai talentaţi decât ne-am imagina noi. S-ar transforma totul într-o competiţie în care fiecare mişcare pe care-o facem va fi aprig combătută de cealaltă parte. Şi, la sfârşit, există o şansă foarte mare ca McDover să demonstreze că a cumpărat apartamentele ca investiţie, ceva deloc neobişnuit în Florida.

— Nu pari prea entuziasmat, Michael.

— Nu-s niciodată entuziasmat de niciunul dintre cazurile noastre, însă chiar n-avem încotro. Deja îl credem amândoi pe Myers. Credem ce este trecut în plângere şi credem şi celelalte poveşti despre corupţie, spălare de bani, mită şi să nu mai vorbim de crimă.

— Ei, acum că ai adus vorba de crimă, haide să vorbim despre asta. A fost o bandă întreagă implicată, Michael. Mai întâi, informatorul care ne-a ademenit într-un loc din inima rezervaţiei, apoi a dispărut la jumătatea unei propoziţii. În al doilea rând, individul care conducea camioneta. Şi-n al treilea rând, partenerul lui care a venit la locul accidentului, ne-a luat telefoanele, pe urmă au fugit cu o altă maşină. La care adăugăm

individul care a furat-o. Cineva a umblat la centurile de siguranţă şi la airbagurile din maşina mea, de pe partea dreaptă. Şi dacă ai atâţia soldaţi, atunci trebuie să existe şi vreo două creiere care să ia deciziile. Şi iată banda. Dacă presupunem că e vorba de Dubose, n-am numele altui suspect, atunci pare exact tipul de violenţă care-l caracterizează. Hugo a fost ucis, Michael, iar noi nu putem rezolva cazul. Mă îndoiesc că o să poată cei din Tappacola.

— Sugerezi FBI-ul?

— Amândoi ştim că se va ajunge acolo în cele din urmă. Întrebarea este când. Dacă-i invităm la petrecere acum, atunci există riscul să-l îndepărtăm pe Greg Myers, care este încă un pion foarte important aici datorită cârtiţei. Dacă Myers se enervează şi dispare, pierdem o sursă care nu poate fi înlocuită. O sursă foarte bună care, într-o zi, ar putea rezolva cazul. Aşa că aşteptăm. Îi înmânăm plângerea lui McDover, care se va blinda cu avocaţi aşa cum ai menţionat, dar nu va şti ce informaţii deţinem noi. Ea şi Dubose vor presupune că noi credem că bietul Hugo a fost ucis de un şofer beat şi că eu am fost prinsă la mijloc. Vor presupune că nu ştim nimic despre predilecţia pentru avioanele private, despre călătoriile scumpe, despre excursiile la New York, Singapore, Barbados. N-o să aibă nici cea mai vagă bănuială că noi ştim despre existenţa lui Phyllis Turban. Tot ce avem este plângerea asta jalnică semnată de un tip despre care n-au auzit niciodată şi pe care nu-l pot găsi.

— Şi atunci, de ce ne mai batem capul? întrebă Michael.

În mod clar, Lacy îşi revenise şi i se învârteau rotiţele în minte. Post-comoţie, post-inflamaţie, reieşea evident că nu era nicio stricăciune. Ca de obicei, punea cap la cap toate datele mai repede decât oricine altcineva şi privea imaginea de ansamblu.

— Din două motive şi ambele de mare importanţă, răspunse ea. Primul, ca să-l ţinem pe Myers mulţumit şi ocupat cu săpăturile. Dacă reuşim să rezolvăm cazul, Michael, va fi, probabil, datorită detaliilor pe care cârtiţa ni le pune la dispoziţie, deoarece ştie multe şi are acces la judecătoarea noastră. Al doilea, avem nevoie să vedem cum va reacţiona McDover la plângere. Probabil că Myers are dreptate. Habar n-are ce urmează. În ultimii unsprezece ani, ea şi Dubose şi-au văzut de treaba lor: au băgat buldozerele prin district, au făcut bani de pe urma cazinoului, au mituit pe oricine ridica măcar din sprânceană, au rupt picioare, sau chiar mai rău. Banii s-au obţinut prea uşor şi probabil că le-a tocit simţurile. Gândeşte-te, Michael, banii au curs vreme de unsprezece ani şi nimeni dintre cei cu autoritate n-a venit să-şi vâre nasul. Apărem noi cu plângerea şi le năruim schema.

Geismar se opri din plimbat şi se holbă la o creaţie veche cu patru picioare nepotrivite.

— E un scaun? întrebă el.

— Da, e o imitaţie Philippe Starck.

— Trăieşte pe aici?

— Nu, nu trăieşte pe aici. Munceşte. Ia un loc.

Încet, Michael se aşeză pe scaun şi fu surprins că nu se prăbuşi. Se uită pe fereastră şi zări în depărtare Capitoliul.

— Frumoasă privelişte!

— Ăsta este planul meu, spuse ea. Ai tu altul?

— Nu, acum nu.

20

Miercuri, Lacy era deja plictisită şi luă în calcul ipoteza de a se întoarce la serviciu. Faţa îi arăta mult mai bine, totuşi avea o reţinere în a fi văzută de colegi. Ann mergea la cumpărături, rezolva comisioane şi făcea orice voia Lacy, dar începea şi ea să se plictisească. O duse pe Lacy cu maşina la magazin şi la medic. Apoi la biroul unul evaluator în asigurări, care-i înmână un cec pentru Toyota Prius, daune totale. Ann era o şoferiţă îngrozitoare şi conducea distrasă, indiferent cum era traficul. Lacy era amorţită de frica vehiculelor în mişcare, iar stilul de condus periculos al mamei n-o ajuta deloc.

Dormea bine şi fără ajutorul medicamentelor pentru durere. Fizioterapia mergea bine şi-şi recăpăta apetitul. Aşa că nu fusese nicio surpriză când Ann anunţă miercuri la cină că trebuia să revină acasă. Lacy o încurajă foarte diplomatic în decizia luată. Aprecia grija şi îngrijorarea mamei, însă era clar că se mai întremase şi obosise de atâta dădăceală. Voia puţină libertate, să fie singură.

Şi mai important, cunoscuse pe cineva, un fizioterapeut care trecuse pe acolo marţi seara pentru o şedinţă scurtă, unul atent observat de Ann. Îl chema Rafe şi avea vreo douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase de ani, cam cu zece ani mai tânăr, ceea ce pe Lacy n-o deranja câtuşi de puţin. Fuseseră nişte scântei când lucra la genunchiul ei şi poate altele când şi-a luat la revedere. Nu părea să fie deloc deranjat de tăieturile şi vânătăile ei. Ea îi trimise prin e-mail un salut scurt miercuri noapte, iar el îi răspunse într-o oră. Mai schimbară câteva e-mailuri şi stabiliră că niciunul din ei nu se afla într-o relaţie şi că amândoi erau dispuşi să iasă la un pahar.

„În sfârşit, poate vom încropi ceva bun din toată catastrofa asta”, se gândi Lacy.

În pat, răsfoind o revistă, fu speriată de un e-mail pe care-l primi de la Verna.

Lacy, îmi pare rău că nu ţi-am scris mai devreme. Sper că eşti bine şi că te recuperezi. Sunt uşurată că rănile tale n-au fost atât de grave. Atârn de un fir. De fapt, sunt complet copleşită de orice şi de tot. Copiii sunt vraişte şi refuză să meargă la şcoală. Pippin plânge şi mai mult. Uneori, plâng toţi şi-mi vine să renunţ. Dar refuz să mă pierd cu firea în faţa lor. Au nevoie de cineva care să fie tare, aşa că mă duc şi mă ascund în duş şi plâng de-mi sar ochii. Abia dacă supravieţuiesc fiecărei zile şi urăsc ideea de mâine. Mâine fără Hugo. Săptămâna viitoare, luna viitoare, anul viitor fără Hugo. Nu pot înţelege viitorul. Prezentul e un coşmar. Trecutul pare atât de departe şi atât de fericit, încât mi se face rău. Mama e aici împreună cu sora mea, aşa că am destul ajutor cu copiii. Însă nimic nu este real; totul pare artificial. Ei nu pot rămâne, aşa că o să plece în curând, şi voi rămâne aici cu copiii şi fără soţ. Mi-ar plăcea să te văd, dar nu acum. Am nevoie de timp. Când mă gândesc la tine, mi-aduc aminte de Hugo şi de felul în care a murit. Îmi pare rău. Te rog, acordă-mi ceva timp. Nu-mi răspunde acum. Verna

Lacy citi de două ori şi apoi îşi văzu de revista ei. Se va gândi la Verna a doua zi.

*

Ann plecă, în cele din urmă, joi dimineaţa, cu câteva ore mai târziu faţă de cât spera Lacy. Se simţea minunat singură, prima oară în zece zile, aşa că se trânti pe canapea cu Frankie şi se bucură de pace. Închise ochii şi n-auzi nimic, ceea ce era

excelent. Apoi se gândi la biata Verna şi la toate sunetele oribile care răsunau prin casa familiei Hatch – plânsete de copii şi telefoane care sună, şi rude într-un du-te-vino continuu. Se simţea vinovată pentru acel contrast.

Fu cât pe ce să adoarmă, când la un moment dat Frankie mârâi uşor. Era un bărbat în faţa uşii de la intrare.

Lacy se apropie ca să vadă mai bine. Uşa era încuiată. Se simţea în siguranţă. O apăsare de buton pe panoul de securitate şi tot felul de alarme aveau să pornească. Bărbatul părea uşor familiar – foarte bronzat şi cu păr lung, grizonant.

Domnul Greg Myers, decise ea. Pe uscat.

— Bună ziua, vorbi ea la interfon.

— O caut pe Lacy Stoltz, rosti el cu o voce familiară.

— Şi cine sunteţi?

— Numele de familie e Myers.

Deschise uşa zâmbind şi dădu bună ziua. El intră, iar ea examină parcarea, fără să observe nimic ciudat.

— Unde-s pălăria şi cămaşa de plajă? întrebă ea.

— Le păstrez doar pentru iaht. Ce s-a întâmplat că părul ala frumos?

— Douăzeci şi patru de copci şi încă destul de dureroase, răspunse ea arătând cu degetul la cicatricea urâtă de la cap.

— Arăţi bine, Lacy. Mi-a fost tare teamă că ai fost rănită foarte grav. În ziare nu s-a scris prea mult despre starea ta, doar că te-ai rănit la cap.

— Ia loc. Presupun că vrei o bere.

— Nu, conduc. Doar apă.

Scoase două sticle de apă minerală din frigider şi se aşezară la o măsuţă pentru micul dejun.

— Deci eşti la zi cu ziarele? întrebă ea.

— Da, un obicei mai vechi, aş spune. Din moment ce locuiesc pe o barcă, am nevoie de ceva contact cu realitatea.

— Nu m-am mai uitat pe un ziar de la accident.

— N-ai pierdut prea multe. Cât despre tine şi Hugo, au trecut de mult peste povestea voastră.

— Presupun că am fost uşor de găsit aici.

— Cam aşa. Nu încerci să te ascunzi, nu?

— Nu. Nu trăiesc aşa, Greg. Nu mi-e teamă.

— Trebuie să fie frumos. Uite, Lacy, tocmai ce-am condus cinci ore din Palm Harbor. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Trebuie să-mi spui. N-a fost un accident, nu-i aşa?

— Nu, n-a fost.

— Bine. Ascult.

— Vom vorbi, însă înainte am o întrebare. Mai foloseşti aceleaşi telefoane pe care le utilizai în urmă cu o lună?

— Unul dintre ele, răspunse el după ce se gândi câteva secunde.

— Şi unde este acum?

— Pe iaht. În Palm Harbor.

— Carlita e la bord?

— Da. De ce?

— Poţi s-o suni chiar acum, să-i spui să ia telefonul şi să-l arunce în apă? Acum! N-ai altă opţiune.

— Sigur, consimţi Myers, apoi scoase rapid un telefon şi făcu aşa cum fusese instruit. Bine, despre ce-a fost vorba? întrebă el după ce încheie apelul.

— E parte din poveste.

— S-auzim.

*

Pe tot parcursul poveştii, Myers fie dădea semne de remuşcare, fie părea să fie indiferent la tragedie. „Ce greşeală”, murmură el de mai multe ori în timp ce Lacy descria cum muşcaseră momeala informatorului.

— S-a făcut autopsia? întrebă el.

Din câte ştia Lacy, nu se menţionase nimic despre nicio autopsie.

— Nu. De ce să fi făcut autopsie?

— Nu ştiu. Eram doar curios.

Lacy închise ochii şi începu să se bată cu degetele pe frunte, de parcă ar fi fost în transă.

— Ce e? o iscodi Myers.

— Avea o lumină pe cap, cum au minerii sau ceva asemănător.

— Lanternă pentru cap.

— Cred că da. Pot vedea acum. S-a uitat la mine pe geamul spart al portierei.

— I-ai văzut faţa?

— Nu, lumina era prea puternică.

Lacy îşi acoperi faţa cu ambele mâini şi-şi masă uşor fruntea cu vârful degetelor. Trecu un minut, apoi altul.

— L-ai văzut pe celălalt individ? întrebă calm Myers.

— Nu. Imaginea mi-e neclară şi acum. Ştiu că au fost doi indivizi, două siluete care se mişcau în jur. Unul cu o lanternă de cap iar celălalt cred că avea o lanternă obişnuită. Le auzeam paşii călcând pe sticla spartă.

— Au zis ceva?

— Nu-mi amintesc nimic. Eram şocată.

— Normal că erai, Lacy. Ai suferit o contuzie. Iar astea îţi afectează memoria.

Ea zâmbi, se ridică, se duse la frigider şi scoase nişte suc de portocale.

— Ce fel de telefoane? continuă Myers.

— Nişte modele mai vechi de BlackBerry, puse la dispoziţie de BCJ, răspunse ea, apoi turnă suc în două pahare pe care le aşeză pe masă. Am un iPhone, dar l-am lăsat acasă. Hugo folosea telefonul de serviciu pentru orice. Nu cred că mai avea altul. Omul nostru de la IT spunea că e imposibil să spargi telefoanele de serviciu.

— Şi totuşi, se poate face. Pentru suma corectă, ei pot angaja hackerii potriviţi.

— Omul nostru zicea să nu ne facem griji. A încercat, de asemenea, să depisteze telefoanele,

însă n-a înregistrat niciun semnal, ceea ce înseamnă, probabil, că se află pe fundul oceanului.

— Îmi fac griji pentru orice. Probabil că de asta sunt încă în viaţă.

Lacy făcu câţiva paşi până la o fereastră înaltă din bucătărie şi privi norii. Cu spatele la Myers, întrebă:

— Ia spune-mi, Greg, ce-au câştigat omorându-l pe Hugo?

Myers se ridică şi-şi întinse picioarele. Luă o gură de suc şi răspunse:

— Intimidare. Cumva au aflat că dădeaţi târcoale, aşa că au reacţionat. Cât despre poliţie, pentru ei pare să fie un accident.

— E posibil să urmez eu?

— Mă îndoiesc. Te-au avut în mâini şi le-ar fi fost foarte uşor să te execute. Un mort e suficient ca avertizare. Dacă ai păţi ceva, asta ar atrage după sine investigaţii federale.

— Dar tu?

— A, nu voi fi niciodată în siguranţă. Primul lor obiectiv va fi să-l găsească pe Greg Myers, oricine ar fi el, şi să-l elimine în linişte. Dar n-o să mă găsească niciodată.

— Însă pot ajunge la cârtiţă?

— Nu, nu cred.

— O grămadă de incertitudini, Greg.

Veni şi el lângă ea la fereastră. Începuse să plouă şi picăturile se izbeau de geam.

— Vrei să renunţi? întrebă el. Pot retrage plângerea şi să-mi văd În continuare de viaţa mea. La fel şi tu. S-a vărsat suficient sânge. Viaţa e prea scurtă.

— Nu pot face asta, Greg, nu acum. Dacă ne vedem de treabă, câştigă iar băieţii răi. Şi asta înseamnă că Hugo a murit degeaba. BCJ-ul ar fi o glumă. Nu. Rămân implicată în continuare.

— Şi când se termină jocul?

— Când corupţia va fi ieşit la iveală. Când McDover şi Dubose, şi toată banda vor fi puşi sub

acuzare şi traşi la răspundere. Când cârtiţa îşi va primi răsplata. Când moartea lui Hugo va fi anchetată, iar cei responsabili vor fi aduşi în faţa legii. Când Junior Mace îşi va redobândi libertatea după cincisprezece ani în închisoare de când a fost condamnat la moarte. Şi când persoana vinovată de moartea lui Son Razko şi Eileen Mace va fi judecată.

— Altceva?

— Nu, asta ar trebui să mă ţină ocupată pentru următoarea lună sau cam aşa ceva.

— N-o poţi face de una singură, Lacy. Ai nevoie de mult ajutor.

— Da, am, şi aici va interveni FBI-ul. Ei au resursele şi competenţa necesare; noi, nu. Dacă vrei să fie rezolvat acest caz şi infractorii săltaţi, atunci va trebui să cedezi în privinţa FBI-ului.

— Presupui că vor ancheta?

— Da, şi s-ar putea să fie un scenariu optimist.

— Când vrei să-i abordezi?

— E puţin probabil ca FBI-ul să se implice înainte să ne implicăm noi primii. După cum ştii, agenţia s-a arătat destul de reţinută în a-şi vârî nasul în treburile amerindienilor. Aşa că planul nostru este să-i înaintăm plângerea lui McDover. Ea va avea la dispoziţie treizeci de zile în care să răspundă. O luăm pas cu pas.

— Trebuie să-mi protejaţi identitatea, Lacy. Dacă nu-mi poţi promite asta, atunci mă retrag. Şi nu lucrez direct cu FBI-ul. Tu poţi s-o faci şi-ţi voi transmite tot ce aflu de la cârtiţă, însă nu vreau să am nici cel mai mic contact cu FBI-ul. Înţelegi?

— Da.

— Şi fii atentă, Lacy! Ai de-a face cu oameni periculoşi care sunt disperaţi.

— Pricep, Greg. L-au ucis pe Hugo, nu?

— Aşa e şi-mi pare rău. Îmi doresc să nu vă fi sunat niciodată.

— E prea târziu pentru asta.

Myers scoase un telefon subţire din buzunar şi i-l întinse.

— Foloseşte-l pe ăsta data viitoare.

Ea îl ţinu în palmă de parcă ar fi fost furat.

— Bine, mulţumesc, rosti ea într-un târziu.

— Peste o lună, îţi trimit altul. Ţine-l la îndemână tot timpul. Dacă pune mâna pe el cine nu trebuie, sunt un om mort şi nici tu nu cred că ai să stai prea bine.

Îl urmări îndepărtându-se în maşina închiriată, cu plăcuţe de Ohio, şi strânse telefonul ieftin întrebându-se cum de se băgase într-o asemenea încurcătură. În primii nouă ani la BCJ, cel mai interesant caz al ei fusese al unui judecător din Curtea de circuit a districtului Duval: insul profita de femeile atrăgătoare care treceau prin divorţuri urâte în sala lui de judecată. Vâna, de asemenea, şi grefiere, funcţionare, secretare, orice femeie cu o siluetă frumoasă şi suficient de ghinionistă cât să se apropie de sala lui de judecată. Lacy îl forţase să demisioneze şi mai târziu insul intrase la închisoare.

Dar nimic nu se compara cu cazul judecătoarei McDover.

*

Momentul inevitabil sosi, însă Lacy nu era pregătită. Şi nici n-ar fi fost vreodată; aşa că n-avea încotro. Simon, vecinul ei, fusese de acord s-o însoţească şi s-o convingă. Se apropie precaută de Fordul de mic litraj, închiriat, pus la dispoziţie prin poliţa ei de asigurare şi care fusese livrat în ziua precedentă. Deschise portiera şi se strecură uşor la volan. Îl strânse cu putere şi-şi simţi pulsul accelerându-i-se. Urcă şi Simon, îşi puse centura de siguranţă şi-i sugeră şi ei să facă la lei. Lacy băgă cheia în contact, porni motorul şi rămase paralizată în timp ce aerul condiţionat începu s-o învăluie.

— Trage aer adânc în piept, spuse el. O să fie uşor.

— Nu-i nimic uşor în chestia asta.

Băgă uşor maneta de viteze în marşarier şi ridică piciorul de pe frână. Când maşina se mişcă efectiv, simţi un val de ameţeală şi călcă frâna din nou.

— Haide, Lacy! Haide să trecem peste asta, rosti el cu acel calm specific britanicilor. N-ai încotro.

— Ştiu, ştiu.

Luă iar piciorul de pe frână şi dădu cu spatele. Întoarse şi ieşi din parcare, apoi se opri şi băgă schimbătorul în viteză. Nicio altă maşină nu se mai afla în mişcare în mica parcare de lângă clădirea în care locuia, şi totuşi îi era teamă.

— Acum, Lacy, ca să se mişte maşina, trebuie să iei piciorul de pe frână, spuse Simon, mult prea vesel.

— Ştiu, ştiu, repetă ea aproape mormăind.

Maşina începu să înainteze, pe urmă Lacy întoarse şi se opri în faţa străzii, care abia dacă era circulată într-o zi aglomerată.

— Fă dreapta aici. Nu văd să vină nimic.

— Mi-au transpirat mâinile.

— Şi mie. E cald ca naiba aici. Acum, mişcă-te, Lacy! Te descurci bine. Totul e bine.

Ieşi în stradă şi apăsă acceleraţia. Era imposibil să ignore amintirile ultimei călătorii cu maşina, dar încerca să se controleze. Mormăitul o ajuta, aşa că tot repeta întruna: „Funcţionează. Funcţionează”.

— Eşti super, Lacy. Bagă, te rog, un pic mai multă viteză.

Ea se uită la acul vitezometrului cum ajungea la 30 de kilometri pe oră, apoi începu să încetinească la un indicator Stop. Parcurse tot cartierul, pe urmă altul. Cincisprezece minute mai târziu, era înapoi la apartament, cu gura uscată şi simţindu-se udă de transpiraţie.

— Mai facem o tură? întrebă Simon.

— Lasă-mă o oră, spuse ea. Trebuie să mă întind.

— Cum doreşti, draga mea. Doar sună-mă.

21

Niciunul dintre cei trei nu mai vizitase vreodată oraşul Sterling, cu o populaţie de 35.000 de locuitori, şi după o tură scurtă dată în jurul tribunalului hidos, erau convinşi că nu-şi doreau să mai treacă vreodată pe acolo. Michael trase SUV-ul lângă un memorial de război şi coborâră toţi trei. Convinşi că erau supravegheaţi, merseră pe trotuarul din faţă şi intrară hotărâţi pe uşa principală. Pentru acea sumbră ocazie, Michael şi Justin purtau costume închise la culoare, de parcă ar fi ajuns la tribunal ca să participe la un proces extrem de important. Justin se afla acolo de dragul plimbării, să-şi arate muşchii şi astfel să lase impresia că BCJ-ul avea forţă de muncă şi că erau foarte, foarte serioşi.

Lacy era îmbrăcată cu pantaloni negri şi încălţată cu pantofi fără toc. Putea merge fără să şchiopăteze, însă genunchiul stâng era încă umflat. Mai purta o bluză bej şi o eşarfa din mătase, Hermès, pe cap. Tot oscilase dacă să vină la întâlnire fără pălărie, fără eşarfă, fără nimic care să-i ascundă scalpul ras şi cu crestătura cu urmele suturii încă proaspete. Pe de-o parte, îşi dorea ca judecătoarea Claudia McDover să vadă daunele, să fie forţată să se holbeze la o victimă a corupţiei sale, în carne şi oase. Dar, pe de altă parte, vanitatea îi spunea să se acopere.

Urcară pe scări până la etajul trei şi găsiră biroul Onorabilei Claudia F. McDover, Judecător al Curţii de circuit din Districtul Judiciar nr. 24. Înăuntru, fură întâmpinaţi de o secretară zâmbitoare.

— Sunt domnul Geismar, spuse Michael, cu dumneavoastră cred că am vorbit la telefon. La ora 5, avem programată o întâlnire cu doamna judecător.

— O anunţ.

Ora cinci veni şi trecu. La 5:15, secretara deschise uşa şi anunţă: „Doamna judecător McDover”. Intrară în biroul ei, iar ea îi întâmpină cu un zâmbet care era, în mod clar, forţat. Lacy evită să dea mâna cu ea. Într-un colţ al camerei spaţioase, doi bărbaţi se ridicară de la o masă de şedinţe şi se prezentară ca fiind avocaţii doamnei judecător McDover. Prezenţa lor nu era deloc surprinzătoare, Michael sunase cu o zi înainte pentru a stabili întâlnirea; astfel, judecătoarea a avut la dispoziţie douăzeci şi patru de ore ca să înceapă să se blindeze cu avocaţi.

Cel mai în vârstă era Edgar Killebrew, un avocat infam al angajaţilor din domeniul public din Pensacola. Era înalt şi robust şi îmbrăcat foarte elegant într-un costum bleumarin cu dungi, iar părul rar şi grizonant, pieptănat pe spate, îi depăşea gulerul cămăşii. După reputaţie, era gălăgios, bombastic şi intimidant, deoarece era întotdeauna pregătit pentru o ceartă şi se întâmpla mult prea rar să piardă în faţa juraţilor. Asistentul lui era Ian Archer, un tip nu prea zâmbăreţ şi ursuz, care refuză să dea mâna cu cineva.

Stângaci, cei prezenţi luară loc în jurul mesei de şedinţe.

Judecătoarea McDover se aşeză între cei doi avocaţi. Michael era în faţa ei avându-i de-o parte şi de alta pe Lacy şi pe Justin. Pălăvrăgeala nu-şi avea locul. Cui i-ar fi păsat de vreme?

— O plângere oficială a fost depusă împotriva doamnei judecător McDover în urmă cu patruzeci şi cinci de zile, începu Michael. Am făcut evaluarea şi, după cum ştiţi, pragul nostru iniţial nu este foarte ridicat. Dacă pare că plângerea are temei, atunci înştiinţăm mai departe judecătorul. Iată motivul pentru care ne aflăm astăzi aici.

— Înţelegem asta, rosti tăios Killebrew.

Lacy se holba la McDover şi se întreba dacă era adevărat totul. Anii de mită în schimbul deciziilor favorabile; furtul pe faţă de la tribul Tappacola;

uciderea lui Hugo Hatch; avioanele private, şi banii nelimitaţi, şi reşedinţele din toată lumea; condamnarea nedreaptă a lui Junior Mace. Nu, de fapt, în momentul acela nu părea posibil ca o femeie atractivă, un judecător ales dintr-un orăşel, să fie implicată în asemenea ilegalităţi ajunse atât de departe. Oricum, ce vedea McDover atunci când o privea pe Lacy? Eşarfa care ascundea rănile? O fată norocoasă care nu murise? O bătaie de cap de care avea să se ocupe mai târziu? O ameninţare? Orice ar fi gândit judecătoarea, pe faţa ei nu se putea citi nimic, părea doar absorbită de discuţia la care participa.

Frumuseţea strategiei lui Lacy consta în faptul că, în momentul respectiv, McDover n-avea nici cea mai vagă idee despre ce le spusese deja cârtiţa, nu ştia nimic despre bănuielile lor în privinţa banilor, avioanelor private, caselor, toate bunătăţile. Va afla că doar cele patru apartamente ridicau suspiciuni, nimic mai mult.

— Putem vedea plângerea? întrebă Killebrew.

Michael puse pe masă originalul împreună cu trei copii. McDover, Killebrew şi Archer luară câte una şi începură să citească, atenţi ca nu cumva să aibă vreo reacţie. Dacă judecătoarea fu şocată, atunci îşi ascunse surprinderea foarte bine. Nimic. Nu furie. Nu bănuială. Nimic, doar o citire rece şi obiectivă a acuzaţiilor. După ce avocaţii ei parcurseră plângerea, rămaseră indiferenţi. Archer îşi notă ceva pe carneţel. Minutele treceau. Tensiunea era la cote înalte.

— E o absurditate, spuse McDover, într-un sfârşit, fără nicio urmă de emoţie.

— Cine este Greg Myers? întrebă cu răceală Killebrew.

— Nu-i vom dezvălui identitatea în momentul acesta, răspunse Michael.

— Ei bine, vom afla, nu-i aşa? De fapt, chestia asta este defăimătoare şi o să-l dăm imediat în

judecată pentru o groază de bani. Nu se poate ascunde.

— Daţi în judecată pe cine doriţi, replică Michael ridicând din umeri. Nu ne priveşte pe noi.

— În perioada evaluării, ce aţi aflat care să vă indice că ar avea temei aceste acuzaţii? întrebă Archer pe un ton nazal îngrozitor, ce sugera că era mult mai inteligent decât oricine altcineva din încăpere.

— Nu suntem obligaţi să divulgăm astfel de informaţii în momentul acesta. După cum sunt convins că ştiţi bine din atenta revizuire a legilor, doamna judecător McDover are la dispoziţie treizeci de zile în care să răspundă în scris. În acest interval, noi ne vom continua ancheta. Imediat ce primim răspunsul dumneavoastră, vă vom răspunde la întrebare.

— Am un răspuns pentru dumneavoastră chiar acum, mârâi Killebrew. Chestia asta este defăimătoare, calomnioasă şi plină de prostii. Sunt numai minciuni. Biroul de Conduită Judiciară ar trebui să fie cel investigat, fiindcă ia în serios asemenea mizerii şi murdăreşte numele unuia dintre cei mai bine văzuţi judecători ai statului Florida.

— O să ne daţi şi pe noi în judecată? întrebă Lacy calmă, domolindu-i astfel din avânt.

Killebrew îi aruncă o privire tăioasă, dar nu muşcă momeala.

— Sunt preocupată de confidenţialitate, interveni judecătoarea McDover. Nu-mi fac griji din cauza acestor acuzaţii, deoarece nu sunt fondate. Şi vom demonstra asta în scurt timp. Însă am o reputaţie de apărat. Aceasta este prima plângere depusă împotriva mea în toţi cei şaptesprezece ani de când sunt în magistratură.

— Ceea ce nu dovedeşte nimic, zise Lacy, care simţea nevoia de un pic de altercaţie.

— Aşa este, domnişoară Stoltz, dar îmi doresc asigurări că problema aceasta va fi păstrată sub

tăcere.

— Suntem destul de conştienţi de nevoia de confidenţialitate, zise Michael, şi că avem de-a face cu reputaţiile unor persoane. Şi din acest motiv respectăm regulile îndeaproape, ceea ce face ca investigaţia noastră să fie una confidenţială.

— Dar veţi vorbi cu potenţiali martori, spuse Killebrew. Şi aşa se duce vorba. Ştiu eu cum merg anchetele astea. Se pot transforma într-o vânătoare de vrăjitoare în care bârfa zboară şi oamenii au de suferit.

— Oamenii au avut deja de suferit, zise Lacy în timp ce-i arunca o căutătură aspră judecătoarei McDover, care-i întoarse privirea de parcă nu-i păsa deloc.

Preţ de un moment se lăsă o linişte apăsătoare. Michael trecu, în cele din urmă, mai departe.

— Avem de-a face cu astfel de investigaţii zi de zi, domnule Killebrew. Vă asigur că ştim să fim discreţi. De cele mai multe ori însă, ciripitul pare să vină de la cealaltă tabără.

— Drăguţă încercare, domnule, dar din partea noastră nu va fi niciun ciripit, îl asigură Killebrew. Vom înainta o moţiune de respingere cât mai curând posibil şi vom arunca porcăria asta la gunoi.

— Lucrez la BCJ de aproape treizeci de ani, replică Michael, şi încă n-am văzut niciun caz în care comisia să respingă plângerea înainte să fie trimise răspunsurile. Însă asta nu înseamnă că nu puteţi încerca.

— E minunat, domnule Geismar. În anii dumneavoastră de experienţă vastă, de câte ori aţi înaintat plângeri în care identitatea acuzatorului să nu fie dezvăluită?

— Îl cheamă Greg Myers. Scrie chiar acolo, pe prima pagină.

— Mulţumesc. Dar cine este domnul Greg Myers şi unde locuieşte? Nu este nicio adresă, nicio informaţie de contact, nimic.

— Ar fi nepotrivit din partea dumneavoastră să-l contactaţi pe domnul Myers.

— N-am spus că vrem să-l contactăm. Vrem doar să ştim cine este şi de ce o acuză pe clienta mea de ceva care echivalează cu mita. Atâta tot.

— Asta vom discuta mai târziu, spuse Michael.

— Altceva? întrebă judecătoarea McDover, care prezida şi era gata să suspende şedinţa.

— În ceea ce ne priveşte, nu, preciza Michael. Vom aştepta răspunsul dumneavoastră în treizeci de zile, dacă nu mai devreme.

Fără nicio strângere de mână, ci doar cu un salut din cap, Geismar, Justin şi Lacy se ridicară şi părăsiră încăperea. Nu scoaseră o vorbă pe drumul până la maşină şi nici după ce plecară. În vreme ce oraşul se pierdea în zare în urma lor, Michael deschise discuţia, în cele din urmă:

— Bine, haideţi s-auzim.

Justin vorbi primul:

— Faptul că şi-a angajat cel mai scump avocat de prin preajmă înainte să ştie care sunt acuzaţiile ridică nişte semne de întrebare. L-ar fi angajat dacă nu s-ar fi ştiut vinovată? Şi cum de şi-l permite dintr-un salariu de judecător? Traficanţii de droguri şi marii escroci au banii necesari pentru a angaja un individ precum Killebrew, nu şi un judecător de circuit.

— Se pare că nu duce lipsă de bani, îşi dădu cu părerea Lacy.

— În ciuda calmului de care a dat dovadă, spuse Michael, tot am văzut frica. Şi nu teama că i-ar putea fi murdărită reputaţia. Asta-i grija ei cea mai mică. Eşti de acord, Lacy? Ai reuşit să-i faci profilul?

— N-am avut senzaţia că-i era frică. Are mult prea mult sânge-rece pentru asta.

— Ştim ce-o să facă, adăugă Justin. O să depună un răspuns mincinos în care va declara că a cumpărat apartamentele cu ani în urmă, ca investiţie. Nu e împotriva legii să faci asta prin

companii din străinătate. Poate părea suspect, însă nu este ilegal şi nici măcar lipsit de etică.

— Bine, dar cum putem dovedi că le-a plătit? întrebă Lacy.

— O să găsească nişte documente, se aventură Michael cu o presupunere. Îl are pe Vonn Dubose undeva în întuneric măsluind registre şi acum îl are şi pe Edgar Killebrew care să ridice o perdea de fum. N-o să ne fie deloc uşor.

— Am ştiut asta de la început, punctă Lacy.

— Avem nevoie de mai multe informaţii de la Myers, de dovezi indiscutabile, preciză Michael.

— Da, aşa e, însă Myers trebuie să stea cât mai ascuns posibil, consimţi Justin. Ai văzut cât de nerăbdători sunt să-l găsească.

— Nu vor reuşi să-i dea de urmă, rosti Lacy cu convingere, de parcă ar fi ştiut mai multe decât colegii ei.

Făcuseră un drum de două ore cu maşina pentru o şedinţă de un sfert de oră, dar asta era natura muncii lor. Dacă mai aveau răgazul necesar, Lacy voia măcar să vadă maşina accidentată şi să caute diverse mărunţişuri uitate înăuntru şi în portbagaj. Michael încercă s-o facă să se răzgândească. Indiferent ce ar fi rămas acolo – CD-uri vechi, o umbrelă, câteva monede –, nu era bine ca Lacy să vadă toate acele dovezi, care i-au provocat lui Hugo rănile fatale. Era o imagine îngrozitoare!

Oricum, din moment ce erau în apropiere şi aveau câteva minute libere, Michael vru să-l salute pe Lyman Gritt, şeful poliţiei tribale, şi să i-l prezinte lui Lacy. Gritt fusese la locul accidentului şi ajutase la salvarea ei, iar Lacy îşi dorea măcar să-i mulţumească. Era aproape ora şase după-amiaza când ajunseră la sediul poliţiei de lângă cazinou. Un poliţist pierdea vremea la birou şi, când Michael întrebă de Gritt, fu informat că nu mai lucra acolo. Aveau un nou şef al poliţiei tribale, care plecase acasă mai devreme.

— Ce s-a întâmplat cu Gritt? întrebă Michael, care deveni imediat suspicios.

Poliţistul ridică din umeri. Habar n-avea.

— Puteţi întreba Căpetenia, dar mă îndoiesc c-o să primiţi vreun răspuns.

Conduseră două străzi până la cimitirul de maşini şi prin gardul din sârmă priviră zecile de vehicule accidentate. Trista colecţie nu includea Toyota Prius a lui Lacy şi nici Dodge Ram-ul cu care se ciocnise. Dispăruseră.

— Oh, frate, mormăi Michael. Gritt m-a asigurat că vehiculele vor fi în siguranţă. I-am spus că ar putea fi o anchetă. Am crezut că ne-am înţeles.

— Câtă vreme a fost şef al poliţiei tribale? întrebă Lacy.

— Patru ani.

— Cred că trebuie să vorbim cu el.

— O să fim foarte atenţi, nu-i aşa, Lacy?

22

Noul şef al poliţiei tribale era Billy Cappel, fiul Căpeteniei şi membru al consiliului. Când Căpetenia anunţă numirea lui Billy, le explică forţelor de poliţie că era doar o chestiune temporară. Billy va rămâne în funcţie doar până când va fi finalizată căutarea unei persoane potrivite. Din moment ce, în mod cert, noul candidat urma să fie ales din trib, o astfel de căutare n-avea să dureze prea mult. Într-adevăr, atât Căpetenia, cât şi Billy ştiau că poziţia interimară se va transforma în curând în una permanentă. Billy câştiga 50.000 de dolari pe an ca membru al consiliului, în afară de dividendele lunare. În funcţia de şef al poliţiei tribale, noul lui salariu era de trei ori mai mare, plus că, datorită unei noi reguli, putea să se joace de-a poliţistul şi să rămână în consiliu. Era o afacere bună, mai ales pentru clanul Cappel.

CV-ul lui Billy în ceea ce privea forţele de ordine era chiar subţire, dar, în realitate, n-avea nevoie de aşa ceva. Anterior numirii în noua funcţie, lucrase o scurtă perioadă de timp la serviciul de securitate al cazinoului şi se oferise voluntar în echipa de salvare înainte să fie trecut la personalul cu normă întreagă.

În a doua zi de muncă în noua slujbă, sună poliţia din Foley şi anunţă că aveau un mandat de arestare pe numele lui Beri Munger, bărbatul din înregistrarea video care a ajutat la furtul camionetei Dodge Ram. Din moment ce poliţia din Foley nu putea trece graniţa statală pentru a face arestarea, iar poliţia din Tappacola n-avea jurisdicţie în afara rezervaţiei, situaţia era un pic complicată. Billy promise să contacteze poliţia din DeFuniak Springs şi să le ceară ajutorul. Însă n-o făcu; dimpotrivă, îşi sună tatăl, care transmise vorba mai departe. Beri Munger află numaidecât

că exista un mandat de arestare pe numele lui emis din Alabama.

Billy nu găsi înregistrarea video despre care menţiona poliţia din Foley. Căută prin birouri, prin toate dosarele şi calculatoarele: nimic. Suspectă că Lyman Gritt o ascunsese undeva sau o luase cu el. Îşi sună tatăl din nou şi-l informă că ar putea fi o problemă. Apoi îi contactă pe cei din Foley şi ceru înregistrarea, însă poliţiştii de acolo erau deja sceptici şi-şi puneau întrebări despre „ce naiba făceau amerindienii ăia acolo”. Spuseră că vor trimite înregistrarea, dar nu se grăbeau deloc.

Beri Munger dispăru. Billy şi Căpetenia îi făcură o vizită acasă lui Lyman Gritt. Într-o întâlnire tensionată, Gritt jură că nu ştia nimic despre nicio înregistrare. N-avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea poliţia din Foley. Căpetenia recurse la ameninţările obişnuite, însă Gritt nu se lăsa intimidat prea uşor. Le ceru, în cele din urmă, să plece de pe proprietatea lui. Ca fost şef al poliţiei tribale, credea despre Căpetenie că era băgăcios şi necinstit. Şi în plus, fiind şomer, îl dispreţuia, pe el şi întreaga lui familie.

Înregistrarea video era ascunsă în podul lui Gritt, împreună cu o copie după cea din magazinul lui Frog Freeman. Gritt se considera un poliţist corect, concediat de nişte politicieni care fuseseră compromişi. Dacă ziua judecăţii avea să vină vreodată, nişte pârghii sau oarece avantaje în favoarea lui ar fi prins tare bine.

Cinstit, însă şi capabil. La două zile după accident, în timp ce întrebările se adunau, iar răspunsurile se dovedeau din ce în ce mai înşelătoare, Gritt mersese singur la locul accidentului. Era încurcat de trei puzzle-uri evidente. Primul: de ce ar fura un hoţ de maşini un vehicul în valoare de 30.000 de dolari şi ar conduce trei ore până într-un loc îndepărtat dintr-o rezervaţie amerindiană? Drumul pe care se oprise era la jumătatea pământului lor şi nu ducea,

efectiv, nicăieri. Începea din spatele proprietăţii cazinoului, şerpuia adânc în rezervaţie şi era folosit doar de câţiva amerindieni Tappacola care locuiau în zonele cele mai izolate. Având bugete umflate, tribul îşi ţinea drumurile pavate şi bine întreţinute, dar asta era valabil pentru aproape orice drum lăturalnic sau drum de câmp din ţinut. Judecând după felul în care a acţionat în înregistrarea video, hoţul avea experienţă; veteranii de tipul lui vând, de obicei, maşinile furate la magazinele de dezmembrări în doar câteva ore. Nu străbat drumuri ciudate la miez de noapte bând whisky Jack Daniels şi conducând haotic. Din câte ştia Gritt, nu exista niciun loc de păstrare a lucrurilor furate în districtul Brunswick. Nu putea crede că şoferul, chiar şi băut, ar fi putut supravieţui unei coliziuni frontale, fie ea şi cu o Toyota Prius mică, să fie lovit de airbag şi apoi, pur şi simplu, să plece. Şi unde ar fi putut să se ducă? Rezervaţia era pe jumătate mlaştină şi de nelocuit. Zona mai înaltă era acoperită cu păduri dese. Singura bucată decentă de pământ fusese luată de cazinou. La miezul nopţii, un intrus care hălăduia prin inima rezervaţiei s-ar fi rătăcit în doar cinci minute. Dacă individul cu nasul spart din înregistrarea video a lui Frog era, într-adevăr, şoferul camionetei furate, cu numere false de Florida, atunci a avut un complice, unul care o conducea.

Ăsta era primul puzzle şi niciuna dintre piese nu se potrivea.

Al doilea puzzle era chiar şi mai derutant: ce căutau la miezul nopţii în rezervaţie doi avocaţi a căror slujbă era să investigheze abateri judiciare? Nu încălcau nicio lege aflându-se acolo – în ciuda eforturilor depuse, amerindienii n-au reuşit până atunci să ţină deoparte străinii –, însă cei doi chiar n-aveau jurisdicţie. Curtea tribală era formată din trei membri, bine plătiţi, dar cărora le lipseau cu

prisosinţă noţiunile juridice. Biroul de Conduită Judiciară din Florida nu se putea atinge de ei.

Al treilea puzzle era la fel de evident: cum s-a întâmplat accidentul? Se pare că nu era trafic absolut deloc, doar două vehicule pe un drum întunecat şi drept. Vremea era bună. Nu exista niciun indicator de limitare a vitezei, însă, din cauza serpentinelor, orice şofer ar fi condus puţin peste 80 de kilometri pe oră. Chiar şi sub influenţa alcoolului, celălalt şofer putea să rămână pe banda lui, fără probleme.

Stând exact în locul impactului şi holbându-se la asfaltul plin de sfărâmături şi pătat de urmele lichidelor de motor, Gritt recunoscu în sinea lui că era confuz. Nu era un caz de coliziune mortală şi de fugă de la locul accidentului care să fie uşor de rezolvat. Reieşea clar că erau implicate mult mai multe necunoscute.

Mai multe vehicule de salvare au lăsat în urmă un labirint de urme de cauciucuri pe acostament şi chiar şi în şanţuri şi-n câmpul dinspre est. Dacă a doua camionetă, cea cu numere false de Florida, a luat şoferul, atunci încotro a apucat-o? Poate că a ieşit de pe drum, pentru a nu fi văzută de vreun Tappacola care pleca de la cazinou dintr-un schimb târziu. Până în acel moment, Gritt vorbise cu fiecare rezident din zonă şi nimeni nu zărise nimic; cei mai mulţi dormeau. Doar doamna Beale a auzit zgomotul produs de impact.

Dincolo de un şanţ superficial de la marginea drumului, Gritt observase pe pământ urme care se îndepărtau de locul accidentului. Urme de cauciucuri late ale unei maşini mari cu tracţiune mare, probabil o camionetă. Le urmări vreo cincizeci de metri şi în nişte scaieţi găsi patru şerveţele strânse într-un ghemotoc şi lipite între ele de o substanţă uscată care nu putea fi nimic altceva decât sânge. Nu le atinse, ci se întoarse la maşină şi din portbagaj scoase o pungă din plastic resigilabilă. Folosindu-se de un beţişor, băgă

şerveţelele în pungă, apoi continuă să meargă pe calea urmelor. Le pierdu în nişte desişuri, însă le descoperi din nou la vreo patru sute de metri de maşina lui. Traversau o albie secată, continuau încă vreo sută de metri şi coteau la stânga pe un drum pietruit pe care nu-l mai văzuse niciodată. Din momentul acela, urmele dispărură. Drumul pietruit şerpuia cam trei sferturi de kilometru şi dădea într-un drum pavat numit Sandy Lane. Gritt se întoarse la locul accidentului şi se urcă în maşină. Din înregistrarea video de la Frog, avea o imagine clară a feţei individului. Cu ceva noroc, deţinea şi o probă din sângele lui.

Şoferul camionetei cunoştea zona mai bine decât o ştia şeful poliţiei tribale.

*

Întâlnirea avu loc într-un apartament nemobilat din Seagrove Beach, unul dintre multele construite şi vândute de o entitate necunoscută şi pierdută în încrengătura organizaţiei Dubose. Când Căpetenia Cappel sosi în parcare, singur, fu escortat în clădire de un bărbat pe care-l cunoştea doar sub prenumele Hank. După mai mulţi ani de când avea de-a face cu Dubose, Elias era încă uimit de cât de puţin ştia despre el şi cei din jurul lui. Se gândi că Hank trebuia să fi avut ceva influenţă din moment ce rămase în încăpere pe durata întâlnirii, fără să vorbească, dar ascultând totul.

Dubose era după o zi lungă. Cu două ore mai devreme, se întâlnise cu Claudia McDover în apartamentul ei din Rabbit Run şi fusese pus la curent despre întrevederea cu cei trei reprezentanţi ai BCJ. Citise plângerea, întrebase acelaşi lucru, cine naiba era Greg Myers, şi încercă s-o calmeze pe judecătoarea îngrijorată. Apoi ajunse în acel apartament din Seagrove Beach, unde aşteptase să vină Căpetenia.

Cappel avea o servietă din care scoase un laptop şi-l puse pe tejgheaua barului. Nu erau scaune pe care să se aşeze în noul apartament; înăuntru mirosea încă a var proaspăt.

— Sunt două înregistrări video, spuse Cappel. Prima este de la poliţia din Foley, Alabama, de la care am primit, în sfârşit, o copie în după-amiaza asta. Suntem mai mult decât siguri că au mai trimis una săptămâna trecută, iar Gritt a reuşit s-o rătăcească sau s-o ascundă, sau el ştie ce-a făcut. Nu e în dosar şi nici nu-i făcută vreo înregistrare. Iată!

Căpetenia tastă ceva şi Dubose se apropie. Urmăriră înregistrarea video în care Dodge Ram-ul era furat dintr-o parcare din Foley. Dubose rămase tăcut până la final.

— Mai pune-o o dată, ceru el şi, după ce o urmăriră din nou, întrebă: Ce ştii?

— Camioneta Honda este pe numele unuia, Berl Munger, care tocmai ce-a primit un telefon şi a dispărut. Ce ştii despre el?

Dubose se îndepărtă şi începu să se plimbe încolo şi încoace prin apartament.

— Nimic. A fost o înţelegere. Aveam nevoie de o maşină furată, aşa că am dat un telefon. Munger nu face parte din „club”, lucrează pe cont propriu. Nu ştie nimic.

— Păi, tot a avut de-a face cu cineva când a adus maşina şi a luat banii. Tot are ceva de spus.

— Da, aşa e. Presupun că i s-a sugerat să dispară.

— Da. Cine era celălalt tip, cel care a furat Dodge Ram-ul? N-am nici cea mai mică idee, cineva care lucrează cu Munger, bănuiesc. Repet, nu-i cunoaştem pe oamenii ăştia. Le-am dat doar bani gheaţă pentru o camionetă furată, explică Dubose, pe urmă se întoarse la tejghea şi se holbă la ecran. Dă-mi să văd cealaltă înregistrare.

Căpetenia mai tastă ceva şi apăru înregistrarea video de la magazinul lui Frog. Dubose o urmări,

scuturând din cap plin de dezgust. O urmări iar şi începu să înjure.

— Cretinul, cretinul, cretinul, mormăi el. Deci îi cunoşti pe ăştia?

— Da.

— Şi puştiul cu nasul spart e cel care conducea Dodge Ram-ul pe are l-a accidentat, nu?

— La naiba, la naiba, la naiba!

— Cred că asta înseamnă, de fapt, da, da, da. Ştii, Vonn, chiar nu îmi plac toate secretele astea. Ai organizat treaba asta pe pământul nostru şi nu mi-ai spus nimic. Nu vreau să-ţi fiu partener, însă din multe puncte de vedere e ca şi cum am fi legaţi. Dacă e vreo breşă pe undeva, trebuie să ştiu şi eu.

Dubose se plimba iar neliniştit, rozându-şi unghiile şi încercând să rămână calm, deşi era pe cale să erupă.

— Ce vrei să ştii? izbucni el.

— Cine e individul cu nasul spart? Şi cum de te foloseşti de oameni care-s în halul ăsta de proşti? Se opresc noaptea târziu la un magazin, nu parchează undeva în umbră, ci fix în faţă, cerând parcă să apară pe camerele de supraveghere, şi, gata, avem fotografii ale oamenilor tăi imediat după marea lovitură.

— Sunt proşti, bine? Cine a mai văzut înregistrarea asta?

— Eu, tu, Billy, Frog, şeriful Pickett şi Gritt.

— Deci o putem păstra pentru noi, nu?

— Posibil. Îmi fac griji din cauza lui Gritt. A minţit despre prima înregistrare, a zis că nu ştia nimic despre ea, însă poliţiştii din Foley i-au zis lui Billy că au trimis înregistrarea video în urmă cu o săptămână. Gritt pune ceva la cale şi acum că a rămas fără slujbă e foarte supărat. Nu m-ar mira să aibă ascunse pe undeva copii după ambele înregistrări. Am încercat să vorbesc cu el, dar n-a mers bine.

— Ce naiba face?

— A trebuit să-l concediez, îţi aminteşti? Ai fost informat despre decizia asta. A trebuit să scăpăm de el, ca să preluăm controlul asupra anchetei. BCJ-ul dă târcoale şi sunt foarte suspicioşi. Cine ştie? Ar putea să meargă la federali şi să-i convingă să-şi vâre nasul. Gritt n-a făcut niciodată parte din grupul ăsta. Trebuia să plece.

— Bine, bine, spuse Dubose privind printr-o uşă glisantă şi holbându-se în întuneric. Uite ce facem. Aranjezi o întâlnire cu Gritt şi-l convingi că tratează cu uşurinţă un lucru primejdios. Se îndepărtează de rezervaţie, aşa că struneşte-l.

— Nu-mi prea place metafora asta.

Dubose se întoarse şi se îndreptă către Căpetenie de parcă ar fi vrut să-i tragă un pumn. Ochii îi luceau şi era pe cale să-şi piardă cumpătul.

— Nu dau doi bani pe ce-ţi place. N-o să ne ducem la fund pentru că Gritt a fost rănit în amorul propriu când şi-a pierdut slujba. Explică-i cu ce te confrunţi. Are nevastă şi trei copii, iar viaţa lui e destul de bună, chiar şi fără uniforma lui drăguţă de şef al poliţiei tribale. Miza e prea mare ca să-şi descopere preceptele religioase acum. Să-şi ţină gura închisă, să înapoieze tot ce ascunde şi să intre în rând cu lumea. Dacă nu, vede el. Ai priceput?

— N-am de gând să-i fac rău unui frate.

— Nu vei fi nevoit s-o faci. Nu înţelegi conceptul de intimidare. Practic, eu l-am inventat. Doar asta ştiu. Şi asta-mi place. Iar Gritt trebuie să înţeleagă. Dacă mă duc la fund, la fel se va întâmpla şi cu tine, şi cu mulţi alţi oameni. Dar n-o să se întâmple. Treaba ta este să-l convingi pe Gritt să-şi ţină gura şi să-şi vadă de treabă. Fă asta şi totul va fi bine.

Căpetenia închise laptopul.

— Cum rămâne cu şeriful Pickett? întrebă el.

— N-are jurisdicţie asupra accidentului. Tu ai. Pentru el înseamnă un caz în minus cu care să-şi bată capul. Şi-n plus, mă pot ocupa eu de şerif. Pune-l pe Gritt la punct. Asigură-te că Munger a

dispărut. Du-i cu zăhărelul pe cei din Foley. Şi o să trecem peste furtuna asta.

— Şi individul cu nasul spart?

— Până mâine la prânz, o să fie la două mii de kilometri depărtare. Lasă-mă pe mine să mă ocup de el.

23

Lacy lucra din nou la program normal şi deşi, pe de-o parte, prezenţa ei mai ridică moralul, pe de cealaltă parte, lipsa lui Hugo se simţea ca un gol. Ea şi Geismar păstrară majoritatea informaţiilor pentru ei, însă exista convingerea unanimă că moartea lui Hatch fusese mai mult decât un accident tragic. Pentru o agenţie mică, moartea misterioasă a unuia dintre ei era ceva traumatizant. Niciunul dintre cei care lucrau la BCJ nu considera că avea un loc de muncă periculos.

Deşi mişcările ei erau încă lente şi purta pe cap o colecţie de eşarfe în continuă creştere, era o plăcere s-o ai pe Lacy în preajmă. Mai mult, pentru colegi constituia un adevărat exemplu. Se întrema făcând ore suplimentare.

La două zile după ce i-a înmânat plângerea judecătoarei McDover, Lacy se afla la biroul ei, când fu sunată de Edgar Killebrew. Pompos chiar şi la telefon, acesta începu:

— Ştiţi, domnişoară Stoltz, cu cât studiez plângerea aceasta, cu atât o găsesc mai îngrozitoare. Nu se bazează pe nimic şi sunt uimit că Biroul de Conduită Judiciară ia în considerare şi cea mai mică posibilitate de a o cerceta.

— Aţi mai menţionat asta, deja, replică Lacy calmă. Aveţi ceva împotrivă dacă înregistrez convorbirea?

— Nu dau doi bani pe ce faci.

Lacy apăsă butonul de înregistrare al telefonului.

— Aşa, acum, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Puteţi respinge blestemata asta de plângere, asta puteţi face. Şi-i puteţi transmite domnului Greg Myers că am să-l târâi prin tribunale în următorii zece ani în procese de calomnie.

— Îi voi transmite şi sunt sigură că domnul Myers înţelege că nu e nimic defăimător ori calomnios în plângerea lui, deoarece n-a fost făcută publică.

— Ei bine, mai vedem noi. Am decis să nu înaintez o solicitare de respingere doar pentru că n-ar face nimic altceva decât să atragă atenţia asupra problemei. Biroul e format din cinci membri, nişte politicieni oportunişti care s-au dat bine pe lângă guvernator, şi n-am încredere în niciunul dintre ei când vine vorba de păstrat secrete, aşa cum n-am încredere în nimeni din biroul dumneavoastră. Treaba asta trebuie ţinută secretă pe cât e posibil. Înţelegeţi, domnişoară Stoltz?

— Am purtat discuţia asta în biroul doamnei judecător McDover, în urmă cu două zile.

— Ei şi, o mai purtăm o dată! Şi-n plus, aş vrea să aflu mai multe despre anchetă. N-am niciun dubiu că nu duce nicăieri, aşa că mi-e teamă că veţi deveni disperaţi şi o să începeţi să sunaţi pe oricine ar putea s-o cunoască pe clienta mea. În felul ăsta pornesc zvonurile, zvonuri groaznice, domnişoară Stoltz, şi, pur şi simplu, n-am încredere că dumneata sau altcineva veţi trata toată chestiunea asta cu discreţie.

— Vă faceţi prea multe griji, domnule Killebrew. Facem asta zilnic şi înţelegem conceptul de confidenţialitate. Nu pot discuta cu dumneavoastră despre investigaţia noastră.

— Ei bine, vă avertizez că, dacă anchetarea acestui caz se transformă într-o vânătoare de vrăjitoare şi reputaţia clientei mele este afectată, vă voi da în judecată pe dumneavoastră, şi pe domnul Geismar, şi pe toţi cei de la BCJ pentru defăimare.

— N-aveţi decât. Şi noi vă vom da în judecată pentru intentarea unui proces fără temei.

— Minunat, nemaipomenit! M-aş delecta cu oportunitatea de a vă vedea în instanţă. În sala de judecată, domnişoară Stoltz, mă simt precum acasă, ceea ce nu e cazul dumneavoastră.

— Mai aveţi ceva de adăugat, domnule Killebrew?

— Nimic. La revedere.

Oricât de calmă păruse, telefonul fusese supărător. Killebrew era un avocat pledant de temut, renumit pentru tacticile lui de a „pârjoli pământul”[16]. Un astfel de proces ar fi fost, în cele din urmă, socotit neîntemeiat, dar perspectiva unei ciondăneli cu el era descurajantă. Plus că el avea dreptate, câştiga bani frumoşi în faţa juraţilor, pe când Lacy nu văzuse niciodată unul. Îi puse înregistrarea lui Michael, care chicoti. El mai primise astfel de ameninţări înainte, însă ea nu. Atâta vreme cât BCJ-ul îşi făcea treaba şi nu-şi depăşea atribuţiile, agenţia era, practic, imună la astfel de procese. Altfel, ei n-ar mai fi înmânat niciodată o plângere, personal.

Se întoarse în biroul ei şi încercă să se concentreze asupra problemelor. Sună a doua oară la biroul şefului poliţiei tribale şi întrebă de Billy Cappel. Era prea ocupat în momentul acela. Sună din nou peste o oră: se afla într-o şedinţă. Sună la firma ei de asigurări şi, într-un sfârşit, dădu de evaluatorul care avea maşina ei, Toyota Prius, buşită. O informă că a vândut-o unei firme de dezmembrări din Panama City cu 1.000 de dolari, preţul standard pentru daune totale. Pretinse că nu ştia prea multe despre ce se întâmpla cu astfel de vehicule după ce ajungeau în centrele de dezmembrări, totuşi bănuia în cazul Toyotei că fie o striveau şi o trimiteau la fabricile de reciclare, fie o vindeau pentru piese. Două telefoane la firma de dezmembrări şi nicio informaţie. După prânz, îl înştiinţă pe Michael că avea o programare la medic şi că va lipsi toată după-amiaza.

În schimb, porni spre Panama City, primul ei drum cu maşina, singură. Se limită la viteza legală şi încercă să nu tresară la fiecare autovehicul pe lângă care trecea. Cu toate acestea, senzaţia era exasperantă. Respira sacadat şi simţea un gol în

stomac, dar era hotărâtă să ajungă acolo şi pe urmă să facă drumul înapoi. La firma de dezmembrări, trase maşina într-o parcare pietruită între un vehicul de tractare şi o camionetă lovită şi-l întrebă pe un bărbat în vârstă, cu o cămaşă murdară şi cu o barbă şi mai murdară, despre birou. Lucrătorul făcu un semn cu capul înspre o clădire din metal cu pereţi scorojiţi, care avea o uşă deschisă. Intră într-o cameră cu o tejghea lungă, de unde mecanicii cumpărau piese la mâna a doua. Pereţii erau acoperiţi cu o colecţie impresionantă de capace de roţi, însă un colţ era dedicat calendarelor cu manechine pe jumătate dezbrăcate. Prezenţa unei femei frumoase opri toate tranzacţiile. Un bărbat cu numele Bo imprimat pe cămaşă zâmbi şi spuse:

— Oh, bună ziua, domnişoară, cu ce vă putem fi de folos?

Ea zâmbi la rândul ei, înaintă şi răspunse:

— Îmi caut maşina. A fost lovită în urmă cu trei săptămâni în rezervaţia Tappacola şi adusă aici. Aş vrea s-o văd şi să-mi recuperez nişte obiecte personale.

— Păi, dacă a fost adusă aici, atunci nu mai este maşina ta, zise Bo fără a mai zâmbi. Presupun că a fost făcută praf.

— Da. Am vorbit cu cei de la compania mea de asigurări şi mi-au comunicat că e aici.

Bo merse la un calculator şi întrebă:

— Ştiţi numărul seriei de pe şasiu?

Ea îi întinse o copie după actul de proprietate. Lucrătorul luă nişte chei, iar prietenul lui, Fred, îl însoţi. Doi mecanici priveau cu atenţie din celălalt capăt al tejghelei. Bo şi Fred se încruntară şi mormăiră, părând confuzi.

— Pe aici, spuse Bo şi ieşi după tejghea.

Lacy îl urmă şi trecură printr-un hol scurt şi printr-o intrare laterală. În spatele clădirii şi ascuns privirii de un gard înalt, era un câmp cu sute de maşini, camionete şi dubiţe avariate. În depărtare,

un utilaj masiv zdrobea o maşină accidentată. Bo îi făcu din mână unui alt bărbat, care, în cele din urmă, veni către ei. Purta o bluză albă, mult mai curată decât cele pe care le purtau Bo şi Fred şi fără să aibă vreun nume inscripţionat. Se părea că el era şeful.

— Doamna caută Toyota Prius care a venit din rezervaţia amerindiană, îi zise Bo întinzându-i o foaie de hârtie. Susţine că-i maşina ei.

Bărbatul se încruntă şi clătină din cap.

— Nu-i aici. A apărut un individ în urmă cu câteva zile şi a cumpărat-o cu banii jos. A luat-o pe o platformă.

— Cine a cumpărat-o? întrebă Lacy depăşindu-şi atribuţiile.

— Nu vă pot spune, doamnă, şi oricum nu ştiu. Nu cred că a dat vreun nume, doar voia maşina şi avea bani lichizi. Este ceva obişnuit. Indivizi dintr-ăştia cumpără o maşină accidentată şi-i vând piesele. Nu l-am mai văzut niciodată până acum pe acel ins.

— Şi nu există documente?

Bo izbucni în râs, iar şeful lui zâmbi de neştiinţa ei.

— Nu, doamnă, răspunse şeful. Din momentul în care o maşină e buşită şi titlul de proprietate este anulat, nimănui nu-i pasă ce se întâmplă cu ea. Tranzacţiile cu bani gheaţă nu sunt deloc neobişnuite în afacerea asta.

Lacy nu ştia ce anume să mai întrebe. Presupunea că spuneau adevărul. Se uită la miile de rable şi conştientiză cât de inutilă ar fi i fost căutarea.

— Îmi pare rău, doamnă, zise şeful şi plecă.

*

În mesajul primit de la Verna, aceasta o întreba: „Vrei să vorbim?”

Schimbară câteva cuvinte şi stabiliră o oră.

Lacy sosi la familia Hatch după cină. Verna era singură cu copiii. Cei mari îşi făceau temele la masa din bucătărie. Pippin şi celălalt copilaş dormeau. Verna zicea că nu mai fusese atât de liniştită casa de pe vremea când trăia Hugo. Băură ceai verde în curte şi priviră licuricii în întuneric. Verna era uşurată că rudele ei plecaseră, în sfârşit, deşi mama ei avea să se întoarcă a doua zi s-o ajute cu Pippin. Verna era epuizată, dar dormea mai mult. Încă visa că Hugo era cu ea, însă îşi găsea uşor, uşor drumul către realitate. Cu patru copii în întreţinere nu-şi permitea luxul de a-şi jeli soţul aşa cum se cuvenea. Viaţa nu-şi încetinea ritmul.

— Am primit astăzi cecul de pe asigurarea de viaţă, aşa că presiunea s-a atenuat, pentru moment cel puţin, spuse ea.

— E foarte bine, Verna.

— O să ne descurcăm un an sau cam aşa ceva, dar va trebui să-mi găsesc o slujbă. Hugo câştiga 60.000 de dolari pe an şi n-am reuşit să economisesc nimic. Trebuie să pun deoparte o sumă din banii ăştia pentru viitor, pentru copii.

Simţea nevoia să vorbească şi-şi dorea s-o asculte cineva care nu făcea parte din familie. Avea o diplomă de la Universitatea de stat din Florida în Sănătate publică şi lucrase ca asistent social timp de un an, până când a rămas însărcinată cu primul copil. După a treia sarcină, şi-a luat adio de la gândul unei cariere.

— Îmi place ideea de a avea un loc de muncă, adăugă ea. Am fost multă vreme mamă cu normă întreagă, iar acum sunt pregătită pentru o schimbare. Am vorbit cu Hugo de multe ori despre asta şi ne hotărâserăm că imediat ce Pippin avea să meargă la grădiniţă urma să mă întorc şi eu la muncă. Poate că am fi reuşit să ne mutăm într-o casă mai mare, să punem ceva deoparte pentru copii având amândoi salariu. Hugo mă încuraja foarte mult, Lacy. Avea el ditamai ego-ul, nu se

putea abţine, însă nu era deloc ameninţat de o soţie independentă.

Lacy asculta şi încuviinţa. Prietena ei vorbise de multe ori despre a avea o carieră.

Verna sorbi din ceai şi închise ochii pentru o clipă, gânditoare, şi reveni la realitate la fel de repede.

— Îţi vine să crezi că am avut deja oameni care să-mi ceară bani? Până acum, doi dintre verii lui Hugo au zăbovit pe aici suficient de mult cât să ceară bani împrumut. I-am refuzat şi m-am descotorosit de ei, dar o să se întoarcă. Oare de ce fac oamenii ăştia nişte lucruri atât de îngrozitoare, Lacy?

— Nu ştiu, răspunse ea, deşi ştia că nu se putea răspunde la o asemenea întrebare.

— Am primit mult prea multe sfaturi de la mult prea mulţi oameni zilele astea, continuă Verna. Chiar şi înainte de înmormântare, toată lumea ştia că urma să primesc 100.000 de dolari pe asigurarea privată de viaţă şi câteva dintre lipitori încercau deja să-şi croiască drum. Mi-e greaţă de ei, pe bune. Nu e vorba de mama sau de surorile mele, ci de unii dintre aceşti veri, unii dintre oamenii ăştia pe care Hugo şi cu mine abia dacă i-am văzut în ultimii cinci ani.

— Geismar a zis că erau şi nişte avocaţi în casă care puneau la cale nişte procese.

— M-am descotorosit şi de ei. Unul cu gura mare susţinea că aş putea să primesc ceva de pe poliţa de asigurare a camionetei furate. S-a dovedit că nu se poate. Când un vehicul este furat aşa, asigurai devine nulă, cel puţin în ceea ce priveşte daunele. Am primit multe sugestii pentru câteva procese de anvergură. Unul împotriva companiei Toyota pentru airbagul şi centura defectuoase de pe partea dreaptă, însă nu cred că-i o idee prea bună. Am o întrebare, Lacy. Când Hugo şi cu tine mergeaţi cu maşina către cazinou în noaptea aia, centura lui era funcţională?

— Nu chiar. Se plângea că nu stătea prinsă. Lucru care nu se mai întâmplase până atunci. S-a chinuit cu ea de câteva ori, a făcut-o să se prindă, dar era ceva în neregulă cu centura.

— Crezi că a umblat cineva la ea?

— Da, Verna. Cred că airbagul a fost dezarmat şi centura a fost cumva compromisă.

— Iar accidentul n-a fost un accident?

— Nu, n-a fost. Am fost loviţi în mod intenţionat de o camionetă care cântărea de două ori mai mult decât Toyota Prius.

— De ce? Trebuie să-mi spui, Lacy. Merit să ştiu ce se petrece.

— Îţi voi spune cât de mult pot, însă trebuie să-mi promiţi că-ţi vei ţine gura.

— Haide, Lacy! Mă cunoşti doar.

— Ai un avocat?

— Da. Unul dintre prietenii lui Hugo de facultate se ocupă de toate. Am încredere în el.

— Bine, dar nici măcar el nu trebuie să ştie despre povestea asta, nu acum.

— Spune-mi, te rog!

*

Era aproape zece când Roderick deschise uşa şi anunţă:

— Mamă, Pippin plânge.

Verna îşi şterse repede lacrimile de pe obraz.

— Ei, ce surpriză! Copilul ăla.

— Am să rămân în seara asta, bine? se oferi Lacy în timp ce se ridică să intre în casă. O să am grijă de Pippin şi poate putem să mai vorbim.

— Mulţumesc, Lacy. Mai am nişte întrebări.

— Sunt convinsă că ai.

24

Întâlnirea avu loc în biroul FBI din Tallahassee, aflat la zece minute de mers de BCJ. Şeful era un bărbat de carieră serios pe nume Luna şi, din momentul în care se adunară în jurul unei mese mari de conferinţe, el păru că se îndoieşte de importanţa întâlnirii. La dreapta lui stătea un agent special arătos şi cordial pe nume Pacheco, pe la vreo treizeci şi cinci de ani, fără verighetă şi cu nişte ochi care păreau s-o soarbă pe Lacy încă din momentul în care şi-au dat bună ziua. În capătul celălalt al mesei, de parcă era nevoie de el, dar nu era dorit cu adevărat, se afla un al treilea agent, Hahn. Lacy era faţă în faţă cu Luna şi Pacheco, iar Geismar şedea în dreapta ei.

— Înainte de toate, aş vrea să vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat, începu ea. Ştim că sunteţi ocupaţi, însă ce avem de spus n-o să dureze puţin. Avem limite de timp aici?

Luna clătină din cap şi răspunse:

— Nu. Vă ascultăm.

— Bine. V-am întrebat ieri la telefon despre un bărbat pe nume Vonn Dubose. Suntem curioşi dacă aveţi ceva referitor la el.

— Da, dar nu prea mult, spuse Pacheco ridicând o foaie de hârtie. Dubose n-are cazier, nici statal, nici federal. Mafia Catfish, sau Mafia de pe Coastă aşa cum a ajuns să fie numită, ne este cunoscută de multă vreme. Cred că i-aţi aflat istoria. O mică bandă cu un trecut colorat, însă nimic înregistrat aici, în Florida. În urmă cam cu douăzeci de ani, a fost prins un bărbat pe nume Duncan cu un camion plin cu marijuana lângă Winter Haven. DEA[17] bănuia că lucra pentru un grup organizat, probabil pentru aceeaşi Mafie de pe Coastă, dar n-au ajuns nicăieri, pentru că Duncan refuza să vorbească sau să negocieze. Şi-a ispăşit o sentinţă lungă şi a fost eliberat pentru bună purtare în urmă cu trei ani. N-

a declarat niciodată nimic. Şi cam atât. Cât despre Vonn Dubose, încă n-am găsit nimic.

— Deci, în ceea ce ne priveşte, adăugă Luna, nu există Mafia de pe Coastă. În ultima vreme ne petrecem zilele concentrându-se asuprii entităţilor cunoscute – Al-Qaeda, traficanţi de narcotice, tipi dintr-ăştia de treabă.

— Bine, zise Lacy. Avem un informator despre care, cu părere de rău, am ajuns să credem că spune adevărul. Este un fost avocat, cu o condamnare la activ şi pare că ştie unde-s îngropate toate. Nu la propriu, bineînţeles, însă este convins că există o bandă organizată şi că Dubose conduce totul cu o mână fermă. Am fost contactaţi de informator cam cu două luni în urmă.

— Este vorba despre Greg Myers? întrebă Pacheco.

— Da, este numele trecut pe plângerea pe care v-am trimis-o ieri. Dar este un nume nou, nu cel adevărat. Conform spuselor lui Myers, Vonn Dubose şi fratele lui au fost împuşcaţi într-o tranzacţie cu droguri eşuată, în urmă cu mulţi ani, în sudul Floridei. Fratele a murit. Vonn nu. N-aveţi nimic despre asta?

Pacheco scutură din cap.

— Nimic. De unde ştie Myers de aşa ceva?

— Habar n-am. Se ascunde şi este foarte secretos.

— De cine se ascunde? întrebă Luna.

— Nu ştiu sigur, însă nu de voi sau de o altă agenţie de aplicare a legii. Când a pledat vinovat, a turnat o grămadă de oameni şi acum se simte ameninţat.

— Acuzaţiile lui au fost federale? întrebă Pacheco.

— Da, au fost şi a fost închis într-o închisoare federală. Dar, vă rog, din motive pe care e posibil să vi le ofer mai târziu, nu vă pierdeţi vremea încercând să-l găsiţi pe adevăratul Greg Myers. Nu el este motivul pentru care ne aflăm aici. Aţi citit

plângerea oficială depusă împotriva doamnei judecător McDover. Ne-am făcut evaluarea şi am considerat că are temei. Adevărata poveste totuşi are ramificaţii mult mai profunde decât ce este trecut în plângere. Conform spuselor lui Myers, Vonn Dubose şi tribul Tappacola au făcut o înţelegere în urmă cu douăzeci de ani ca să construiască un cazinou şi de atunci sustrag o grămadă de bani, dintre care mulţi sunt acum împărţiţi cu judecătoarea McDover.

— Judecătoarea primeşte bani?

— Da, conform spuselor lui Myers.

— Şi de ce i-ar da bani?

— Plângerea oficială este proba noastră A. Dumneavoastră aţi primit o copie. Aici aveţi proba B.

Geismar le întinse cele două copii pe masă.

— Este un rezumat despre Tappacola, continuă Lacy, pământul lor, recunoaşterea federală şi eforturile de a construi cazinoul implică cel puţin două crime şi un bărbat pe nume Junior Mace, care-şi aşteaptă acum pedeapsa cu moartea la Starke. Vă sugerez să vă luaţi câteva minute ca să citiţi proba.

Citeau deja, încet. Până în acel moment, povestea le captase atenţia. Dădeau paginile metodic, iar Pacheco era un pic mai rapid. În capătul îndepărtat, Hahn răsfoia paginile în tăcere. Atmosfera era apăsătoare în vreme ce ei cântăreau fiecare cuvânt. Lacy scrijelea notiţe indescifrabile într-un carneţel, în timp ce Michael citea e-mailuri pe telefon.

Când terminară, Lacy adăugă:

— Proba C este mai degrabă un istoric detaliat privind construirea cazinoului, al drumului cu taxă şi toate litigiile pe seama amândurora. Cu un judecător în buzunar, Dubose putea să se lupte cu orice i-ar fi stat în cale, iar Treasure Key s-a deschis în 2000.

Geismar împărţi copii după proba C.

— Şi vreţi să citim asta acum? întrebă Luna.

— Da.

— Bine. Doriţi să serviţi nişte cafea cât citim noi?

— Ar fi minunat, mulţumim.

Hahn se ridică şi ieşi grăbit ca să găsească o secretară. Cafeaua era servită în căni adevărate – nu pahare din carton –, însă nici, Luna şi nici Pacheco nu părură să bage de seamă. Erau absorbiţi de proba C.

Pacheco termină primul şi, ca să nu-şi întrerupă şeful, îşi făcu notiţe pe margine şi aşteptă. Luna coborî copia şi spuse:

— O întrebare. Ar trebui să suspectăm despre acest Junior Mace, aflat acum pe culoarul morţii, că e posibil ca nu el să fi săvârşit cele două crime despre care se face referire în proba de mai devreme?

— Sincer, nu ştim, răspunse Michael, dar Greg Myers crede că domnului Mace i-a fost înscenată toată povestea şi că este nevinovat.

— M-am văzut cu Mace, adăugă Lacy, iar el a declarat clar că n-a ucis pe nimeni.

— Mă îndoiesc că-i singurul de acolo care-şi susţine nevinovăţia, glumi Pacheco.

Zâmbete doar, fără râsete. Luna se uită la ceas, se holbă la hârţogăria din faţa lui Geismar şi întrebă:

— Câte astfel de probe aveţi?

— Nu multe.

— Ei bine, în proba D, o vedeţi pe judecătoare, spuse Lacy.

Geismar le împărţi câte o copie.

— Mai întâi, veţi vedea o fotografie cu ea în faţa unuia dintre apartamentele ei de la Rabbit Run.

— Nu e ca şi cum ar poza pentru camera foto, zise Pacheco uitându-se la fotografii. Cine le-a făcut?

— Nu ştim, răspunse Lacy. Greg Myers are un informator al cărui nume nu-l cunoaştem, pentru că nici Myers nu-l ştie. Comunică printr-un intermediar.

Din capătul îndepărtat al biroului, Hahn scoase un sunet care sugera neîncredere.

— E o poveste complicată care devine din ce în ce mai bună, spuse Lacy privindu-l pe Hahn. Să revenim la probă. Există ceva date despre McDover, nu prea multe însă, pentru că e destul de retrasă. Partenera ei de ilegalităţi, sau mai bine zis unul dintre partenerii ei, este o avocată din Mobile, specializată în domeniul imobiliar, pe nume Phyllis Turban. Poza ei a fost luată din ghidul magistraturii locale. Aceste două femei se cunosc de multă vreun. Sunt foarte apropiate, le place să călătorească în lux şi întotdeauna împreună. Cheltuie mult mai mult decât câştigă. Proba rezumă călătoriile lor pe o perioadă de şapte ani.

În mod vădit intrigaţi, cei trei agenţi răsfoiau deja proba D. Pe când ei întorceau pagină cu pagină, încăperea se cufundă din nou în tăcere.

Lacy golise cana de cafea. Se aflau acolo de o oră, iar ea era încântată de felul în care fusese primită povestea până în acel moment. Venind la acea întrevedere, ea şi Michael nu ştiau la ce să se aştepte. S-au gândit că povestea pe care urmau s-o spună va fi captivantă, dar n-aveau nici cea mai mică idee despre cum ar fi putut fi primită. Şi iată că, până la urmă, stârniseră interesul FBI-ului. Deşi agenţii erau conştienţi că trecea timpul, nu păreau să se grăbească.

Luna se uită la ea.

— Mai departe.

— Următoarea este proba E, cea mai subţirică de până acum, o cronologie a implicării noastre în caz, spuse Lacy în vreme ce Geismar împrăştia mai multe hârtii.

Le citiră cu atenţie.

— Cum a reacţionat McDover când i-aţi înmânat plângerea? întrebă Pacheco.

— A fost destul de calmă, răspunse Lacy. Bineînţeles că a negat totul.

— Mi-a părut speriată, preciză Michael, însă cei doi colegi ai mei nu sunt de acord. Nici nu cred că are prea mare importanţă.

— Ei bine, trebuie să fie vinovată de ceva dacă l-a angajat pe Edgar Killebrew, conchise Pacheco.

— Aşa zic şi eu, îi surprinse Hahn. Ce avocat lipsit de scrupule!

Luna ridică uşor o mână cât să-i taie vorba şi întrebă:

— Mai e vreo probă?

— Da, ultima, răspunse Lacy. Sunt sigură că aţi aflat că Hugo Hatch, colegul nostru, a murit într-un accident de maşină în rezervaţie.

Cei trei agenţi încuviinţară trişti.

— Ei bine, eu conduceam maşina când s-a întâmplat. Port o eşarfă pentru că mi-au ras capul când mă aflam în spital. Am avut tăieturi şi zgârieturi, o grămadă de copci, o contuzie, însă am fost norocoasă. Nu-mi amintesc multe, dar, uşor-uşor, încep să-mi revină unele frânturi. În orice caz, prietenul şi colegul meu a murit la locul accidentului, iar moartea lui n-a fost un accident. Noi credem că a fost omorât.

Geismar oferi copii după proba F, pe care agenţii le luară cu şi mai mult entuziasm.

Fotografii ale Toyotei Prius şi ale Dodge Ram-ului; fotografii de la locul accidentului; rezumatul conversaţiilor purtate cu şeful poliţiei tribale; o descriere a airbagului şi a centurii care n-au funcţionat; telefoanele şi iPad-ul care dispăruseră; şi concluzia că în spatele accidentului era cineva, şi de aici ideea unei crime la comandă, şi că presupusul autor moral, cel care a ordonat lovitura, era Vonn Dubose şi banda lui. Ea şi Hugo s-au lăsat atraşi undeva într-un loc îndepărtat al rezervaţiei cu promisiunea unei informaţii şi au

fost atacaţi. Motivul a fost să-i sperie, să-i intimideze, să le arate că erau vârâţi până peste cap şi că Dubose ar fi recurs la orice măsură pentru a-şi proteja imperiul. Conform spuselor lui Myers, iar ei n-aveau nici cel mai mic motiv să se îndoiască de vorbele lui, nicio autoritate n-a dat târcoale cazinoului şi n-a pus întrebări. Cei de la BCJ au fost primii, iar Dubose s-a hotărât să le transmită un mesaj. Cunoştea limitele autorităţii de investigare a BCJ şi a presupus corect că agenţia era aproape total lipsită de capacitatea de a lupta cu infracţiunile comise de Dubose. A presupus că o sperietură bună îi va împrăştia.

— Uau! exclamă Pacheco în timp ce lăsă jos proba. Ne-aţi lăsat paf.

— Un prieten de-al nostru a murit, spuse ea. Şi n-avem de gând să dăm înapoi.

— Însă, în acelaşi timp, interveni Michael, nu dispunem de resursele şi nici de autoritatea necesare pentru a investiga complet acest caz de corupţie şi aici interveniţi dumneavoastră.

Pentru prima oară, Luna dădu semne de oboseală sau de frustrare.

— Nu ştiu, zise el. Ar putea fi un caz îngrozitor de complicat.

Dacă Luna dădea semne de reţinere, în schimb, Pacheco părea nerăbdător să se implice.

— E un caz complicat, consimţi el aruncând încă un zâmbet larg, în direcţia lui Lacy.

— Chiar este, spuse ea. Şi ne depăşeşte. Noi suntem, efectiv, lipsiţi de mijloace pentru a ancheta crima organizată. Lumea noastră se învârte în jurul judecătorilor care au cedat şi au făcut tâmpenii. Care nu respectă normele eticii, dar care rareori încalcă legile. N-am mai văzut niciodată un astfel de caz.

Luna dădu teancul de hârţoage deoparte şi-şi prinse mâinile la ceafă.

— Bine, nu sunteţi poliţistă, însă sunteţi anchetatoare. Aţi supravieţuit chestiei ăsteia în

ultimele săptămâni. Dacă aţi fi în locul nostru, domnişoară Stoltz, cum aţi proceda?

— Aş începe cu uciderea lui Hugo Hatch. Desigur, sunt implicată emoţional în acest caz, dar rezolvarea acestuia ar putea fi o etapă mai simplu de îndeplinit decât penetrarea a o sută de entităţi din străinătate şi vânarea banilor. Cineva a furat camioneta. Poate că altcineva o conducea. Cei implicaţi lucrează pentru o organizaţie, pentru un şef care a ordonat lovitura. Într-un mod destul de ciudat, consider crima asta ca pe un dar. Dubose a forţat prea mult, a reacţionat exagerat şi a făcut ceva ce se poate întoarce împotriva lui. Şi-a trăit întreaga viaţă într-o lume guvernată de violenţă şi intimidare. Uneori, asemenea oameni merg mult prea departe. S-a simţit ameninţat şi instinctul lui a fost să reacţioneze dur.

— Şi nu există niciun dubiu că ambele telefoane şi iPad-ul dumneavoastră au dispărut? întrebă Pacheco.

— Absolut niciun dubiu. Este clar că-şi doreau aparatele pentru informaţii, însă furtul a fost şi un avertisment. Poate că Dubose a vrut să dea de înţeles, nu prea subtil, că sunt acolo, la faţa locului.

— Şi ştiţi că au fost la faţa locului? întrebă Pacheco încet.

— Da. Nu-mi amintesc prea multe, dar îmi revine în minte amintirea cuiva care se mişca de jur-împrejur, cineva cu o lumină pe cap. Mi-a luminat faţa pentru o clipă. Îmi mai amintesc sunetul paşilor pe sticla spartă. Cred că erau doi bărbaţi care se tot învârteau pe acolo, însă repet, abia dacă eram conştientă.

— Desigur, opină Pacheco.

— Accidentul nu va fi anchetat temeinic de Tappacola, continuă Lacy. Şeful poliţiei tribale a fost deja înlocuit şi, întâmplător, cel care i-a luat locul este fiul Căpeteniei. Putem presupune că sunt compromişi şi că sunt nerăbdători să închidă cazul

considerându-l ca fiind încă un tragic accident de maşină.

— Bănuiţi că sunt mână în mână cu Dubose? întrebă Luna.

— În mod cert. Căpetenia conduce de parcă ar fi rege şi ştie tot. E imposibil să credem că ei iau bani de acolo fără ca el să fie implicat.

— Să ne întoarcem la telefoane, interveni Pacheco. Sunteţi siguri că n-au obţinut informaţii de acolo?

— Da, răspunse Michael. Telefoanele sunt oferite de către stat. Au, sau au avut, parola obişnuită formată din cinci cifre, urmată de un cod de criptare. Oamenii noştri de la tehnic sunt siguri că sunt protejate.

— Dar orice poate fi decriptat, spuse Luna. Şi dacă au reuşit cumva să facă asta, ce ar fi putut găsi?

— Ar fi destul de rău, zise Michael. Ar avea acces la lista de apeluri făcute şi ar putea să dea de Greg Myers.

— Iar domnul Myers presupun că este încă viu şi nevătămat?

— Oh, da, răspunse Lacy. N-o să-l găsească. A fost aici, în Tallahassee, în urmă cu două săptămâni, a trecut pe la mine pe acasă ca să vadă cum mă simţeam. Toate telefoanele lui vechi sunt pe fundul oceanului şi are o rezervă de telefoane mobile noi.

— Şi iPad-ul dumneavoastră? întrebă Pacheco.

— Nu-i nimic acolo care să-i ajute. Doar chestii personale.

Luna împinse scaunul şi se ridică. Îşi întinse şi picioarele şi spuse:

— Hahn!

În capătul îndepărtat al mesei, Hahn clătina din cap nerăbdător să-şi spună părerea. „Poate că el e arma secretă”, chibzui Lacy.

— Nu ştiu, bâigui el. Să zicem că dăm năvală cu vreo şase agenţi. Ce se întâmplă atunci? Banii

dispar în reţeaua lor de conturi din străinătate. Se opresc din măgării şi, pentru că amerindienii sunt îngroziţi de Dubose, toată lumea-şi ţine gura.

— Îmi place, mormăi Pacheco.

— Eu n-aş face asta, fu de părere Lacy. Mai degrabă aş investiga fără a face prea multe valuri şi aş încerca să-l găsesc pe şoferul camionetei. Să admitem că aveţi noroc şi-l prindeţi. Îl paşte o sentinţă pe viaţă, aşa că e posibil să vorbească, să facă o înţelegere.

— Programul de protecţie al martorilor? întrebă Pacheco.

— Ăsta e jocul vostru şi sunt sigură că ştiţi să-l jucaţi.

Luna îşi reluă locul, împinse hârţoagele mai încolo, se frecă la ochi de parcă brusc ar fi fost obosit şi preciză:

— Uitaţi care-i problema noastră. Şeful nostru este în biroul din Jacksonville. Noi îi facem o recomandare, iar el decide. O parte din responsabilitatea noastră este să estimăm forţa de muncă necesară şi numărul de ore pe care cazul ăsta le-ar putea cere. Să fiu sincer, e întotdeauna o pierdere de timp, pentru că ţinta este în mişcare în mod constant şi este imposibil să ştim încotro ar putea duce investigaţia. Însă regulile sunt reguli şi asta e, la urma urmelor, este guvernul federal. Deci şeful nostru se uită pe recomandarea noastră. În momentul ăsta nu se gândeşte la o şpagă mică într-un cazinou amerindian. N-o să fie, probabil, nici prea impresionat de posibilitatea ca, de fapt, accidentul de maşină să fi fost altceva. Nu, acum luptăm cu terorismul. Ne petrecem timpul urmărind celule adormite şi adolescenţi americani care pălăvrăgesc cu jihadiştii ori idioţi care încearcă să asambleze bombe acasă sau în garaj, cu ingredientele necesare. Şi trebuie să vă spun, se întâmplă multe chestii rele. Nu dispunem de suficient de mulţi oameni şi adeseori avem senzaţia că rămânem mult în urmă. Nu vom uita

niciodată că am fost luaţi pe nepregătite de atentatele din 11 septembrie 2001. Asta este lumea noastră. Asta este presiunea sub care ne aflăm. Îmi pare rău pentru discurs.

Preţ de o clipă se aşternu tăcerea.

— Cred că înţeleg, dar şi crima organizată îşi vede de treabă în acest timp, sparse tăcerea Michael.

— Desigur, zâmbi Luna. Şi cred că ăsta este un caz perfect pentru FBI, deşi nu sunt atât de sigur că şeful nostru va fi de aceeaşi părere.

— Putem întreba care va fi recomandarea dumneavoastră? îl iscodi Lacy.

— De întrebat puteţi întreba, însă nu vă pot oferi un răspuns chiar acum. O să mai discutăm despre el aici vreo două zile şi apoi îl vom trimite în Jacksonville însoţit de un raport.

Limbajul trupului trăda faptul că nu-şi dorea să se implice. Hahn la fel. În schimb, la Pacheco se vedea că abia aştepta să-şi scoată legitimaţia şi să pună mâna pe nişte martori.

Lacy îşi adună hârtiile şi le puse într-o grămadă ordonată. Şedinţa se încheiase.

— Păi, atunci, vă mulţumesc că ne-aţi ascultat, spuse ea. Aţi fost foarte generoşi cu timpul pe care ni l-aţi acordat. Ne vom continua investigaţia şi vom aştepta veşti de la dumneavoastră.

Pacheco îi conduse afară din birou şi-i însoţi şi în lift, dornic să stea cu ei cât mai mult posibil. Michael îl urmări cu atenţie. Când el şi Lacy rămaseră singuri în maşină, afirmă:

— O să te sune în douăzeci şi patru de ore şi telefonul lui n-o să aibă nicio legătură cu cazinoul.

— Ai dreptate, consimţi Lacy.

— Te-ai descurcat bine acolo.

25

Cu precizia unui ceas, secretara bătu la uşă la 9:00 dimineaţa şi, fără să aştepte un răspuns, îi puse lui Lacy corespondenţa pe birou. Ea zâmbi şi-i mulţumi. Tot ce era de prisos fusese deja triat şi pus deoparte pentru reciclare, aşadar, rămăseseră şase plicuri pentru Lacy, dintre care cinci aveau adrese de retur adecvate. Cel de-al şaselea părea cumva suspect, aşa că-l deschise primul. Era un bileţel pe care scria cu litere de mână:

> *În atenţia lui Lacy Stoltz: sunt Wilton Mace. Am încercat să vă sun, dar nu vă funcţionează telefonul. Trebuie să vorbim, şi cât mai repede. Numărul meu este 555–996–7702. Sunt în oraş şi aştept. Wilton.*

Sună imediat de la telefonul de la birou. Wilton răspunse şi purtară o conversaţie scurtă. Se afla în hotelul Doubletree, la trei străzi de Capitoliu. Se cazase cu o zi înainte, aşteptând telefonul ei şi vrând s-o întâlnească personal. Avea informaţii importante. Ea îi răspunse că pleacă spre el şi-l informă pe Geismar, care era mult prea protector şi asta o irita. Fu de acord însă că o întâlnire la un hotel aglomerat din centru nu reprezenta un pericol. El tot insista să-l informeze despre drumurile sau interviurile legate de cazul McDover. Ea consimţi, dar se îndoia foarte mult că avea să se ţină de cuvânt şi asta în ciuda faptului că apetitul ei pentru adrenalină fusese redus considerabil.

Aşa cum stabiliră, se întâlni cu Wilton lângă intrarea principală şi se aşezară apoi la o masă retrasă în cafeneaua din capătul holului. Pentru călătoria lui la oraş, alesese să se îmbrace exact la fel ca în ziua în care se întâlniseră prima oară sub umbra copacului lui, cu trei săptămâni înainte.

Părea că trecuse un an. Blugi din cap până în picioare. Mărgele în jurul gâtului şi la încheieturi, părul lung prins în coadă. Îşi aminti cât de mult semăna cu fratele lui. Cât aşteptau cafeaua, el îşi prezentă condoleanţele pentru Hugo, un bărbat pe care-l simpatiza. O întrebă despre răni şi-i spuse că arăta foarte bine.

— Ce ştii despre accident? întrebă ea. Ce se mai aude în rezervaţie?

Şi în oraş Wilton vorbea la fel de încet cum vorbise şi în rezervaţie. Omul era veşnic calm.

— Multe bănuieli, răspunse el. O chelneriţă sosi şi le servi cafelele – neagră pentru Wilton, laté pentru Lacy.

— Bine, ascult, rosti ea după o pauză lungă.

— Îţi spune ceva numele Todd Short?

— Parcă, aşa cred… de pe undeva. Zi-mi mai mult.

— A fost unul dintre cei doi turnători din închisoare care a depus mărturie împotriva fratelui meu. În momente diferite înaintea procesului, poliţiştii au „plantat” fiecare turnător în celula lui Junior şi l-au mutat de acolo după o zi sau două. Amândoi au minţit în faţa juraţilor şi au declarat că Junior s-a lăudat că l-a omorât pe ticălosul pe care l-a prins cu nevastă-sa. Şi, în plus, a omorât-o şi pe ea. A fost o mărturie foarte eficientă, care l-a înfundat pe Junior.

Lacy îşi sorbea latté-ul şi dădea aprobator din cap. N-avea nimic de adăugat şi nu voia să forţeze nimic, la urma urmelor, el fusese cel care aranjase întâlnirea.

— În orice caz, la scurt timp după proces, Todd Short a dispărut. La fel şi celălalt turnător, un netrebnic pe nume Robles. Anii au trecut şi toată lumea a presupus că amândoi au fost eliminaţi, cel mai probabil de aceiaşi oameni care i-au ucis pe Son şi pe Eileen. Cincisprezece ani mai târziu, Short a apărut şi am vorbit.

Urmă o pauză în care bău cafea. Lacy era cât pe ce să întrebe: „Şi ai de gând să-mi spui ce-a zis?”, când Wilton se uită de jur-împrejur aşa cum făcea mereu, îşi drese vocea şi adăugă:

— M-am întâlnit cu el în urmă cu trei zile, în afara rezervaţiei. Când l-am văzut, mi-am amintit cât de mult îl uram şi mi-aş fi dorit să-i zdrobesc faţa cu o piatră, însă ne aflam într-un loc public, undeva la o chestie unde se servea pui fript. A început să-mi spună că-i părea rău şi toate porcăriile astea. Că nu era decât un pierde-vară, un consumator droguri şi avea cazier, şi că viaţa lui nu ducea nicăieri. Nu-l cunoştea pe Robles prea bine, dar aflase după proces că mizerabilul fusese ucis, deci a decis să dispară. A plecat în California şi de-atunci trăieşte ascuns. Că, în cele din urmă, şi-a schimbat viaţa şi că în prezent trăieşte decent. Cât o mai avea, deoarece este bolnav de cancer şi e pe moarte, şi vrea să-şi pună lucrurile în ordine, să-şi descarce sufletul şi să-şi mărturisească păcatele.

— Care păcate sunt…?

— Pe vremea aia era în închisoare în Sterling şi aştepta o altă condamnare pentru droguri, una care avea să-l ţină acolo ani buni. Mai fusese în închisoare şi nu voia să se întoarcă, aşa că a fost o pradă uşoară pentru poliţişti. I-au oferit o înţelegere. Procurorul a fost de acord să-l lase să pledeze pentru ceva ridicol şi după câteva săptămâni petrecute în închisoarea districtuală avea să fie liber. Tot ce trebuia să facă era să stea vreo două zile în celulă cu Junior şi apoi să depună mărturie la proces. N-avea cum să refuze. Cui nu-i place o poveste despre adulter? A declarat că lui Junior i-a făcut plăcere să povestească într-un moment de sinceritate cum s-a întors într-o zi mai devreme acasă, a auzit zgomote venind din dormitor, şi-a dat seama ce se petrecea, şi-a luat arma, a izbit uşa cu piciorul şi i-a găsit pe Son Razko şi pe nevastă-sa în pat. Într-un acces de

furie, l-a împuşcat pe Son de două ori în cap şi, pentru că Eileen nu se oprea din ţipat, a împuşcat-o şi pe ea. Apoi, iar chestia asta n-a avut absolut nicio logică, i-a luat portofelul lui Son şi a fugit de la locul crimei. Numai mizerii, desigur, însă Short a vândut povestea juraţilor. Prin urmare, să pretindă că a fost vorba de un act pasional, de un impuls irezistibil, ar fi însemnat să pledeze vinovat pentru cele două crime. Şi din moment ce Junior n-a fost absolut deloc implicat, evident că nu putea folosi asta în apărarea lui. După cum am mai menţionat, a avut un avocat tare prost.

— Short a primit şi bani?

— Da, 2.000 de dolari, i-au fost puşi în mână de un poliţist după ce a depus mărturie. A mai rămas prin zonă vreo câteva săptămâni până când a auzit zvonurile despre Robles. Pe urmă şi-a luat tălpăşiţa.

Telefonul lui Lacy stătea pe masă, mut. Vibră deodată şi ea îşi îndreptă privirea către el.

— De ce ţi-ai schimbat numărul de telefon? întrebă Wilton.

— Astea-s telefoane de serviciu. Telefonul vechi mi-a fost furat din maşină imediat după accident. Cel nou are un alt număr.

— Cine l-a luat?

— Probabil aceiaşi oameni care au provocat accidentul. Şi ce vrea să facă Short acum?

— Să-şi spună povestea cuiva dispus să asculte. A minţit, poliţiştii şi procurorul ştiau asta şi acum are remuşcări.

— Un adevărat erou, conchise ironic Lacy în timp ce sorbi din latté-ul ei şi privi holul aglomerat.

Nu-i urmărea nimeni, nu-i asculta nimeni, dar în ultima vreme nu se putea abţine să nu se uite mai atentă la oameni.

— Uite care-i treaba, Wilton, într-adevăr, chestia asta poate fi o mare descoperire, însă nu e cazul meu, înţelegi? De apelurile lui Junior s-au

ocupat tipii ăia din D.C. şi are noroc de asemenea avocaţi. Trebuie să discuţi cu ei şi să-i laşi să decidă cum să gestioneze toată treaba cu Todd Short.

— I-am sunat de zeci de ori, dar sunt foarte ocupaţi. Niciun cuvânt. Ultimul apel pentru habeas corpus a fost respins în urmă cu opt zile. Anticipăm că în curând va fi stabilită o dată de execuţie. Avocaţii lui au luptat din greu, însă, din păcate, am ajuns la capătul drumului.

— I-ai spus lui Junior?

— Mă văd cu el mâine. Va dori să afle ce se va întâmpla mai departe, de vreme ce unul dintre turnătorii lui şi-a retras mărturia. Are încredere în tine, Lacy, şi la fel am şi eu.

— Mulţumesc, dar nu sunt avocat al apărării şi n-am nici cea mai mică idee dacă ceva din toate astea mai are relevanţă după cincisprezece ani. Există nişte limite referitoare la noile dovezi, însă nu cunosc legea. Dacă ai nevoie de sfaturi juridice, nu-s persoana potrivită, nu-s avocatul potrivit. Te-aş ajuta dacă aş putea, dar chestia asta mă depăşeşte.

— Ai putea lua legătura cu avocaţii lui din D.C.? Nu reuşesc să-i prind.

— De ce nu vorbeşte Junior cu ei?

— Zicea că în închisoare întotdeauna cineva trage cu urechea, că telefoanele sunt ascultate. Nu s-a mai văzut cu avocaţii lui de multă vreme. Au început să uite de el de când au întrevăzut sfârşitul.

— Nu sunt de acord. Dacă apare un turnător cu o altă versiune şi declară sub jurământ că poliţiştii şi procurorul ştiau că minţea şi el a fost plătit să facă asta, crede-mă, avocaţii din D.C. vor fi extrem de încântaţi.

— Deci crezi că există speranţă?

— Nu ştiu ce să cred, Wilton. Repet, ăsta nu e domeniul meu.

Wilton zâmbi şi rămase tăcut. Membrii unei echipe de rodeo cu ghete şi pălării Stetson

traversară holul acompaniaţi de zgomotul produs de trolere. Când, în cele din urmă, ieşiră şi toată agitaţia se estompă, el întrebă:

— L-ai întâlnit pe Lyman Gritt, fostul şef al poliţiei tribale?

— Nu. Am auzit că a fost înlocuit. De ce întrebi?

— E un om bun.

— Sunt convinsă că e. Şi totuşi, de ce ai adus vorba despre el?

— E posibil să ştie ceva.

— Ai idee ce ar putea cunoaşte, Wilton? Fii sincer!

— Nu, nu ştiu. A fost concediat de Căpetenie. Ei doi s-au aflat mereu în opoziţie. Concedierea lui a survenit la câteva zile după accidentul tău. Sunt multe zvonuri, Lacy. Tribul este neliniştit. O femeie albă şi un bărbat de culoare se aflau noaptea în rezervaţie căutând ceva. Partenerul tău a murit în împrejurări dubioase.

— Faptul că era negru ridică suspiciuni?

— Nu chiar. Noi n-avem probleme referitoare la culoarea pielii. Dar trebuie să recunoaştem că e ciudat. De multă vreme se crede că în spatele cazinoului se ascund oameni răi, care sunt mână în mână cu conducătorii noştri. Acum, în sfârşit, există posibilitatea ca toate astea să iasă la iveală. Cineva, tu şi Hugo, a îndrăznit să vină şi să pună întrebări. El a avut un sfârşit groaznic. Şi nici tu n-ai fost prea departe. Ancheta e îngropată de noul nostru şef al poliţiei tribale, care nu-i deloc de încredere. Multe zvonuri şi speculaţii, Lacy. Şi acum, deodată, îşi face din nou apariţia Todd Short cu o versiune complet diferită. Este cel puţin tulburător.

„Stai să vezi când o da năvală FBI-ul”, reflectă ea.

— Promiţi să mă ţii la curent? îl întrebă ea.

— Depinde ce mai aud.

— Îi contactez eu pe avocaţii din D.C. Măcar atât să fac.

— Mulţumesc.

— Şi salută-l pe Junior din partea mea.

— De ce nu mergi să-l vezi? N-are prea mulţi vizitatori şi se pare se aproprie de sfârşit.

— Aşa voi face. Ştie despre Hugo?

— Da. I-am povestit.

— Spune-i că voi încerca să trec pe la el imediat ce voi putea.

— O să se bucure, Lacy.

*

Lacy îi raportă lui Michael despre întâlnire, apoi trecu în revistă dosarul despre Junior. Sună la firma de avocatură din D.C. şi, în cele din urmă, reuşi să scoată dintr-o întâlnire un avocat pe nume Salzman. Megafirma lui avea o mie de avocaţi şi o reputaţie excelentă în cazurile pro bono. Firma l-a reprezentat pe Junior de nenumărate ori de la condamnarea din urmă cu cincisprezece ani. Ea îl informă că Todd Short se întorsese din morţi şi că se îndrepta către un sfârşit mai mult decât sigur. La început, Salzman fu sceptic. Short şi Robles fuseseră dispăruţi atâta vreme, încât îi era aproape imposibil să creadă veştile. Lacy îşi mărturisi lipsa de cunoştinţe în domeniu şi întrebă dacă nu era prea târziu.

— Oh, e târziu, răspunse Salzman. Foarte târziu, dar în meseria asta noi nu renunţăm niciodată, cel puţin nu până în ultimul moment. Voi veni cât mai repede posibil.

*

Nimeni nu fu luat prin surprindere când agentul special Pacheco trecu pe la birou într-o scurtă vizită. Era destul de târziu, iar la telefon spusese că se găsea la colţul străzii şi că avea nevoie doar de

câteva minute. Trecuseră patru zile de la întâlnirea din biroul lui Luna. Spre surprinderea lor, Pacheco n-o contactă pe Lacy nici telefonic şi nici electronic.

Se întâlniră în biroul lui Michael şi se aşezară cu toţii la capătul mesei lui de lucru aglomerate. Fu imediat vizibil că starea lui Pacheco era diferită, iar zâmbetul îi lipsea.

— Luna şi cu mine ne-am petrecut ziua de ieri în Jacksonville prezentând cazul şefului nostru, începu el. Recomandarea noastră a fost să deschidem imediat o anchetă. Am fost de acord cu strategia propusă de dumneavoastră, conform căreia primul pas ar trebui să fie elucidarea împrejurărilor în care a murit Hugo Hatch. În acelaşi timp, am fi demarat o operaţiune amplă de penetrare a labirintului de companii şi de urmărire a banilor. I-am fi pus sub urmărire pe judecătoarea McDover, Phyllis Turban, Căpetenia Cappel şi Billy Cappel şi poate că am fi putut obţine mandate să le punem sub urmărire telefoanele şi birourile. Iniţial, recomandarea noastră a estimat un număr de cinci agenţi, cu mine la conducerea investigaţiei. În dimineaţa asta, şeful a spus „nu”: a argumentat că în momentul acesta n-are forţă de muncă disponibilă. Am făcut un pic de presiuni, însă omul e foarte hotărât şi nu-şi schimbă deciziile prea uşor. Am întrebat dacă-mi permite să investighez în următoarea lună cu unu sau doi agenţi. Din nou, răspunsul lui a fost „nu”. Deci răspunsul nostru oficial este „nu”. Îmi pare rău. Am încercat din răsputeri şi am făcut presiuni cât am putut, în circumstanţele date, deşi cuvântul „presiuni” nu-i tocmai cel mai potrivit.

Michael păru de neclintit. Lui Lacy îi veni să înjure, în schimb întrebă:

— Există vreo şansă ca lucrurile să se schimbe dacă aflăm mai multe?

— Cine ştie? răspunse Pacheco în mod clar exasperat. Lucrurile pot lua şi o altă turnură.

Florida este un punct favorit de intrare şi a fost aşa dintotdeauna. Suntem bombardaţi cu ponturi despre intrări ilegale în ţară şi cei care sosesc aici nu vin ca să spele vase şi să toarne beton. Antrenează localnici talentaţi ca să poarte un jihad. Găsirea, monitorizarea şi oprirea lor reprezintă o prioritate mai mare decât corupţia care ne punea cândva pe jar. Însă aş vrea să păstrăm legătura. Sunt atent. Dacă se întâmplă ceva, vreau să aflu.

„Dacă se întâmplă ceva." După ce plecă, Michael şi Lacy rămaseră multă vreme la masa de lucru schimbând impresii. Îşi recunoscură dezamăgirea şi apoi îşi analizară opţiunile. Neavând prea multe resurse, se vedeau nevoiţi să le inventeze. În stadiul actual al anchetei, arma lor principală era citaţia. Folosindu-se de una dintre numeroasele notiţe făcute de Sadelle, se hotărâră să pregătească o listă a celor aproximativ douăzeci de cazuri în care McDover dăduse rezoluţii favorabile pentru unele entităţi misterioase care făceau presiuni să dezvolte diferite zone din districtul Brunswick. Unsprezece dintre ele fuseseră procese care implicaseră despăgubiri pentru retrocedări ce au condus la construirea drumului cu taxă Tappacola.

Din moment ce aveau libertate de acţiune în întocmirea citaţiei, deciseră să ceară dosarele lui McDover pentru doar jumătate din procese. Dacă le-ar fi cerut pe toate, le-ar fi dat de înţeles avocaţilor judecătoarei ce suspectau ei doi. Dacă cereau doar o parte, ei ar fi văzut ce anume erau dispuşi să dea ea şi avocatul ei şi ar fi putut să revină şi să ceară ulterior mai mult dacă ar fi fost cazul. Să se supună citaţiei ar fi presupus ore întregi din partea lui Killebrew şi a firmei lui, ceea ce ar fi însemnat o factură încărcată, date fiind tarifele scumpe pe care le practica.

Fiecare proces avea un dosar înregistrat în biroul grefierului din tribunalul districtului Brunswick, iar Sadelle făcuse de mult copii după

registrele voluminoase. Erau indexate şi ticsite de referinţe şi nu exista nici cea mai mică îndoială că rezumatele BCJ-ului erau mai organizate decât ce avea să trimită Killebrew. Şi totuşi, aproape toţi judecătorii ţineau dosare în biroul lor şi acestea n-ajungeau să facă parte din înregistrările publice. Lacy se întreba cât de mult va respecta McDover cererile din citaţie.

Ea lucră deci la citaţie până la lăsarea întunericului. O ajuta să nu se gândească la FBI.

26

Gunther întrerupse o dimineaţă leneşă de duminică, anunţând că se îmbarcase în avion şi că urma să ajungă acolo după-amiaza. Deşi Lacy n-avea niciun plan, încercă într-un fel să dea impresia că era ocupată. Dar el nici nu vru să audă. Îi era dor de sora lui mai mică, îşi făcea griji pentru ea şi-şi ceru scuze în mod repetat pentru faptul că n-a reuşit să se întoarcă mai curând. Ştia că ea avea nevoie de el.

Lacy aştepta în faţa unei ferestre din terminalul de aviaţie generală şi urmărea cum decolau şi aterizau avioanele private. La 3:00 p.m., ora la care trebuia să sosească fratele ei, observă un taxi lângă terminal. Gunther coborî singur. Cariera lui de aviator cu suişuri şi coborâşuri se întindea pe parcursul a douăzeci de ani şi fusese întreruptă de cel puţin două ori când cei de la Administraţia Aviatică Federală[18] i-au ridicat autorizaţia de practică. Nu făcea faţă prea bine autorităţii altora şi s-a certat cu controlorii de trafic pe când se afla încă în aer. Astfel de conflicte nu sunt niciodată câştigate de piloţi şi deci Gunther s-a trezit consemnat la sol. În mod clar, găsise totuşi o cale să-şi recapete autorizaţia de zbor.

Avea o geantă mică, amănunt pe care ea îl interpretă ca un semn bun, şi o servietă burduşită, fără îndoială, cu detaliile unor tranzacţii importante. În hol, o îmbrăţişa cu putere, îi spuse că arăta minunat şi aproape că părea a fi pe punctul de a vărsa lacrimi când adăugă cât de mult i-a dus dorul. Ea se descurcă bine, dând impresia ca sentimentul era reciproc.

— Deci te-ai întors înapoi în aer, rosti ea în timp ce ieşeau din terminal.

— Da, nebunii ăia de la AAF nu pot ţine un profesionist consemnat la sol. Mi-am recuperat autorizaţia în urmă cu două săptămâni.

— Drăguţ avion.

— Împrumutat de la un amic.

Merseră la maşina ei, Fordul de mic litraj pe care-l conducea, iar el comentă despre lipsa de spaţiu.

— E împrumutată doar. Încă nu m-am decis pentru una nouă.

Gunther ştia totul despre maşini şi începu imediat o adevărată disertaţie despre diferitele modele pe care sora lui ar fi trebuit să le ia în considerare.

— Dacă avem timp, spuse el, ar trebui să mergem să cumpărăm o maşină.

— Chiar e o idee, consimţi ea.

Maşina lui actuală era un Mercedes scump. Lacy îşi mai amintea şi de un Maserati, un Hummer, un Porsche, un SUV negru Range Rover şi se vorbise la un moment dat despre un Rolls Royce. Indiferent de obstacolele care apăreau în afacerea imobiliară, Gunther nu ezita niciodată să-şi etaleze bunăstarea prin Atlanta. Nu era persoana potrivită care să ajute la alegerea unei noi maşini în cazul unul buget restrâns.

Se aflau pe drum, în trafic, şi stilul ei precaut de condus era evident.

— Te simţi bine la volan? întrebă el.

— Nu chiar, însă îmi revin încet, încet.

— N-am trecut niciodată printr-un accident grav. Bănuiesc că durează un pic până îţi revii cu adevărat.

— Destul de mult.

— Arăţi minunat, Lacy, spuse el pentru a treia oară. Îmi place părul tău. Te-ai gândit să-l ţii scurt?

— Nu, nicio secundă, râse ea.

La o lună după ieşirea din spital, scalpul îi era acoperit cu un strat subţire de păr fin care părea un pic mai închis la culoare decât înainte, dar ea nu-şi făcea griji. Măcar creştea. Renunţase la eşarfe şi pălării şi nu-i mai păsa dacă se holba careva.

El era nerăbdător să afle noutăţile din investigaţia judecătorului mânjit şi a cazinoului, iar Lacy îi oferi câteva detalii de fundal. Gunther putea ţine un secret şi era evident că n-avea cui să spună în Atlanta, însă ea nu putea să ignore, pur şi simplu, regulile privind confidenţialitatea. Recunoscu că se loviseră de un zid când FBI-ul refuzase să se implice.

Asta îi dădu lui Gunther apă la moară şi până când ajunseră la ea acasă nu mai tăcu. Critică guvernul federal, numărul mare de personal şi nenumăratele agenţii, birocraţia inutilă şi politicile absurde. Menţionă despre propriile ciocniri cu Agenţia pentru Protecţia Mediului[19], Comisia pentru oportunităţi egale în domeniul ocupării forţei de muncă[20], Agenţia de Administrare Fiscală[21] şi chiar cu Departamentul de Justiţie, deşi nu dădu nicio informaţie despre vreo belea cu legea şi nici Lacy nu întrebă. Cum putea FBI-ul cu un milion de agenţi şi cu un buget de un miliard de dolari să refuze să se implice într-un caz de corupţie atât de ţipător? Un bărbat fusese ucis şi totuşi federalii refuzau să investigheze. Era consternat, chiar furios.

Înăuntru, îşi aruncă geanta şi servieta în camera de oaspeţi, apoi Lacy îl întrebă dacă voia apă sau ceai. Gunther ceru un suc dietetic. Se afla în recuperare de aproape zece ani şi trecuse de mult de perioada dificilă a abstinenţei. În familie, beţiile lui erau bine-cunoscute, până când comportamentul lui a deveni înfricoşător. La insistenţele lor, se internase la dezalcoolizare de două ori, însă fără succes. Acuzaţia de conducere sub influenţa alcoolului, divorţul şi falimentul au lovit toate în acelaşi timp şi la treizeci şi doi de ani Gunther a renunţat la băutură şi la droguri şi şi-a schimbat viaţa. Era total abstinent de ani buni şi făcea voluntariat în clinicile de dezintoxicare pentru adolescenţi. Atunci când era întrebat, vorbea liber despre dependenţele lui.

Gunther, după cum ştia şi ea foarte bine, vorbea liber despre orice şi despre oricine. Pentru a ţine conversaţia departe de alte subiecte sensibile, îi povesti despre întâlnirea cu Wilton Mace, ceea ce a dus la o relatare amănunţită despre uciderea lui Son Razko şi Eileen Mace, precum şi despre procesele lui Junior şi aşa mai departe. Nu era cazul ei. Datele erau publice. Confidenţialitatea nu era importantă în acel context.

Ca majoritatea oamenilor albi, Gunther credea că un om nevinovat n-ar fi fost niciodată condamnat la moarte. În mod sigur, Mace era vinovat de ceva, altfel nu s-ar fi aflat acolo. Iar părerea asta ducea, de obicei, la o lungă şi adeseori aprinsă şi frustrantă discuţie despre sistemului juridic penal. Dar ăsta era teritoriul lui Lacy, iar ea înţelegea hibele sistemului. Gunther era implicat în afaceri imobiliare şi făcea bani, şi nu prea îl interesa nimic altceva. Recunoştea că rareori citea un ziar, şi când o făcea parcurgea secţiunea financiară. Nici nu auzise despre două exonerări pe bază de ADN, de mare interes public din Georgia, una din ele având în centru un bărbat care făcuse douăzeci şi nouă de ani de închisoare pentru un viol şi o crimă comise de altcineva. Gunther era de părere că închisorile erau pline din cauza infracţionalităţii nestăvilite.

Şi dacă tot veni vorba de afaceri, avea nişte telefoane de dat. Lacy era epuizată şi simţea şi ea nevoia de o pauză. Ea îi indică o terasă mică dincolo de bucătărie. Acolo, o masă din fier forjat, lucrată cu migală, era locul perfect pentru ca el să-şi instaleze biroul.

*

Se hotărâră să ia cina într-un local în care se servea mâncare thailandeză, în apropiere de campusul Universităţii de stat din Florida. După ce

se aşezară, Gunther vârî deodată mâna în buzunar şi scoase un telefon mobil.

— Trebuie să trimit e-mailul ăsta, soro, spuse el tastând deja.

Ea îl urmări încruntată şi când termină zise:

— Uite cum facem. Toate telefoanele pe masă, pe silenţios. Plăteşte nota cel căruia îi vibrează primul telefonul.

— Oricum aveam de gând să plătesc eu.

— Sunt sigură.

Scoase din poşetă iPhone-ul personal şi noul BlackBerry de la BCJ. Le potrivi pe cele două ale ei cu cele două ale lui.

— Ce-i cu ăsta? întrebă el arătând către BlackBerry.

— E de la serviciu. Predecesorul lui a fost furat din maşină.

— Şi nici urmă de el?

— Nimic. Oamenii noştri de la tehnic au spus că n-are cum să fie spart. Bănuiesc că suntem în siguranţă. A, aproape că am uitat, adăugă ea băgând mâna în buzunarul din faţă al pantalonilor şi scoţând telefonul primit de la Myers.

— Ai trei telefoane? întrebă Gunther.

— Ăsta nu prea se pune, răspunse ea aranjându-l frumos în rând cu celelalte. E dintre cele pe care le foloseşte Myers. Cred că întrebuinţează vreo câteva în fiecare lună.

— Deştept tip! Când ai vorbit ultima oară cu el?

— În urmă cu câteva săptămâni. Când mi-a dat telefonul.

O asiatică exotică îşi făcu apariţia ca să le ia comanda. Gunther ceru un ceai şi o încurajă pe Lacy să-şi comande un pahar cu vin. Era o situaţie prin care trecuseră de sute ori. Ea nu făcea nimic care să-l tenteze, dar el se mândrea cu abilitatea lui de a rezista tentaţiei. Şi, oricum, nu fusese niciodată băutor de vin. Prea moale, prea civilizat. Aşadar, Lacy comandă un pahar de vin alb Chablis. Se hotărâră să înceapă cu un platou de

rulouri de primăvară. Băutura sosi în timp ce ei comparau ultima discuţie purtată de fiecare cu mama lor, Ann. Deodată, unul dintre telefoane scoase un sunet uşor. Era cel la care se aşteptau cel mai puţin din colecţia impresionantă din centrul mesei.

Myers suna să vadă cum stăteau lucrurile. Lacy ezită, apoi spuse:

— Cred că trebuie să răspund.

— Desigur. Şi tot tu plăteşti şi nota.

Luă încet telefonul, uitându-se de jur-împrejur, şi adăugă:

— Sper că ai un motiv întemeiat pentru care suni.

— O caut pe Lacy Stoltz, se auzi în receptor o voce ciudată.

Ezită din nou, sigură fiind că nu vorbea cu Greg Myers.

— La telefon. Cu cine vorbesc?

— Nu ne-am cunoscut niciodată, însă amândoi îl cunoaştem pe Greg. Sunt intermediarul, cel care lucrează direct cu cârtiţa. Trebuie să vorbim.

Toată treaba asta era atât de aiurea, încât Lacy simţi că îngheţă şi că-i vine să leşine. Pe faţa ei trebuie să se fi citit groaza din moment ce Gunther o atinse uşor pe braţ.

— Unde e Greg? întrebă ea, iar Gunther strânse din ochi îngrijorai.

— Nu ştiu. Despre asta trebuie să vorbim. Sunt în oraş, nu departe de tine. Cât de repede ne putem vedea?

— Servesc cina. Eu…

— În două ore, atunci. Haide să zicem la zece fix. Între Capitoliu şi clădirea veche a acestuia este o curte. Ne vedem acolo, la treptele de la intrare.

— Care-i nivelul de risc?

— Acum, fie vorba între noi doi, aş spune că nu-i niciun risc imediat.

— Bine, dar vin cu fratele meu şi-i place să se joace cu armele. Să aibă una la el pentru orice

eventualitate?

— Nu, Lacy, suntem de aceeaşi parte.

— A păţit ceva Greg?

— Vorbim despre asta mai târziu.

— Mi-am pierdut pofta de mâncare. Voi fi acolo într-o jumătate de oră.

*

Zona Capitoliului era bine luminată şi câţiva trecători se plimbau pe acolo. La urma urmelor, era sâmbătă seara şi toţi angajaţii statului se bucurau de sfârşitul de săptămână. Silueta singuratică de lângă treptele vechiului Capitoliu era a unui bărbat în pantaloni scurţi, pantofi sport şi cu şapcă de baseball pe cap, şi n-ar fi atras atenţia asupra lui indiferent unde s-ar fi aflat în oraş. Trase un ultim fum din ţigară, calcă mucul şi se îndreptă către ei.

— Tu trebuie să fii Lacy, spuse el întinzând mâna.

— Da. El e fratele meu, Gunther.

— Mă numesc Cooley, zise el strângându-le repede mâna, apoi făcu un semn cu capul şi adăugă: Haideţi să ne plimbăm puţin.

Străbătură curtea şi o luară în direcţia clădirii sediului central.

— N-am idee cât ştiţi despre mine, probabil foarte puţin, zise Cooley.

— Nu ţi-am ştiut niciodată numele, spuse ea. Ce se întâmplă?

Deja ştia că se petrecuse ceva cu Greg, altfel Cooley n-ar fi apărut la întâlnire.

— În urmă cu patru zile, Myers şi iubita lui, Carlita, erau în Key Largo făcând scufundări, vorbi încet Cooley în timp ce mergeau.

— Am cunoscut-o pe Carlita.

— Au andocat, iar el a spus că merge la un bar să întâlnească pe cineva. A coborât pe ponton şi ea a rămas pe iaht. Myers nu s-a mai întors. După

câteva ore, ea a început să-şi facă griji. Pe la lăsarea întunericului, a zărit vreo doi necunoscuţi care se uitau la iaht de la depărtare, cel puţin aşa i s-a părut. Portul era aglomerat, multe ambarcaţiuni şi oameni care petreceau pe punţi, iar cei doi n-au zăbovit prea mult. M-a sunat în noaptea aia pentru că ăsta era planul nostru în caz de forţă majoră. E de la sine înţeles că ea este acum înnebunită şi tulburată şi n-are nici cea mai vagă idee ce să facă. Greg cobora foarte rar pe uscat şi, când o făcea, ea ştia exact când trebuia să revină. Cumpărau provizii ici şi colo, dar Carlita era cea care făcea cumpărăturile de obicei. Se mai aventurau din când în când la un film sau la un restaurant, însă mereu împreună. Greg era foarte atent şi-şi plănuia fiecare mişcare.

Se aflau în acel moment pe Duval Street, îndepărtându-se de Capitoliu, şi păreau a fi doar trei prieteni care se plimbau într-o seară călduroasă.

— Ce s-a întâmplat cu telefoanele lui, cu laptopul, cu dosarele?

— Sunt nişte lucruri pe iaht, încă supravegheate de ea. Sincer, n-am idee ce-i acolo. El nu ştie cine este cârtiţa. Noi comunicam fie faţă-n faţă, fie prin telefoane de unică folosinţă, atenţi să nu lăsăm nicio urmă. Dar el e avocat, nu? Aşa că există posibilitatea să fi făcut nişte notiţe şi să fi ţinut vreo evidenţă. Deocamdată, Carlita stă pe loc şi aşteaptă. Îl aşteaptă să se întoarcă, aşteaptă să-i spun eu ce să facă. Nu pot risca să merg acolo.

— Există riscul ca ei să te identifice? întrebă Lacy.

— Ce-ai zice să ghiceşti cine sunt aceşti *ei?* Nu, nu cred că aş putea fi recunoscut, însă cine ştie? Nu pot merge la ea.

— Iar ea nu poate muta iahtul? întrebă Gunther.

— Exclus. Nici măcar nu ştie să pornească motorul. Şi unde ar putea să plece?

— Aş vrea să mă aşez, zise Lacy observând o bancă.

Ea şi Gunther se aşezară – el ţinând-o de mână –, în timp ce Cooley îşi aprinse o altă ţigară şi urmări traficul. Nu mai era nimeni pe-aproape.

— Greg zicea că se ascundea de câţiva ani, continuă Lacy, că-şi făcuse mulţi duşmani pe vremea când intrase în belele. E posibil ca partea asta a vieţii lui să-l fi ajuns din urmă acum?

Cooley suflă un nor de fum.

— Mă îndoiesc. Ne-am cunoscut în închisoare. Şi eu am fost cândva avocat, până când mi-au cerut ei să renunţ la profesie. Aşa că eram doi avocaţi alungaţi din barou şi care-şi ispăşeau pedeapsa într-o închisoare federală din Texas. Am aflat povestea lui Vonn Dubose şi a cazinoului amerindian de la un alt condamnat şi, când am ieşit, m-am întors în Florida şi am început să-mi întind antenele. E o poveste lungă, dar cunoşteam cârtiţa şi de-aici a pornit totul. Acum pare o mare tâmpenie. Ai fost rănită. Prietenul tău a murit. Myers probabil că se află pe fundul oceanului cu vreun pietroi în jurul gâtului.

— Crezi că-i mâna lui Dubose? întrebă Gunther.

— Îl suspectez fără nicio urmă de îndoială. Într-adevăr, Greg avea duşmani, însă povestea asta e veche. Şi-i cunosc pe câţiva dintre cei pe care i-a turnat. Nu-s implicaţi în crima organizată. Categoric, sunt infractori, dar nu nişte tipi care să-şi petreacă ani de-a rândul căutându-l pe Greg doar ca să-i tragă un glonţ în cap şi să-şi complice şi mai mult vieţile. Kubiak, capul răutăţilor, este încă închis. Şi, hop, Greg îşi pune numele pe plângere şi ameninţă clanul Dubose. Şi, ce să vezi, în doar câteva zile dispare. Pot întreba ceva legat de procedură?

Lacy ridică din umeri, indiferentă.

— Dacă tipul care a formulat acuzarea a dispărut, plângerea oficială împotriva judecătoarei McDover mai poate fi înaintată? întrebă Cooley.

Lacy se gândi un moment.

— Nu ştiu exact. Nu-mi aduc aminte să mai fi fost vreodată cazul.

— Sunteţi siguri că vreţi să continuaţi? întrebă Gunther.

Nici Cooley şi nici Lacy nu răspunseră. Cooley îşi termină ţigara şi aruncă relaxat mucul pe trotuar, un act de nepăsare despre care ar fi avut ceva de spus în mod normal, însă care în acel moment părea să fie total lipsit de importanţă.

— Care-i prioritatea noastră? întrebă ea.

— Carlita nu poate rămâne pe iaht prea multă vreme, răspunse Cooley. I se termină mâncarea şi apa şi autorităţile portuare îi vor cere să achite taxe de andocare. Aş vrea s-o salvez cumva şi să recuperăm lucrurile lui în siguranţă – telefoane, dosare, orice ar trebui protejat. Dar, repet, e prea riscant. Există o mare probabilitate să stea cineva la pândă.

— Pot s-o fac eu, se oferi Gunther.

— Sub nicio formă, rosti Lacy surprinsă. Nu te vârî în chestia asta!

— Ascultă, am un avion mic la aeroport. Pot ajunge în Key Largo în două ore. Iar ei, dacă sunt, într-adevăr, acolo, habar n-au cine sunt. Carlita va şti că vin, aşa că va fi pregătită. O să ne spună exact unde este iahtul. Intru şi ies înainte să-şi dea ei seama ce se întâmplă. Dacă-s pe fază şi ne urmăresc până la aeroport, oricum n-au timp să facă rost de-un avion atât de repede încât să vină după noi. O pot lăsa pe undeva unde-şi doreşte şi apoi să ia un autobuz către oriunde vrea să meargă.

— Şi dacă ei aleg să dea piept cu tine? întrebă Cooley.

— Domnule, ai auzit-o pe sora mea. Îmi plac armele şi voi avea una pregătită în buzunar. Şi, oricum, nu mă sperii prea uşor.

— Nu ştiu ce să zic, Gunther, spuse Lacy.

Lui Cooley îi surâdea ideea, nu şi surorii lui.

— O facem, surioară, bine? E un risc mic, însă cu o răsplată mare. O fac pentru a ajuta echipa şi în acelaşi timp ca să te protejez.

27

Geismar n-a fost de acord cu planul pus la cale sâmbătă noaptea. Era furios că Gunther reuşise încă o dată să-şi vâre nasul în dosarul McDover şi o certă pe Lacy pentru lipsa de discreţie. Ea s-a apărat, explicându-i că sunase Cooley în timpul cinei şi n-avea cum să se ascundă de urechile ciulite ale fratelui ei, care, aşa cum bine ştiau deja, era destul de insistent. Îi reaminti şefului ei că el însuşi i-a povestit lui Gunther mult prea multe în spital pe când ea se afla încă în comă. N-aveau de-a face cu o anchetă obişnuită, ci cu una care cerea altfel de reguli.

Ce era cu adevărat important era dispariţia lui Myers şi toate implicaţiile care derivau din asta. Lacy insistă să se vadă duminică dimineaţa la prima oră la BCJ. Geismar se lăsă în cele din urmă înduplecat, dar insistă ca Gunther să nu fie de faţă. Aşa că fratele ei rămase în maşină urlându-i în telefon întruna unui bancher pe care-l trezise din somn.

Furia lui Geismar se mai domolise peste noapte şi el era dispus să asculte. Lacy îi relată ultimele noutăţi pe care le avea de la Cooley, care vorbise cu Carlita mai devreme şi spusese că situaţia era neschimbată. Niciun semn din partea lui Myers. Ea îşi vedea de treabă pe iaht de parcă totul era neschimbat, curăţa puntea, ştergea geamurile, încercând să dea de înţeles că lucrurile decurgeau normal, deşi, în realitate, nu făcea nimic altceva decât să supravegheze mişcările tuturor celor din preajmă. Era dezamăgită, îngrozită, abandonată şi abia aştepta să revină acasă în Tampa, însă n-avea nici bani şi nici vreun plan. Umblă prin hârtiile lui Myers, dar nu-şi dădea seama ce era important şi ce nu. Era o cutie cu „chestiile lui legale” sub pat, însă aproape toate actele el le ţinea undeva în Myrtle Beach. Şi mai erau două telefoane şi un

laptop. Cooley îi promise că va veni cineva s-o ajute, însă a spus asta doar ca s-o calmeze.

Lacy argumentă că era de datoria lor s-o salveze, dacă se putea face fără prea multe riscuri. În mod clar, situaţia în care se afla Carlita era o consecinţă directă a investigaţiei lor. În momentul acela nu era nimeni care s-o ajute. Deţinea notiţe, telefoane şi un laptop care ar fi putut face mult rău. Într-adevăr, Gunther era o persoană imprevizibilă, dar era dispus să zboare dus şi întors pe banii lui. Altfel, drumul ar fi însemnat doar dus zece ore. Erau în criză de timp.

— Michael, nu accept un refuz, repetă Lacy de mai multe ori.

— De ce nu sună la poliţie să-l dea dispărut? întrebă el. Să se ocupe ei de asta. Poate pleca de pe iaht cu ce vrea şi să revină acasă. Dacă s-a săvârşit o crimă la bordul ambarcaţiunii, atunci poliţia trebuie să afle.

— Cooley i-a spus asta, însă a speriat-o. Habar n-am de ce, dar trebuie să luăm în calcul că nu ştim totul despre Myers şi iahtul lui. Poate că nu vrea ca poliţiştii să-şi vâre nasul. Poate că n-are acte.

— Zi-i să distrugă dosarele şi orice pare suspect, să păstreze telefonul pe care-l foloseşte şi pe celălalt să-l arunce împreună cu laptopul peste bord.

— Sună tare bine şi eficient când stai aici în birou, Michael, însă n-avem idee ce ştie. Ca să nu mai zic că tocmai ai sugerat să distrugă dovezile. Şi oricum n-o să facă asta. E îngrozită şi nu ştie ce să facă. Trebuie s-o ajutăm.

— Dacă pleacă, ce se întâmplă cu iahtul?

— Cui îi pasă? O să cheme poliţia, în cele din urmă. La un moment dat, vor decide că e un caz de dispariţie şi o să facă ce trebuie să facă. Noi avem destule probleme.

— N-o să te duci, Lacy. Nu vreau să rişti să fii rănită din nou.

— Bine, atunci se ocupă Gunther de unul singur. O va lua de pe iaht pe Carlita.

— Chiar ai încredere în el?

— Da. Chiar te poţi baza pe el în anumite situaţii.

Era evident că Michael era îngrijorat. Încă o victimă. Poate că Myers a lăsat ceva important în urmă. BCJ-ul n-avea experienţă în aşa ceva. Unde erau adevăraţii poliţişti? Sorbi o gură de cafea dintr-un pahar de carton şi adăugă:

— Dacă Dubose se ascunde, într-adevăr, în spatele acestui lucru, atunci ştiu că plângerea a fost semnată de un individ care a fost eliminat. Şi aici se sfârşeşte totul, Lacy. Nu putem continua fără cel care formulează acuzaţiile.

— Haide să ne gândim la asta mâine, te rog. În momentul ăsta trebuie s-o luăm pe Carlita şi să recuperăm tot ce-a lăsat Myers în urmă. S-a terminat, Lacy.

— Ba nu, şi n-am de gând să accept un refuz.

— Da, am auzit.

— Am o idee, Michael. Te duci împreună cu Gunther în Key Largo şi o veţi lua pe Carlita. Vremea e perfectă. Avionul poate transporta patru pasageri. E o călătorie uşoară.

— Nu-mi plac avioanele mici.

— Nici alea mari nu-ţi plac. Fii bărbat, Michael! Te vei întoarce repede. Nu încălcăm nicio lege. E doar un zbor scurt, o luaţi, o lăsaţi undeva şi vă întoarceţi acasă.

— Şi rămân cu Gunther pe cap patru ore într-un avion de mici dimensiuni?

— Ştiu, ştiu, dar şi tu ştii că treaba asta este importantă.

— De ce să ne mai batem capul, Lacy? Dosarul ăsta urmează să fie închis.

— Nu şi dacă se implică FBI-ul. Când o să afle că un martor-cheie a dispărut, s-ar putea să se răzgândească.

— Sună a disperare.

— Asta pentru că suntem disperaţi.

Michael trase aer în piept şi clătină din cap plin de frustrare.

— N-am cum să merg. Dăm o mică petrecere de ziua soacră-mii după-amiază. Împlineşte nouăzeci de ani.

— Atunci, mă duc eu. Promit că voi fi în siguranţă. E doar un zbor scurt într-o zi frumoasă de duminică. E ziua mea liberă. Cine poate să mă oprească dacă vreau să zbor?

— Îţi dau voie cu o condiţie: să nu te apropii de iaht. Dacă stă careva la pândă, atunci ai putea fi recunoscută. Pe Gunther nu-l ştie nimeni. Asigură-te că intri în posesia hârtiilor, a telefoanelor şi laptopului. Carlita te cunoaşte şi o să aibă mai multă încredere în tine decât în fratele tău. Şi cine n-ar avea? Mă rog, lăsaţi-o pe undeva, daţi-i bani de taxi şi de autobuz şi fiţi siguri că înţelege că nu trebuie să discute cu nimeni.

Lacy se îndrepta deja către uşă.

— Am înţeles, Michael.

*

O oră mai târziu, decolau de pe aeroportul Tallahassee cu un aparat de zbor Beecheraft Baron. Încântat de aventura pe care o trăia, Gunther stătea în scaunul din stânga şi pilota avionul. Lacy era lângă el cu căştile pe cap, captivată de pălăvrăgeala dintre controlorii de trafic şi piloţi. Se îndreptară aproape direct către sud şi ajunseră destul de repede deasupra Golfului Mexic. La aproape 3.000 de metri altitudine, avionul îşi stabiliză cursul de zbor şi atinse viteza maximă de 370 de kilometri pe oră. Uruitul produs de motoare se mai diminuase un pic, şi totuşi în cabină era un zgomot cum Lacy nu mai auzise niciodată.

După două ore, începură să coboare, iar Lacy admira priveliştea oferită de ocean şi de insule. Aterizară la 11:40. Gunther sunase dinainte ca să

facă rost de o maşină de transfer. El conducea şi Lacy îl ghida cu ajutorul unei hărţi turistice. Cooley era tot pe undeva prin Tallahassee şi vorbea cu Carlita. Când se apropiară de portul din Key Largo, Cooley îi dădu lui Gunther numărul de telefon ca să comunice mai uşor. Portul era aglomerat de navigatori care ieşeau în larg şi ambarcaţiuni de pescuit care soseau cu captura de dimineaţa. Tocmai ce andocase o navă de scufundări şi vreo doisprezece scafandri îşi descărcau echipamentul. Lacy rămase în maşină urmărind totul, în timp ce Gunther se plimba de-a lungul docului admirând bărcile. Carlita coborî de pe *Conspirator* şi reuşi să zâmbească de parcă totul era în regulă. Avea trei bagaje: un rucsac, o geantă din nailon cu haine şi o alta de curierat, de culoare verde-oliv, a lui Myers. Gunther luă două dintre bagaje şi se îndreptară relaxaţi către parcare. În maşină, Lacy scruta portul, însă se pare că nu-i urmărea nimeni. Carlita fu încântată să vadă, în sfârşit, o faţă cunoscută.

Având mereu o părere, Gunther era convins că, după cinci zile în care n-au dat niciun semn, cei responsabili de dispariţia lui Myers erau duşi de mult. Dacă şi-ar fi dorit să discute cu Carlita sau să scormonească pe iaht, ei ar fi făcut vreo mişcare până în acel moment. Se întoarseră la terminalul general de aviaţie, la o oră după ce plecaseră de la aeroport. Se urcară repede în micul avion şi decolară la 1:15. Lacy îl sună pe Geismar, care nu răspunse. Probabil că petrecea cu soacră-sa. Îi trimise un mesaj în care-l informă că misiunea fu una reuşită.

Lacy şi Carlita stăteau în partea din spate a cabinei pilotului, una lângă alta. Imediat după decolare, Carlita începu să plângă. Lacy o ţinea de mână asigurând-o că totul avea să fie bine şi că era în siguranţă. Carlita o întrebă dacă ştia ceva de Myers. Nu, nimic. Niciun cuvânt. Ce avea să se întâmple cu iahtul? Lacy îi răspunse că nu ştia.

Planul era să anunţe autorităţile că Greg Myers a dispărut şi să le lase să-şi facă treaba. O chestionă pe Carlita despre iaht. De când locuia acolo? De unde l-a cumpărat sau închiriat Myers? Era, efectiv, al lui sau fusese implicată o bancă? Îi mai vizita cineva acolo?

Carlita cunoştea prea puţine. Locuise pe iaht aproape un an, dar nu ştia nimic. Conform spuselor ei, Myers nu discuta prea multe despre afacerile lui. Uneori, cobora pe uscat ca să mai întâlnească pe cineva, însă întotdeauna se întorcea într-o oră. Era extrem de atent şi de temător. Nu făcea greşeli. În ziua dispariţiei, coborâse de pe iaht în port să bea ceva, nimic mai mult. Nu trebuia să se vadă cu nimeni. Pur şi simplu, dispăruse.

Când avionul îşi stabili cursul de zbor, iar Key Largo era deja mult în spate, Carlita se opri din plâns şi deveni foarte tăcută. Lacy o întrebă dacă puteau păstra rucsacul şi geanta de curierat. Carlita răspunse că „da”, nu voia nimic din hârtiile lui. Zicea că Myers avea mare grijă de lucrurile de pe iaht, pentru că exista riscul să fie scotocit fie de indivizii răi, fie de autorităţi. Folosindu-se de poştă şi niciodată de firmele de curierat, a trimis o grămadă de hârtii pe adresa fratelui lui din Myrtle Beach. Nu era sigură ce anume a lăsat pe iaht, dar era destul de convinsă că nu era important.

O oră mai târziu, aterizară la Sarasota. Gunther chemase deja un taxi, iar Lacy îi dădu Carlitei suficienţi bani cât să ajungă acasă în Tampa. Lacy îi mulţumi şi o îmbrăţişă de rămas-bun, ştiind că n-avea s-o mai vadă vreodată.

Când se aflau înapoi în aer, iar Gunther era ocupat cu pilotatul, Lacy scoase din geanta de curierat laptopul subţire şi-l deschise, însă era parolat. Găsi nişte telefoane şi nişte dosare. Într-unul era contractul de înregistrare al iahtului, pe numele unei companii din Bahamas, împreună cu garanţiile, informaţiile de operare şi un teanc gros în care scria despre asigurare. Un alt dosar

conţinea cazuri vechi despre judecători corupţi. Nu găsi nici măcar un cuvinţel despre McDover, Tappacola, Cooley, cârtiţă sau ea. Rucsacul era la fel de curat; nimic în afară de cazuri vechi şi decupaje din ziare despre Ramsey Mix, alias Greg Myers. Era clar că păstra materialele de actualitate undeva pe uscat, cel puţin pe cele scrise. Suspecta însă că laptopul era plin de dovezi care ar fi putut fi devastatoare dacă ar fi picat pe mâini nepotrivite.

Când aterizară în Tallahassee, Lacy spera ca Gunther să rămână în avion şi să-şi continue drumul înapoi spre Atlanta. Dar se dovedi că nici măcar nu-i trecuse prin minte aşa ceva. În timp ce conduceau spre casă, deveni clar că Gunther se considera membru activ al echipei de anchetă BCJ. Plănuia să mai rămână vreo câteva zile, ca s-o supravegheze pe soră-sa.

Lacy îl sună iar pe Geismar ca să-l pună la curent cu toate. Stabiliră să se întâlnească luni dimineaţa. Mai târziu, după-amiază, în vreme ce Gunther se plimba de colo colo pe terasă sunând unul după altul ori vreun partener, ori vreun avocat, ori vreun contabil, ori vreun bancher, Lacy răspundea la e-mailuri, când primi o surpriză din partea lui Allie Pacheco. Un mesaj simplu: „Ai timp de-un pahar?”

„Neoficial, în afara orelor de program, fără nimic legat de serviciu?” întrebă ea.

„Desigur”, veni răspunsul lui.

Doar că ea avea în minte exact chestiunile de serviciu. Îl invită la ea acasă, îl avertiză că era şi fratele ei şi că exista posibilitatea ca întâlnirea să nu fie chiar atât de privată.

Pacheco sosi la 7:30, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi cu un tricou polo. Lacy îl servi cu o bere şi-l prezentă lui Gunther, care-şi dorea să-l ia la întrebări. Statutul neoficial al întâlnirii dură vreo cinci minute, până când Gunther izbucni:

— Trebuie să vorbim despre Myers.

Pacheco aşează paharul pe masă, o privi pe Lacy şi întrebă:

— Bine, care-i treaba cu Myers?

— A dispărut de cinci zile, răspunse ea. Pe tejghea, acolo, e laptopul lui. L-am recuperat în dimineaţa asta de pe iahtul lui din Key Largo.

— E o poveste lungă, interveni Gunther.

Pacheco se holba la amândoi. Ridică ambele mâini, arătă palmele şi spuse:

— Ăsta e un subiect spinos! Spuneţi-mi tot ce puteţi, apoi voi decide ce să fac.

Gunther rămase incredibil de tăcut câtă vreme Lacy relată întreaga poveste.

*

Sorbindu-şi a doua bere, Pacheco preciză în cele din urmă:

— Iahtul trebuie protejat şi, ca să se întâmple asta, trebuie anunţată poliţia. Nu-i o problemă federală, cel puţin nu încă, aşa că nu ne putem implica.

— Dar puteţi anunţa poliţia, nu? întrebă Lacy. Aş prefera să nu sun eu, pentru că astfel ar avea un răspuns la toate întrebările. N-aş prea vrea ca numele meu să fie asociat unui caz de dispariţie.

— Deja eşti vârâtă în chestia asta din moment ce ai laptopul şi dosarele lui.

— Însă n-au nicio legătură cu dispariţia lui.

— Nu ştii asta. Nici ce-i pe laptop. Poate e vreo urmă, vreun indiciu despre întâlnirea din ziua în care a dispărut.

— Minunat! exclamă Gunther. Îţi dăm tot şi tu le predai poliţiei. O să ia lucrurile mult mai în serios dacă sunt anunţaţi de FBI.

— Asta ar putea să funcţioneze, consimţi Pacheco. Există vreo posibilitate ca Myers să fi plecat, pur şi simplu? Având în vedere trecutul şi prezentul lui, n-ar fi o variantă tocmai imposibilă.

— Sigur, răspunse Lacy, m-am gândit şi eu la asta. Poate că l-a speriat ceva. Poate că s-a săturat să stea pe iaht, poate că s-a plictisit de femeie sau poate de amândouă, şi a decis să dispară. Oricum, lua în considerare să-şi retragă plângerea. Când m-a vizitat acasă, s-a oferit să facă asta şi să dispară. Îi părea rău de Hugo, se învinovăţea şi spunea că-şi dorea să nu fi demarat toată treaba asta. Ar fi putut să scape de dosare, să-şi cureţe calculatorul şi să plece, pur şi simplu.

— Nu crezi asta, spuse Gunther.

— Nu, nu cred. Am purtat discuţia asta cu Cooley, iar el n-o să fie niciodată convins că Myers a fugit şi s-a ascuns din nou. Greg are nevoie de bani. Este un fost condamnat în vârstă de şaizeci de ani şi fără cine ştie ce viitor. Se baza pe o răsplată consistentă de pe urma statutului de informator. Cunoştea legea foarte bine şi deja-şi număra banii. Era convins că McDover şi Dubose au furat zeci de milioane de dolari şi că o mare parte din bani putea fi recuperată. Nu ştiu cum de şi-a permis să plătească pentru iaht, dar era foarte mândru de ambarcaţiune. Îi plăcea să navigheze de la o insulă la alta şi să piardă vremea prin Arhipelagul Keys. Era un tip fericit care era cât pe ce să se îmbogăţească. Aşa că, nu, nu cred că a plecat aşa, pur şi simplu.

— Ei bine, zise Pacheco, a dispărut de vreo cinci zile şi ancheta nici măcar n-a început. Ceea ce înseamnă că multe dintre urmele lăsate s-au pierdut deja.

— Şi FBI-ul chiar nu poate face nimic? întrebă Gunther.

— Nu prea. Autorităţile locale trebuie să se implice întâi. Dacă este vorba de o răpire sau ceva asemănător, există posibilitatea să ne contacteze. Însă mă îndoiesc. Sincer vorbind, cred că şansele de a-l găsi în viaţă pe Myers sunt foarte mici.

— Un motiv în plus să încercăm să-l prindem pe Dubose, spuse Lacy.

— De acord, dar nu eu decid asta.

— Câţi oameni trebuie să mai moară ca să vă convingă? întrebă Gunther.

— Repet, nu eu hotărăsc. Lacy poate să-ţi spună că m-aş fi implicat din urmă cu o săptămână.

Gunther ieşi valvârtej din cameră şi se întoarse înapoi pe terasă.

— Îmi pare rău, se scuză Lacy.

Pacheco intrase în casa ei cu gândul să se bucure de un pahar în compania unei femei frumoase. Plecă însă cu geanta de curierat şi rucsacul lui Myers şi fără nicio idee prea clară despre ce urma să facă.

28

Luni dimineaţa, Lacy se trezi devreme cu un nou plan ca să scape de fratele ei. Se hotărî să facă o vizită la închisoarea unde se afla Junior Mace, un loc în care el n-ar fi fost bine-venit. Trebuia să meargă singură, deoarece regulile BCJ-ului chiar nu puteau fi flexibile şi nu permiteau să meargă şi el. Îşi repetă povestioara în timp ce fierbea cafeaua. Fu plăcut surprinsă când el îşi făcu apariţia proaspăt spălat şi îmbrăcat. Deloc surprinzător, o informă că nu ştiu ce afacere se prăbuşea şi că trebuia să se întoarcă acasă. Într-adevăr, abia dacă avură timp să îmbuce o felie de pâine prăjită înainte să iasă grăbiţi şi să se urce în maşină. La aeroport, ea îi mulţumi din nou şi-l făcu să promită că se va întoarce. În timp ce aeronava decola, zâmbi, trase aer în piept şi mulţumi că nu era şi ea la bord.

La birou, se întâlni cu Michael şi-i descrise în detaliu drumul până la Key Largo. Îi povesti ce a găsit în geanta de curierat şi rucsacul lui Myers şi-l lămuri că se aflau, împreună cu laptopul lui, în posesia FBI-ului.

— Te-ai întâlnit cu cei de la FBI? întrebă Michael iritat.

— Pacheco mă place şi a trecut ieri pe la mine ca să bem un pahar. Dintr-una într-alta, plus că Gunther era nerăbdător să se implice, am ajuns să discutăm despre Myers. Pacheco a fost de acord să contactăm poliţia şi să-l dăm dispărut. S-a gândit că ar fi cel mai bine dacă FBI-ul ar fi în posesia lucrurilor de pe iaht.

— Te rog, spune-mi că fratele tău părăseşte oraşul.

— A plecat deja azi-dimineaţă.

— Slavă Domnului! Lacy, te rog, poţi confirma că-şi va ţine gura?

— Nu-ţi face griji. Nu-i pasă nimănui în Atlanta, ca să nu mai zic că o să acţioneze mereu în interesul meu. Stai liniştit!

— Să stau liniştit?! Asta e cel mai mare caz din istorie şi se prăbuşeşte pe toate fronturile. Bănuiesc că nu te-a mai contactat Killebrew.

— Nu, şi nici nu mă aştept s-o facă. Mai au optsprezece zile la dispoziţie pentru un răspuns şi sunt sigură că vor acţiona cu prudenţă până în ultimul moment. Orice urmă de entuziasm din partea lor ar fi prematură şi i-ar putea da de gol. Nu-s ei proşti să ne contacteze acum. Citaţia a fost trimisă vinerea trecută şi sunt sigură că se gândesc la toate căile de atac.

— Nu putem face nimic altceva decât să aşteptăm.

— Nu pot să stau degeaba, Michael. Mă duc să-l vizitez pe Junior Mace. Te-am anunţat ca să ştii pe unde o să fiu.

— Nu ştiam că-l reprezinţi pe Junior Mace.

— Normal că nu-l reprezint, dar am promis că-l voi vizita. Avocaţii lui din D.C. se vor întâlni cu el astăzi, după-amiază. Salzman, avocatul principal, m-a invitat să particip. Pe Junior nu-l deranjează. Mă place.

— Nu te implica prea mult.

— Salzman e încrezător că o să reuşească să amâne execuţia. Dacă turnătorul iese la rampă şi-şi retrage mărturia, Salzman e de părere o să oprească execuţia şi ar putea să aibă loc un nou proces.

— Un proces nou, după cincisprezece ani?

— Cam aşa ceva.

— Şi, mai exact, care-i rolul tău în povestea asta?

— N-am zis că am vreun rol. Să admitem doar că nu vreau să stau în birou toată ziua. Şi, în plus, condamnarea pe nedrept a lui Junior Mace face parte din toată conspiraţia. Dacă e dată la o parte, e posibil să iasă la iveală dovezi noi. Şi dacă

presupunem că urma duce la Dubose, atunci lucrurile pot fi deconspirate. Este foarte important pentru noi să monitorizăm cazul ăsta.

— Te rog doar să fii atentă.

— Închisoarea e un loc destul de sigur, Michael.

— Dacă zici tu.

*

Lacy închise uşa biroului şi scoase un dosar gros cu notiţe făcute de Sadelle. Luă una din teanc şi o reciti. Intitulată „Uciderea lui Son Razko şi Eileen Mace", în acesta se arăta:

> Junior şi Eileen Mace locuiau cu cei trei copii ai lor într-o casă din lemn de pe Tinley Road, cam la trei kilometri de rezervaţia Tappacola. (La vremea respectivă, aproximativ jumătate din indienii Tappacola locuiau pe pământul tribului şi mulţi erau împrăştiaţi prin împrejurimi. Vreo 80 la sută trăiau în districtul Brunswick, iar unii, chiar şi în Jacksonville.) În după-amiaza zilei de 17 ianuarie 1995, pe când cei trei copii se aflau la şcoală, Son Razko a făcut o vizită familiei Mace. Razko şi Junior Mace erau prieteni şi conduceau mişcarea de opoziţie împotriva construirii cazinoului. Junior lucra ca şofer pe un camion al unei companii din Moreville, Florida, şi era la muncă. Dacă Son şi Eileen aveau o aventură, scopul vizitei lui era evident. Dacă nu, atunci nu s-a cunoscut niciodată motivul vizitei lui. În orice caz, copilul cel mare a fost cel care i-a găsit în dormitor goi şi ucişi, când s-a întors acasă în jurul orei 4:00 după-amiaza. Un patolog care a depus mărturie pentru acuzare a estimat că au fost ucişi undeva între 2:00 şi 3:00 după-amiaza.

Se ştia că Junior bea. După ce şi-a terminat de făcut livrările, s-a întors la depozit în Moreville, s-a urcat în camion şi s-a oprit la un bar. A băut trei beri şi a jucat darts cu un bărbat care n-a fost identificat niciodată. Pe la vreo 6:30 după-amiaza, a fost găsit în parcare, lângă camion, inconştient şi cel mai probabil beat. Arma folosită în cele două crime a fost un revolver Smith Wesson de calibru .38 şi cu ţeava scurtă. A fost găsit în camionul lui Mace sub scaunul şoferului, laolaltă cu portofelul lui Son. Mace a fost dus la spitalul din Moreville. Acţionând în urma unui pont anonim, poliţia l-a vizitat la spital şi l-a anunţat despre ce s-a întâmplat cu Son şi Eileen. Şi-a petrecut noaptea în spital şi apoi a fost transportat la închisoare. A fost acuzat de săvârşirea ambelor crime şi nu i s-a permis să participe la înmormântarea soţiei lui. Şi-a susţinut nevinovăţia, însă nu l-a ascultat nimeni.

La proces, care a fost mutat de către judecătoarea McDover din districtul Brunswick în Panama City, Mace a prezentat drept alibi doi martori care lucrau în locurile unde el făcuse livrări în după-amiaza cu pricina. Primul martor l-a plasat la cincizeci de kilometri distanţă de locul crimei în intervalul 2:00–3:00 după-amiaza. Al doilea, la douăzeci şi cinci de kilometri. Judecând după stenograma procesului, niciunul din martori nu s-a dovedit a fi convingător, acuzarea insistând pe faptul că Mace ar fi avut timp să facă două livrări şi să şi treacă pe acasă în intervalul 2:00–3:00. N-a fost niciodată clar cum şi-a parcat camionul, pe urmă să urce în camioneta lui, să conducă până acasă, să omoare doi oameni şi apoi să schimbe iar maşinile.

Acuzarea s-a bazat foarte mult pe mărturia a doi turnători din închisoare – Todd Short şi Digger Robles. Amândoi au depus mărturie că au împărţit celula cu Junior, în momente diferite, şi că el s-a lăudat în gura mare că şi-a prins soţia în pat cu un alt bărbat şi că i-a ucis pe amândoi. În mărturiile lor, care erau uimitor de asemănătoare, au declarat că Junior era mândru de ce făcuse, că n-avea niciun regret şi că nu putea înţelege de ce era judecat. (Conform zvonurilor şi poveştilor locale, ambii turnători au dispărut din zonă la scurt timp după proces.)

Prezenţa portmoneului lui Son în camionul lui Junior a fost o probă crucială. Potrivit legilor din Florida, un caz care implică pedeapsa cu moartea trebuie să includă un omor, evident, precum şi o altă infracţiune, viol, jaf, răpire ş.a.m.d. Prin urmare, din cauză că Junior a furat portmoneul, crima de gradul întâi s-a transformat în omor deosebit de grav. Prezenţa revolverului în camionul lui Junior a fost fatală pentru apărarea lui. Experţii în balistică de la laboratorul criminalistic au depus mărturie, din partea acuzării, că gloanţele scoase din trupurile victimelor proveneau, fără îndoială, de la revolverul de calibru .38 cu ţeava scurtă.

Contrar sfatului primit de la avocatul său (avocatul lui Junior a fost un începător numit de Curte şi aflat la primul lui caz de omor deosebit de grav), Junior a depus mărturie pentru propria apărare. A negat cu vehemenţă orice implicare în uciderea soţiei şi a prietenului lui. A declarat că era victima unei înscenări, din cauza faptului că s-a opus construirii cazinoului. A spus că cineva i-a strecurat ceva în bere la bar şi asta pentru că a băut doar trei şi apoi a leşinat şi nu-şi mai amintea să fi plecat de acolo. Barmanul a

depus mărturie spunând că Junior a băut cel puţin trei beri şi că l-a ajutat să ajungă la camion, unde l-a şi lăsat.

Din stenograma procesului, reiese că în boxa martorilor Junior s-a purtat cu demnitate, deşi interogatoriul procurorului a fost unul de durată.

Arma, portofelul, cei doi turnători, apărarea care se baza pe doi martori nu foarte convingători şi un acuzat care se pare că fusese beat şi nu-şi mai amintea multe erau dovezi suficiente pentru juriu ca să delibereze în favoarea unei condamnări la moarte. Pe durata etapei de declarare a sentinţei[122], avocatul lui îl chemă pe Wilton, fratele lui Junior, şi pe un văr ca să depună mărturie că Junior era un soţ şi un tată devotat, că nu era beţiv, că nu deţinea vreo armă şi că nu trăsese cu arma de ani buni.

Juraţii s-au întors şi au dat două verdicte de pedeapsă cu moartea.

Pe parcursul celor opt zile de proces, judecătoarea McDover, care prezida primul ei caz de omor deosebit de grav, a favorizat acuzarea în, efectiv, fiecare problemă. Singura preocupare pe care-a arătat-o faţă de drepturile lui Mace a fost când a aprobat schimbarea locaţiei. Le-a oferit martorilor posibilitatea de a povesti nestingheriţi detalii din mărturiile lor şi a respins constant fiecare obiecţie făcută de apărare. În schimb, în cazul martorilor apărării, a susţinut orice obiecţie făcută de acuzare. Maniera în care a prezidat procesul a fost atacată în mod repetat prin apeluri şi au fost notate unele probleme în diferite decizii judecătoreşti de apel. Şi totuşi, Curţile au continuat să susţină condamnările.

*

În cele două ore şi jumătate de condus până la închisoare, gândurile lui Lacy fură toate la Hugo. Cu doar două luni în urmă, au făcut călătoria aceea împreună, amândoi privaţi de somn şi bând cafea ca să rămână treji. Pe atunci, discutau despre faptul că nu prea aveau încredere în Greg Myers şi că erau reţinuţi în a înghiţi teoria lui despre marea conspiraţie. Şi au recunoscut că-i pândea un pericol.

Cât de naivi au fost!

Intră în districtul Bradford şi urmă indicatoarele către Starke şi apoi către închisoare. Îi luă o jumătate de oră să parcurgă drumul până în aripa Q a închisorii. Era luni după-amiază şi nu mai era niciun alt avocat acolo. Aşteptă un sfert de oră într-o sală mică până să apară Junior cu cătuşele la mâini. Fu descătuşat de gardieni şi se aşeză de cealaltă parte a peretelui din plastic. Ridică receptorul, zâmbi şi spuse:

— Mulţumesc că ai venit.

— Bună, Junior. Mă bucur să te revăd.

— Arăţi bine, Lacy, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat. Îmi dau seama că rănile se vindecă.

— Păi, îmi creşte părul şi asta e tot ce contează.

Chicoti la replica ei. Era mult mai vioi şi mai dornic să vorbească. Lacy se gândi că aştepta cu mare nerăbdare să-i sosească echipa de avocaţi din D.C. Pentru prima oară după mulţi ani, exista speranţă.

— Îmi pare rău de prietenul tău, Hugo, adăugă el. Îl simpatizam.

— Mulţumesc.

Lacy nu prea voia să vorbească despre Hugo, dar pentru că avea mult timp de umplut, putea vorbi despre orice. Îi povesti că familia partenerului ei încerca să se împace cu ideea şi să treacă mai departe, însă zilele erau lungi şi grele. Junior întrebă despre accident, când s-a întâmplat şi ce s-a aflat de atunci. Nu credea că a fost un accident, iar ea îl asigură că avea dreptate. Era

curios de ce „nimeni din exterior” n-a luat măsuri pentru a investiga moartea lui Hugo. Atentă la cuvintele ei, îl lămuri că spera ca lucrurile să se îndrepte în direcţia aceea. Discutară despre Wilton, Todd Short, avocaţii din D.C. şi un pic despre culoarul morţii.

— Am primit ieri o vizită total neaşteptată, continuă el după o pauză lungă.

— Despre cine e vorba?

— Un bărbat pe nume Lyman Gritt. Ai auzit de el?

— Da, ne ştim, deşi nu-mi amintesc. Mi s-a spus că a făcut parte din echipa de salvare care a fost la locul accidentului. El m-a dus la spital. Am trecut pe la biroul lui să-l salut şi să-i mulţumesc, dar se pare că a fost înlocuit. O decizie luată într-un moment care pare cel puţin suspect.

Junior zâmbi şi se aplecă mai aproape.

— Totul este suspect, Lacy. Mecanismul s-a pus în mişcare şi ai face bine să fii atentă.

Ea ridică din umeri.

— Gritt e un om bun, zise el. El a fost în favoarea construirii cazinoului, aşa că în urmă cu multă vreme ne-am aflat în tabere diferite, însă avem un trecut. Tatăl meu şi unchiul lui au crescut împreună într-o cocioabă de lângă rezervaţie. Au fost ca nişte fraţi. Nu pot afirma că familiile noastre sunt apropiate acum, pentru că ne-am luptat din cauza cazinoului. Dar Gritt are conştiinţă şi ştie despre corupţie. N-a fost niciodată un fan al Căpeteniei, iar acum îl dispreţuieşte atât pe el, cât şi familia lui. Fiul Căpeteniei este în prezent şeful poliţiei tribale, deci ancheta accidentului n-o să ducă nicăieri. Totul va fi muşamalizat, aşa cum bănuieşti. Însă Gritt ştie adevărul şi crede că are dovezile necesare, şi tocmai de asta vrea să-ţi vorbească.

— De ce?

— Crede că poate avea încredere în tine. Nu se încrede în băieţii din districtul Brunswick, nu că s-

ar băga. Aşa după cum ai aflat deja, tribul nostru este foarte atent la cei din exterior, mai ales când ei au şi insigne. Dar Gritt are nişte dovezi.

— Ce fel de dovezi?

— N-a spus sau n-a vrut să spună. Pereţii ăştia au urechi, aşa că suntem precauţi. Trebuie să înţelegi, Lacy, că Gritt este ameninţat. Are o soţie şi trei copii, iar Căpetenia şi amicii lui pot fi foarte intimidanţi. Tot tribul trăieşte cu frica în sân şi oamenii, pur şi simplu, refuză să vorbească. În plus, pentru ei, viaţa e bună la ora actuală, aşa că de ce să facă valuri?

Lacy chiar se îndoia că autorităţile închisorii ar fi tras cu urechea la conversaţiile dintre un avocat şi clientul lui, dar apoi conştientiză că întâlnirea cu Gritt avusese loc într-o altă parte a aripii Q. Gritt nu era avocat.

— Ce-l face să aibă încredere în mine? Nu ne-am cunoscut, efectiv, niciodată.

— Fiindcă nu eşti poliţist şi eşti prima persoană care a pus piciorul în rezervaţie şi a pus întrebări. Împreună cu domnul Hatch.

— Bine. Cum am să mă întâlnesc cu Gritt?

— Wilton o să mijlocească întrevederea.

— Deci cine face următoarea mişcare?

— Am stabilit cu Gritt că-l voi contacta pe Wilton şi el va aranja întâlnirile. Asta dacă eşti dispusă să vorbeşti cu el.

— Bineînţeles că sunt.

— Atunci am să-l anunţ pe Wilton. Nu cred că trebuie să mai precizez, Lacy, însă treaba asta trebuie gestionată cu foarte multă delicateţe. Toată lumea e speriată. Ei îl urmăresc pe Gritt şi pe Wilton, probabil.

— E posibil ca ei, oricine ar fi aceşti ei, să ştie că Todd Short s-a întors?

— Nu cred. Avocaţii mei s-au întâlnit cu el în dimineaţa asta, undeva departe de rezervaţie. Dacă se ţine de promisiune şi-şi retrage mărturia, n-o să

mai dureze mult până se va afla. În momentul ăla va deveni o ţintă.

— Dar ei nu pot omorî oameni la nesfârşit, Junior!

— L-au omorât pe prietenul tău, domnul Hatch. Şi pe Son, şi pe Eileen. Şi probabil că tot ei au avut grijă şi de Digger Robles, celălalt turnător, odihnească-se în pace.

Fără a mai fi pus la socoteală Greg Myers.

— Şi n-au nici cea mai mică problemă să lase statul Florida să mă ucidă, continuă el. Nu-i opreşte nimic. Să nu uiţi asta.

— Cum aş putea?

*

Salzman şi asociatul lui pe nume Fuller sosiră puţin după 1:00 p.m. Erau îmbrăcaţi lejer în pantaloni kaki şi încălţaţi cu mocasini, total diferit faţă de lumea avocaţilor în costume închise la culoare din D.C. Firma lor avea o mie de avocaţi pe toate continentele importante. Eforturile lor în ceea ce privea munca pro bono oferită ucigaşilor condamnaţi erau elogioase, chiar uimitoare. Lacy citise despre firmă pe internet şi era surprinsă de oamenii pe care-i angaja în lupta cu condamnarea la moarte.

Întâlnirea lor cu Todd Short a decurs bine. Turnătorul a dat o depoziţie de două ore înregistrată video în care a recunoscut că a fost recrutat de poliţie şi de acuzare pentru a oferi declaraţii false în schimbul banilor şi al clemenţei. Părea credibil şi plin de remuşcări. Junior i-a urât mereu pe cei care l-au trimis în culoarul morţii, însă era, cu siguranţă, bucuros de acea schimbare neaşteptată.

Salzman îl lămuri că aveau să depună imediat la tribunalul statal o cerere de suspendare a execuţiei. După ce se ocupau de asta, urmau să meargă în biroul procurorului general din Florida şi chiar şi

la Curtea federală, dacă era cazul. Multitudinea potenţialelor litigii eră uimitoare, cel puţin pentru Lacy, dar Salzman trecuse prin asta de multe ori. Era un expert călit în lumea principiilor habeas corpus şi deborda de o încredere molipsitoare. Scopul lui era să obţină un nou proces, unul care să fie ţinut departe de interesul Claudiei McDover, care se amesteca în toate.

29

Telefonul cu cartelă preplătită pe care Lacy îl ţinea în buzunar vibră marţi dimineaţa. Era Cooley, care o informă că tot nu primise niciun semn de viaţă din partea lui Greg Myers. Nu că ar fi fost vreo surpriză. O mai anunţă că-i trimisese prin poştă un alt telefon cu cartelă preplătită care urma să ajungă mai târziu în aceeaşi dimineaţă. După ce-l primea, trebuia să-l distrugă pe cel pe care îl folosea în prezent.

La prânz, se întâlni cu Allie Pacheco undeva lângă Capitoliu. Cât mâncară o supă, o informă că poliţia din Key Largo pusese sechestru pe *Conspirator,* care era în acel moment în siguranţă şi sub pază. Cam într-o zi sau două, urma ca el să le predea laptopul, geanta de curierat şi rucsacul. Deşi ancheta era a lor, FBI-ul îi asigură de toată cooperarea lor. Cei de la poliţie începuseră deja să-i intervieveze pe obişnuiţii portului, însă deocamdată nu găsiseră pe nimeni care să fi văzut ceva ieşit din comun. Având o descriere sumară, fără vreo fotografie a dispărutului, găsirea lui era, practic imposibilă.

După câteva minute de discuţii legate de muncă, Pacheco spuse:

— Supa asta e bună, dar ce zici de cină?

— Cum stăm din punct de vedere profesional? întrebă ea.

— Oh, cred că suntem în siguranţă, răspunse el zâmbind. În mod clar suntem în aceeaşi echipă. Din punct de vedere etic, n-am voie să mă dau la puicuţele care sunt angajatele biroului, aşa că nu e niciun impediment.

— Puicuţe?

— E doar o metaforă. N-am vrut să jignesc. Am treizeci şi patru de ani. Bănuiesc că şi tu eşti tot pe acolo. Suntem amândoi singuri şi, ca să fiu sincer, e reconfortant să întâlnesc o femeie frumoasă în

viaţa reală, şi nu pe vreun site de matrimoniale. Ai încercat vreodată aşa ceva?

— De două ori, ambele dăţi au fost dezastruoase.

— Oh, aş putea să-ţi relatez nişte istorioare grozave, însă nu vreau să te plictisesc. Deci ce zici de cină?

Dacă ea ar fi acceptat, ar fi făcut-o pentru că el era un tip arătos, deşi un pic cam îngâmfat, dar, pe de altă parte, aşa erau toţi agenţii FBI tineri. Dacă ar fi fost de acord, n-o făcea în niciun caz fiindcă BCJ-ul avea nevoie disperată de ajutor.

— Când? întrebă ea.

— Nu ştiu. În seara asta?

— Şi ce se întâmplă dacă la un moment dat Biroul se implică în mica mea anchetă? Crezi că şeful tău ar avea probleme?

— L-ai cunoscut pe Luna. Are probleme tot timpul, aşa e el. Însă nu întrezăresc niciun conflict. Repet, am face parte din aceeaşi echipă. Plus că ne-ai spus tot ce ştii. N-ai ascuns nimic, nu?

— Sunt o groază de chestii ascunse, doar că nu le cunosc, încă.

— N-am să întreb. Dar şeful tău?

— E un fraier, uşor de manipulat.

— M-am gândit eu. Am avut mereu senzaţia că atunci când te afli într-o cameră preiei conducerea. Deci cina, o sticlă cu vin, la naiba, poate şi nişte lumânări? Te iau la şapte, presupunând, desigur, că fratele tău nu-i prin preajmă.

— Nu e.

— Bine. E o adevărată figură.

— Gunther este foarte protector cu surioara lui.

— Nu-l pot învinovăţi. Şapte?

— Şapte şi jumătate. Şi alege un loc drăguţ, nu vreo chestie prea elegantă. Uită de lumânări. Amândoi suntem bugetari, aşa că o să plătim nemţeşte.

— S-a făcut.

*

O luă de acasă cu un model nou de SUV, proaspăt spălat, lustruit şi curăţat cu aspiratorul pentru acea ocazie. În primele cinci minute discutară despre maşini. Lacy se plictisise de Fordul ei închiriat şi era pregătită să-şi ia o maşină nouă. Era înnebunită după vechiul ei hibrid, dar accidentul o făcu să se gândească la ceva mai rezistent. Rulau spre sud, îndepărtându-se de centru.

— Îţi place bucătăria cajun? întrebă el.

— La nebunie.

— Ai mai fost vreodată la Johnny Ray's?

— Nu, însă am auzit că e un local super.

— Haide să încercăm.

Îi plăcea SUV-ul, dar îi lăsa impresia că era mai potrivit pentru bărbaţi. Era curioasă cât costa. După o scurtă cercetare află că salariul de început al unui agent special era de 52.000 de dolari pe an. Allie lucra pentru birou de cinci ani, aşa că estimă că aveau salariile cam la fel. Pacheco avusese doar cuvinte de laudă pentru apartamentul lui Lacy şi-i spusese că el locuia într-unul pe care-l împărţea cu un alt agent. Relocarea era un mod de viaţă în Birou, aşa că ezita să-şi cumpere o casă.

Trecură cu greu prin diverse detalii din trecutul fiecăruia, deşi făcuseră săpături pe internet. El crescuse în Omaha şi urmase colegiul şi Facultatea de Drept în Nebraska. În afara orelor de serviciu, avea naturaleţea specifică unui locuitor din Vestul Mijlociu, fiind total lipsit de prefăcătorie. Ea absolvise Colegiul William & Mary şi Facultatea de Drept din Tulane. Aveau ca punct comun oraşul New Orleans, unde el şi-a petrecut primii doi ani ca agent al Biroului. Niciunul din ei nu ducea dorul oraşului catalogat ca având prea multă umiditate şi infracţionalitate, deşi felul în care vorbeau în acel moment despre el semăna tare mult a melancolie. Până să ajungă în parcare şi

apoi în restaurant, Lacy îi dădu deja calificative bune pe toate planurile. „Fii calmă, chibzui ea, bărbaţii dezamăgesc mereu.”

Se aşezară la o masă liniştită şi deschiseră meniurile. Când chelnerul îşi făcu apariţia, ea spuse:

— Îţi reamintesc: plătim pe din două.

— Bine, însă să ştii că mi-ar face plăcere să achit. La urma urmelor, eu sunt cel care te-a invitat.

— Mulţumesc, dar plătim amândoi nota.

Şi cu asta discuţia se termină. Se hotărâră să înceapă cu vreo douăsprezece stridii de căciulă şi cu o sticlă de vin alb Sancerre.

— Deci despre ce vrei să vorbim? întrebă el după ce terminară cu meniurile.

Stilul lui direct o făcu să chicotească.

— Despre orice, numai despre caz nu.

— De acord. Întâi alegi tu un subiect, apoi aleg eu. Şi avem voie să vorbim despre orice, mai puţin despre cazinou şi toate cele.

— Posibilităţile sunt foarte multe. Începe tu, să vedem cum se desfăşoară lucrurile.

— Bine, am o întrebare. Şi înţeleg dacă nu vrei să vorbeşti despre asta. Cum e când îţi explodează un airbag în faţă?

— Bănuiesc că e o experienţă care ţi-a scăpat până acum.

— Da, deocamdată.

Lacy luă o gură de apă şi trase aer adânc în piept.

— E zgomotos, neaşteptat şi străfulgerător. În secunda asta stă, pur şi simplu, acolo, în interiorul volanului, fără să fie văzut, fără să te gândeşti la el şi apoi într-o milisecundă îţi explodează în faţă cu o viteză de 300 de kilometri pe oră. Şi asta plus impactul m-au lăsat lată. Nu pentru mult timp, deoarece îmi amintesc că cineva se tot foia prin jurul maşinii. Pe urmă mi-am pierdut cunoştinţa.

Airbagul mi-a salvat viaţa, dar nu-i deloc plăcut. O dată mi-a fost de ajuns.

— Sunt convins. Te-ai refăcut complet?

— În cea mai mare parte. Mai am ceva dureri pe ici, pe colo, însă de la o zi la alta e mai bine. Părul mi-aş dori să-mi crească mai repede.

— Îţi stă bine tunsă scurt.

Sosi vinul. Lacy îl gustă şi-şi dădu acceptul. Ciocniră şi apoi sorbiră.

— E rândul tău, îi aminti el.

— Ce? Te-ai săturat să auzi despre airbag?

Eram doar curios. Am avut un prieten care a tras brusc de volan odată, ca să evite un pieton. A lovit un stâlp electric în schimb şi avea 30 de kilometri pe oră. Era bine, dar s-a declanşat airbagul şi l-a lovit destul de rău. Şi-a pus comprese cu gheaţă pe faţă timp de o săptămână.

— Prefer să servesc gheaţa în băutură. De ce ai urmat Facultatea de Drept?

— Taică-meu e avocat în Omaha şi, pur şi simplu, părea că asta trebuia să fac. N-am visat niciodată că voi schimba lumea, aşa cum cred cei mai mulţi din anul întâi. Consideram doar că era o meserie frumoasă. Tata se descurca destul de bine şi chiar am lucrat cu el un an. M-am plictisit destul de repede şi am decis că era vremea să plec din Nebraska.

— De ce FBI?

— Pentru emoţia pe care o ai când vânezi infractori – mari, mici, deştepţi, proşti –, sunt rare momentele de plictiseală. Fără program fix, fără rutină la birou. Dar tu? Ce anume te-a convins să investighezi judecători?

— Păi, n-a fost ceva la care să visez când eram în facultate. Oferta pe piaţa muncii era destul de slabă când am absolvit şi nici nu-mi doream să mă supun rutinei dintr-o firmă mare de avocatură. În sfârşit, angajau femei, jumătate din generaţia mea erau femei, însă nu-mi doream să muncesc o sută de ore pe săptămână. Am prietene care au ales

calea asta şi sunt toate nefericite. Părinţii mei s-au retras în Florida. Eram aici când am văzut anunţul de angajare publicat de Biroul de Conduită Judiciară.

— Ai fost la interviu şi ai fost angajată. Ce surpriză!

Stridiile fură servite pe platouri cu gheaţă şi conversaţia fu întreruptă cât urmară obiceiul, în stilul New Orleans, de a stoarce lămâie şi de a adăuga hrean la sosul de cocktail. Pacheco înfuleca sorbind direct din scoică în timp ce Lacy se folosea de biscuiţii săraţi, ambele metode fiind acceptate.

— Deci ieri l-ai vizitat pe Junior Mace, zise el.

— Da, a doua oară. Ai fost vreodată în culoarul morţii?

— Nu, dar sunt convins că voi avea ocazia într-o zi. Ai aflat ceva interesant?

— Pescuieşti informaţii?

— Întotdeauna. Nu mă pot abţine. O am în sânge.

— Poate că-i un pont, o pistă ori ceva. E posibil ca Junior să ştie ceva. Cred însă că se bucură cel mai mult să primească vizite.

— Aşadar, nu vrei să-mi spui nimic nou?

— Nu, ei bine, poate. Cu siguranţă, ai studiat expunerea noastră care detalia procesul şi condamnarea lui.

— Fiecare cuvinţel.

— Deci îţi aminteşti partea în care cei doi turnători au dispărut la scurt timp după proces.

— Todd Short şi Digger Robles.

— Corect, zâmbi ea impresionată. Ani de-a rândul, a circulat mitul că amândoi au fost eliminaţi înainte să-şi retragă mărturia, o chestie pe care o fac foarte des turnătorii. Se pare că unul din ei chiar nu mai e. Dar celălalt s-a întors din morţi în mod miraculos, cum s-ar zice, şi acum spune tot. Suferă de cancer şi e pe moarte, aşadar, vrea să-şi pună lucrurile în ordine.

— Păi, astea-s veşti bune, nu?

— Probabil. Avocaţii lui Junior din D.C. au fost la Starke ieri şi m-au rugat să iau parte la întâlnire. Sunt destul de încântaţi de şansele pe care le au ca să oprească întâi execuţia şi apoi să obţină un nou proces.

— Un proces nou? Totuşi, au trecut, cât, cincisprezece ani?

— Corect. Nu prea cred că au şanse, însă tipii ăştia par că se pricep să-şi facă treaba.

— Dar ăsta nu e cazul tău, nu? Nu eşti implicată în procedurile habeas corpus ale lui Junior. Ceea ce înseamnă că te-ai dus să-l vezi dintr-un alt motiv.

— Da. După cum am mai precizat, crede că ştie ceva.

Allie zâmbi şi lăsă lucrurile cum erau. Era evident că ea nu voia să dea prea multe detalii. Terminară stridiile şi trecură la antreuri. El se decise la încă douăsprezece stridii. Ea îşi comandă un bol cu bame.

— Al cui rând e? întrebă el.

— Al tău, cred.

— Bine, la ce alte cazuri interesante mai lucrezi?

Lacy zâmbi şi sorbi din vin.

— Păi, respectând limitele confidenţialităţii şi fără a oferi vreun nume, îţi pot răspunde că încercăm să eliminăm un judecător care-i trage la măsea destul de tare. S-au plâns deja doi avocaţi şi doi împricinaţi. Sărmanul se luptă cu alcoolismul de multă vreme şi, din câte se pare, pierde bătălia. Nici nu programează audieri până nu trece de prânz. Uneori uită complet de ele. Unul dintre grefieri a zis că ţine o sticlă sub robă şi toarnă alcool în ceaşca de cafea. E în urmă cu dosarele, ceea ce nemulţumeşte pe toată lumea. E destul de trist.

— Atunci trebuie să fie destul de uşor.

— Nu e niciodată uşor să înlături un judecător. Le place ce fac şi, de obicei, nu prea au la ce să se întoarcă după ce-şi atârnă robele în cui. E rândul meu acum. La ce lucrezi?

Schimbară poveşti de serviciu vreme de o oră. Lumea lui Pacheco, în care urmărea celule teroriste adormite şi traficanţi de narcotice, era mult mai antrenantă decât vânătoarea de judecători murdari. Cu toate acestea, lui Allie nu-i scăzu interesul pentru lumea ei. Când se termină vinul, comandară cafea şi continuară să vorbească.

Odată ajunşi la apartamentul ei, el o conduse până la intrare ca un adevărat domn şi se opri la uşă.

— Putem vorbi de o problemă? întrebă el.

— Dacă te referi la sex, răspunsul e nu. Mai am încă dureri şi-mi lipseşte cheful.

— Nu mă gândeam la sex.

— Şi asta e prima minciună din seara asta?

— Poate a doua, răspunse el, pe urmă o privi în ochi şi se apropie de ea. Luna e aproape, Lacy. Dispariţia lui Myers ne-a atras atenţia. Mi-am petrecut mai toată ziua încercând să-l conving de următorul lucru: acest caz e posibil să fie mult mai mare decât ne putem imagina. Mai avem nevoie de ceva, de nişte dovezi clare şi Luna o să fie convins.

— Şi cum rămâne cu şeful mare din Jacksonville?

— E dur, însă este şi ambiţios. Dacă vede potenţial aşa cum văd eu, o să se răzgândească. Trebuie doar să ne oferi altceva.

— Încerc.

— Ştiu. Şi aştept.

— M-am simţit bine.

— Şi eu.

O sărută pe obraz şi-şi spuseră noapte bună.

30

Wilton Mace spuse că suna de la un telefon public şi părea, într-adevăr, nervos, chiar agitat, de parcă era urmărit. A doua zi, Lyman Gritt urma să-şi ducă soţia la un doctor din Panama City, un nu ştiu ce specialist. Voia s-o întâlnească pe Lacy la cabinetul doctorului, un loc pe care nimeni nu l-ar fi bănuit. Wilton îi dădu toate detaliile şi o întrebă dacă îl putea recunoaşte pe Gritt. Ea răspunse „nu", fiindcă nu-l întâlnise niciodată, dar că-l cunoştea şeful ei. Şi că, oricum, şeful ei ar fi insistat să vină cu ea. Wilton nu era sigur că aranjamentul va fi pe placul lui Gritt, însă bănui că aveau să se descurce cumva la cabinetul doctorului. Insistă să nu fie surprinsă dacă lui Gritt n-avea să-i convină.

Lacy şi Michael sosiră cu o oră mai devreme. El rămase în maşină, iar ea pătrunse în centrul medical care se întindea pe patru niveluri. Se plimbă pe la parter, citi ghidul, intră într-o cafenea, apoi luă liftul până la etajul trei, care era rezervat unor medici ginecologi şi sala de aşteptare modernă şi spaţioasă era plină cu femei şi doar două dintre ele erau însoţite de bărbaţi. Lacy se întoarse la maşină şi aşteptă cât Michael intră şi parcurse acelaşi drum. Când el reveni, fură de acord că nu exista niciun pericol. Era locul perfect pentru o întâlnire clandestină. Zeci de pacienţi intrau şi ieşeau din clădire. La 1:45, Michael arătă spre un cuplu care tocmai coborâse din maşină.

— El e Gritt.

La vreun metru optzeci, era slab, dar avea burtă. Soţia lui îşi purta împletit părul lung şi negru şi era mult mai scundă şi voinică.

— I-ai văzut? întrebă Michael.

— Da.

Când cei doi intrară în clădire, Lacy coborî uşor din maşină şi-i urmări. Michael rămase în

autovehicul aşteptând şi sperând să nu primească vreun telefon. Urmări pietonii cu mare atenţie, dorindu-şi cu ardoare să nu remarce nimic suspect. Înăuntru, Lacy citi din nou ghidul, mai pierdu vreo câteva minute şi apoi luă liftul până la etajul trei. Intră în camera de aşteptare şi-i zări pe Gritt şi pe soţia lui sprijiniţi de perete şi părând la fel de stânjeniţi ca toată lumea aflată acolo. Luă o revistă şi găsi un scaun liber în cealaltă parte a încăperii. Amy Gritt se holba la podea de parcă aştepta nişte veşti rele. Lyman răsfoia liniştit paginile unui număr al revistei *People.* Lacy habar n-avea dacă Wilton îi spusese lui Gritt cum arăta ea, însă acesta nu părea s-o remarce. Secretara însă era foarte ocupată s-o observe pe tânăra care intrase şi nu se înregistrase la recepţie. Se strigă un nume. Pacienta se îndreptă încet către biroul de relaţii cu clienţii şi fu întâmpinată de o asistentă grăbită, pe urmă dispăru după colţ. Ritmul apatic continuă aşa vreo jumătate de oră într-un du-te-vino în care unele femei plecau şi altele veneau să le ia locul. Lacy privea atentă pe deasupra revistei, urmărindu-l pe Gritt. După o oră, văzu cum se uită la ceas de parcă ar fi devenit din ce în ce mai frustrat. În sfârşit, fu strigat şi numele lui Amy Gritt, care se îndreptă şi ea către recepţie. Imediat ce dispăru din câmpul vizual, Lacy se ridică şi se holbă la Lyman. Când stabiliră contactul vizual, ea încuviinţă dând uşor din cap şi părăsi camera de aşteptare. Merse la capătul holului şi aşteptă câteva secunde până când Gritt închise uşa în spatele lui şi se îndreptă către ea.

— Eu sunt Lacy Stoltz, spuse ea încet întinzându-i mâna.

El îi prinse mâna şi o scutură uşor, zâmbi şi se uită instinctiv la umărul ei.

— Sunt Lyman Gritt şi arătaţi mult mai bine decât atunci când v-am văzut ultima oară.

— Mă simt bine. Mulţumesc pentru ajutorul dat.

— Era treaba mea. A fost un accident groaznic. Îmi pare rău pentru prietenul dumneavoastră.

— Mulţumesc.

El merse lângă o fereastră de care se sprijini privind către hol şi vânzoleala din jur. Pacienţii veneau şi plecau din mai multe cabinete, însă nimeni nu-i băga în seamă.

— N-avem prea mult timp la dispoziţie, zise el. Nu sunt implicat în niciuna dintre escrocheriile care se petrec pe terenul nostru. Sunt un poliţist onest şi am o familie de protejat. Numele meu nu poate fi folosit în nicio anchetă. Nu voi depune mărturie în instanţă. Nu voi arăta cu degetul nici către oamenii din tribul meu, nici către infractorii cu care sunt încurcaţi. Aţi înţeles?

— Am înţeles, dar ştiţi că n-am puterea de a controla tot ce se întâmplă. Aveţi cuvântul meu şi doar asupra cuvântului meu pot avea deplin control.

Gritt băgă mâna într-unul din buzunarele din faţă ale blugilor şi scoase un stick USB.

— Aici sunt două înregistrări video. Prima este în posesia poliţiei din Foley, Alabama. Au avut noroc de cineva, nu ştiu cine, care a surprins furtul camionetei. A doua înregistrare a fost făcută la un sfert de oră după accident, la un magazin rural la nord de Sterling. Cred că se vede foarte clar faţa şoferului camionetei care s-a izbit de maşina voastră. Am inserat aici şi nişte notiţe despre toate detaliile pe care le cunosc.

Lacy luă stickul.

Gritt băgă mâna într-un alt buzunar şi scoase o punguţă din plastic.

— Aici bănuiesc că ar fi o bucată de şerveţel murdară de sânge. Am găsit-o cam la patru sute de metri de locul accidentului, după două zile. Teoria mea este că sângele îi aparţine celui de-al doilea pasager din cea de-a doua înregistrare. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş face imediat o analiză ADN şi m-aş ruga să am noroc. Dacă veţi avea

noroc, atunci veţi descoperi un nume al celui din înregistrare.

Lacy luă punguţa.

— Şi aveţi copii?

— Da, plus fragmentul din şerveţel, însă nu le poate găsi nimeni.

— Nu ştiu ce să zic.

— Nu spuneţi nimic. Faceţi-vă treaba, aranjaţi-i pe ticăloşii ăştia şi ţineţi-mi numele la distanţă.

— Promit.

— Mulţumesc, domnişoară Stoltz. Întâlnirea asta n-a avut loc niciodată.

— Mulţumesc şi sper că soţia dumneavoastră e bine, spuse ea în timp ce el deja se îndepărta.

— E bine. E doar un control de rutină. Îi este teamă de doctori şi de asta o însoţesc.

*

Nici Michael şi nici Lacy nu se gândiseră vreo clipă să ia cu ei un laptop, altfel ar fi oprit într-o parcare goală a vreunui fast-food ieftin, ar fi cumpărat cafea, ar fi găsit o masă ascunsă într-un colţ şi s-ar fi uitat la imagini. În schimb, goneau către casă, tot speculând despre ce ar putea fi în cele două înregistrări video.

— De ce nu l-ai întrebat? o chestionă Michael cumva iritat.

— Fiindcă se grăbea, răspunse ea. Mi le-a dat, a zis ce-a avut de zis şi asta a fost.

— Eu aş fi întrebat.

— Nu ştii ce ai fi făcut. Nu te mai plânge. Cine-i şeful Departamentului de Aplicare a Legii?[23].

— Gus Lambert. E nou şi nu-l cunosc.

— Şi atunci, pe cine ştii?

— Am un prieten vechi.

Michael îl sună de două ori, dar nu reuşi să dea de el. Lacy sună o prietenă care lucra în biroul procurorului general şi obţinu numele unui supervizor de la laboratorul regional de

criminalistică din Tallahassee, care însă fu necooperant, promiţând că urma să revină el cu un telefon a doua zi.

Când erau amândoi cu telefonul la ureche, Michael spuse:

— Laboratorul de criminalistică se implică doar dacă e implicat şi Departamentul de Aplicare a Legii.

— Am să-l sun eu pe Gus Lambert, zise Lacy. Sunt sigură că-l voi cuceri cumva.

Numai că faza cu farmecul nu ţinu cu secretara lui Lambert, care o anunţă că şeful ei se afla într-o şedinţă şi că era un om foarte ocupat. Vechiul prieten al lui Michael sună ulterior şi întrebă despre ce era vorba. Michael îi explică, în timp ce goneau pe autostrada interstatală 10, că era o problemă urgentă care era posibil să fie legată de moartea unui angajat al statului. Abbott, prietenul, spuse că-şi aminteşte povestea despre moartea lui Hugo Hatch.

— Avem motive să credem că lucrurile sunt mult mai complicate decât par a fi, adăugă Michael. Avem pe cineva din interiorul tribului şi ne aflăm acum în posesia unei probe de sânge care s-ar putea dovedi foarte importantă. Cum putem avea acces la laboratorul criminalistic?

În timp ce ei discutau, Lacy naviga pe internet de pe telefon. Cum nu mai avusese de-a face cu testările ADN, nu ştia mai nimic despre asta. Conform unui articol de pe un site ştiinţific, tehnicienii criminalişti puteau să testeze ADN-ul unui suspect în două ore, destul de repede cât să caute poliţia prin baza de date şi să afle dacă bărbatul pe care îl aveau în custodie a comis sau nu infracţiunea pentru care era suspectat. Cu doar cinci ani în urmă, testarea dura între douăzeci şi patru şi şaptezeci şi două de ore, suficient cât suspectul să aibă timp să-şi achite cauţiunea şi să iasă din închisoare.

— Nu, nu e deschisă nicio anchetă, nici de autorităţile locale şi nici de Departamentul de Aplicare a Legii, spunea Michael. S-a întâmplat pe pământul tribului, aşa că Tappacola sunt cei responsabili de anchetă. Şi asta face parte din problemă. Îţi cer o favoare, Abbott. Una urgentă.

Michael ascultă din nou, apoi spuse „Mulţumesc" şi închise telefonul.

— Zice c-o să încerce să aibă o întrevedere cu Lambert.

*

Era aproape 5:00 p.m. când Michael şi Lacy sosiră la laboratorul regional de criminalistică al Departamentului de Aplicare a Legii de la periferia oraşului Tallahassee. Abbott aştepta în faţa intrării principale, împreună cu doctorul Joe Vasquez, şeful laboratorului. Se făcură rapid prezentările şi-l urmară într-o cameră mică de conferinţe. Lacy puse punguţa resigilabilă pe masă în faţa doctorului Vasquez, care se uită la ea, dar fără s-o atingă.

— Ce ştim despre asta? întrebă el.

— Nu prea multe, răspunse Lacy. Am primit-o în urmă cu mai puţin de două ore de la o persoană care vrea să rămână anonimă. Crede că este o bucată de şerveţel murdară de sânge.

— Cine a umblat cu ea?

— N-avem nici cea mai mică idee, însă sursa noastră se consideră a fi un profesionist al forţelor de ordine.

— Cât o să dureze? întrebă Michael.

Vasquez zâmbi plin de mândrie şi răspunse:

— Daţi-ne două ore.

— E uimitor.

— Aşa este. Tehnologia se schimbă rapid şi noi suntem de părere că în doi ani detectivii vor putea să verifice urme de sânge şi de lichid seminal la

locul crimei cu ajutorul unui aparat de mână. Se numeşte cip pentru testarea ADN.

— Şi cât va dura ca rezultatele să fie trecute prin baza de date? întrebă Lacy.

Vasquez se uită la Abbott, care ridică din umeri, şi preciză:

— O jumătate de oră.

*

Se opriră să ia mâncare chinezească dintr-un loc preferat de ei de lângă Capitoliu. Aşa cum sperau, BCJ-ul era pustiu la şase când sosiră ei. Ignorându-şi cina, se năpustiră direct la calculatorul lui Michael şi conectară stickul USB. Urmăriră cele două înregistrări, printară cele două pagini de notiţe consemnate de Gritt, citiră cu atenţie, le discutară rând cu rând şi vizionară înregistrările iar şi iar. Lacy era aproape împietrită conştientizând că se uita la arma crimei, camioneta, şi, poate, chiar la ucigaş, nemernicul cu nasul spart.

În fiecare înregistrare erau câte doi bărbaţi; toţi patru erau diferiţi. Ar fi putut ei face parte din familia de infractori Dubose? Aveau poze cu Vonn ieşind din apartamentul din Rabbit Run, dar doar atât. Şoferul din a doua înregistrare, cea de la magazinul rural al lui Frog, arăta altfel: mai în vârstă decât ceilalţi trei, probabil la vreo patruzeci şi cinci de ani, şi mai bine îmbrăcat. Purta o bluză de golf şi pantaloni kaki. Gândise lucrurile suficient de bine cât să se folosească de numere de înmatriculare false. Nu era Vonn, dar să fi fost, oare, un membru important din conducere? Să fi fost el responsabil de operaţiune? Să fi fost el cel de la locul accidentului care căutase telefoanele cu ajutorul lanternei prin Toyota Prius avariată, în timp ce Hugo sângera până la moarte? Oricât de deştept ar fi fost, tot făcuse greşeala prostească de a parca maşina în faţa magazinului lui Frog,

expunându-se şi lăsându-se filmat. Allie spusese de mai multe ori că până şi cei mai deştepţi infractori fac, uneori, greşeli prosteşti.

Mâncară, în cele din urmă, porţiile reci de pui *chow mein*[24], deşi niciunuia nu-i era foame. Telefonul mobil al lui Michael sună la 7:50.

— Am aflat cine e omul vostru, îl anunţă Abbott foarte entuziasmat.

Sângele aparţinea lui Zeke Foreman, un tip de douăzeci şi trei de ani care era eliberat condiţionat şi avea la activ două condamnări pentru ceva legat de droguri. ADN-ul lui era în baza de date a statului de cinci ani, de la prima lui arestare. Abbott avea şi trei fotografii, două din faţă-profil de la arestare şi una din arhivele închisorii pe care tocmai le trimitea prin e-mail.

Michael îi mulţumi şi-i spuse că-i rămâne dator cu o mare favoare.

Lacy era lângă imprimantă când fură printate cele trei poze. Michael făcu un stop-cadru pe cea de-a doua înregistrare în care se vedeau foarte bine feţele celor doi. Pasagerul, chiar şi cu nasul spart, semăna foarte bine cu Zeke Foreman.

*

Allie Pacheco era mai mult decât bucuros să treacă pe la Lacy pentru un pahar noaptea târziu, deşi tonul ei era, clar, nu prea romantic. Ea insistă că era vorba despre ceva urgent, însă fără să dea alte detalii. Urmăriră înregistrările şi studiară fotografiile. Citiră notiţele lui Gritt şi discutară cazul până la miezul nopţii, dând gata între timp şi o sticlă cu vin.

31

Zeke Foreman locuia cu mama lui în orăşelul Milton din Florida, nu foarte departe de Pensacola. FBI-ul îi supraveghea casa de două zile, dar nu era nici urmă de el ori de Nissanul lui din 1998. Ofiţerul lui de eliberare condiţionată spuse că trebuia să se prezinte la verificarea lunară în 4 octombrie şi că deocamdată nu lipsise de la nicio întâlnire. Dacă lipsea, eliberarea era revocată, iar el se întorcea în închisoare. Foreman avusese tot felul de slujbe ciudate şi reuşise să se ţină departe de probleme pe parcursul celor treisprezece luni.

La data de 4 octombrie, Foreman intră în biroul ofiţerului de eliberare condiţionată din Pensacola. Când fu întrebat pe unde umblase, relată o poveste bine învăţată, cum că ar fi condus un camion pentru un prieten până în Miami. Ofiţerul îi zise să stea liniştit, deoarece voiau să-l salute doi bărbaţi. Deschise uşa şi agenţii Allie Pacheco şi Doug Hahn intrară şi se prezentară. Ofiţerul părăsi camera.

— Despre ce e vorba? întrebă Foreman deja tresărind din cauza apariţiei neaşteptate a agenţilor FBI.

Niciunul din agenţi nu se aşează.

— În 22 august, spuse Pacheco, într-o zi de luni, te aflai pe teritoriul rezervaţiei amerindiene Tappacola, cam pe la miezul nopţii. Ce căutai acolo?

Foreman făcu eforturi să pară surprins, deşi arăta de parcă era gata să leşine. Ridică din umeri cu o privire tâmpă şi răspunse:

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Ba ştii exact despre ce vorbim. Conduceai o camionetă furată care a fost implicată într-un accident. Ai fugit de la faţa locului. Îţi sună cunoscut?

— Nu eram eu.

— Asta-i tot ce poţi să spui? întrebă Pacheco, apoi îi făcu un semn cu capul lui Hahn, care scoase un set de cătuşe. Ridică-te! Eşti arestat pentru omor deosebit de grav.

— Cred că glumiţi.

— A, da, este doar un număr de comedie. Ridică-te şi pune mâinile la spate, repetă Pacheco.

Îl încătuşară, îl percheziţionară, îi luară telefonul mobil şi-l scoaseră din clădire printr-o ieşire laterală. Cu el pe bancheta din spate a maşinii, se îndreptară către birourile FBI-ului. Pe tot parcursul drumului, nimeni nu scoase o vorbă.

Ajunşi la birou, luară liftul până la etajul şase şi urmară un labirint de holuri, după care intrară într-o cameră mică de conferinţă. O avocată tânără aştepta.

— Domnule Foreman, spuse ea zâmbind, sunt Rebecca Webb, adjunctul procurorului general. Aşezaţi-vă, vă rog.

— E posibil să stai ceva vreme aici, zise agentul Hahn scoţându-i cătuşele.

Îl împinse pe Foreman uşor pe scaun şi toată lumea se aşeză.

— Ce se întâmplă? întrebă Foreman.

Deşi avea doar douăzeci şi trei de ani, nu dădea impresia că ar fi vreun puşti speriat. Avusese suficient timp să se adune şi în acel moment era iar un tip dur. Avea părul lung, trăsături aspre şi o întreagă colecţie de tatuaje ieftine făcute în închisoare.

Pacheco îi citi drepturile şi-i întinse un formular pe care erau tipărite aceleaşi cuvinte. Foreman le citi încet, apoi semnă în josul paginii, consimţind astfel că înţelegea ce se întâmpla. Mai trecuse prin asta.

— Eşti pasibil de acuzaţii federale de omor deosebit de grav, pedeapsa cu moartea, injecţia letală şi aşa mai departe, spuse Pacheco.

— Deci pe cine-am omorât?

— Un bărbat pe nume Hugo Hatch, pasagerul din cealaltă maşină, dar n-o să discutăm despre asta. Ştim că erai în rezervaţie în noaptea aia la volanul unei maşini furate, un Dodge Ram mare, şi mai ştim că ai trecut intenţionat de axul drumului ca să te izbeşti de Toyota Prius. Ai mai rămas o vreme acolo, împreună cu şoferul camionetei cu care ai fugit, şi aţi luat telefoanele mobile şi un iPad din Prius. Ştim asta cu certitudine, aşadar, n-are sens să discutăm.

Faţa lui Foreman nu trăda nimic.

— La cincisprezece minute după ce aţi fugit de la locul accidentului, continuă Pacheco, tu şi amicul tău v-aţi oprit la un magazin, de unde aţi cumpărat gheaţă, bere şi spirt. Îţi aminteşti?

— Nu.

— Nici nu mă aşteptam.

Pacheco scoase dintr-un dosar o fotografie a unui cadru din înregistrarea video de la Frog şi i-o întinse lui Foreman.

— Să înţeleg că nu eşti tu ăla cu nasul spart.

Foreman se uită la poză şi clătină din cap.

— Bănuiesc că am nevoie de un avocat.

— Îţi facem rost de unul imediat. Mai întâi însă, dă-mi voie să-ţi explic că ăsta nu este unul dintre interogatoriile clasice. Nu ne aflăm aici ca să te luăm la întrebări despre cât de implicat ai fost, deoarece ştim exact ce s-a întâmplat. N-ai decât să negi cât vrei, nu ne pasă. Avem dovada şi abia aşteptăm să te vedem judecat. O voi lăsa pe domnişoara Webb să-ţi spună ce anume se petrece aici.

Foreman refuză s-o privească. Ea se holbă la el şi începu:

— Avem o înţelegere pentru tine, Zeke. Şi e una tare bună. Ştim că n-ai furat camioneta, n-ai condus-o până într-un loc îndepărtat din rezervaţie, n-ai cauzat accidentul şi n-ai fugit de la locul accidentului lăsând un om să moară doar aşa de dragul aventurii. Ştim că lucrezi pentru alţii,

pentru nişte infractori foarte serioşi şi foarte sofisticaţi. Probabil că ţi-au dat bani buni şi te-au sfătuit să pleci din oraş. Poate că ai făcut şi alte treburi murdare pentru ei. Mă rog. Pe noi ne interesează doar crima şi bărbaţii care au pus-o la cale. Urmărim infractori mult mai „grei" aici, Zeke, iar tu eşti doar un pion. Un criminal, da, însă în ceea ce ne priveşte eşti doar un peştişor.

— Ce fel de înţelegere? întrebă el privind-o în ochi.

— O înţelegere în urma căreia primeşti, efectiv, o viaţă nouă. Vorbeşti, pleci. Ne spui tot ce vrem să ştim, ne dai nume, numere de telefon, povesteşti tot, iar noi retragem acuzaţiile. Te băgăm în programul de protecţie al martorilor, îţi oferim un apartament drăguţ undeva departe, cum ar fi în California, îţi dăm un nume nou alte acte, o slujbă nouă, o viaţă nouă. Trecutul tău va fi uitat şi vei fi liber ca pasărea cerului. Dacă nu, ajungi în culoarul morţii, unde ai să aştepţi zece, poate cincisprezece ani până când se epuizează toate apelurile şi apoi primeşti injecţia.

Umerii îi căzură, în cele din urmă, la fel şi bărbia.

— Iar înţelegerea e valabilă doar acum, continuă Webb. Dacă refuzi şi părăseşti camera asta, n-ai să mai iei niciodată o gură de aer ca om liber.

— Cred că am nevoie de un avocat.

— Bine, la ultima ta condamnare ai fost reprezentat de un avocat numit de Curte, un avocat pe nume Parker Logan. Îl mai ţii minte?

— Da.

— Ai fost mulţumit de serviciile lui?

— Presupun că da.

— Aşteaptă jos. Vrei să vorbeşti cu el?

— A, da.

Hahn ieşi din cameră şi câteva minute mai târziu se întoarse însoţit de Parker Logan, un veteran al lepădăturilor nevoiaşe. Se făcură prezentări rapide

în jurul mesei, pe urmă Logan scutură mâna fostului său client şi se aşeză lângă el.

— În regulă, despre ce este vorba? întrebă Parker.

Webb scoase nişte hârtii dintr-un dosar şi răspunse:

— Instanţa v-a delegat să-l reprezentaţi pe domnul Foreman. Aveţi aici toată documentaţia împreună cu acuzaţiile care-i sunt aduse.

Logan se uită la hârtii şi începu să citească. Dădu o pagină şi spuse:

— Se pare că vă grăbiţi.

— Vom ajunge la asta imediat, replică Webb.

Logan continuă să citească şi, când termină, îşi trecu numele pe un formular şi apoi i-l întinse lui Foreman.

— Semnează aici.

Foreman se conformă.

— Programul de protecţie a martorilor? întrebă Logan.

— Corect. Începând de astăzi.

— Bine, bine. Trebuie să vorbesc cu clientul meu.

Webb, Pacheco şi Hahn se ridicară şi se îndreptară către uşă. Pacheco se opri şi zise:

— Daţi-mi telefonul mobil. Nu este permis niciun telefon.

Chestia asta îl irită pe Logan, care ezită o clipă, pe urmă scoase telefonul şi i-l întinse.

O oră mai târziu, Logan deschise uşa şi anunţă că erau gata. Webb, Pacheco şi Hahn intrară în încăpere şi se aşezară. Logan, care era în acel moment fără sacou şi cu mânecile de la cămaşă suflecate, spuse:

— Înainte de toate, în calitate de avocat al apărării, mă simt obligat ca măcar să întreb ce dovezi are guvernul împotriva clientului meu.

— Nu vom pierde vremea discutând despre dovezi, dar haideţi să vă zic că avem dovezi ADN dintr-o probă de sânge găsită în apropierea locului

accidentului, spuse Pacheco. Clientul dumneavoastră a fost acolo.

Logan ridică din umeri de parcă ar fi vrut să spună: „Nu-i rău”, însă, în schimb, întrebă:

— Bine, şi ce se întâmplă când clientul meu părăseşte această încăpere, presupunând că este de acord cu înţelegerea?

— După cum bine ştiţi, răspunse Webb, protecţia martorilor este asigurată de şerifii federali. Ei vor prelua totul, îl vor scoate din oraş, din Florida şi-l vor muta undeva departe, într-un loc frumos.

— Îşi face griji pentru mama şi sora lui mai mică.

— Au posibilitatea să-l însoţească. Nu este ceva neobişnuit ca programul de protecţie să mute familii întregi.

— Şi aş putea să adaug, interveni Pacheco, că şerifii federali n-au pierdut niciodată un martor şi au în protecţie deja peste cinci mii. Au de-a face, de obicei, cu mari sindicate de crimă organizată. Şi acestea operează la nivel naţional, nu doar local, aşa cum fac cei pe care-i urmărim.

Logan dădu aprobator din cap, strânse lucrurile, se uită la clientul lui şi, în cele din urmă, spuse:

— Ca avocat al tău, te sfătuiesc să accepţi înţelegerea.

— S-o facem, zise Foreman ridicând pixul.

Webb luă o cameră video de mici dimensiuni şi o fixă pe un trepied. Apoi o îndreptă spre Foreman, iar Hahn îi puse un reportofon în faţă. Când el şi avocatul lui terminară de semnat acordul, Pacheco îi întinse în faţă o fotografie.

— Cine este? întrebă el arătând către şoferul camionetei cu plăcuţe false de înmatriculare.

— Clyde Westbay.

— Bine, spune-ne tot ce ştii despre Clyde Westbay. Suntem în aceeaşi echipă acum, Zeke, aşa că vreau să aflu toată povestea. Totul.

— Westbay deţine vreo două hoteluri în Fort Walton Beach. Eu…

— Nume, Zeke, numele hotelurilor.

— Blue Chateau şi Surfbreaker. Am lucrat acolo în urmă cu doi ani, aveam o slujbă cu jumătate de normă, curăţăm piscinele, îngrijeam verdeaţa, prostii de-astea, şi eram plătit cu bani gheaţă, la negru. Îl vedeam câteodată pe Westbay pe acolo şi cineva mi-a zis că el era patronul. Într-o zi m-a prins în parcare la Surfbreaker şi m-a întrebat de cazier. A spus că în mod normal nu angaja infractori, aşa că să am grijă cum mă port. A fost destul de nesimţit la început, dar apoi s-a mai înmuiat. Mă striga Puşcăriaşul, ceea ce m-a enervat la început, însă m-am făcut că nu-mi păsa. Nu era genul de om căruia să-i întorci vorba. Hotelurile erau mult mai frumoase decât altele şi erau pline. Îmi plăcea munca de acolo, pentru că în jurul piscinelor erau multe fete, o privelişte frumoasă…

— Nu ne aflăm aici ca să vorbim despre fete şi piscine, îl întrerupse Pacheco. Cine altcineva mai lucra la hoteluri, şi nu mă refer la alţii ca tine. Cine era directorul, directorul adjunct, oameni de genul ăsta.

Foreman îşi scărpină bărbia, le dădu câteva nume şi încercă să-şi mai amintească şi altele. Hahn tasta de zor. În birourile FBI din Tallahassee, doi agenţi îl urmăreau pe Foreman pe un monitor şi lucrau la laptopuri. În doar câteva minute, aflară că Blue Chateau şi Surfbreaker erau deţinute de compania Starr S, cu sediul în Belize. O verificare scurtă dezvălui că Starr S deţinea şi un centru comercial în districtul Brunswick. O piesă mică din uriaşul puzzle. Dubose îşi găsise locul.

— Ce ştii despre Westbay? întrebă Pacheco.

— Nu prea multe. La câteva luni după ce am început să lucrez acolo, am auzit zvonuri că era încurcat cu unii care deţineau pământ şi nişte terenuri de golf, şi că aveau chiar şi baruri, şi

cluburi de striptease, dar erau numai şuşoteli. Doar zvonuri, nimic concret. Pe vremea aia eram, aşa cum aţi spus, unul dintre mulţi alţii.

— Spune-ne despre luni, 22 august.

— Păi, cu o zi înainte, Westbay m-a încolţit şi mi-a zis că avea o treabă pentru mine, una periculoasă, care cerea multă discreţie. Mi-a spus că-mi va da 5.000 de dolari în mână dacă eram interesat. Am zis, normal, de ce nu? Adică simţeam că n-aveam cum să refuz. Cred că voiam doar să-l impresionez, plus că Westbay era genul de om care te-ar fi concediat imediat dacă-i sărea ţandăra. Şi ştiţi, nu-i chiar uşor să-ţi găseşti de muncă dacă ai cazier. Aşa că luni după-amiaza eram la Blue Chateau şi am aşteptat până aproape de lăsarea întunericului, pe urmă ne-am urcat împreună în camioneta lui şi am venit aici, în Pensacola. Ne-am oprit la un bar undeva la est de oraş şi mi-a spus să aştept în camionetă. A stat înăuntru cam o jumătate de oră şi apoi s-a întors şi mi-a dat cheile unei alte camionete, Dodge Ram-ul, parcată în faţa barului. Am observat că avea numere de Alabama, dar n-aveam nici cea mai vagă idee că era furată. M-am urcat în camionetă şi l-am urmat până la cazinou. Am parcat în spate. S-a urcat în camioneta în care eram eu şi mi-a explicat ce trebuia să facem: să producem un accident. Am condus până în inima rezervaţiei, pe un drum care şerpuia, şi mi-a arătat unde trebuia să se întâmple. Trebuia să intru într-o Toyota mică, să ies, pe urmă el venea să mă ia şi fugeam. Trebuie să vă spun că la momentul acela îmi doream să nu fiu implicat, însă n-aveam cum să mai scap. Ne-am întors la cazinou şi s-a urcat în camioneta lui. Am condus înapoi în rezervaţie, pe acelaşi drum, şi am aşteptat multă vreme ascunşi în pădure. Se tot plimba nervos în jurul camionetei mele vorbind la telefon. Într-un târziu, a zis să mergem. Mi-a dat o cască neagră, mănuşi căptuşite cu vată şi genunchiere de genul celor folosite de motociclişti.

Am văzul nişte faruri în depărtare, venind spre noi, iar el mi-a zis că aia era maşina. Am accelerat cât am putut de tare, apoi am intrat pe contrasens. Camioneta era de două ori mai grea şi m-a asigurat că n-aveam să păţesc nimic. A fost destul de înspăimântător, ca să fiu sincer. Nu cred că Toyota avea viteză prea mare. Ajunsesem pe la 80 de kilometri pe oră şi apoi am intrat brusc pe contrasens. Airbagul m-a pocnit destul de tare şi m-a ameţit bine pentru o clipă, şi până să cobor din camionetă, Westbay era deja acolo. Mi-am scos casca, mănuşile şi genunchierele şi i le-am dat. A observat că-mi curgea sânge din nas şi a verificat să nu fi lăsat urme pe airbag sau în camionetă. N-a găsit nimic. N-aveam nasul spart şi la început a curs puţin sânge, însă apoi a început să ţâşnească. Ne-am tot învârtit în jurul maşinii. Fata, care conducea, încerca să se mişte şi să vorbească, dar era destul de rănită. El, bărbatul de culoare, era prins în parbriz şi era tăiat peste tot. Era mult sânge.

Vocea îi cedă un pic şi începu să înghită cu greutate.

— Era o sticlă spartă de whisky în camionetă. Băuseşi?

— Nu, niciun strop. Făcea parte din scenariu, cred.

— Westbay avea o lanternă?

— Nu, îşi pusese o lampă de cap. Mi-a zis să urc în camioneta lui şi aşa am făcut. A mai petrecut un minut sau două la maşină. Am aţipit sau ceva în genul ăsta şi nu cred că-mi mai amintesc prea mult. Totul s-a desfăşurat foarte repede şi eram destul de speriat, ca să fiu sincer. Aţi fugit vreodată după o coliziune frontală?

— Nu, din câte îmi amintesc. Când Westbay s-a întors la camioneta lui, avea ceva în mână?

— Cum ar fi?

— Cum ar fi două telefoane şi un iPad.

Foreman clătină din cap.

— Nu, nu-mi amintesc să fi văzut aşa ceva. Se grăbea. S-a uitat la mine şi a pomenit ceva despre sânge. Avea o rolă de şerveţele în maşină şi a rupt câteva. Mi-am şters nasul.

— Avem o probă din şerveţelele mânjite cu sânge, spuse Pacheco uitându-se la Logan.

— Edificatoare, nu? rânji Logan.

— Ai mai avut şi alte leziuni? întrebă Pacheco.

— Mă lovisem la genunchi şi durea ca naiba, dar atât.

— Şi deci aţi plecat, pur şi simplu?

— Da. Westbay a luat-o de-a dreptul pe câmp, ceea ce a fost cam greu, deoarece stinsese farurile. N-aveam habar încotro mergeam. Cred că eram încă şocat după ce-l văzusem pe bărbatul de culoare plin de sânge. Îmi amintesc că mă gândeam că toată treaba asta făcea mult mai mult decât 5.000 de dolari. În orice caz, am ajuns pe un drum pietruit şi atunci a aprins farurile. Când am intrat pe drumul asfaltat, a băgat viteză şi am ieşit din rezervaţie. La un moment dat, l-am întrebat cine erau oamenii ăia, iar el mi-a răspuns că ce oameni, aşa că n-am mai zis nimic. A spus că avea nevoie de nişte gheaţă ca să-mi oprească sângerarea, aşa că a oprit la un magazin care era deschis. Bănuiesc că de acolo aveţi fotografia.

— Şi după ce aţi plecat de la magazin?

— Ne-am întors la Blue Chateau, în Fort Walton. M-a cazat într-o cameră pentru tot restul nopţii, mi-a adus un tricou curat şi mi-a zis să ţin gheaţă pe faţă. A spus că, dacă mă întreba cineva, trebuia să răspund că m-am bătut. Asta i-am zis mamei.

— Şi Clyde te-a plătit?

— Da, a doua zi mi-a dat banii şi m-a sfătuit să-mi ţin gura. A zis că dacă afla careva vreodată, atunci aveam să fiu acuzat de fugă de la locul accidentului sau de ceva şi mai grav. Trebuie să vă mărturisesc totuşi că eram speriat de moarte, aşa că mi-am ţinut gura. Mi-era frică de poliţie, dar şi

de Westbay. Au trecut câteva săptămâni şi m-am gândit că am scăpat. Apoi Westbay m-a prins într-o zi la hotel şi mi-a spus să urc în maşină şi să părăsesc imediat Florida. Mi-a dat 1.000 de dolari şi mi-a zis să stau departe până când mă va suna el.

— Te-a sunat?

— O dată, însă nu i-am răspuns. M-am gândit să nu mă mai întorc, dar îmi făceam griji pentru mama şi nu voiam să lipsesc de la întâlnirea cu ofiţerul supraveghetor. M-am strecurat înapoi în oraş şi plănuiam s-o văd pe mama în seara aceea.

După ce aflară firul evenimentelor, Pacheco reveni la începutul poveştii şi ceru şi mai multe detalii. Disecă fiecare moment şi forţă martorul să-şi amintească fiecare nume. După patru ore, Foreman era epuizat şi dornic să părăsească din nou oraşul. Când, în sfârşit, Pacheco se linişti, intrară în încăpere doi şerifi federali, care plecară cu Zeke Foreman. Fu dus la un hotel din Gulfport, Mississippi, unde-şi petrecu prima noapte din noua lui viaţă.

*

Clyde Westbay locuia cu a doua soţie într-o casă frumoasă nu departe de districtul Brunswick. Avea patruzeci şi şapte de ani şi cazierul curat. Deţinea permis de conducere emis de statul Florida şi paşaport valabil şi nu figura că ar fi votat vreodată, cel puţin nu în Florida. Conform datelor celor de la forţele de muncă, era administratorul hotelului Surfbreaker din Fort Walton Beach. Avea două telefoane mobile şi folosea două linii telefonice, una de acasă şi alta de la birou. La trei ore după ce Zeke părăsi Florida, agenţii FBI îi ascultau toate cele patru telefoane.

32

Poşta de dimineaţă includea trei pachete groase trimise de firma de avocatură la care lucra Edgar Killebrew. Fără prea multă tragere de inimă, Lacy deschise unul dintre pachete şi găsi scrisoarea de intenţie în care avocatul explica, într-un limbaj specific clar şi arogant, că în ea se găsea răspunsul doamnei judecător McDover la citaţia „neserioasă" primită. Ataşat scrisorii se afla cererea lui oficială pentru retragerea acuzaţiilor formulate împotriva clientei lui şi închiderea anchetei. În caz contrar, cerea „o audiere confidenţială imediată în faţa consiliului Biroului de Conduită Judiciară".

Lacy ceruse toate documentele clientei lui, atât cele oficiale, cât şi cele personale, pentru zece procese anume. În timp ce începu să scormonească prin teanc, deveni din ce în ce mai clar că nu fusese oferit nimic nou. Killebrew şi asociaţii lui copiaseră, pur şi simplu, petiţiile Curţii şi le-au pus grămadă la nimereală. Se mai găsea câte-o notiţă dictată de judecătoare care nu fusese înregistrată şi chiar şi câteva scrise de mână, însă nimic care să dezvăluie gândurile ei, intenţiile sau observaţiile. Nimic care s-o acuze de favorizarea vreunei tabere. Dar în toate cele zece cazuri a formulat decizii judecătoreşti favorabile pentru entităţile din străinătate şi împotriva proprietarilor locali şi a împricinaţilor.

Deloc surprinzător, documentaţia era mult mai dezordonată decât materialul pe care Sadelle îl aranjase cu multă vreme în urmă. Însă, chiar şi aşa, Lacy n-avu încotro şi trebui să revizuiască fiecare document şi fiecare consemnare. Când termină, îi raportă lui Geismar.

*

În 5 octombrie, în prima zi de miercuri a lunii, judecătoarea McDover plecă de la birou cu o oră mai devreme decât o făcea de obicei şi merse la acelaşi apartament din Rabbit Run, a doua ei vizită acolo de când fusese depusă plângerea care o acuza că primise casa drept mită. Parcă Toyota Lexus în acelaşi loc, lăsând loc pentru un al doilea vehicul, şi intră în casă. Nu dădea nici cel mai mic semn că ar fi fost agitată sau nervoasă şi nu privi nici în stânga, nici în dreapta.

Înăuntru, verifică uşa de la curtea interioară şi ferestrele. Merse la seif şi petrecu câteva clipe admirându-şi „activele", bunătăţile pe care le aduna de atâta vreme şi despre care credea că le merita. Bani lichizi şi diamante în seifuri mici, portabile şi ignifuge. Dulăpioare din metal încuiate şi pline cu bijuterii, monede rare, pocale din argint vechi şi ceşti şi tacâmuri, romane celebre semnate şi în ediţii princeps, tablouri mici ale unor artişti contemporani. Toate achiziţionate cu bani de la cazinou, spălaţi cu atâta iscusinţă prin cumpărarea sistematică de la zeci de dealeri care n-au suspectat niciodată că ea şi Phyllis Turban încălcau legea. Genialitatea planului lor consta în răbdare. Cumpărau lucruri de valoare şi rare în cantităţi mici şi cu timpul urmăreau cum colecţia lor se mărea. Găseau dealerii potriviţi, îi evitau pe cei care puneau întrebări sau păreau că ezitau şi, când aveau posibilitatea, scoteau bunurile din ţară.

Îşi adora colecţia, dar pentru prima oară în unsprezece ani simţi un început de panică. Toate lucrurile acelea ar fi trebuit trimise în altă parte, într-un loc mai sigur. Şi iată că tocmai fusese acuzată. Cineva ştia despre apartamentele ei şi despre companiile misterioase pe numele cărora se aflau. Se prea poate ca Vonn Dubose să fi avut gheaţă în vene, însă nu şi Claudia McDover. Apetitul ei crescut pentru bani începea, în sfârşit, să se domolească. Avea suficient. Ea şi Phyllis puteau călători peste tot în lume, cu stil, şi să râdă

de amerindieni. Dar cel mai important, putea să rupă toate legăturile cu Dubose.

El sosi şi ea îi pregăti o votcă dublă. Ea sorbea ceai verde în timp ce stăteau la masa pentru micul dejun şi priveau terenul de golf. Cele două genţi se aflau pe canapea, una plină cu bani, cealaltă goală.

— Spune-mi despre Killebrew, zise el după conversaţia uşoară de început.

— I-a umplut de hârtii, la 500 de dolari pe oră, aş putea adăuga. Şi le-a cerut ca toate acuzaţiile să fie retrase, desigur. A cerut o audiere imediată, ca să-i bage în ceaţă. Dar Killebrew crede că poate trage de timp cel puţin şase luni. Unde-o să fim în şase luni, Vonn?

— Tot aici, numărându-ne banii. Nu se schimbă nimic, Claudia. Eşti îngrijorată?

— Bineînţeles. Oamenii ăştia nu-s proşti. Le pot arăta cecurile de la achitarea apartamentelor, fiecare cu 10.000 de dolari mai puţin comparativ cu valoarea lor de piaţă mult mai mare. Le pot arăta biletul la ordin pentru balanţa de plată, din care reiese că am încă datorii mari la o bancă dubioasă din Caraibi.

— Ţi-ai făcut plăţile de-a lungul anilor şi nu-i priveşte pe ei ce aranjament ai cu banca.

— Plăţi mici, Vonn, foarte mici. Şi care au fost redirecţionate către mine printr-o altă bancă din străinătate.

— Ei nu pot descoperi asta niciodată, Claudia. De câte ori am purtat discuţia asta?

— Nu ştiu, Vonn. Ce-ar fi dacă aş demisiona, pur şi simplu?

— Să demisionezi?

— Gândeşte-te, Vonn. O pot pune pe seama unor probleme de sănătate, le spun nişte minciuni jurnaliştilor şi părăsesc biroul. Killebrew ar dezlănţui iadul şi ar declara că BCJ-ul nu mai are jurisdicţie. Există şanse bune ca plângerea să dispară.

— Plângerea e nulă oricum.

Judecătoarea trase aer adânc în piept, apoi sorbi din ceai.

— Myers?

— A dispărut.

Împinse ceaşca deoparte şi adăugă:

— Nu mai rezist, Vonn. Asta e lumea ta, nu a mea.

— A fugit, bine? N-am pus încă mâna pe el, dar ne apropiem.

Tăcerea se aşternu o bună bucată de timp cât ea numără în minte oamenii care au murit şi cât el calculă suma suplimentară de bani pe care ar fi băgat-o în buzunar dacă ea se retrăgea.

— Cine e? întrebă ea.

— Un avocat din Pensacola exclus din barou, pe nume Ramsey Mix. A fost închis o perioadă într-o închisoare federală, a ieşit, a găsit nişe bani pe care-i ascunsese când au venit federalii, şi-a schimbai numele în Greg Myers şi trăieşte pe un iaht cu iubita lui mexicană.

— Cum ai dat de el?

— Nu contează. Important este că BCJ-ul nu poate continua fără el. S-a terminat, Claudia. A fost o sperietură zdravănă, însă s-a terminat. Nu te mai îngrijora.

— N-aş fi atât de sigură. Am studiat amănunţit regulile BCJ-ului şi nu există niciun protocol care să respingă automat acuzaţiile dacă cel care le formulează îşi pierde interesul.

Ea era avocat, el nu, aşa că n-o contrazise.

— Eşti sigură c-o să-şi vadă de treabă dacă te retragi?

— Pot doar prezice ce o să facă. Procedurile lor nu sunt întotdeauna foarte bine delimitate. Dar dacă nu mai fac parte din magistratură, de ce le-ar mai păsa?

— Da, aşa o fi.

Claudia nu ştia despre cele două înregistrări video şi despre eforturile disperate făcute de Vonn pentru a limita pagubele pe care le-ar fi produs

filmuleţele. Nu ştia despre Lyman Gritt şi despre activităţile lui suspecte. Se întâmplau multe în lumea ei despre care nu cunoştea nimic, deoarece, dacă ar fi ştiut, asta putea fi periculos. Chiar şi confidenţii în care ai încredere pot fi convinşi să vorbească. Secretele pot ieşi la iveală. Şi, oricum, ea avea destule cu care să-şi bată capul.

Urmă încă o pauză lungă în conversaţie. Niciunul din ei nu părea dornic să reia discuţia, deşi mintea fiecăruia procesa cu viteză. Vonn agită cuburile din pahar şi, în cele din urmă, sparse tăcerea:

— Totuşi, rămâne întrebarea, doamnă judecător, cum de-a aflat Myers de apartamente? N-avea de unde să afle, pentru că n-am lăsat nicio urmă. Sunt prea multe ziduri de protecţie, prea multe companii străine sub incidenţa unor legi care nu pot fi penetrate. Cineva i-a spus lui Myers, ceea ce înseamnă, desigur, că există o scurgere de informaţii. Uită-te la oamenii din jurul meu şi apoi la cei din jurul tău. Ai mei sunt profesionişti, conduc o organizaţie ermetică şi suntem în afaceri de multă vreme, fără a avea la activ nicio scurgere de informaţii. În grădina dumneavoastră cum e, doamnă judecător?

— Am mai purtat conversaţia asta.

— Şi o mai purtăm o dată. Care-i treaba cu Phyllis? Ea ştie tot. Cât de sigur e biroul ei?

— Phyllis e partenera mea de infracţiuni, Vonn. E la fel de vinovată ca mine.

— Nu zic că ar vorbi ea. Dar de ce fel de oameni e înconjurată? Ştiu că n-are parteneri, ci doar lachei, însă cine sunt ei?

— E fanatică în ceea ce priveşte siguranţa. Nu păstrează nimic compromiţător la birou, nici acasă. Pentru treburile importante lucrează într-un birou mic despre care nu ştie nimeni. E totul foarte sigur.

— Şi la biroul tău?

— Ţi-am spus, Vonn. Folosesc o secretară angajată cu program normal pe care o schimb cam

la optsprezece luni. Niciuna dintre ele n-a rezistat doi ani, pentru că nu vreau să se simtă prea confortabil şi să înceapă să-şi vâre nasul pe unde nu le fierbe oala. Uneori, mai am câte un stagiar pe o perioadă de un an, dar bieţii copii nu pot face faţă presiunii. Şi mai am o grefieră care e cu mine de ani buni, însă am mare încredere în ea.

— JoHelen.

— JoHelen Hooper. O fată tare dulce care-şi face treaba minunat, dar care se ţine la distanţă de orice altceva are legătură cu instanţa.

— Şi de când e grefiera ta?

— De şapte sau opt ani. Ne înţelegem pentru că nu spune prea multe, mă pupă-n fund când trebuie s-o facă şi în rest îşi vede de treaba ei.

— Şi de ce ai atât de multă încredere în ea?

— Fiindcă o cunosc. Tu de ce ai atâta încredere în băieţii tăi?

Vonn ignoră întrebarea şi apoi continuă:

— Are acces la biroul tău?

— Nu, niciodată. N-are nimeni.

— Încrederea totală nu există, doamnă judecător. Şi de cele mai multe ori se dovedeşte că tocmai cel în care ai cea mai mare încredere sare la gâtul tău pentru preţul potrivit.

— Ar trebui să ştii cel mai bine.

— Poţi fi sigură că da. Supravegheaz-o, OK? Să n-ai încredere în nimeni.

— N-am încredere în nimeni, Vonn, mai ales în tine.

— Bravo! Nici eu n-aş avea încredere în mine.

Chicotiră, forţat cumva, de propria lor imoralitate. Vonn îşi mai turnă votcă, iar ea sorbi ceai rece. După ce el se aşeză, spuse:

— Haide s-o facem. S-o luăm săptămână cu săptămână, ne întâlnim aici în fiecare zi de miercuri la cinci şi monitorizăm lucrurile. Şi dă-mi ceva vreme să mă gândesc la retragerea ta.

— Oh, sunt convinsă că o să-ţi placă din ce în ce mai mult ideea retragerii mele. Ai şi numărat deja

banii suplimentari pe care-i vei câştiga lună de lună.

— Adevărat, însă am învăţat şi că-i tare bine să ai un judecător la îndemână în buzunar. M-ai răsfăţat, Claudia, şi nu ştiu dacă voi putea găsi un alt judecător atât de simplu de corupt.

— Să sperăm că n-ai să găseşti.

— Ai început să te căieşti în ultima vreme?

— Nu. Doar că am obosit de atâta muncă. Azi a trebuit să despart un copil de mama lui. Era o drogată şi o distrusă, iar copilul se afla în pericol, şi totuşi nu e un lucru uşor de făcut. E a treia oară când am despărţit un copil de femeia asta şi după o audiere de şase ore, cu tot felul de ieşiri şi de apelative, a trebuit să le ordon celor de la serviciile sociale să ia copilul. Şi în timp ce pleca, mama anunţa în gura mare în sala de judecată: „Ei, nu-i mare bai, oricum sunt iar însărcinată".

— Ce mod groaznic de a face un ban!

— M-am săturat de meseria asta. Să fur de la amerindieni e mult mai plăcut.

*

Lacy era pe un covoraş de yoga, încercând să încheie un set de exerciţii de întinderi, elementar în yoga, pe care-l făcea de ani buni, dar pe care nu-l mai încercase de la accident. Cu ambele picioare apropiate şi întinse pe podea, aproape că-şi atingea degetele de la picioare, când telefonul de la Cooley începu să vibreze pe măsuţa de cafea. Aparatul acela era un accesoriu fără de care nu putea trăi în ultima vreme şi pe care învăţase să-l dispreţuiască, însă, chiar şi aşa, uită repede de yoga şi răspunse.

— Lacy, voiam să văd ce mai faci, spuse el. Niciun semn din partea lui Myers. Nu că m-aş fi aşteptat să fie altfel, şi totuşi e tulburător. Poliţiştii din Key Largo îl caută, dar s-a cam dus urma. Nu ştiu ce bancă a reintrat în posesia iahtului în urmă cu vreo două zile. Tocmai ce am vorbit cu cârtiţa.

N-a apărut nimic nou, doar că fata noastră s-a întâlnit cu Dubose astăzi, ca să-şi împartă prada lunară.

— De unde ştie asta? întrebă Lacy, însă deja era o întrebare învechită.

— Poate că vei avea ocazia să-l întrebi într-o zi. Nu ştiu. Uite, Lacy, dacă băieţii răi l-au putut găsi pe Myers, atunci mă pot găsi şi pe mine. Sunt destul de speriat. Mă tot mut în ultima vreme dintr-un motel ieftin într-altul şi, ca să fiu sincer, am obosit. Îţi voi trimite mâine un pachet cu un alt telefon cu cartelă preplătită împreună cu numărul cârtiţei. Le schimbăm în fiecare lună. Dacă păţesc ceva, să suni la numărul ăla.

— N-ai să păţeşti nimic.

— Mulţumesc, dar habar n-ai despre ce vorbeşti. Şi Myers se credea deştept.

— Adevărat, însă în acelaşi timp a semnat plângerea. Băieţii răi habar n-au cine eşti.

— Nu ştiu dacă ar mai trebui să cred asta. În orice caz, acum am să închid. Ai grijă, Lacy.

Convorbirea se încheie, iar Lacy rămase holbându-se la telefonul ieftin. Evident, se aşteptase la mai mult.

33

Cum toamna se apropia, Surfbreaker se pregătea pentru invazia anuală a canadienilor. Holul era liniştit, iar piscina şi parcarea erau, practic, goale. Clyde Westbay urcă în lift ca să meargă să inspecteze cum decurgea renovarea unor camere de la etajul trei. Un turist în pantaloni scurţi şi sandale urcă şi el în ascensor tocmai când se închideau uşile şi apăsă butonul pentru etajul şase. Când liftul începu să se pună în mişcare, turistul zise:

— Aveţi câteva minute libere, domnule Westbay?

Clyde îl măsură din priviri şi întrebă:

— Sunteţi cazat aici?

— Da. Apartamentul Delfin. Mă numesc Allie Pacheco, sunt de la FBI.

Ochii lui Clyde se opriră pe sandalele lui Allie. Agentul scoase insigna şi i-o arătă.

— Ce caută FBI-ul în hotelul meu?

— Plăteşte un preţ corect pentru o cameră bună, răspunse el parafrazând un spot publicitar. Sunt aici ca să vorbesc cu dumneavoastră.

Liftul se opri la etajul trei, dar Clyde nu coborî. Niciunul din ei nu coborî. Uşile se închiseră şi continuară să urce.

— Poate că-s ocupat acum.

— Şi eu sunt ocupat. Doar câteva întrebări, atât.

Clyde ridică din umeri şi coborî la etajul şase. Îl urmă pe Pacheco până în capăt şi urmări cum deschide uşa Apartamentului Delfin.

— Ce părere aveţi despre hotelul meu? întrebă Clyde.

— E în regulă. Room service-ul lasă de dorit. Dimineaţă, am găsit un gândac în duş. Mort.

Înăuntru mai erau alţi trei domni, toţi în pantaloni scurţi şi sandale, împreună cu o domnişoară tânără care arăta de parcă urma să

joace tenis. Bărbaţii erau agenţi FBI. Femeia era Rebecca Webb, procuror general adjunct.

Westbay măsură camera spaţioasă de jur-împrejur şi apoi spuse:

— Ei bine, mărturisesc că nu prea-mi place cum arată petrecerea asta. Cred că aş putea să vă dau afară din hotel.

— Desigur, zise Pacheco, şi am fi bucuroşi să plecăm, însă dacă noi plecăm, ne veţi însoţi, cu cătuşe şi lanţuri la picioare, chiar prin holul principal, spre deliciul turiştilor şi al angajaţilor. Poate-i anunţăm şi pe reporterii locali.

— Sunt arestat?

— Da, sunteţi. Pentru omor deosebit de grav.

Westbay păli şi începură să-i tremure picioarele. Întinse mâna după spătarul unui scaun şi se aşeză bâjbâind. Agentul Hahn îi întinse o sticlă cu apă pe care o bău pe nerăsuflate. Trase aer adânc în piept şi se uită în ochii agenţilor căutând disperat ajutor. Un bărbat nevinovat ar fi protestat deja.

— Nu poate fi adevărat, îngăimă el într-un târziu.

Şi totuşi, se întâmpla, iar viaţa lui Westbay se terminase. Din acel moment începea coşmarul.

Rebecca Webb îi puse nişte hârtii în poală şi preciză:

— Aveţi aici acuzarea oficială, sigilată şi înmânată ieri de către un juriu federal din Tallahassee. Un cap de acuzare pentru omor deosebit de grav, pedeapsa cu moartea. Uciderea lui Hugo Hatch a fost o crimă comandată, prin urmare, circumstanţele agravante transformă cazul într-unul de omor deosebit de grav. Şi, în plus, camioneta furată pe care aţi cumpărat-o cu bani gheaţă a trecut graniţa statului. N-a fost o chestie tocmai deşteaptă.

— N-am făcut-o eu, se tângui el. Jur!

— Jură cât vrei, Clyde. N-o să te ajute la nimic, rosti Pacheco în bătaie de joc.

— Vreau un avocat.

— Perfect. Îţi aducem un avocat, dar înainte, nişte hârţogărie. Haide să ne aşezăm aici, la masă, şi să vorbim un pic.

Masa era mică şi rotundă, cu doar două scaune. Westbay se aşeză pe unul, iar Pacheco pe celălalt. Hahn şi ceilalţi doi agenţi se postară în spatele lui Pacheco, o manifestare de forţă care era intimidantă, în ciuda pantalonilor scurţi, a cămăşilor de golf şi a picioarelor albe ca brânza.

— Din câte am observat, n-aveţi cazier, aşa e? întrebă Pacheco.

— Aşa e.

— Deci este prima arestare?

— Aşa cred, da.

Îi era greu să gândească. Era uimit şi-şi plimba privirea de la procuror la agenţi.

Pacheco îi citi încet şi tăios drepturile, pe urmă îi întinse o foaie de hârtie pe care era tipărit textul. Westbay clătină din cap în timp ce citea şi culoarea începu să-i revină uşor, uşor în obraji. Îşi trecu numele în josul paginii cu un stilou pe care Pacheco i-l întinse.

— Am dreptul să dau un telefon? întrebă Clyde.

— Desigur, însă trebuie să ştii că telefoanele ţi-au fost ascultate în ultimele trei zile. Ai cel puţin două telefoane mobile şi, dacă-l vei folosi pe vreunul din ele, vom asculta fiecare cuvinţel.

— Poftim?! exclamă Westbay plin de îndoială.

Domnişoara Webb scoase un alt set de hârtii pe care-l puse pe masă.

— Iată aici mandatul de interceptare a convorbirilor telefonice semnat de un magistrat.

— Bănuiesc că întrebuinţezi iPhone-ul pentru majoritatea apelurilor personale, adăugă Pacheco. Nokia e plătit de hotel şi se pare că-l utilizezi pentru afaceri şi convorbirile cu iubita ta, Tammy James, fostă chelneriţă la Hooters. Presupun că nevasta ta nu ştie nimic despre domnişoara Tammy.

Clyde rămase cu gura căscată. Să fi fost dezvăluirile despre Tammy mai supărătoare decât acuzaţiile de crimă? Poate, dar creierul lui era confuz şi nimic nu mai avea sens.

— Şi apropo, am obţinut mandat de interceptare şi pentru telefonul lui Tammy, continuă Pacheco bucurându-se de moment, şi să ştii că mai are o relaţie cu unul pe nume Burke, şi cu încă unul pe nume Walter, şi la fel de bine ar mai putea fi şi alţii. Însă trebuie s-o uiţi pe Tammy, deoarece şansele de a-i mai atinge vreodată corpul fierbinte sunt destul de mici.

De undeva din gâtul lui Westbay se auzi un zgomot ca de râgâială pe care doar un singur agent reuşi să-l desluşească. Luă un coş de gunoi din plastic şi i-l întinse exact în momentul în care acuzatul se aplecă şi, roşu la faţă, începu să vomite zgomotos. Întoarseră toţi capul câteva secunde, deşi şi sunetele erau la fel de greţoase. Când, în cele din urmă, tot micul dejun se găsea pe fundul coşului de gunoi, Westbay se şterse la gură cu dosul palmei. Stătea în continuare aplecat şi scotea un geamăt ciudat. Un agent îi întinse un prosop de mâini umed şi Clyde se şterse din nou la gură. Într-un târziu, se ridică şi scrâşni din dinţi de parcă era pregătit pentru plutonul de execuţie.

Dinspre coş venea un miros respingător şi unul dintre agenţi îl duse în baie.

Hahn se apropie de masă şi rosti mândru:

— Ca să nu mai zic că avem istoricul apelurilor telefonice din ultimii doi ani pentru ambele telefoane. Chiar acum, în timp ce vorbim, toate numerele sunt verificate. Pe undeva, pe acolo, e şi Vonn Dubose. O să dăm de numărul lui la un moment dat.

Westbay nu mai respira. Se uită înnebunit la Pacheco, cu o privire tâmpă, şi, într-un sfârşit, zise:

— Vreau un avocat.

— La cine te gândeşti?

În acel moment, Westbay avea parcă mintea amorţită. Închise ochii şi încercă să se gândească la numele unui avocat, al oricărui avocat sau al oricărei persoane care i-ar fi putut veni în ajutor. Era un avocat expert în domeniul imobiliar cu care juca golf, un altul specializat în falimente, cu care bea; unul axat pe divorţuri care-l scăpase de prima nevastă şi tot aşa.

— Bine, Gary Bullington, spuse el într-un final.

— Sună-l, îi ceru Pacheco ridicând din umeri. Să sperăm că face vizite la domiciliu.

— N-am numărul lui.

— Am înţeles, interveni unul dintre agenţi uitându-se la laptop. Îi dictă numărul, dar lui Westbay îi tremurau mâinile foarte tare.

După a treia încercare, reuşi să formeze numărul şi duse telefonul la ureche. Domnul Bullington se afla într-o şedinţă, însă Westbay insistă. În timp ce aştepta, se uită la Pacheco şi întrebă:

— Pot avea puţină intimitate?

— De ce-ţi mai baţi capul? Oricum ascultăm. Avem acceptul judecătorului.

— Te rog.

— Sigur. E hotelul tău.

Pacheco îl conduse în dormitor şi rămase acolo cu el. Era amuzant să-l auzi pe Westbay cum se străduia să se prezinte lui Bullington când, în sfârşit, reuşi să discute cu el. Dacă, într-adevăr, cei doi s-ar fi cunoscut dinainte, nu ţi-ai fi dat seama. Westbay încercă să explice necazul în care se afla, dar Bullington, avocatul, îl tot bombarda cu întrebări. Stând cu spatele la Pacheco, Clyde se tot chinuia să lege o propoziţie.

— Nu, da, uitaţi, sunt aici agenţii FBI, chiar acum, sunt mulţi, în fort Walton, la hotel… Da, acuzarea… federală, dar… Vreţi, vă rog, să mă ascultaţi? Am nevoie să veniţi la hotel imediat. Lăsaţi tot… Taxa dumneavoastră? Sigur, cât e… Nu cred că vorbiţi serios… Da, omor deosebit de grav… Un agent FBI se holbează la mine chiar

acum, ascultând fiecare cuvânt… Bine… Avocatul zice să părăsiţi camera, spuse Westbay întorcându-se către Pacheco.

— Zi-i avocatului să mă pupe-n fund. Nu plec.

Westbay se întoarse şi repetă:

— Zice să-l pupaţi în fund. Uitaţi ce e, cât mă costă doar pentru ziua de azi, ştiţi, să veniţi repede încoace şi să-mi daţi nişte sfaturi înainte să mă înhaţe?… Uau! De ce atât de mult?… Am înţeles, am înţeles. Bine, însă grăbiţi-vă. Zice că-i ia o oră să ajungă, spuse Westbay după ce încheie convorbirea.

— Nu ne grăbim nicăieri, Clyde. De fapt, avem apartamentul închiriat pentru următoarele două zile la un tarif care ar trebui să fie în afara sezonului, dar care chiar şi aşa e prea scump.

Se întoarseră în camera din faţă, unde Hahn şi ceilalţi agenţi montau repede două camere video pe trepiede.

— Uite, Clyde, zise Pacheco, ăsta nu e un interogatoriu. Înainte să te luăm la întrebări, îl aşteptăm pe avocatul tău, însă, ca măsură de siguranţă, vom înregistra tot ce se întâmplă din acest moment încolo. Nu vrem ca mai târziu să apară careva care să susţină că există vreo încălcare a drepturilor, nu-i aşa? În timp ce-l aşteptăm pe domnul Bullington, avem nişte înregistrări video pe care s-ar putea să le găseşti interesante.

Westbay era aşezat la masă, la fel şi Pacheco. Între ei se afla un laptop şi Hahn apăsă o tastă.

— Aici se vede camioneta Dodge Ram furată din Foley, Alabama, ştii tu, maşina pentru care ai plătit cu bani gheaţă la barul ăla la est de Pensacola în seara zilei de 22 august, în timp ce tânărul Zeke Foreman te aştepta în camioneta ta, cea cu numere false de Florida. Ia priveşte!

Westbay făcu ochii mici şi se holbă la ecran. După ce văzu înregistrarea a doua oară întrebă:

— Cine a filmat?

Pacheco ridică mâinile.

— Stai aşa! N-ai voie să pui întrebări. Nici noi. Cel puţin nu până ajunge avocatul. Asta-i doar aşa, ca să ştii. Poate că înregistrările acestea te vor convinge să iei nişte decizii înţelepte mai târziu.

Hahn îi explică despre cea de-a doua înregistrare, de la magazinul lui Frog Freeman. Când Clyde se văzu parcând şi coborând din camionetă, se încovoie, efectiv. Cu umerii căzuţi, cu vomitatul, cu starea de leşin, cu faţa albă ca varul şi cu vocea slabă şi tremurândă, Westbay se transformă subit într-un om uşor de manipulat. Allie simţi o victorie uşoară, deşi avocatul ar fi putut complica lucrurile, aşa cum se şi întâmpla de multe ori.

Răsucind mai tare cuţitul în rană, Pacheco adăugă:

— A fost o prostie să parchezi chiar în faţa magazinului şi să te laşi filmat.

La care Westbay consimţi resemnat.

Hahn mai puse o dată înregistrarea şi întrebă:

— Ai văzut suficient?

Westbay încuviinţă din nou şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Şi din moment ce vom mai pierde ceva timp, zise Allie, avem o altă înregistrare video mult mai lungă pe care cred că ai s-o găseşti cel puţin la fel de convingătoare. Am avut o discuţie în urmă cu câteva zile cu amicul tău, Zeke Foreman. Ţi-l aminteşti?

— Nu răspund la nicio întrebare.

— A, da. Deci l-am zgâlţâit un pic, ba chiar l-am speriat, şi a început să spună tot. Adică tot. Dă-i drumul, Hahn!

Pe ecranul laptopului apăru faţa înspăimântată a lui Zeke. Jura că spunea adevărul şi apoi a făcut asta vreme de cincizeci şi şase de minute. Clyde ascultă cu mare atenţie, de parcă viaţa lui se scurgea cu fiecare minut.

*

Până ajunse Gary Bullington, FBI-ul deja îl verificase: profilul lui nu era chiar atât de impresionant. Avea patruzeci de ani, era un oportunist de stradă cu două panouri publicitare pe care avea trecut numele şi tânjea după accidente bănoase. Supravieţuia de pe urma despăgubirilor în cazul accidentelor de muncă sau a cazurilor mediocre de trafic de droguri. Panourile lui publicitare îl arătau ca pe un avocat tânăr şi bine îmbrăcat, cu o talie subţire şi destul de mult păr, o imagine clar modificată din motive publicitare şi de orgoliu. În carne şi oase, purta un costum boţit care se întindea pe burta mare, avea părul zburlit şi era evident că albea şi chelea. După nişte prezentări stângace, îşi luă clientul în dormitor, trânti uşa şi-l ţinu acolo încă o oră.

Între timp, Pacheco comandă un platou cu sendvişuri şi se gândi să treacă nota în contul proprietarului; însă n-o făcu. N-avea nimic de câştigat dacă-l făcea şi mai mult de râs în comparaţie cu ceea ce oricum urma să se întâmple.

Când Westbay şi Bullington se întoarseră în camera din faţă, arătau de parcă tocmai încheiaseră o ceartă aprinsă. Pacheco îi servi cu sendvişuri şi banane. Bullington luă şi una, şi alta, dar clientul lui n-avea poftă de mâncare.

— Putem continua? întrebă Pacheco.

— Mi-am sfătuit clientul să nu răspundă la nicio întrebare, răspunse Bullington cu gura plină.

— Foarte bine. Însă nu ne aflăm aici pentru interogatoriu.

— Atunci, în ce scop?

Rebecca Webb stătea pe o canapea mică, notând ceva pe un carneţel.

— Suntem pregătiţi să oferim o înţelegere, spuse ea. E acuzat doar de crimă cu premeditare. Se va renunţa mai târziu la acuzaţiile pentru omor deosebit de grav, pe măsură ce evoluează lucrurile.

Crimă cu premeditare sau de gradul întâi înseamnă pedeapsă pe viaţă, dai voi recomanda o pedeapsă mai blândă.

— Cât de blândă? întrebă Bullington.

— Începem cu douăzeci de ani şi vedem cum se descurcă. E la îndemâna clientului dumneavoastră să scadă din timpul de închisoare.

— Cum?

— Lucrând sub acoperire. Oferind informaţii. Nu credem că e nevoie de muncă de infiltrare, pentru că face deja parte din bandă. Va trebui să poarte microfon, să işte câteva conversaţii, treburi de genul ăsta.

Westbay îi aruncă o privire speriată.

— Versiunea scurtă, domnule Bullington, interveni Pacheco, e ca Westbay, clientul dumneavoastră, să ne ofere informaţii care să ducă la anihilarea Mafiei de pe Coastă.

— Şi ce primeşte în schimb?

— Poate doar cinci ani, răspunse Webb. Asta ar putea fi recomandarea noastră, deşi, după cum bine ştiţi, decizia finală va fi la latitudinea judecătorului.

— Cinci ani, apoi o viaţă dulce în cadrul programului de protecţie a martorilor, adăugă Pacheco. Fie asta, fie următorii zece ani pe culoarul morţii înainte de întâlnirea cu călăul.

— Nu-mi ameninţaţi clientul, replică furios Bullington.

— Nu-l ameninţ. Îi promit. E vinovat, fără niciun dubiu, de omor deosebit de grav şi procurorul general se va distra demonstrând asta. Noi îi oferim o înţelegere bună care include posibilitatea ca domnul Westbay să fie liber în cinci ani.

— Bine, bine, consimţi Bullington, dând gata sendvişul dintr-o înghiţitură. Daţi-mi să văd blestematele alea de înregistrări.

*

Era aproape 4:30 când avocatul şi clientul se întorceau iar din dormitor după încă o şedinţă tensionată. Doi agenţi jucau gin rummy la masă. Rebecca Webb vorbea la telefon. Hahn moţăia pe canapea. Pacheco tocmai trimitea camerista la plimbare. Îl preveniseră pe Bullington că şedinţa avea să dureze toată noaptea, dacă era necesar. În momentul de faţă, nu trebuiau să fie în nicio altă parte şi, dacă n-aveau să ajungă la nicio înţelegere, urmau să-l ducă pe domnul Westbay în lanţuri în Tallahassee şi să-l arunce într-o celulă, prima din multele în care avea să stea închis pentru restul vieţii. Dacă refuza înţelegerea, nu va mai beneficia de o altă oportunitate.

Haina lui Bullington atârna de mânerul unei uşi. Purta bretele roşii care se chinuiau să-i ţină pantalonii. Stătea în centrul camerei şi se adresa reprezentanţilor guvernului:

— Cred că mi-am convins clientul că dovezile împotriva lui sunt destul de solide şi că probabilitatea unui verdict „nevinovat” este una extrem de mică. Deloc surprinzător, doreşte să nu petreacă prea mulţi ani în închisoare, ca să nu mai vorbim despre treaba cu injecţia letală.

Westbay îmbătrânea de la oră la oră. Era palid şi, deşi din capul locului nu era prea înalt, în acel moment părea să se fi făcut mic de tot şi lipsit de vlagă. Evita contactul vizual cu aproape toţi cei aflaţi în cameră şi era, clar, cu mintea în altă parte. Agenţii îl analizau cu mare atenţie şi, în timpul ultimei consultaţii din dormitor, ajunseseră la concluzia că-şi făceau griji pentru el. Era nevoie de tupeu şi de nervi de oţel ca să porţi microfon când te aflai în aceeaşi cameră cu Vonn Dubose, ca să nu mai vorbim că toată treaba presupunea jucarea unui rol convingător. Westbay, a cărui stare era deplorabilă, nu inspira deloc încredere. Se bucuraseră la început de jocul lui de-a tipul dur,

atitudine la care se aşteptau, dar fură complet uimiţi de cât de repede cedă.

Oricum, nu-ţi poţi alege mereu turnătorii şi, la urma urmelor, avuseseră de-a face şi cu alţii la fel de instabili.

— Deci care-i procedura? întrebă Bullington.

— Va fi pus sub acuzare pentru acuzaţia de omor deosebit de grav împreună cu restul bandei. Acuzaţia lui va fi apoi pusă sub aşteptare până când analizăm cât de dispus este să colaboreze cu noi. Dacă-şi face treaba, îi vom schimba acuzaţia în crimă cu premeditare şi vom face lobby din greu pentru o pedeapsă mai uşoară. Dacă face vreo prostie, cum ar fi să fugă sau să se dea de gol, va primi o pedeapsă pe viaţă.

— Exact cum credeam. Domnule Westbay?

Clyde întinse mâinile învins şi izbucni într-un râs prostesc.

— De parcă aş avea vreo alternativă.

34

Nu fusese niciodată clar, cel puţin pentru Clyde, dacă Vonn Dubose era numele adevărat sau o poreclă. Clyde nu era unul dintre cei cinci „Veri”, porecla dată celor care conduceau banda. Niciunul dintre Veri nu folosea numele Dubose. Fratele mai mic al lui Vonn fusese ucis în timpul unei tranzacţii de droguri din Coral Gables, în 1990, iar numele lui era Nash Kinney. Conform cercetărilor făcute de FBI, Nash Kinney se născuse în 1951 şi n-avea fraţi.

Clyde recunoscu deschis că mai tot ce ştia despre bandă erau frânturi pe care le auzise ici-colo şi nu erau deloc credibile. Băieţii nu se aşezau în jurul mesei ca să povestească despre zilele de glorie de altădată. Petrecuse puţin timp în compania Verilor. Nici măcar nu era convins că aveau legături de rudenie. Clyde se afla pe statul lor de plată de doi ani, de când îi întâlnise prima oară.

Vonn Dubose n-avea adresă, nici permis de conducere, număr de securitate socială, date de identificare fiscală, paşaport, cont bancar sau carduri de credit. Totul fusese verificat de către FBI, care formulă teoria că numele acela era fals şi protejat cu mare atenţie de-a lungul anilor. Nu exista nici măcar o înregistrare privind taxele şi impozitele adiacente numelui respectiv. Conform spuselor lui Greg Myers, Dubose se căsătorise şi divorţase de mai multe ori. Şi totuşi, FBI-ul nu găsi nicio dovadă a existenţei acelor căsătorii şi divorţuri.

Henry Skoley era primul dintre Veri despre care trebuiau să afle mai multe. Toţi îi spuneau Hank şi cică ar fi fost nepotul lui Vonn, fiul fratelui care fusese ucis. Dar dacă nu exista niciun frate, atunci cine naiba era Hank? Povestea nu stătea în picioare.

Hank avea vreo patruzeci de ani şi lucra pentru Vonn ca şofer, gardă de corp, fiind, totodată, partener de golf şi de pahar, şi tot ce vrei şi ce nu vrei. Tot ce-şi dorea sau avea nevoie Vonn era pe numele lui Hank. Dacă Vonn îşi dorea o maşină nouă, Hank era trimis să cumpere una pe numele lui. Dacă Vonn îşi dorea să meargă în Vegas pentru un weekend de destrăbălare, Hank se ocupa de biletul de avion, limuzină, camera de hotel, de curve şi bineînţeles că-l însoţea. Însă cel mai important, Hank le transmitea celorlalţi comenzile lui Vonn. Dubose nu folosea telefoane sau e-mailuri, cel puţin nu pentru afacerile murdare.

Clyde le dădu cele două telefoane mobile împreună cu codurile de acces şi urmări cum cei doi agenţi începură să descarce toate informaţiile de pe ele. Erau două numere de telefon pentru Hank Skoley, dar FBI-ul ştia deja asta.

Westbay nu cunoştea adresa actuală a lui Vonn. Dubose se muta des, locuind câteva luni în apartamente noi pe care le construia peste tot de-a lungul regiunii Florida Panhandle. Nu ştia nici dacă Vonn Dubose locuia singur.

Despre ceilalţi doi Veri, Vance şi Floyd Maton, se credea că erau şi ei rude cu Vonn Dubose. Cu Vonn şi Hank, erau patru. Al cincilea era Ron Skinner, un alt presupus nepot. Skinner locuia pe coastă lângă Panama City şi conducea barurile, magazinele de băuturi alcoolice şi cele de cartier, precum şi cluburile de striptease ale bandei, afaceri esenţiale în spălarea de bani. Fraţii Maton supervizau afacerile imobiliare pe scară mare ale bandei. Hank supraveghea hotelurile, restaurantele şi parcurile de distracţie. Formau o echipă de conducere unită şi disciplinată. Toate deciziile erau luate de Vonn şi totul se învârtea în jurul banilor pe care-i obţineau de pe urma cazinoului Treasure Key.

Următorul nivel ierarhic era alcătuit din manageri, precum Clyde, care conduceau multe

dintre aşa-zisele afaceri legitime. Vreo doisprezece oameni făceau parte din grupul în speţă, însă Clyde nu-i cunoscuse pe toţi. Nu era ca şi când ar fi avut de-a face cu genul de corporaţie care se poartă de parcă ar fi o mare familie fericită şi organizează picnicuri anuale şi zile în care să-ţi aduci copilul la serviciu. Lucrurile se derulau ca şi cum Vonn nu-şi dorea ca o grupare să ştie prea multe despre cealaltă. Cu zece ani în urmă, Clyde lucra la un hotel din Orlando, când a auzit despre un post liber la Fort Walton Beach. Făcuse mutarea pentru că-i plăcea să locuiască aproape de ocean. Un an mai târziu, obţinea postul de director adjunct la Blue Chateau şi, fără să-şi dea seama, pătrundea în lumea criminală a Mafiei de pe Coastă, deşi n-auzise niciodată de termenul acela. L-a cunoscut pe Hank, pe care-l simpatiza foarte mult, şi a fost repede promovat în funcţia de director, primind la pachet şi o creştere uriaşă de salariu, cu mult peste media din industrie. Iar el credea că era ceva obişnuit peste tot în imperiul Dubose. Cumpărau loialitatea. Imediat ce Clyde a fost instalat la conducere şi a început să facă treabă bună, Hank l-a informat că Surfbreaker, aflat la opt sute de metri mai sus pe plajă, tocmai fusese cumpărat de companie. Localizată în
Belize, aceasta se afla în mod ciudat în restructurare şi Clyde trebuia să conducă două hoteluri în zona Fort Walton Beach. Salariul lui a fost dublat din nou şi a primit şi cinci la sută din acţiunile Starr S, noua companie. A fost făcut să creadă că Hank, împreună cu alţi asociaţi, deţinea restul de nouăzeci la sută, dar nu ştia nimic sigur.
Mai târziu avea să afle că totul făcea parte dintr-o mare conspiraţie.

Viaţa lui de infractor a început într-o zi când Hank a venit cu 10.000 de dolari bani gheaţă, în bancnote de 100 de dolari. I-a explicat că era greu să speli bani murdari prin hoteluri, deoarece aproape toate tranzacţiile se făceau cu carduri de

credit. Şi totuşi, fiecare hotel avea baruri aglomerate în care mulţi dintre clienţi plăteau tot cu bani gheaţă. Hank continuă să sublinieze în detaliu că banii murdari aveau să fie adăugaţi în mod sistematic la fiecare aport de numerar al fiecărui bar. El n-a folosit niciodată termenul „spălare de bani", ci a optat, în schimb, pentru clasicul „măsluirea evidenţelor contabile". Din acea zi, toate încasările zilnice aveau să fie gestionate doar de Clyde. Cu timpul, învăţase să ajusteze numerele în funcţie de valul de turişti din hotel. Ba găsise chiar o metodă prin care să treacă banii murdari prin veniturile brute de la recepţii. Registrele contabile, deşi erau măsluite, arătau impecabil. Contabilii din Pensacola îl lăudau pentru vânzările crescute, dar fără să bănuiască vreodată ceva.

Clyde păstra evidenţa într-o agendă, departe de calculatoare, şi dintr-o privire rapidă le spuse exact agenţilor câţi bani spălase prin hoteluri şi baruri în ultimii nouă ani. Estimarea lui era de aproximativ 300.000 de dolari pe an. Şi suma aceea era doar mărunţiş. Spălarea banilor se făcea cu adevărat în barurile, magazinele de băuturi alcoolice şi cluburile lor de striptease.

Treptat, banda îl asimilase. După doi ani pe post de director, a fost invitat în Las Vegas pentru o excursie ca între băieţi. A zburat cu un avion particular împreună cu Hank şi cu fraţii Maton. O limuzină i-a dus la un cazinou, unde Clyde avea propriul apartament. Toate cheltuielile au fost suportate de Hank – fripturi la cină, vinuri scumpe, curve superbe. Într-o sâmbătă seara, Hank l-a invitat într-un apartament luxos la un pahar împreună cu Vonn. Doar Vonn Dubose, Verii şi Clyde Westbay, care devenise un membru de încredere al organizaţiei. A doua zi, el şi Hank au băut o cafea în barul unui cazinou şi i-au fost spuse câteva reguli de bază: (1) fă ce ţi se spune, (2) ţine-ţi gura, (3) nu te încrede în nimeni în afară de noi,

(4) ţine ochii deschişi şi nu uita că încalci legea şi (5) nu turna niciodată, fiindcă trădarea poate fi fatală pentru tine şi familia ta. Se cerea loialitatea şi, în schimb, Clyde făcea o droaie de bani. N-a avut nicio problemă cu regulile în cauză.

De asemenea, directorii trebuiau să viziteze cazinoul cel puţin de două ori pe lună. Procedura era simplă. Clyde primea de la Hank între 5.000 şi 10.000 de dolari bani lichizi cu care să parieze – erau bani care proveneau de la cazinou, prin Dubose, prin Hank şi Clyde, şi care mai departe se întorceau în cazinou. În schimbul banilor, Clyde, în calitate de jucător, primea o grămadă de jetoane de 100 de dolari. Jocul lui preferat era blackjack, pe care-l juca destul de bine cât să câştige. După ce cumpăra, să zicem, jetoane în valoare de 2.000 de dolari, juca vreo oră, pe urmă lua o pauză. În loc să plece cu jetoanele, îi spunea şefului de sală „să-l plătească" şi să depună banii rămaşi în contul lui, pe care-l deţinea sub un nume fals. O dată pe an, transfera întreaga sumă din cont într-un cont controlat de Hank. În 2010, Clyde scosese 147.000 de dolari curaţi din cazinou.

Era aproape sigur că Verii şi toţi directorii spălau bani astfel prin intermediul jetoanelor de cazinou.

Privind retrospectiv, nu-şi amintea cu exactitate momentul în care decisese să depăşească limita şi să încalce legea. Făcea ce-i spunea şeful să facă şi nu părea să fie nimic rău în asta. Ştia că spălarea banilor era ilegală, însă era atât de simplu. N-avea cum să fie prins. La naiba, nici măcar propriii contabili nu-şi dădeau seama. În plus, primea foarte mulţi bani şi cheltuia foarte mult, şi viaţa lui era bună. Într-adevăr, lucra pentru o organizaţie criminală, dar micul lui rol din toată schema sigur nu conta foarte mult. În timp, a devenit viaţa lui, siguranţa lui. Conducea de-a lungul coastei în districtul Brunswick, observa că un alt complex rezidenţial se ridica sau vedea indicatoare pentru

un alt teren de golf exclusivist şi se simţea mândru pentru că Vonn era tare. Iar dacă agenţii federali aveau să vină vreodată să-şi bage nasul, în mod sigur i-ar fi vizat pe băieţii mari, pe Veri, fără să-şi bată capul cu peştişorii ca el.

Însă nimeni nu se uita. Aparent, nu-i păsa nimănui. După câţiva ani, totul părea să fie doar afaceri şi atât.

De asta a fost atât de înspăimântător când Hank a sunat şi a zis că era posibil să fie o problemă. Deşi Clyde n-o cunoscuse niciodată, Claudia McDover era în centrul unei atenţii pe care nu şi-o doreau. Clyde locuia într-un alt district judiciar şi abia dacă ştia numele judecătoarei. N-a înţeles rolul ei în organizaţia Dubose, dar a presupus că era unul important după nivelul de alarmă creat. Hank, care-l menţiona foarte rar pe unchiul lui, recunoscu că Vonn era îngrijorat. Trebuia acţionat.

Hank şi-a făcut apariţia în biroul lui Clyde de la Surfbreaker şi, la o cafea sorbită la una dintre mesele de lângă piscină, l-a informat că Vonn avea nevoie de o favoare. Dubose îl alesese pe el, pe Clyde Westbay, pentru o treabă murdară şi asta deoarece nimeni nu l-ar fi suspectat vreodată. Cuvântul crimă n-a fost pronunţat. Trebuia să fie doar un act de intimidare, însă unul extrem de violent. Un accident de maşină, pe pământul tribului, noaptea târziu. Evident, Clyde n-a vrut s-o facă, dar i-a fost imposibil să refuze. A acceptat până la urmă treaba de parcă făcea parte din munca zilnică – orice pentru Veri.

Hank a fost de acord că Zeke Foreman era marioneta potrivită. A aranjat livrarea camionetei furate; Clyde n-avea nici cea mai mică idee despre asta. Era ceva caracteristic bandei să ţină informaţiile ascunse, ca să se evite scurgerile. Hank i-a dat plăcuţele false de Florida. Operaţiunea a mers bine, iar Hank gestiona totul prin telefon. Clyde nu cunoştea identitatea celui care s-a dat drept informator şi i-a momit pe Lacy

şi pe Hugo până într-un loc îndepărtat din rezervaţie. La câteva secunde după impact, Clyde a parcat în spatele Dodge Ram-ului şi i-a spus lui Zeke să plece de lângă Toyota Prius şi să aştepte în maşină. Lui Zeke îi curgea sânge din nas, aşa că a verificat airbagul camionetei pentru a vedea dacă nu erau urme de sânge. Hugo era grav rănit, prins în parbriz. Gemea, se zbătea şi sângera puternic. Telefonul lui era în buzunarul de la spate al blugilor. A observat că centura de siguranţă nu fusese pusă, însă nu şi-a dai seama dacă airbagul de pe partea pasagerului se declanşase ori ba.

Nu, nu ştia dacă a umblat cineva la centură şi la airbag. Nu, nu l-a atins deloc pe Hugo, doar i-a scos telefonul din buzunar. A purtat mănuşi căptuşite cu vată şi a fost înspăimântat să fie atât de aproape de un om care se zbătea între viaţă şi moarte şi care sângera foarte mult. Westbay a recunoscut că a fost groaznic să fie acolo. Dar avea ordine de executat. Telefonul şi iPad-ul lui Lacy erau pe podeaua din spate, însă portiera se blocase în urma impactului. A reuşit s-o deschidă pe cea de pe partea lui Hugo şi le-a luat pe toate trei. Şi ea sângera şi îngăima ceva, încercând să se mişte.

Clyde trecu de partea asta a poveştii fără să schiţeze nicio urmă de emoţie. Dacă, într-adevăr, simţea remuşcare, atunci refuza s-o arate. Avu totuşi nevoie de o pauză, ca să meargă la toaletă. Era aproape 6:00 p.m.

*

El şi Zeke au luat-o pe un drum pe câmp, unul pe care-l găsise împreună cu Hank cu o zi înainte. Nu, nu-şi amintea ca Zeke să fi aruncat ceva pe geam. Pacheco îi arătă o probă din şerveţelele murdare de sânge. Nu putu să explice de ce a tras maşina în faţa magazinului lui Frog. Singura lui justificare fu că nici măcar nu era sigur că era deschis. Plus că magazinul era o dărăpănătură, nici

nu s-a gândit că ar fi putut să aibă camere de supraveghere. O mare prostie, a opinat el, privind retrospectiv. El şi Zeke au dat pe gât o bere în timp ce părăseau districtul Brunswick. S-au oprit la un popas pe autostrada 10 şi l-au aşteptat pe Hank. Clyde i-a dat o pungă în care erau cele două telefoane şi iPad-ul. De acolo s-au întors în Fort Walton Beach şi la Blue Chateau, unde puştiul şi-a petrecut noaptea într-una dintre camere. A doua zi, Clyde l-a dus la doctor pentru o radiografie, care n-a arătat să aibă vreun os fracturat. I-a dat lui Zeke 5.000 de dolari bani gheaţă şi s-a gândit că întreaga poveste era deja istorie. A urmărit ştirile toată dimineaţa şi a fost şocat să audă că Hugo Hatch murise. Cam o săptămână mai târziu, Hank a trecut pe la birou, furios din cale afară din cauza înregistrării video. A spus că Vonn era la fel de furios şi că se dădea de ceasul morţii să ţină lucrurile sub control. I-au zis lui Zeke să fugă din oraş şi să se ţină cât mai departe până avea să i se dea de veste.

Clyde şi Vonn nu mai vorbiseră faţă în faţă de dinainte de accident, iar în acel moment chiar nu-şi dorea asta. Deşi Clyde tot trăise cu frică, uitându-se în stânga şi-n dreapta şi dormind cu grijă, părea că lucrurile se calmaseră, mă rog, până la întâlnirea cu agenţii FBI şi cu procurorul adjunct. Şi totul era cu fundul în sus.

Hahn mai comandă sendvişuri şi fructe şi, când fură aduse, Westbay şi Bullington intrară în dormitor. Era aproape 8:00 p.m. şi Westbay spuse că era posibil ca soţia lui să-şi fi făcut deja griji. O sună şi o anunţă că se ocupa de nişte treburi neprevăzute.

În timp ce mâncau, Allie Pacheco şi Rebecca Webb făcură echipă pentru încă o tură de interogatoriu. Când, într-un târziu, terminară, pe la 10:00 p.m., Clyde Westbay fusese înregistrat video vreme de mai bine de şase ore şi oferise suficient de multe informaţii cât să fie demarată o anchetă

împotriva lui Dubose şi a Verilor lui. În Tallahassee, o altă echipă de agenţi ascultase tot şi-şi punea deja la cale planul.

Clyde plecă liber de la Surfbreaker în sensul că n-avea cătuşe sau lanţuri la picioare. Dar îşi lăsase sufletul în Apartamentul Delfin, declaraţiile lui fuseseră înregistrate şi dacă totul se afla… Se va mai bucura poate câteva zile, poate chiar săptămâni de libertate înainte să fie înhăţat în timpul unui raid. Soţia şi copiii lui vor fi panicaţi, pe prima pagină a ziarelor vor apărea fotografii şi apoi vor urma telefoanele înnebunite de la rude şi prieteni.

În vreme ce conducea fără o ţintă anume prin Destin, se gândi în treacăt şi la fosta lui amantă, Tammy. Ce curvă! Să se culce cu jumătate de oraş, inclusiv cu viermele ăla de Walter! Poate că nevastă-sa nu va afla niciodată. Şi cât ar trebui să-i dezvăluie? Să spună tot şi să-şi descarce sufletul sau să aştepte raidul şi oroarea de a fi pus în lanţuri?

Cum naiba putea să ştie ce-i de făcut? Viaţa lui era terminată.

De ce conducea, de ce-i surâdea ideea unui glonţ în cap, să se achite de toate aşa cum voia el, nu să aştepte să fie lichidat la ordinul lui Dubose. Sau poate să se arunce de pe un pod înalt sau să ia un pumn de pastile. FBI-ul avea oricum înregistrările cu el.

35

Cele mai murdare treburi ale lui Vonn erau făcute de un pistolar cu state vechi pe nume Delgado. Nu se ştia dacă ăsta era adevăratul lui nume sau era un alt nume fictiv din lumea lui Vonn.

În viaţa de zi cu zi, Delgado se ocupa de un bar, una dintre multele afaceri care asigurau spălarea banilor şi un profit stabil, însă organizaţia îl preţuia cu adevărat pentru nenumăratele lui talente profesionale. Avea noţiuni tehnice impresionante în materie de arme, mecanică şi electronică. Delgado l-a prins pe Son Razko în dormitorul familiei Mace şi i-a împuşcat liniştit pe el şi pe Eileen, apoi a dispărut fără să lase nicio urmă. O oră mai târziu, a dat peste Junior într-un bar şi l-a cinstit.

După procesul lui Junior, Delgado l-a luat pe primul turnător, Digger Robles, la o plimbare cu barca în miez de noapte şi l-a aruncat în Golful Mexic legat cu lanţuri de mâini şi de picioare. Lui Todd Short a vrut să-i zboare creierii cu o armă de vânătoare, dar al doilea turnător a scăpat ca prin urechile acului. Glonţul i-ar fi lovit urechea dreaptă fără ca măcar să-şi dea seama, însă un alt cap îi blocase ţinta şi astfel Todd scăpă cu viaţă şi, înţelept, părăsi zona. Delgado era cât pe ce să-l prindă în Oklahoma.

Cea mai mare greşeală a carierei lui Vonn a fost să-l aleagă pe Clyde Westbay, nu pe Delgado, ca să-l elimine pe Hugo. A optat pentru un amator în detrimentul unui profesionist. Raţionamentul lui fusese unul solid: nimeni nu l-ar fi bănuit vreodată pe Clyde; nu erau implicate arme; era relativ o operaţiune simplă, iar Vonn îşi dorea ca Westbay să urce în ierarhia organizaţiei. Văzuse el ceva talent acolo şi-şi dorea şi mai multă loialitate. Trebuia să-l implice pe Clyde într-o infracţiune

mult mai sinistră. În felul acesta avea să-l deţină pe viaţă. Totuşi, factorul decisiv, care a ieşit la suprafaţă în ultimul moment, a fost criza neaşteptată a lui Delgado din pricina unor pietre la rinichi, o criză atât de severă, încât a fost spitalizat trei zile. Durerea istovitoare s-a declanşat la doar câteva ore după ce spărsese maşina lui Lacy şi umblase la centura de siguranţă şi airbagul de pe partea pasagerului. Cum Delgado era scos din joc temporar şi pentru că situaţia era una urgentă, Vonn l-a instruit pe Hank să-i facă o vizită lui Clyde şi să-i dezvăluie planul de acţiune.

Delgado trăia într-o lume a camerelor de supraveghere şi n-ar fi făcut niciodată greşeala de a se lăsa filmat în faţa magazinului rural al lui Frog.

În orice caz, criza de rinichi trecuse, aşa că era din nou activ. Trase camioneta lui mică pe care scria „Dezinsecţie” pe aleea unei case mici de pe un teren de golf la opt kilometri nord de Golful Mexic. Întreaga zonă era una exclusivistă, dar Delgado cunoştea codul de acces. O companie din Bahamas construise reşedinţa, iar o companie din Nevis deţinea compania din Bahamas. Undeva deasupra tuturor acelor titluri de proprietate era Vonn Dubose. Proprietara casei era la tribunal, unde era angajată. Nota chestiuni importante pentru judecătoarea McDover, care-i şi făcuse sugestia iniţială de a cumpăra reşedinţa.

Delgado purta o uniformă drăguţă, cămaşă roşie şi şapcă asortată şi căra un pulverizator mare, de parcă era gata să anihileze orice insectă din Florida Panhandle. Sună la uşă, deşi ştia că nu era nimeni acasă. Introduse cu iscusinţă o şurubelniţă între broască şi dispozitivul de blocare şi apăsă clanţa. Nici cu cheia potrivită n-ar fi deschis mai repede. Închise uşa după el şi aşteptă să se declanşeze alarma. După câteva secunde, aceasta începu să sune. Într-o jumătate de minut avea să se dezlănţuie iadul. Tastă codul format din cinci cifre,

de care făcuse rost după ce spărsese baza de date a companiei de pază. Trase aer adânc în piept şi se bucură de linişte. Dacă n-ar fi funcţionat codul, ar fi plecat, pur şi simplu.

Îşi puse o pereche de mănuşi din cauciuc şi se asigură că atât uşa de la intrare, cât şi cea din spate erau închise. N-avea timp de pierdut. Erau două dormitoare. Intui că cel mare era cel folosit de proprietară; cel mic avea o serie de paturi supraetajate ieftine. Delgado ştia că femeia locuia singură. În vârstă de patruzeci şi trei de ani, era divorţată şi n-avea copii. Umblă prin două scrinuri cu sertare şi nu găsi nimic altceva decât haine. La fel se întâmplă şi în cele două şifoniere, şi în cele două băi. În biroul mic şi aglomerat găsi un calculator şi o imprimantă care stătea pe un set de dulăpioare lungi şi joase. Încet şi metodic, luă la rând fiecare sertar, fiecare dosar şi fiecare foaie de hârtie.

*

Era un bărbat la ea în casă! JoHelen Hooper îşi trecu degetul pe ecranul iPhone-ului. Aplicaţia de siguranţă o alertă că sistemul fusese dezarmat la 9:44, cu două minute în urmă. Dădu din nou cu degetul pe display şi apărură imaginile. Camera ascunsă în ventilatorul din tavan îl surprinsese pe intrus în timp ce se foia pe acolo, îndreptându-se către baie. Bărbat caucazian, la vreo patruzeci de ani, cu şapcă şi cămaşă roşie, dându-se drept altcineva. Camera ascunsă în sistemul de ventilaţie de deasupra patului ei îl surprinsese chiar când intră în cameră şi începu să caute prin sertare. Atinsese totul.

Înghiţi în sec şi încercă să-şi menţină calmul. Se afla la mai puţin de şase metri de Claudia McDover, în sala de judecată principală din Sterling. Judecătoarea aştepta în timp ce câţiva avocaţi chinuiţi se înghesuiau pe lângă boxa

juraţilor pentru a lua nişte decizii. Din fericire, nu era niciun juriu; Onorata Instanţă nu făcea decât să audieze moţiuni.

JoHelen avea în faţă maşina de stenografiat fixată pe tripod. Pe masa ei erau un carneţel, nişte acte şi iPhone-ul la care încerca să se uite cât mai relaxată posibil. Dar era alarmată! Era un bărbat la ea în casă, care-i cotrobăia încet prin lenjerie. Iată-l închizând sertarul ăla şi trecând la următorul.

Un avocat începu să vorbească şi JoHelen începu să tasteze. Era o audiere de doi bani într-un caz fără sens şi chiar dacă mai scăpa un cuvânt pe ici, pe colo, putea oricând să verifice înregistrarea audio. Simţea că ameţea şi era îngrozită, însă se holba la avocat, se concentra asupra buzelor lui şi încerca să se adune. Aplicaţia înregistra toate imaginile de la toate cele patru camere ascunse în casă, aşa că n-avea să piardă nimic când urma să le revizioneze în pauza de prânz.

„Fii calmă, fii calmă, prefă-te plictisită în timp ce înregistrezi prostiile lor legale la o viteză de două sute de cuvinte pe minut”, chibzui ea. După opt ani de stenografiere fără greşeală la tribunal, aproape că putea face treaba asta şi dormind. Somnul însă avea şi fie şi el o problemă de acum înainte.

Momentul mult aşteptat veni. În ultima săptămână, doamna judecător şi-a dat arama pe faţă prin schimbările abrupte de temperament. Nu fusese niciodată cunoscută ca fiind o persoană caldă şi drăguţă, dar cu JoHelen fusese întotdeauna plăcută şi dăduse dovadă de profesionalism. Se bucuraseră una de compania celeilalte, adeseori bârfind şi râzând despre lucrurile care se petreceau în sala de judecată. Nu erau prietene apropiate, deoarece McDover era mult prea distantă pentru relaţiile obişnuite. Îşi păstra toată atenţia pentru Phyllis Turban, o persoană pe care JoHelen o ştia bine, însă doar după reputaţie.

Din ziua în care oficialii BCJ-ului sosiseră şi-i înmânaseră plângerea, Claudia n-a mai fost ea însăşi. Fusese mai aspră, cumva distantă, de parcă ar fi fost distrată sau îngrijorată. În mod normal, îşi ţinea emoţiile în frâu şi nu se lăsa pradă toanelor. Dar în ultima vreme, şi în special în ultimele zile, interacţionase puţin cu JoHelen şi chiar încercase s-o evite, deşi în acelaşi timp se străduia să mascheze totul cu câte-un zâmbet fals şi cu vreun comentariu ocazional. Vreme de opt ani, cele două femei şi-au petrecut aproape fiecare zi în aceeaşi încăpere. JoHelen ştia că se schimbase ceva.

Însă care era treaba cu alarma? Era un sistem nou cu senzori la fiecare geam şi uşă, instalat de Cooley cu doar două luni în urmă. Dacă a trecut de aşa ceva însemna că individul în cămaşă şi şapcă roşii era un profesionist.

O scurtă pauză cât avocatul căută o foaie de hârtie, iar JoHelen se uită pe ecranul telefonului. Musafirul ei nepoftit abia dacă se mai vedea din dulap tot cotrobăind prin garderoba ei. Să sune la poliţie să-l ridice? Să sune la Paza Cartierului? Nu – telefoanele lăsau urme şi în zilele acelea se părea că toate urmele duceau spre JoHelen.

Deodată, doi avocaţi începură să vorbească în acelaşi timp, ceva ce era la ordinea zilei în lumea ei: separa cu iscusinţă pledoariile celor doi în stenograma oficială fără să piardă nimic. Singura chestie are-o scotea din sărite era să audă trei avocaţi vorbind concomitent. Era suficient să arunce o singură privire în direcţia judecătoarei şi McDover restabilea ordinea în sala de judecată. Comunicau adeseori prin simple mişcări ale feţei sau mâinilor, dar în acea zi JoHelen încerca să nu se uite la şefa ei.

Intrusul n-avea cum să descopere ceva incriminator. Era suficient de deşteaptă cât să ascundă documentele într-un loc inaccesibil. Se aflau în altă parte, undeva sub cheie şi în siguranţă. Însă care să fi fost următoarea *lor* mişcare? Au

ucis un om ca să intimideze şi să încurce ancheta BCJ-ului. În mod evident, îl găsiseră pe Greg Myers şi l-au redus la tăcere. Iar Cooley, prietenul, confidentul, intermediarul şi complicele ei fie se afla pe picior de plecare, fie plecase deja, terifiat şi aparent în pragul unei căderi nervoase. O asigurase că ea era în siguranţă, că identitatea ei nu fusese dezvăluită niciodată, dar astea erau vorbe goale rostite cu o săptămână în urmă.

Onorata Instanţă dădu o pauză de zece minute. JoHelen se îndreptă liniştită pe hol către biroul ei mic, unde închise uşa şi urmări intrusul, în timp real. Bărbatul se afla încă în casă şi cotrobăia prin sertarele din bucătărie, scoţând cu grijă oalele şi tigăile şi apoi punându-le la loc aşa cum le-a găsit. Nu era un hoţ şi nici n-avea să lase urme. Purta mănuşi. Merse, în cele din urmă, în biroul ei, unde se aşează şi se uită de jur-împrejur. Începu să scoată dosare din sertare de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

Lucra pentru Vonn Dubose. Iar *ei* o suspectau în acel moment pe ea.

*

Allie Pacheco făcu o pauză pe la prânz pentru a o pune la curent cu ultimele veşti. Se întâlniră în biroul lui Geismar, la masa de lucru plină cu dosare şi alte cazuri în aşteptare. Allie povesti fără nicio urmă de îngâmfare despre succesul înregistrat cu Clyde Westbay, însă era în mod evident mândru de munca lor. Şi ce era mai bun urma să vină.

Toate cererile lor pentru plasarea de microfoane şi supraveghere fuseseră aprobate de un judecător federal, aşadar, echipa lor tehnică asculta zeci de telefoane. FBI-ul localizase casele lui Vance şi Floyd Maton, Ron Skinner şi Hank Skoley, patru dintre cei cinci Veri. Şeful lor, domnul Dubose, locuia în prezent într-o reşedinţă de vară din

Rosemary Beach. Cu o noapte înainte, Hank l-a dus pe Vonn la un restaurant elegant din Panama City, unde s-au întâlnit cu un al treilea bărbat, un individ care se întâmpla să fie un membru al consiliului din districtul Brunswick. Scopul întâlnirii n-a fost unul clar, iar FBI-ul n-a tras cu urechea.

Dubose îi juca încă pe degete. Erau convinşi că numele era unul fictiv şi că se descurcase de minune să trăiască drept altcineva în ultimii treizeci sau patruzeci de ani. În ceea ce privea relaţiile de sânge, în acest caz, trecutul era de nepătruns. Date fiind excentricităţile morale ale strămoşilor lor, era greu de demonstrat în ce măsură Verii erau rude. Dar ăsta era un aspect important doar în ancheta lor referitoare la identitatea reală a lui Vonn. Clyde le dăduse numele a şapte alţi directori. Până în acel moment, FBI-ul identificase aproape treizeci de baruri, restaurante, hoteluri, centre comerciale, cluburi de striptease, magazine de băuturi alcoolice şi de cartier, complexuri şi cartiere rezidenţiale, precum şi terenuri de golf despre care se credea că erau gestionate de cei opt bărbaţi, inclusiv Clyde. Fiecare entitate în parte era deţinută de o firmă din străinătate, aproape toate înregistrate în Belize, Bahamas sau Insulele Cayman.

De la o oră la alta, ancheta lor se extindea treptat. Şeful lor din Jacksonville angaja toată forţa de muncă şi toate resursele pe care le cereau cei din Tallahassee. Luna, supervizorul lui Pacheco, lăsase totul deoparte şi conducea întreaga operaţiune. Procurorul general trimisese patru avocaţi să ajute FBI-ul.

Pacheco era deja în pâine. Toţi munceau non-stop; nu prea părea interesat de Lacy, cel puţin în afara biroului. Când plecă, Geismar o întrebă:

— Vă vedeţi?

— Tocmai l-am văzut.

— Ştii la ce mă refer.

— Am luat prânzul, două cine şi am golit vreo două sticle de vin seara târziu. Cred că-l plac, însă o luăm foarte uşor.

— Nu aşa faci întotdeauna?

— Ba da. Te deranjează?

— Într-un fel. E într-o zonă tulbure.

— Am vorbit cu el despre asta. Suntem de aceeaşi parte a străzii, dar nu în acelaşi birou. N-are voie să iasă cu un alt agent din oraşul ăsta, însă regulile lor nu mi se aplică. Vrei să mă opresc?

— Şi dacă aş spune „da”?

— Tu eşti şeful, iar eu aş face aşa cum mi se cere. O să mai fie prin preajmă. Nu pleacă nicăieri.

— Nu-ţi cer asta. Cred că ţi-e bine cu el, dar fii atentă la ce spui. Poţi să fii sigură că nu ne zice tot.

— Adevărat, însă ştie mult mai multe decât noi.

36

În timp ce conducea încet către casă, JoHelen revizui în minte opţiunile pe care le avea şi-şi dădu seama că niciuna dintre ele nu era prea atrăgătoare. N-avea cum să fugă şi să dispară, aşa, pur şi simplu. Trebuia măcar să intre şi să vadă dacă lipsea ceva, deşi imaginile arătaseră clar că intrusul nu plecase cu nimic. A stat înăuntru nouăzeci şi trei de minute, mult prea mult pentru dezinsecţiile lunare. A intrat şi a ieşit fără cheie, ştiind dinainte codul de acces. Ce-l putea opri să se întoarcă la două dimineaţa pentru încă o vizită la domiciliu? „Să rămân acasă sau să plec? Şi dacă plec, unde să mă duc?”, reflectă ea.

Îl înjură pe Cooley cu o amărăciune care o surprinse. Începuseră împreună acea conspiraţie de mică anvergură, ca parteneri într-o schemă în care să facă un bine, dar să se şi aleagă cu ceva din asta, iar în acele momente el cedase. Dispăruse, fugise înainte ca Dubose să pună mâna pe el şi o lăsase pe ea în urmă, neprotejată, vulnerabilă, speriată şi dezorientată.

Poarta fu deschisă automat de autocolantul magnetic de pe permisul de parcare. Sandy Gables, clădirea 58. Trase maşina pe alee, se holbă la casă şi ştiu că nimic nu va mai fi la fel. Ăsta era momentul, nu? Să stea? Să fugă? Să se ascundă? De unde să ştie? În acea situaţie critică, trebuia să aibă un prieten care s-o protejeze.

Îşi luă geanta, coborî şi se îndreptă către uşa de la intrare. O descuie, dar fără s-o deschidă. Peste stradă îl văzu pe domnul Armstrong pierzând vremea prin jurul garajului. Merse la el şi-i spuse că a găsit uşa descuiată şi că era speriată. Îl întrebă dacă putea s-o însoţească. Îi era jenă să-l roage şi poate că făcea din ţânţar armăsar, însă în vremurile acelea o femeie nu putea fi niciodată suficient de precaută, nu-i aşa? Domnul Armstrong era un

suflet blând, pensionat şi plictisit, şi desigur că fu de acord. Intrară împreună, iar ea dezarmă alarma. El rămase în sufragerie vorbind despre ultima acutizare a zonei zoster de care suferea soţia lui cât JoHelen se agită peste tot, verificând fiecare cameră în timp ce punea toate întrebările posibile legate de boala respectivă. Se uită în dulapuri, sub paturi, în duşuri, în cămară, peste tot pe unde s-ar fi putut ascunde o persoană. Ştia că nu era nimeni în casă, dar nu conta. Dacă nu căuta măcar peste tot, nici nu se putea gândi să rămână.

Îi mulţumi domnului Armstrong şi-l servi cu un suc dietetic. El profită de ocazie pentru o scurtă conversaţie şi o oră mai târziu era tot acolo. Ea nu se grăbea deloc să rămână singură. Când, în cele din urmă, vecinul plecă, rămase în sufragerie şi încercă să-şi adune gândurile. O scândură scârţâi în pod şi se sperie groaznic. Inima îi bătea nebuneşte în piept şi respira din ce în ce mai sacadat. Brusc, mai auzi un sunet. Să fi fost paşi? Însă nu era nimic în afară de linişte. Se hotărî să plece şi se schimbă repede în blugi. Ce să-şi ia? Dacă *ei* o urmăreau, iar ea ieşea grăbită din casă cu bagaje, şi-ar fi dat de gol planurile. Putea să aştepte până se lăsa întunericul, ca să strecoare două genţi în maşină, dar n-avea nici cea mai mică dorinţă să rămână în casă odată cu venirea serii. Îşi luă poşeta cea mai mare şi împachetă articole de toaletă şi lenjerie. Într-o sacoşă din hârtie pentru piaţă puse o geantă sport şi două perechi de schimburi de haine. Erau magazine prin zonă, putea să-şi cumpere oricând ce avea nevoie.

În timp ce plecă, îi făcu cu mâna domnului Armstrong şi se întrebă când avea să se întoarcă, oare.

Conducea spre plajă în sud, schimbă direcţia către vest pe autostrada 98 şi se alătură traficului de-a lungul coastei, a comunităţilor de la marginea oceanului şi a ocazionalelor întinderi de ţărm virgin. Privea mereu în oglinda retrovizoare, însă

renunţă repede. Dacă *ei* voiau s-o urmărească peste tot prin ţară, cum i-ai fi putut opri? Făcu plinul în Destin, apoi ocoli în curând Pensacola pe drumuri mai mici. Când conştientiză că se afla în Alabama, se îndreptă către est şi făcu o buclă lungă până pe autostrada 10. La lăsarea întunericului se opri la un motel şi plăti cu bani gheaţă pentru o cameră.

*

JoHelen nu vorbise niciodată cu Greg Myers. Ea îi ştia numele, deşi el nu cunoştea nimic despre ea. Prin intermediul lui Cooley, primise o copie după plângerea depusă de Myers împotriva şefei sale. Era dispus să-şi asume riscul de a dezvălui corupţia în schimbul unei felii din plăcinta pe care urmau s-o primească, cu toate că niciunul dintre cei trei – Myers, Cooley, JoHelen – n-avea nici cea mai mică idee când ar fi urmat să depună cererea pentru recompensarea dezvăluirii cazului de corupţie şi fraudă. Myers, în calitate de avocat şi de acuzator, urma să conducă demersurile legale pentru revendicarea recompensei. Cooley, fost avocat, intermedia lucrurile între Myers şi JoHelen şi făcea aranjamentele pentru o felie sănătoasă. La fel şi pentru Myers. Ea primea restul. Înţelegerea era bună şi organizată şi arăta bine în teorie.

Între timp, se presupunea că Myers era mort. Cooley cedase şi fugise. Iar JoHelen se ascundea într-un motel ieftin, holbându-se la un telefon mobil cu cartelă preplătită, cu doar un singur număr de telefon pe care-l putea apela. Nu mai era nimeni altcineva. Era aproape 10:00 p.m. când sună şi spuse:

— Domnişoară Stoltz, numele meu este JoHelen Hooper. Am numărul dumneavoastră de la Cooley. Vi-l mai amintiţi?

— Da.

— Ăsta este telefonul pe care vi l-a dat?

— Corect. Dumneavoastră sunteţi informatorul?

— Da. Cârtiţa, sursa, informatorul. De fapt, Cooley zicea că lui Myers îi plăcea să mă numească informatorul, fiindcă urma să spun totul despre judecătoarea McDover. Ce ştiţi despre mine?

— Nimic, nici măcar nu ştiam că sunteţi femeie. De ce m-aţi sunat?

— Deoarece Cooley mi-a dat numărul dumneavoastră. Mi-a spus că aveţi un telefon cu cartelă preplătită şi să vă sun dacă lucrurile o iau razna şi mă sperii. Ei bine, sunt speriată.

— Unde e Cooley?

— Nu ştiu. A cedat şi a fugit, a zis că pleacă din ţară înainte să pună Dubose mâna pe el. Ştiţi, pe Myers l-a găsit. Nu mai am cu cine altcineva să vorbesc.

— Bine, să discutăm. De unde o cunoaşteţi pe judecătoarea McDover?

— Sunt grefiera ei de opt ani, dar asta-i altă poveste pe care o voi relata în altă zi. Când ne aflam în sala de judecată astăzi, un bărbat a intrat la mine în casă şi mi-a căutat prin fiecare colţişor. Ştiu asta pentru că am camere ascunse şi conectate la o aplicaţie care-mi permite să urmăresc imaginile de supraveghere în timp real pe telefon. N-a luat nimic şi intuiesc că nu este hoţ. N-a găsit nimic, deoarece nu ţin documente confidenţiale acasă, din motive mai mult decât evidente. Cooley şi cu mine am plănuit această mică aventură cu ani în urmă şi am fost foarte precauţi. Aşa că mi-a securizat casa, a luat telefoanele, a făcut de rost de spaţii de depozitare şi a implementat mai multe măsuri de protecţie.

— Mai locuieşte cineva cu dumneavoastră?

— Oh, nu. Sunt singură, divorţată, fără copii.

— Aveţi idee cine era intrusul?

— Deloc, însă l-aş putea recunoaşte, cred, deşi mă îndoiesc că voi avea ocazia. Sunt sigură că lucrează pentru Dubose şi suspectez că banda lui mă urmăreşte. Informaţiile pe care i le-am dat lui

Cooley şi lui Myers despre Claudia puteau veni doar de la un număr restrâns de oameni. Iar eu mă aflu pe listă. Regret sincer ce s-a întâmplat cu prietenul tău.

— Mulţumesc.

— N-o spun doar aşa. Ar fi fost încă în viaţă dacă nu m-aş fi hotărât s-o dau în vileag pe judecătoare.

— De ce vreţi s-o demascaţi?

— Asta-i altă poveste. S-o lăsăm pentru altă dată. Acum am nevoie de sfaturi şi n-am la cine altcineva să apelez. Mă ascund într-un motel, pentru că n-am putut rămâne acasă în seara asta. Nu-s sigură că voi putea nici mâine. Dacă nu apar la serviciu, o să-şi dea seama. N-am lipsit prea mult în cei opt ani, iar Claudia este deja bănuitoare. Dacă mă întorc la serviciu, risc să intru iar pe teritoriul ei şi asta mă face să fiu neliniştită. Dacă ei, oricine naiba ar fi, au decis că trebuie să fiu eliminată? La serviciu sunt o ţintă uşoară, şi la venire, şi la plecare. Ştiţi cât de periculoase pot fi drumurile.

— Sunaţi şi spuneţi că sunteţi bolnavă, că aveţi un virus la stomac, ceva extrem de contagios. Li se întâmplă tuturor.

JoHelen zâmbi. Cât de simplu, de ce nu s-a gândit şi ea la asta? Poate pentru că rotiţele i se învârteau necontenit în minte şi nimic nu era clar.

— Poate, dar ce fac mâine?

— Continuaţi să fiţi în mişcare.

— Ştiţi că maşina Claudiei are un dispozitiv de urmărire? Cooley l-a montat, a dat 300 de dolari pe el şi i-a luat un minut să-l instaleze. A zis că a fost floare la ureche. Eraţi la curent cu asta?

— Ştiam că era urmărită, însă n-aveam idee cum sau de către cine.

— Ce vreau să spun este că e foarte uşor să urmăreşti oamenii, dar perspectiva de a mă afla în mişcare nu-i o soluţie. Ei îmi pot instala chestii în maşină, îmi pot sparge telefonul, cine ştie ce mai

pot face. Dubose are mijloacele necesare să cumpere orice e nevoie. Mă simt destul de vulnerabilă în momentul ăsta, domnişoară Stoltz.

— Spune-mi Lacy. Motelul are bar?

— Cred că da.

— Du-te şi stai la bar până se închide. Dacă vreun bărbat frumos şi zvelt se dă la tine, mergeţi împreună în cameră. Dacă n-ai noroc, urcă-te în maşină şi găseşte un restaurant deschis non-stop, poate un popas pentru camioane. Mai pierde câteva ore. Dacă motelul are recepţioner pe timp de noapte, stai la recepţie până la răsărit. Mă suni atunci.

— Pot să fac asta.

— Asigură-te că eşti înconjurată de oameni.

— Mulţumesc, Lacy.

37

Aşa cum fusese instruit, Clyde se întâlni cu Hank Skoley pe un şantier mare, la trei kilometri vest de Panama City şi la un kilometru jumătate de Golful Mexic. Indicatoare uriaşe anunţau construirea complexului Honey Grove, un ansamblu rezidenţial cu case minunate, magazine fenomenale, golf din belşug şi toate astea la doar două minute de Emerald Coast[25]. În depărtare, buldozerele puneau la pământ o pădure. Undeva mai aproape, nişte echipe montau borduri şi jgheaburi. Şi lângă drumul principal se ridicau case.

Clyde îşi parcă maşina şi apoi urcă în SUV-ul negru Mercedes al lui Hank. Autovehiculul rulă pe câteva străzi pavate, şerpuind în jurul a zeci de camioane de construcţii şi dubiţe parcate la întâmplare pe parcele de pământ. Sute de muncitori se agitau peste tot. Pe măsură ce te apropiai de capătul străzii, casele erau aproape terminate, iar puţin mai încolo erau trei case de prezentare noi-nouţe menite să ademenească potenţialii cumpărători. Hank trase maşina pe aleea uneia dintre ele. Uşa garajului era deschisă. Casa era goală, nu erau nici oameni şi nici mobilă.

— Urmează-mă, spuse Hank şi urcară nişte scări.

Vonn Dubose aştepta în dormitorul principal, nemobilat. Privea pe fereastră de parcă ar fi admirat frenezia unui alt proiect imobiliar care pârjolea pământul. Îşi strânseră mâinile, vorbiră şi Vonn chiar zâmbi. Şeful părea să fie într-o stare bună. Clyde nu-l mai văzuse de un an şi nu se schimbase deloc. Era slăbuţ, cu un bronz frumos, purta cămaşă de golf şi pantaloni kaki şi părea a fi un alt pensionar bogat.

— Aşadar, ce te mai preocupă? întrebă Vonn.

*

Microfonul era plantat în ceasul Timex de la încheietura stângă a mâinii lui Clyde, un ceas identic cu cel pe care-l purta de trei ani. Nu observase ce ceasuri purtau Hank şi Vonn şi era aproape sigur că nici ei nu acordaseră atenţie ceasului pe care-l purta el. Bărbaţii au tendinţa să ignore astfel de detalii, dar Pacheco şi tehnicienii lui nu-şi asumau niciun risc. Cureaua din piele era strânsă din cauza unui vibrator mic de pe spatele ceasului. Când duba se afla în aria de acoperire, simţea ceasul vibrând şi Clyde ştia că putea începe.

Duba era o replică exactă a maşinilor de curierat FedEx şi se opri în faţa casei de alături. Şoferul, îmbrăcat în uniforma oficială FedEx, coborî şi deschise capota; nişte probleme mecanice. În spate erau cei de la FBI – Allie Pacheco şi trei tehnicieni cu echipamentul adecvat. Când ajunseră într-o arie de şaizeci de metri faţă de Timex, apăsară un buton şi ceasul vibră. În dormitor, microfonul din ceas urma să înregistreze orice şoaptă pe o rază de zece metri.

Cu o zi înainte, Clyde petrecuse patru ore cu Allie Pacheco şi alţi doi agenţi repetându-şi rolul. Şi iată că venise timpul marelui moment. Trebuia să-l ofere pe Vonn Dubose pe tavă şi el, Clyde Westbay, avea să facă doar câţiva ani de închisoare, după care putea să îmbătrânească liber.

*

— Două lucruri am de zis, Vonn, răspunse Clyde. Nu pot da de Zeke Foreman. I-am spus să dispară în urmă cu două săptămâni, dar să mă sune la două zile. Am vorbit de câteva ori, apoi gata. Cred că puştiul s-o fi speriat şi o fi dat bir cu fugiţii.

Vonn se uită la Hank, ridică din umeri, pe urmă din nou la Clyde.

— Ştiu asta deja.

Stomacul lui Clyde se zbătea suficient de tare cât să scoată zgomote care puteau fi înregistrate de Timex. Făcu totuşi câţiva paşi şi-şi continuă rolul.

— Uite, Vonn, este numai vina mea şi-mi asum toată responsabilitatea. A fost o mişcare proastă din partea mea şi, ei bine, cine ştie ce se mai poate întâmpla.

— Am crezut că ţi-am transmis să treci peste nemulţumirea mea în legătură cu ce s-a întâmplat, zise Dubose uitându-se la Hank, apoi îşi întoarse privirea către Clyde şi continuă: Bineînţeles că a fost o prostie, dar s-a întâmplat, iar eu am trecut peste acel eveniment. Se pare că lucrurile sunt sub control. Fă-ţi în continuare treaba şi condu hotelurile, şi o să fac rost de alţi oameni pentru treburile cu adevărat murdare.

— Mulţumesc, Vonn. Cealaltă problemă este că voiam doar să-ţi spun că sunt dispus să plec din oraş un an sau doi. Cred că ar fi chiar o idee bună dacă, ştii, aş pleca într-o vacanţă şi aş dispărea până când se liniştesc apele. Vezi tu, Vonn, nu prea mă înţeleg cu nevastă-mea în ultima vreme şi, ca să fiu sincer, mi-ar prinde bine să pun ceva distanţă între mine şi ea. Nu vrem să renunţăm la mariaj, însă e de acord să plec pentru o vreme.

— Poate că nu-i o idee rea. Am să mă mai gândesc.

— Adică totuşi e faţa mea în înregistrarea aia şi nu ştiu cum aş putea să reacţionez dacă ar apărea poliţia la birou să mă ia la întrebări. Doar gândul ăsta mă face să fiu neliniştit, Vonn. Mai degrabă plec pentru o vreme. Am oameni buni şi de încredere pe care să-i las în locul meu, pe care oricum i-aş verifica în fiecare săptămână. Hotelurile o să fie bine.

— După cum am mai menţionat, am să mă gândesc.

— Bine.

Clyde ridică din umeri de parcă nu mai avea nimic altceva de zis. Făcu un pas către uşă, se opri şi întoarse către Vonn. Venise momentul pentru rolul de Oscar.

— Uite, Vonn, trebuie să-ţi zic că-mi iubesc slujba şi că sunt mândru să fac parte din organizaţia ta, dar ai zis ceva de „treburile murdare" şi… vocea începu să-i tremure şi cuvintele erau hârşâite. Uite ce e, Vonn, pur şi simplu, nu-s făcut pentru aşa ceva, înţelegi ce vreau să zic? N-am ştiut că bărbatul ăla trebuia să moară şi că totul fusese plănuit. Cineva a umblat la centura şi la airbagul de pe partea lui şi sărmanul om a ieşit prin parbriz. Trebuia să-l fi văzut, Vonn. Avea faţa tăiată ca naiba şi sângele gâlgâia peste tot, şi se tot zbătea. S-a uitat la mine, Vonn. Mi-a aruncat o privire cu care implora. Am coşmaruri acum, Vonn. L-am lăsat acolo, pur şi simplu. Habar n-aveam ce făceam. Trebuia să-mi fi spus cineva despre ce era vorba, Vonn!

— Ţi s-a zis să faci o treabă, mârâi Vonn apropiindu-se de el.

— Dar n-am ştiut că treaba implica să omor pe cineva.

— Se numeşte intimidare, Clyde. Ăsta este numele jocului şi aşa conduc totul. Dacă n-ar exista intimidarea, nu m-aş afla unde sunt şi nici tu n-ai face banii pe care-i faci din gestionarea hotelurilor mele. În afacerea asta, trebui să pui oamenii la punct şi uneori oamenii nu ascultă decât de intimidare. Dacă nu vrei s-o faci, foarte bine. Probabil că m-am înşelat în privinţa ta. Am crezut că eşti mai curajos.

— Aşa am crezut şi eu, însă mi-a dispărut orice urmă de curaj când l-am văzut pe bărbatul ăla sângerând până la moarte.

— Asta face parte din proces.

— Ai văzut vreodată pe cineva sângerând până la moarte, Vonn?

— Da, răspunse Vonn mândru.

— Ce întrebare prostească!

— Altceva? rosti Vonn, uitându-se la Hank de parcă voia să-i comunice să-l ia pe Clyde de acolo.

Westbay ridică mâinile în semn de cedare şi se retrase.

— Bine, bine, dar chiar vreau să plec vreun an ca să mă detaşez de toate astea. Te rog, Vonn!

— Am să mă gândesc la asta.

*

În dubă, Allie Pacheco îşi dădu jos căştile şi le zâmbi tehnicieni-l lor. „Superb. «Se numeşte intimidare, Clyde. Ăsta este numele jocului şi aşa conduc totul.»”

Deodată, şoferul maşinii de curierat FedEx porni duba. Se puse în mişcare tocmai când Clyde şi Hank ieşeau din casa de prezentare. Clyde o observă, însă n-avea nici cea mai mică idee că era plină cu agenţi FBI.

Hank rămase tăcut cât şerpuiră prin şantier. Drumul era blocat de un camion încărcat cu cărămizi. În faţa lor aştepta maşina de curierat. Hank bătu cu degetele pe volan şi spuse:

— Mă întreb ce-o fi căutând maşina de curierat aici. Nu s-a mutat încă nimeni.

— Bănuiesc că sunt peste tot, zise Clyde.

Ceasul vibră din nou. Pacheco era pe aproape şi-i transmitea „Continuă să vorbeşti!”

— Deci, Hank, crezi că am greşit că i-am spus lui Vonn despre faptul că nu vreau să fac treburile murdare?

— N-a fost o decizie prea deşteaptă. Vonn dispreţuieşte oameni slabi. Ţi-ar fi fost mai bine dacă nu spuneai nimic. Ai vrut să te vezi cu el şi să-l anunţi că vrei să dispari. Dar treaba aia cu speriatul şi datul înapoi nu prea merge cu Vonn.

— Încercam să subliniez că nu m-am angajat să omor oameni.

— Nu, aşa e. Însă Vonn a văzut ceva în tine. La fel şi eu. Bănuiesc că ne-am înşelat.

— Ce anume? Ce credeţi că aţi văzut?

— Un bărbat pe care nu-l deranjează să-şi murdărească mâinile.

— Serios?!

— N-ar fi mai bine să taci, Clyde? Ai vorbit suficient pentru o zi.

„La fel şi tu”, chibzui Allie şi zâmbi din nou.

Clyde plecă din Honey Grove şi, aşa cum fusese instruit, se întoarse la hotelul Surfbreaker din Fort Walton Beach. Vorbi cu secretara, dădu un telefon şi plecă. Folosind o ieşire lăturalnică din apropierea unei rampe de încărcare, ieşi din clădire şi urcă pe locul din spate al unui SUV gri. În faţă, erau doi agenţi FBI. În timp ce se îndepărtau de Surfbreaker, şoferul îi spuse peste umăr:

— Ai lucrat bine. Pacheco zice că ai fost minunat. L-ai prins.

Clyde rămase tăcut. Nu voia nici să vorbească, nici să fie felicitat. Se simţea ca un vierme pentru că-şi trădase colegii şi ştia că lucrurile urmau să se agraveze. Nici nu putea să-şi imagineze ziua în care avea să intre în sala de judecată aglomerată şi să spună povestea în faţa juraţilor în cazul uciderii lui Hugo Hatch, în vreme ce Vonn Dubose îl urmărea de la masa acuzatului.

Îşi scoase ceasul şi-l întinse unui agent din faţa lui.

— Voi trage un pui de somn. Treziţi-mă când ajungem în Tallahassee.

*

Până vineri la 9:00 a.m., Lacy nu mai primise niciun semn de la JoHelen, care nu mai răspundea pe telefonul pe care-l folosise cu o seară înainte. Lacy îl informă pe Geismar şi erau îngrijoraţi. Lacy sună de la un telefon fix la biroul grefierului din Sterling şi, după ce fu pusă pe aşteptare, fu

informată că judecătoarea McDover nu se afla la serviciu în dimineaţa aceea. Exista probabilitatea să prezideze un caz în oraşul Eckman. Din moment ce exista posibilitatea ca JoHelen să fi mers la serviciu, Lacy sună la biroul grefierului din Eckman, unde o femeie confirmă că judecătoarea se afla în clădire, dar fără să prezideze. Nu era nimic pe agenda de lucru.

După alte câteva piste moarte, Lacy se văzu nevoită să stea şi să aştepte. Reveni cu un telefon la Gunther, cu care avu o conversaţie plăcută. El n-avea nimic plănuit pentru sfârşitul de săptămână, cu excepţia uzualelor treburi urgente, şi spuse că ar putea veni să ia cina împreună sâmbătă seara. Ea promise să revină cu un telefon mai târziu.

*

JoHelen se trezi şi văzu că soarele se afla sus, pe cer, şi acumulatorul telefonului era descărcat. Ultimul telefon pe care-l primise de la Cooley rămăsese fără acumulator şi încărcătorul era acasă. Îşi folosi telefonul personal şi o sună pe Claudia, pe care o informă cu detalii destul de convingătoare despre problema cu stomacul deranjat. Judecătoarea păru cumva convinsă şi uşor înduioşată. Din fericire, nu era nimic pe agenda de lucru în ziua respectivă care să necesite prezenţa unui grefier. Însă asta nu însemna că era o zi liberă. JoHelen era mereu înconjurată de stenograme care necesitau o transcriere.

Trebuia să facă rost de blestematul ăla de încărcător, ceea ce presupunea un drum înapoi acasă. Plecase de la bar la miezul nopţii. Singurul bărbat pe care l-ar fi putut agăţa era un camionagiu de patruzeci de ani cu o barbă neîngrijită care-i atârna până la pântecul amplu. Îi permise să-i facă cinste cu un pahar, dar n-ar fi putut fi tentată în niciun caz să meargă mai departe.

Predă cheia camerei la nouă şi conduse către plajă, o oră înspre sud-est. De-a lungul drumului îşi repetă în minte să fie atentă la oglinda retrovizoare, însă nu era făcută pentru prostiile acelea de spionaj. Trase maşina în faţa casei cu un gol în stomac şi-şi spuse că nu va mai putea trăi acolo. Fiecare milimetru al spaţiului ei privat fusese atins şi examinat de un bărbat cu intenţii necurate. Chiar dacă şi-ar fi schimbat încuietorile şi ar fi dublat sistemele de securitate, tot nu s-ar mai fi putut relaxa acolo. Domnul Armstrong scotea buruieni de lângă veranda din faţa casei şi părea că voia să mai flirteze un pic. Îl ademeni cu un zâmbet larg şi o invitaţie:

— Veniţi să bem ceva.

Intrară împreună în casă şi se opriră lângă uşă cât dezarmă ea alarma. Apoi JoHelen merse în dormitor, verifică fiecare cameră vorbind neîntrerupt şi întrebând despre boala doamnei Armstrong. Găsi încărcătorul acolo unde-l lăsase, pe etajera din baie. Puse telefonul la încărcat şi se întoarse în hol, de unde merseră în sufragerie.

— Unde aţi fost azi-noapte? întrebă el.

El şi soţia lui erau bine cunoscuţi pentru curiozitatea şi lipsa lor de discreţie. Monitorizau tot ce se petrecea pe stradă şi voiau să ştie despre toţi.

— La sora mea, în Pensacola, răspunse JoHelen, anticipând următoarea întrebare despre locaţia acesteia. Dacă mă gândesc mai bine, haideţi să bem sucul cu Gloria, propuse ea sub impresia că lucrurile erau în ordine în casă.

— Oh, i-ar face mare plăcere.

Sorbiră sucurile la umbră pe veranda din spate a soţilor Armstrong. Din fericire, Gloria avea zona zoster localizată pe partea de jos a spatelui şi, ca să-i arate, ar fi trebuit să se dezbrace. JoHelen fu scutită.

— Aveţi scurgerea înfundată?

— Nu cred. De ce?

— A venit instalatorul pe la nouă dimineaţa.

Instalatorul? JoHelen se hotărî repede să nu-i sperie şi explică:

— Am avut o scurgere, dar trebuia să vină luni.

— Trebuie să vă zic că-i un tip cam insistent. N-aş avea încredere în el dacă aş fi în locul dumneavoastră.

— De ce?

— Păi, l-am urmărit când s-a dus la uşă şi a sunat. Pe urmă a început să tragă de clanţă, ba chiar a băgat mâna în buzunar şi a scos o lamă sau ceva, de parcă voia să intre cu forţa. Sper să nu vă supăraţi, însă am ţipat la el şi m-am dus acolo. L-am întrebat ce naiba meşterea. Şi-a vârât lama în buzunar şi încerca să se poarte ca şi cum nu făcea nimic, şi i-am zis că nu eraţi acasă. A mormăit ceva că se va întoarce mai târziu şi abia aştepta s-o şteargă de acolo. Eu, una, mi-aş căuta un alt instalator. Vă jur că era dubios.

— Nu poţi să mai ai încredere în nimeni în vremurile astea, replică JoHelen şi reveni la subiectul zona zoster despre care Gloria era dornică să vorbească în detaliu.

În timp ce povestea că era al treilea episod în ultimii douăzeci de ani, rotiţele din mintea lui JoHelen se învârteau. Deodată, Gloria îşi întrebă soţul:

— I-ai pomenit despre individul de ieri de la dezinsecţie?

— Nu, am uitat. Eram pe terenul de golf, dar Gloria jură că a fost în casă un bărbat de la dezinsecţie şi a stat acolo cel puţin o oră.

Preferând din nou să nu-i alarmeze şi să nu provoace un val de alte întrebări, JoHelen preciza:

— A, da. E băiatul nou, Freddie. Are cheie.

— Sigur că da, treaba asta necesită timp, spuse Gloria.

Cu prima ocazie, JoHelen se scuză că vrea să sune la firma de instalatori, ca să facă o plângere.

Îşi luă la revedere şi traversă. Merse direct la telefon, o sună pe Lacy şi-i povesti tot.

38

Marele Juriu federal era convocat pentru vineri, 14 octombrie, ora 1:00 p.m. Când fusese ales cu patru luni în urmă, avea douăzeci şi trei de membri, toţi cetăţeni cu drept de vot din şase districte care formau împreună districtul nordic al Floridei. Aveau de făcut o muncă solicitantă, în special pentru aceia dintre ei care nu se oferiseră voluntari. Erau plătiţi prost, 40 de dolari pe zi, şi abia dacă îşi acopereau cheltuielile. Şi totuşi, slujba lor era una importantă şi uneori foarte interesantă, mai ales când FBI-ul şi procurorul general se aflau pe urmele organizaţiilor criminale.

Şaptesprezece dintre ei răspunseră în timp scurt şi, din moment ce era nevoie doar de şaisprezece pentru a avea cvorum, se apucară repede de treabă. Cum ancheta câştiga amploare de la o oră la alta şi exista şansa de a pune sub acuzarea de omor deosebit de grav oameni albi bogaţi, procurorul general profită de ocazie şi preluă controlul cazului. Numele ei era Paula Galloway, un procuror veteran numit de Obama. Adjunctul ei direct era Rebecca Webb, care ştia la momentul respectiv mai multe decât oricine, în afară de Allie Pacheco, chemat ca prim martor.

Din moment ce-i puseseră deja sub acuzare pe Zeke Foreman şi pe Clyde Westbay, juriul cunoştea evenimentele despre moartea lui Hugo Hatch. Allie recapitulă totul repede şi răspunse la câteva întrebări. Domnişoara Galloway îi surprinse chemându-l pe următorul ei martor: chiar şoferul camionetei.

Din străfundurile programului de protecţie a martorilor apăru Zeke Foreman, care jură să spună adevărul. Nu fură puse sub discuţie nici înţelegerea pe care-o făcuse, nici noua lui locaţie. Îşi relată povestea şi juraţii fură captivaţi. Din moment ce fusese deja pus sub acuzare, păreau mulţumiţi de

decizia pe care o luaseră şi fascinaţi de detaliile evenimentelor din ziua de 22 august. Puseră multe întrebări şi Zeke se descurcă de minune. Era relaxat, avea remuşcări şi era foarte credibil. Galloway, Webb, Pacheco şi ceilalţi agenţi FBI aflaţi în încăpere îl urmăreau cu mare atenţie. Într-o zi avea să depună mărturie împotriva Verilor, iar avocaţii lor vor încerca să-l anihileze.

Următorul martor fu Clyde Westbay. Părea să se simtă în largul lui în prezenţa Marelui Juriu federal care-l pusese sub acuzare cu doar o săptămână în urmă. Tocmai trecuse cu bine de primul său test cu adevărat important, o întâlnire faţă în faţă cu şeful lui în timp ce purta un microfon şi scotea de la el declaraţii incriminatoare. În prima oră, Clyde discută despre rolul lui în accidentul de maşină, în următoarele două ore vorbi despre organizaţia Dubose şi rolul lui, al lui Clyde, în organizaţie. Nu ştia nimic despre cum erau scoşi banii din cazinou, dar captă interesul Marelui Juriu cu povestea lui despre cum spăla banii la mesele de blackjack.

Unul dintre juraţi, un anume domn Craft din Apalachicola, mărturisi o anume predilecţie pentru blackjack şi povesti că petrecuse o grămadă de timp la cazinoul Treasure Key. Era fascinat de schema spălării banilor şi întrebă despre atât de multe detalii, încât domnişoara Galloway sugeră la un moment dat să treacă şi la alte puncte ale mărturiei.

Mai târziu, Pacheco puse înregistrarea conversaţiei dintre Clyde şi Vonn, care avusese loc cu doar opt ore în urmă.

Când Clyde termină, după aproape cinci ore de mărturie, domnişoara Galloway îi instrui pe juraţi despre faptele care se aflau sub incidenţa legilor federale. Cum vehiculul furat trecuse graniţa statului, asta însemna că arma crimei fusese folosită în comerţul interstatal. Faptul că Zeke primise 5.000 de dolari pentru rolul jucat în crimă se încadra în categoria asasinat la comandă, deci

omor deosebit de grav. Şi faptul că exista o bandă de infractori organizată, în care unul sau mai mulţi membri săvârşiseră acte criminale în interesul organizaţiei, însemna că toţi membrii erau pasibili de punere sub acuzare.

Era aproape 8 seara când Marele Juriu federal votă în unanimitate să-i pună sub acuzare pe Vonn Dubose, Hank Skoley, Floyd şi Vance Maton şi Ron Skinner pentru uciderea lui Hugo Hatch şi vătămarea corporală gravă a lui Lacy Stoltz. Pe listă fusese trecut, totodată, şi Clyde Westbay, însă el urma să fie retras. Înţelegerea lui pentru crimă cu premeditare elimina punerea sub acuzare pentru omor deosebit de grav. Era imperios ca Dubose şi ceilalţi să-l considere încă pe Clyde ca făcând parte din aceeaşi oală cu ei. Aveau să afle mult mai târziu despre aranjamentul lui cu guvernul.

*

Lacy se afla lângă aragaz, amestecând ultimele ingrediente, midii proaspete, în versiunea ei de *cioppino,* un fel de mâncare italiană ca o tocană de peşte cu mai multe tipuri de scoici, creveţi şi cod. Masa era pregătită, lumânările aprinse, sticla de vin alb Sancerre la gheaţă. Allie sună imediat ce părăsi clădirea federală, cu zece minute în urmă. Îl întâmpină la uşă cu un sărut plin de afecţiune. Nimic mai mult, cel puţin pe plan fizic. În mod indubitabil, se măsurau unul pe altul întrebându-se ce le rezerva viitorul. Lacy nu era pregătită nici fizic, nici emoţional să treacă la următorul nivel, iar el nu făcea presiuni asupra ei. Părea c-o adoră şi că era dispus să aştepte.

Ea turnă vin în pahare în timp ce el îşi dădu jos sacoul şi cravata. Zilele de lucru de până la douăzeci de ore se adunau şi era aproape extenuat. Deşi procedurile Marelui Juriu erau extrem de confidenţiale, ştia că putea avea încredere în ea. La

urma urmelor, erau de aceeaşi parte a baricadei şi înţelegeau noţiunea de confidenţialitate.

Toate acuzările erau în ordine, sigilate deocamdată, însă gata să fie aduse la cunoştinţă în curând pe durata raziei FBI-ului. Nu ştia exact când, dar arestările erau iminente.

Paula Galloway şi FBI-ul adoptaseră strategia folosirii a două tipuri de punere sub acuzare. Prima era cea mai urgentă şi cea mai importantă, însă în acelaşi timp şi cea mai uşoară. Cu mărturiile Iul Zeke Foreman şi Clyde Westbay, cazul de ucidere era clar, iar dovezile erau solide dincolo de orice îndoială. Presupunând că habar n-aveau de nimic, era o chestiune de zile până când Dubose şi băieţii lui să fie închişi fără dreptul la cauţiune. În acelaşi timp, FBI-ul urma să organizeze raiduri în casele, în birourile lor, vizaţi fiind pe lângă ei şi Claudia McDover, Phyllis Turban, Căpetenia Cappel, fiul lui, Billy, şi avocaţii din Biloxi care l-au reprezentat pe Dubose ani de-a rândul. Fiecare chestiune care fusese identificată ca având legătură cu organizaţia era o ţintă şi multe dintre ele urmau să fie închise temporar. Cazinoul avea să roiască de agenţi cu mandate de percheziţie. Procurorul general încerca să convingă un judecător federal să închidă cazinoul pe termen nelimitat. Al doilea tip de acuzare, pentru criminalitate organizată, avea să includă un val de arestări care erau coordonate cu raidurile, cu judecătoarea McDover scoasă cap de afiş şi poate şi cu Căpetenia imediat în urma ei.

— Myers numea toată chestia asta o bombă RICO, cu dispersie, spuse Lacy. Asta i-a venit şi lui de hac, cu mulţi ani în urmă.

— O descriere foarte bună. O să fie un dosar gros. Deci în timp ce Dubose o să se găsească în celula de închisoare, întrebându-se cum naiba a ajuns acolo acuzat de crimă, o să primească şi un mic cadou RICO.

— O să aibă nevoie de zece avocaţi.

— Aşa e, dar nu-i poate angaja. Toate conturile lui sunt îngheţate.

— Myers, Myers. Mă întreb pe unde-o fi. Chiar îl simpatizam.

— Păi, mă îndoiesc că-l vom mai vedea vreodată.

— Oare vom afla vreodată ce s-a întâmplat cu el?

— Nu cred. Poliţia din Key Largo n-a găsit nimic. Dubose şi-a şters urmele şi, dacă e în spatele chestiei ăsteia, probabil că nu vom afla niciodată, doar dacă vreunul dintre asasinii lui poate fi convins să vorbească.

Lacy mai turnă vin. Marele Juriu federal urma să lucreze şi a doua zi, sâmbătă, şi chiar şi duminică dacă era cazul. Urgenţa era mai mult decât clară: orice anchetă de durată cu martori târâţi în faţa Marelui Juriu putea să rezulte oricând într-o scurgere de informaţii care să le dejoace planurile. Cei care lucrau pentru organizaţia criminală aveau şi mijloacele, şi cunoştinţele necesare ca să dispară subit. Imediat ce Verii erau arestaţi sub acuzaţia de crimă, directorii, comisionarii, şoferii, gărzile de corp şi curierii puteau fugi. După opt zile de tras cu urechea neîncetat, FBI-ul avea pe listă douăzeci şi nouă de nume ale unor potenţiali membri.

— Deci mai întâi trageţi şi apoi întrebaţi, zise Lacy.

— Cam aşa ceva. Şi nu uita, putem oricând rectifica o acuzare, să adăugăm sau să scoatem oricând acuzaţi. Este o anchetă uriaşă şi va dura mult până când va fi totul descâlcit. Avem de gând să lovim în forţă şi să-i închidem pe toţi înainte de a mai măslui dovezi. Sunt lihnit de foame.

— Ai mâncat de prânz?

— Nu. Doar un hamburger uleios la un fast-food.

Amestecă salata în timp ce ea punea *cioppino* în două boluri.

— Are sos roşu, aşa că mă gândesc că merge bine vinul roşu. Ce zici?

— E bun roşu, consimţi ea.

— Bine atunci. Deschide sticla aia de Barolo.

Lacy scoase o baghetă unsă cu unt din cuptor şi servi salatele. Se aşezară la masă şi sorbiră din vin.

— Miroase delicios, spuse el. Mulţumesc că m-ai aşteptat.

— Nu voiam să mănânc singură.

— Găteşti des?

— Nu. Nu e nevoie. Am o întrebare.

— Zi!

— La momentul ăsta al investigaţiei, unde anume e inclus informatorul?

— Ce informator?

— Cârtiţa, persoana care este aproape de McDover, cea care-i oferea detalii lui Cooley şi care la rândul lui le oferea mai departe lui Myers.

Allie molfăia o gură zdravănă de salată şi o studia.

— Nu-i atât de important acum, dar e posibil să avem nevoie de el mai târziu.

— E o femeie şi m-a sunat ieri, speriată din cale afară. A intrat cineva la ea în casă şi i-a umblat printre lucruri. O vede pe McDover zilnic şi crede că e posibil ca judecătoarea să fi intrat la bănuieli.

— Cine e?

— Am jurat să nu-i dezvălui identitatea, cel puţin nu acum. Poate mai târziu. După cum spuneam, e foarte speriată şi nu ştie ce să facă şi în cine să aibă încredere.

— Va deveni la un moment dat un martor foarte important.

— Nu cred c-o să vrea să iasă în faţă.

— Se prea poate să n-aibă de ales.

— Dar n-o puteţi obliga să depună mărturie.

— Nu, n-o putem obliga, însă o putem convinge. Mâncarea asta este delicioasă.

Înmuie o bucată de pâine în sos şi mâncă direct cu mâna.

— Mă bucur că-ţi place. Şi deci munceşti mâine?

— Oh, da. Juriul se întruneşte la nouă. Trebuie să fiu acolo la opt şi cred că va fi încă o zi lungă. Şi duminică la fel.

— Munciţi mereu aşa?

— Nu, primim rar cazuri atât de mari. Intervine şi adrenalina. Ca azi-dimineaţă, când eram în dubă cu încă trei tehnicieni, la o temperatură de cincizeci de grade şi-i ascultam pe Westbay şi pe Dubose. Treburi dintr-astea îţi cam cresc pulsul. Se simte valul de adrenalină şi ăsta este unul dintre motivele pentru care iubesc meseria asta.

— Cât îmi poţi dezvălui?

Allie se uită de jur-împrejur de parcă spionii ar fi putut fi în apropiere.

— Ce vrei să ştii?

— Totul. Ce-a zis Dubose?

— E minunat.

39

Sâmbătă, Lacy dormi până pe la şapte, o oră târzie pentru ea. Cu toate acestea, nu se simţea pregătită să-şi înceapă ziua. Dar câinele ei, Frankie, îşi vedea de rutina de dimineaţă: adulmeca, scheuna pentru a o trezi, deoarece avea nevoie să urineze. Într-un târziu, îi dădu drumul afară şi-şi puse de cafea, când îi vibră telefonul. Allie Pacheco, 7:02.

— Mi-a plăcut cina, spuse el. Ai dormit bine?

— Minunat. Tu?

— Nu, prea multe gânduri. Uite ce e, am prins nişte convorbiri aseară care-s cel puţin neliniştitoare. Sper că informatorul despre care ai vorbit ieri nu este grefier.

— De ce?

— Fiindcă dacă este grefiera lui McDover, atunci e în pericol. Ascultăm multe telefoane şi nu-ţi pot reproduce exact cuvintele pe care le-au folosit, vorbeau într-un limbaj codat uşor prostesc, însă se pare că şeful a dat ordinul.

— Ea este, Allie. Myers o numea informatorul.

— Ei bine, sunt pe urmele ei. Ştii unde e?

— Nu.

— Poţi s-o contactezi?

— Am să încerc.

— Fă-o şi apoi sună-mă.

Lacy dădu drumul câinelui înapoi în casă şi-şi turnă o ceaşcă de cafea. Luă telefonul şi o sună pe JoHelen. După al cincilea apel, răspunse o voce sfioasă:

— Lacy, tu eşti?

— Da. Unde eşti?

Urmă o pauză lungă, apoi JoHelen întrebă:

— Dacă ne ascultă careva?

— Nu ne ascultă nimeni. Nu ştie nimeni de telefoanele astea. Unde eşti?

— În Panama City Beach, la un hotel ieftin, am plătit cu bani gheaţă. Mă uit la ocean.

— Tocmai ce-am vorbit cu cei de FBI. Au surprins o conversaţie dimineaţă devreme. Cred că eşti în pericol.

— Îţi spun asta de două zile.

— Rămâi în cameră. Sun la FBI.

— Nu! Nu face asta, Lacy! Cooley mi-a zis să n-am niciodată încredere în FBI. Nu-i suna!

Lacy începu să-şi roadă o unghie şi se uită la Frankie, care cerea micul dejun.

— Trebuie să ai încredere în ei, JoHelen. Viaţa ta este în pericol.

Legătura telefonică se întrerupse. Lacy mai sună de două ori, dar degeaba. Hrăni repede câinele, îşi puse nişte blugi şi plecă. La volanul noii ei Mazda hatchback, pe care şi-o cumpărase cu patru zile în urmă şi în care încă încerca să se relaxeze, îl sună pe Allie şi-i povesti tot. El o informă că deocamdată era ocupat cu Marele Juriu şi-i ceru să-l ţină la curent. JoHelen răspunse în cele din urmă, la cel de-al cincilea apel. Părea îngrozită şi refuza să-i spună numele hotelului. Lacy ştia că Panama City Beach era o fâşie de pământ aglomerată lângă autostrada 98, cu zeci de hoteluri mici înghesuite unul lângă altul de-a lungul oceanului şi cu restaurante fast-food şi magazine cu tricouri peste drum.

— De ce ai închis mai devreme?

— Nu ştiu. Sunt speriată şi mi-e frică să n-asculte careva.

*

Delgado avea o cameră la etajul trei chiar lângă West Bay Inn. Ea se afla la Neptune. Amândoi erau cazaţi în moteluri ieftine pline pe jumătate cu turişti sosiţi din nord, în căutare de chilipiruri după sezonul estival. Uşa camerei ei dădea într-un hol îngust din beton de la etajul al doilea. Scările erau

aproape. De balustrada scărilor atârnau la uscat costume de baie şi prosoape. Însă ea nu înotase. Dacă ar fi făcut-o, ar fi devenit o ţintă uşoară.

El îi urmărea uşa şi fereastra de la treizeci de metri. Ea avusese inspiraţia să tragă draperiile, ceea ce-i salvase viaţa. Cu arma cu lunetă, tot ce-i trebuia era o mică despicătură, dar deocamdată nu era chiar atât de norocos. Aşa că aştepta răbdător şi, pe măsură ce treceau orele în acea dimineaţă de sâmbătă, se tot gândea să meargă la ea şi să sune la uşă: „Scuzaţi-mă, doamnă, am greşit camera". Apoi dădea un picior la uşă şi se termina totul în doar câteva secunde. Problema evidentă era că exista şansa să se audă vreun ţipăt scurt sau alt zgomot provocat de panica femeii, care ar fi putut atrage atenţia; era mult prea riscant. Dacă ea pleca din cameră, el avea s-o urmărească şi să aştepte momentul potrivit, deşi nu era prea optimist. Motelurile şi cafenelele din zonă erau departe de a fi părăsite. Pur şi simplu, erau prea mulţi oameni în jur şi nu-i plăcea deloc amplasamentul.

Se tot întreba care era motivul pentru care ea se ascundea. De ce să te ascunzi dacă nu ţi-e teamă sau dacă eşti nevinovat? Ce se întâmplase de-o speriase atât de tare încât să fugă de acasă şi să achite cu bani gheaţă pentru camere ieftine de hotel? Casa ei se afla la mai puţin de o oră depărtare şi era mult mai frumoasă decât mizeriile acelea. Poate că-l văzuseră vecinii când se deghizase joi în cel cu dezinsecţia. Poate că bătrânul de vizavi îi povestise cât de ciudat se purtase instalatorul de vineri. Ea ştia ea că era vinovată şi o apucase paranoia.

Se mai întreba dacă nu cumva urma să se vadă cu vreun bărbat, cu unul cu care n-ar trebui, însă nu era niciun semn de vreo aventură amoroasă. Era singură acolo, aşteptând să treacă timpul, aşteptând să ce? Probabil că ultimul lucru la care se gândea era sexul. O plimbare pe ţărmul oceanului nu era o idee prea bună. La fel n-ar fi fost nici să înoate. Îi

veni în minte o frază: „Fă ce face toată lumea şi aşa nu ieşi în evidenţă”. Dar uşa rămase închisă şi din câte putea să-şi dea seama nici înăuntru nu se întrezărea vreo mişcare.

*

— Nu-mi place treaba asta, Lacy, spuse Pacheco. Nu ştii ce faci.

— Calmează-te!

— Spune-le poliţiştilor locali numele hotelului şi lasă-i pe ei să se ocupe de asta.

— Nu vrea să-mi zică numele hotelului şi nici să meargă la poliţie. E îngrozită şi nu gândeşte raţional, Allie. Abia dacă vorbeşte şi cu mine.

— Pot trimite doi agenţi de la biroul din Panama City într-o clipă.

— Nu, îi este frică de FBI.

— Asta-i o tâmpenie, date fiind circumstanţele. Cum ai s-o găseşti dacă nu ştii unde se află?

— Sper să-mi spună când ajung acolo.

— Bine, bine. Trebuie să mă întorc la juraţi. Sună-mă într-o oră.

— S-a făcut.

Se gândi să-l sune pe Geismar şi să-l pună la curent, însă nu vru să-i strice sâmbăta. Chiar avea ordine clare să-i comunice despre orice mică excursie de care ar fi simţit nevoia în ultima vreme, dar el era extrem de protector. Era ziua ei liberă şi n-avea chef să dea raportul. Şi care era pericolul, mă rog? Dacă o găsea pe JoHelen, o lua şi o ducea undeva într-un loc sigur.

*

JoHelen ştia că el era alături, la West Bay Inn, urmărind şi aşteptând. Nu era chiar atât de deştept pe cât se credea. N-avea nici cea mai mică idee că ea îl văzuse în imaginile de acasă, trecând dintr-o cameră într-alta, lăsându-se filmat de camerele ei

de supraveghere în timp ce-i admira lenjeria şi-i căuta prin dosare. Un bărbat solid, de cel puţin un metru optzeci şi şapte, cu talie subţire şi braţe groase şi un şchiopătat uşor pe partea stângă. Îl văzuse chiar înainte de răsărit, traversând parcarea cu o geantă cu o formă ciudată. Chiar şi fără uniforma lui drăguţă, ştia că era una şi aceeaşi persoană.

Îl sună pe Cooley, însă nimic. Ce laş, ce ciudat, ce mincinos netrebnic care a fugit şi a lăsat-o singură-singurică! Ştia că era o pierdere de timp să se concentreze asupra fostului ei partener, dar era înverşunată. Se gândi s-o sune pe Lacy, însă era în Tallahassee. Şi oricum, ce-ar fi putut să facă angajata BCJ? Aşa că JoHelen aşteptă şi încercă să gândească limpede. Avea pregătit butonul de apelare rapidă pe numărul de urgenţă 911 în cazul în care bătea cineva la uşă.

La 9:50 îi sună telefonul.

— Bună, Lacy, spuse ea cât de calm îi era cu putinţă.

— Am ajuns aici. Unde eşti?

— La Neptune Motel, vizavi de un McDonald's. Ce maşină conduci?

— O Mazda roşie hatchback.

— Bine, voi merge la recepţie ca să te aştept. Grăbeşte-te!

JoHelen se strecură pe uşă şi o închise uşor. Mergea hotărâtă, însă fără să fie panicată, şi coborî scările până la etajul întâi. Traversă curtea şi trecu pe lângă piscină, unde un bărbat şi o femeie în vârstă se ungeau din belşug cu o loţiune de protecţie solară. La recepţie, salută recepţionerul şi se aşeză lângă o fereastră, ca să urmărească motelul de alături. Trecură câteva minute. Recepţionerul o întrebă dacă avea nevoie de ceva. „Cum să nu, de-o puşcă", ar fi vrut ea să spună.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea.

Când văzu o maşină roşie hatchback intrând de pe autostradă în parcarea motelului, ieşi pe o uşă

laterală şi alergă în direcţia autovehiculului. Deschise portiera şi aruncă o privire în spate către West Bay Inn. Îl văzu pe Delgado alergând la etajul al treilea, uitându-se la ea, dar n-avea nicio şansă să le prindă.

— Presupun că eşti JoHelen Hooper, spuse Lacy în timp ce ea trăgea portiera.

— Da. Mă bucur să te cunosc. Vine. Pleacă naibii de aici!

Ieşiră pe autostrada 98 şi o luară spre est. JoHelen se întoarse şi urmări traficul din urma lor.

— Bine, cine e?

— Nu ştiu cum îl cheamă. Nu ne-am cunoscut niciodată şi nici nu-mi doresc asta. Haide să scăpăm de el!

Lacy făcu stânga la un semafor aglomerat, apoi dreapta la următorul. Nu părea să le urmărească nimeni. JoHelen găsi o hartă pe iPhone-ul ei şi-şi croiră drum afară din Panama City Beach rulând în zigzag şi îndreptându-se spre nord, departe de coastă. Se mai liniştiră, iar traficul era redus. Lacy conducea cu viteză fără să se teamă de poliţie, pentru că oricum într-un moment precum acela ar fi fost mai mult decât bine-venită. Folosindu-se în continuare de hartă, virau când dreapta, când stânga pe fiecare drum, fie el unul obişnuit sau autostradă.

Priveau amândouă în urma lor, fără să-şi spună prea multe. După o oră, trecură pe sub autostrada 10 şi jumătate de oră mai târziu un indicator le ura bun venit în Georgia.

— Ai idee încotro mergem? întrebă JoHelen.

— La Valdosta.

— Cine a ales Valdosta?

— M-am gândit că n-o să se gândească nimeni la locul ăsta. A mai fost vreodată acolo?

— Nu cred. Tu?

— Nu.

— Arăţi diferit faţă de poza de pe site-ul BCJ-ului.

— Aveam păr atunci, zise Lacy.

Reduse viteza până la o limită rezonabilă. În Bainbridge, se opriră la un fast-food, merseră la toaletă şi pe urmă se hotărâră să înghită ceva şi să urmărească traficul. Erau amândouă convinse că nu le urmărise nimeni, însă tot nu se puteau relaxa. Stăteau una lângă alta în faţa ferestrei, cocoşate deasupra hamburgerilor şi a cartofilor prăjiţi şi urmăreau fiecare maşină care trecea pe autostradă.

— Am o mie de întrebări, spuse Lacy.

— Nu cred că am atâtea răspunsuri, dar haide să vedem.

— Începe cu tine. Chestii elementare.

— Am patruzeci şi trei de ani, m-am născut în 1968, în Pensacola, când mama avea şaisprezece ani. Avea sânge amerindian. Tata era un afemeiat a cărui deviză era „Iubeşte şi fugi”. Nu l-am cunoscut niciodată. Am fost căsătorită de două ori şi nu prea mai iau în considerare un astfel de aranjament. Tu, Lacy?

— Singură, n-am fost căsătorită niciodată.

Amândouă erau hămesite şi mâncau în viteză.

— Chestia cu originea amerindiană are vreun rol în toată povestea asta? întrebă Lacy.

— Da, într-adevăr. Am fost crescută de bunica mea, o femeie bună, care era pe jumătate amerindiană. Avea un bărbat fără sânge indian, aşa că mama era doar pe sfert amerindiană. Ea zicea că taică-meu era tot aşa, pe jumătate indian, însă n-aveam cum să verific pentru că ne părăsise de mult. Am încercat să-l găsesc ani de-a rândul, dar nu din motive sentimentale, ci doar băneşti. Dacă el ar fi pe jumătate indian, atunci eu aş fi o optime.

— Tappacola, nu?

— Desigur, şi o optime înseamnă că eşti trecut la catastif. Urâtă exprimare, nu crezi? Ar trebui să trecem la catastif infractorii şi violatorii, nu oamenii adevăraţi care au sânge amestecat. M-am luptat cu tribul pentru moştenirea mea, însă mi-au lipsit dovezile. Şi, din cauza cuiva din arborele

meu genealogic, am ochi căprui şi păr mai deschis la culoare, prin urmare, nu pare că fac parte dintre ei. În orice caz, cei care erau responsabili cu clasificarea rasială au decis împotriva mea şi nu mi-a fost permis să mă alătur tribului. Nu că aş fi fost vreodată un membru adevărat.

— Deci fără dividende.

— Corect. Sunt unii cu o descendenţă mai ambiguă care au reuşit să fie selectaţi şi să trăiască de pe urma cazinoului, dar eu am fost trasă pe sfoară.

— N-am întâlnit mulţi membri Tappacola, însă, clar, nu te asemeni lor.

JoHelen era cu vreo cinci-şase centimetri mai înaltă decât Lacy, subţire şi în formă, îmbrăcată în blugi strâmţi şi o bluză mulată. În ochii mari şi căprui se zărea o licărire vie, în ciuda faptului că era îngrijorată. N-avea riduri şi nimic pe faţa ei nu-i trăda vârsta. Nu era machiată şi nici n-avea nevoie.

— Mulţumesc, cred. Felul în care arăt mi-a adus numai probleme.

Lacy îndesă în geantă ce mai rămăsese din hamburgerul ei şi adăugă:

— Haide să plecăm de aici.

O luă pe autostrada 84. Cu un ochi în oglinda retrovizoare şi cu traficul redus, păstra viteza în limite legale. Şi asculta.

*

Deloc surprinzător, Cooley nu era numele lui adevărat şi JoHelen nu-l dezvăluise niciodată. Îl întâlnise cu aproape douăzeci de ani în urmă, când prima ei căsnicie se destrămase. El avea un birou mic în Destin şi o reputaţie decentă în calitate de avocat de divorţuri. Primul ei soţ era beţiv şi abuziv, iar ea devenise o mare admiratoare a lui Cooley când o protejase în timpul unei altercaţii care avusese loc în biroul lui. Se întâlnise cu el

acolo ca să discute despre caz, când soţul ei dăduse buzna beat şi căutând scandal. Cooley scosese o armă şi scăpase de el. Divorţul decursese bine şi fostul ei soţ dispăruse. La scurt timp, Cooley, care era şi el divorţat, a început s-o sune să vadă cum o mai ducea. Timp de mai mulţi ani, ba au fost, ba n-au fost împreună: nu erau prea hotărâţi. El s-a căsătorit cu altcineva, o altă alegere greşită, şi ea a făcut la rândul ei aceeaşi greşeală. Tot Cooley s-a ocupat şi de cel de-al doilea divorţ al ei, ocazie cu care şi-au reînnodat legătura.

Era un avocat bun, care ar fi putut deveni chiar şi mai bun dacă s-ar fi ţinut departe de „zona întunecată”. Îi plăcea să se ocupe de cazuri de divorţuri murdare şi de cele penale care implicau traficanţi de droguri şi motociclişti. Îşi petrecea vremea cu oameni dubioşi care deţineau cluburi de striptease şi baruri peste tot prin Panhandle. Era inevitabil ca pe drumul acela să nu se intersecteze cu Vonn Dubose. Nu făcuse niciodată afaceri cu el şi Cooley îi spusese în repetate rânduri lui JoHelen că nu l-a întâlnit niciodată pe Dubose, dar că-l invidia pentru organizaţia pe care-o avea. În urmă cu cincisprezece ani, Cooley a auzit zvonul că Mafia de pe Coastă era mână în mână cu amerindienii şi că ei fuseseră cei care propuseseră construirea cazinoului. Îşi dorea şi el să intre în combinaţie, însă i-a fost distrasă atenţia când agenţii federali l-au prins pentru evaziune fiscală. Şi-a pierdut dreptul de a mai profesa, a ajuns la închisoare şi acolo l-a cunoscut pe Ramsey Mix, un alt avocat căzut în dizgraţie şi viitorul partener de fărădelegi.

Nici nu ştia de numele Greg Myers, până când nu-l văzu trecut pe plângerea depusă împotriva Claudiei McDover. Cooley şi JoHelen erau mult prea înspăimântaţi ca să semneze o plângere şi s-o acuze pe şefa ei de chestii ilegale. Fusese ideea lui să găsească o a treia persoană, cineva care să-şi asume riscul de a se implica în acţiune.

Era curioasă în ceea ce-l privea pe Myers, aşa că Lacy îi povesti: despre prima lor întâlnire pe iahtul din portul din St. Augustine şi iubita lui mexicană, Carlita; despre a doua lor întâlnire, în acelaşi loc; despre a treia întâlnire, când au luat prânzul în orăşelul Mexico Beach; despre vizita lui surpriză la ea acasă după ce fusese rănită; despre dispariţia lui din Key Largo şi despre cum au salvat-o pe Carlita. Conform surselor ei din FBI, ancheta în cazul dispariţiei lui nu ducea nicăieri.

Lacy vru să ştie de cine fugeau ele două, cine era bărbatul de la motel, cel care-o urmărea. JoHelen nu-i cunoştea numele, dar îl avea înregistrat pe telefon. Lacy opri la un magazin de lângă oraşul Cairo, Illinois, şi urmări pe telefonul lui JoHelen o parte din înregistrarea în care un bărbat căuta prin casa ei. JoHelen îi zise despre Cooley că se pricepea la partea de electronică şi gadgeturi şi că el instalase camerele de supraveghere. Tot el fusese cel care montase GPS-ul pe Toyota Lexus a Claudiei, închiriase un apartament vizavi de casa ei şi făcuse fotografiile şi înregistrările întâlnirilor care se petreceau în prima miercuri a fiecărei luni.

Ce se întâmplase cu fostul avocat Cooley? JoHelen nu ştia sigur, însă era furioasă. Toată acea operaţiune fusese ideea lui. El ştia destule despre Vonn Dubose şi cazinou. El şi JoHelen fuseseră intimi, mulţi ani, iar el profitase de ranchiuna pe care-o avea ea faţă de trib. Cu opt ani în urmă, o convinsese să se angajeze grefieră pentru McDover, când judecătoarea o concediase pe cea dinainte. Imediat ce JoHelen fusese instalată pe post de angajat al statului, aveau drum liber să se folosească de legea care proteja informatorii. El cunoştea prevederile legii şi a cercetat cazuri, plângeri şi decizii judecătoreşti până când a devenit convins că McDover era asul din mânecă al lui Vonn. A studiat afacerea cu cazinoul din districtul Brunswick şi a încercat să urmărească

traseul banilor trecuţi prin labirintul de companii din străinătate. L-a recrutat pe Greg Myers pentru linia întâi de atac. Era suficient de deştept cât să se ţină departe de Myers. A tot plănuit ani de zile, punând metodic la cale planul şi, într-adevăr, erau momente în care părea că era genial.

După ce Hugo Hatch murise, Myers dispăruse, dacă nu era şi el mort. Cooley a abandonat nava şi a lăsat-o singură. Oricât de mult o ura pe Claudia McDover, ajunsese să regrete că fusese de acord cu planul de a o demasca.

JoHelen specula că, dacă Dubose pusese mâna pe Myers, exista riscul ca el să fi vorbit, şi chiar repede, şi, ca atare, Cooley s-ar fi transformat într-o ţintă. Mai devreme sau mai târziu, o vor suspecta şi pe ea şi nu mai avea cine s-o protejeze.

Înainte de a intra la închisoare, Cooley fusese un dur care purta arme şi-i plăcea să-şi piardă vremea cu mafioţi mărunţi. Dar cei trei ani în detenţie l-au schimbat. Şi-a pierdut fudulia, tupeul şi când a ieşit avea nevoie disperată de bani. Fără drept de practică şi cu cazier, opţiunile lui erau limitate. Să scuture sistemul de nişte fonduri, folosindu-se de legea care proteja informatorii, părea să fie pentru el operaţiunea perfectă.

40

Nu le-a fost greu să găsească terminalul de aviaţie generală de la aeroportul regional Valdosta. Când Lacy încuie maşina, se mai uită o dată de jur-împrejur, însă nu observă nimic suspect. Gunther era înăuntru, vorbind cu fata de la recepţie, şi-şi îmbrăţişă sora de parcă n-o mai văzuse de ani de zile. Ea evită să i-l prezinte lui JoHelen, pentru că nu voia să folosească nume.

— Fără bagaje? se miră el.

— Suntem norocoase că purtăm poşete, răspunse Lacy. Să mergem!

Se grăbiră să iasă din terminal, trecură pe lângă câteva avioane mici de pe pistă şi se opriră lângă acelaşi Beecheraft Baron cu care Gunther zburase ca s-o salveze pe Carlita. El repetă că avionul era al unui prieten. Pe parcursul zilei, aflară că Gunther avea nişte prieteni buni. Chiar înainte să se îmbarce, Lacy îl sună pe Allie Pacheco pentru ultimele noutăţi. El răspunse imediat, spuse că juraţii se aflau încă în sesiune şi munceau din greu şi că unde naiba era? Ea îi răspunse că se afla în siguranţă, că se pregătea să decoleze şi că va suna mai târziu.

Gunther le ceru să-şi lege centurile de siguranţă şi se instală în cabina care părea o saună, aşadar, începură să transpire instantaneu. Porni ambele motoare şi avionul tremură de la elice până la coadă, în timp ce aparatul rula pe pistă, deschise un hublou şi o briză atenuă căldura înăbuşitoare. Traficul era liber şi primi undă verde să decoleze. Când eliberă frânele şi nava se hurducă, JoHelen închise ochii şi o apucă pe Lacy de mână. Din fericire, vremea era frumoasă, călduţă, deşi era octombrie. 15 octombrie, mai exact, aproape două luni de la moartea lui Hugo.

JoHelen reuşi să se relaxeze pe când se aflau la o altitudine de 1.500 de metri. Aerul condiţionat

funcţiona şi în cabină era bine. Zgomotul constant al motorului făcea dificilă conversaţia, totuşi ea încercă.

— Sunt doar curioasă. Care e destinaţia?

— Nu ştiu, răspunse Lacy. N-a vrut să-mi spună.

— Perfect.

Avionul se alinie la o altitudine de croazieră de 2.500 de metri şi zgomotul motoarelor se mai atenua, transformându-se într-un uruit difuz. JoHelen îşi petrecuse ultimele două nopţi în moteluri ieftine şi pe fugă şi aşteptându-se la ce era mai rău, aşa că o cuprinse repede oboseala. Îi căzu bărbia în piept şi adormi profund. Fără să aibă nimic de făcut, Lacy trase şi ea un pui de somn.

Când se trezi o oră mai târziu, Gunther îi dădu nişte căşti. Îşi potrivi microfonul şi spuse „Bună”. El consimţi cu privirea înainte şi pe instrumente.

— Deci ce mai faci, surioară?

— Bine, Gunther, mulţumesc.

— Ea e bine?

— Zici că-i în comă. A avut vreo două zile cam grele. O să-ţi povestesc când ajungem la sol.

— Când vrei tu. Mă bucur doar că-s de ajutor.

— Unde mergem?

— La munte. Am un prieten cu o cabană pe care n-o poate găsi nimeni. O să-ţi placă.

O oră şi jumătate mai târziu, reduse din acceleraţie şi avionul începu să coboare uşor. Dedesubt, pământul era diferit faţă de zona întinsă pe care o acoperiseră ele fugind din Florida spre Valdosta cu doar câteva ore în urmă. Cât putea cuprinde Lacy cu ochii, vedea doar creste de munţi întunecate şi învăluite pe alocuri în nuanţe de roşu, galben şi portocaliu. Se apropiau şi mai mult în timp ce Gunther poziţiona avionul pentru ultimele manevre. O zdruncină pe JoHelen şi o trezi. Pista de aterizare era într-o vale înconjurată de dealuri superbe, iar Gunther ateriza perfect. Au rulat până

la terminalul mic, trecând de alte patru aeronave parcate, model Cessna de mici dimensiuni.

— Bine aţi venit la aeroportul districtului Macon din Franklin, Carolina de Nord, le anunţă Gunther după ce opri motoarele.

Coborî din cabină, deschise uşa şi le ajută să coboare.

— O să ne întâlnim cu un bărbat pe nume Rusty, un localnic, adăugă el în timp ce se îndreptau către terminal. Ne va duce cu maşina şi drumul va dura exact treizeci de minute. Are grijă de unele cabane de aici.

— Rămâi şi tu? întrebă Lacy.

— Sigur că da. Nu vă părăsesc, surioară. Ce zici de vremea asta? Şi nu ne aflăm decât la 600 de metri altitudine.

Rusty arăta ca un urs, cu o barbă deasă, un piept gros şi un zâmbet uriaş care părea uşor aţâţat de cele două femei frumoase. Conducea un Ford Explorer care dădea impresia că a fost folosit doar pe cărările muntoase. Când plecară de la aeroport, localnicul întrebă:

— Oprim în oraş?

— Ar fi bine dacă ne-am cumpăra o periuţă de dinţi, zise Lacy.

Rusty trase în parcarea unui magazin mic.

— Cabana are provizii? întrebă Gunther.

— Whisky, bere, popcorn. Dacă vreţi şi altceva, ar fi bine să vă cumpăraţi.

— Cât timp vom sta aici? întrebă JoHelen.

Nu vorbise prea mult, de parcă fusese şocată de schimbarea de peisaj.

— Vreo două zile, răspunse Lacy. Cine ştie?

Îşi cumpărară articole de toaletă, ouă, pâine, gustări şi brânză. La capătul oraşului, Rusty o luă pe un drum pietruit, lăsând mult în urmă drumul asfaltat. Urcă un deal, primul din alte câteva, şi Lacy conştientiză că-i pocneau urechile. El vorbea încontinuu şi mult prea nonşalant în timp ce conducea cu viteză pe marginea prăpastiei şi

traversa poduri din lemn sub care se aflau pâraie repezi. Se părea că Gunther fusese acolo cu nevastă-sa doar c-o lună în urmă pentru o săptămână de temperaturi scăzute şi de admirat frunzişul timpuriu de toamnă. Bărbaţii vorbeau, femeile stăteau în spate şi ascultau. Drumul pietruit dădea într-o cărare îngustă. Ultima bucată de drum urca drept şi părea îngrozitoare, şi când trecură de culme li se dezvălui în faţa ochilor cabana, aflată aproape de malul unui lac minunat.

Rusty îi ajută să descarce proviziile şi le făcu un tur al cabanei. Până să ajungă, Lacy îşi imaginase o cabană rustică prevăzută cu instalaţii sanitare exterioare, dar se înşelase foarte mult. Cabana era minunată, construită pe o structură sub formă de A, avea trei etaje, terase şi verande, un ponton lângă apă, unde era o barcă, şi multe alte facilităţi moderne în comparaţie cu casa ei din Tallahassee. Într-un garaj mic era parcat un jeep Wrangler strălucitor. Gunther spuse că proprietarul maşinii, un prieten de-al lui, a făcut bani mulţi din hoteluri şi şi-a construit cabana ca să scape de verile înăbuşitoare din Atlanta.

Rusty îşi luă la revedere şi le spuse să-l sune dacă aveau nevoie de ceva. Semnalul era bun şi toţi trei aveau de dat telefoane. Lacy îl sună pe administratorul clădirii în care locuia şi-l rugă să-i transmită vecinului ei, Simon, să aibă grijă de Frankie. Îl sună apoi pe Pacheco şi-l lămuri că se ascundeau în munţi şi că erau în siguranţă. JoHelen îl sună pe domnul Armstrong şi-l rugă să-i supravegheze casa, ceva ce el şi Gloria oricum făceau vreme de cincisprezece ore pe zi. Gunther, desigur, avea nişte afaceri care aşteptau şi suna de zor, înnebunit.

Uşor-uşor, se relaxară. Abia venite din călduroasa Floridă, se minunau de cerul limpede şi de aerul curat. Un termometru vechi de pe verandă arăta că erau doar optsprezece grade. Aflată la o

altitudine de 1.250 de metri, cabana avea de toate, mai puţin aer condiţionat.

*

După-amiază târziu, când soarele apunea după vârful munţilor şi Gunther se plimba cu telefonul la ureche pe o verandă îndepărtată, Lacy şi JoHelen stăteau la capătul pontonului, lângă barca mică de pescuit, şi sorbeau bere rece la cutie.

— Povesteşte-mi despre Claudia McDover, îi ceru Lacy.

— Uau! De unde să încep?

— De la prima zi. De ce te-a angajat şi te-a ţinut pe lângă ea vreme de opt ani?

— Păi, să zicem că mă pricep foarte bine la ceea ce fac. După primul meu divorţ, am decis să mă fac grefieră şi am muncit din greu pentru asta. M-am pregătit cu cei mai buni şi am încercat să ţin pasul cu tehnologia. Când Cooley a aflat că era un post liber la Claudia, m-a împins de la spate să aplic. După ce am primit slujba, planul lui a intrat pe făgaş, pentru că avea pe cineva infiltrat. Grefierii ştiu totul, Lacy, şi când am primit slujba eram deja suspicioasă în privinţa Claudiei. Ea, în schimb, n-avea nici cea mai mică idee, ceea ce a simplificat mult lucrurile. Am observat unele chestii. Garderoba ei era una foarte scumpă, însă încerca să ascundă asta. Dacă avea o zi importantă în sala de judecată, cu mulţi oameni, se îmbrăca modest. Dar într-o zi uşoară, la birou, punea pe ea haine din cele scumpe. Nu se putea abţine; iubeşte hainele de colecţie. Schimba mereu bijuteriile, multe diamante, rubine, însă nu sunt sigură că a mai observat cineva, mai ales într-un loc cum e Sterling. Cheltuia o avere pe haine şi bijuterii, mult mai mult decât te-ai fi aşteptat de la o persoană cu salariul ei. Îşi schimba secretara în fiecare an, deoarece nu voia să se apropie nimeni de afacerile ei. Era distantă, rece, mereu dură, dar nu m-a

bănuit niciodată, fiindcă mă ţineam la distanţă. Sau cel puţin aşa credea ea. Într-o zi, ne aflam în mijlocul unui proces şi i-am luat cheile. Cooley a venit într-o fugă până la tribunal, le-a luat şi le-a duplicat. După ce şefa mea le căutase înnebunită, le-a găsit lângă un coş de gunoi, fără să aibă nici cea mai mică idee că fuseseră copiate. Din momentul în care Cooley îşi înlesnise accesul la biroul ei, a fost o plăcere pentru el. I-a pus telefoanele sub ascultare şi a plătit un hacker să-i intre pe calculator. Aşa am obţinut toate informaţiile. Ea era extrem de atentă, mai ales când avea de-a face cu Phyllis Turban. Folosea calculatorul de la birou pentru treburile oficiale şi un laptop pentru cele personale. Apoi mai avea un laptop pe care-l utiliza pentru o grămadă de chestii secrete. Cooley nu i-a zis lui Myers toate astea, pentru că, repet, îi era teamă că, dacă ar fi fost prins, toată operaţiunea ar fi fost compromisă. Îi spunea lui Myers suficient şi rolul lui era să vă convingă să începeţi să vă băgaţi nasul.

Sorbi lung din bere. Amândouă priviră cerculeţele care se formau pe suprafaţa apei când se hrăneau peştii.

— Hainele şi bijuteriile mi-au atras atenţia, continuă ea, însă când am înţeles că ea şi Phyllis călătoreau în avioane particulare ici-colo – New York, New Orleans, Caraibi –, am ştiut amândoi că primeau bani mulţi de undeva. Şi toate avioanele erau închiriate de Phyllis, nimic nu era pe numele Claudiei. Apoi am aflat de un apartament în New Jersey, de o casă în Singapore, de o vilă în Barbados… Nu-mi mai amintesc tot. Şi toate erau ascunse, sau cel puţin aşa credeau. Dar Cooley urmărea.

— De ce n-a implicat FBI-ul în toată treaba asta, scutindu-ne astfel pe noi?

— Au discutat despre asta, însă ei n-aveau încredere în agenţii federali, mai ales Myers. De fapt, a şi spus că el nu se bagă dacă este adus în

schemă FBI-ul. Cred că l-au aranjat când a fost arestat şi a rămas cu frică. Din moment ce poliţia statală n-are jurisdicţie asupra amerindienilor, s-au hotărât, în cele din urmă, să implice BCJ-ul. Ştiau că aveaţi putere limitată, dar ancheta trebuia să înceapă de undeva. Nu puteau să prevadă cum aveau să evolueze lucrurile şi nimeni nu s-a aşteptat la victime.

Telefonul lui Lacy vibră din nou lângă ea. Pacheco.

— Trebuie să răspund, spuse ea.

— Desigur.

Se îndreptă agale către cabană şi răspunse încet:

— Da.

— Unde eşti?

— Undeva în munţi, prin Carolina de Nord. Gunther ne-a adus aici cu avionul şi ne păzeşte, într-un fel.

— Deci e încă implicat?

— Oh, da. A fost super.

— Uite, juraţii au terminat pe ziua de azi. Se întâlnesc şi mâine. Avem mandatele de arestare.

— Când?

— Ne întâlnim curând ca să decidem. Te ţin la curent.

— Ai grijă.

— Grijă? Asta e partea distractivă. Cred c-o să stau treaz toată noaptea.

*

Pe înserate, făcură focul într-un loc amenajat cu pietre lângă lac şi se cuibăriră sub pături în nişte scaune vechi împletite. Gunther aduse o carafă cu vin roşu pe care Lacy îl găsi acceptabil. Ea bău puţin, iar JoHelen, şi mai puţin. Gunther, abstinentul, sorbea cafea decofeinizată şi avea grijă de foc.

JoHelen vru să audă povestea teribilului accident şi a morţii lui Hugo, aşa că Lacy îi oferi

cea mai bună versiune. Gunther vru să afle totul despre Cooley şi despre eforturile lui incredibile de a o urmări şi demasca pe McDover. JoHelen vorbi o oră. Lacy vru să afle cum reuşise fratele ei să treacă de trei falimente şi să se afle încă în afaceri, aşa că poveştile lui Gunther puseră stăpânire pe tot restul serii. La cină se delectară lângă foc cu sendvişuri cu şuncă şi pâine albă, bineînţeles, şi vorbiră şi râseră până târziu în noapte.

41

Primele arestări au fost uşoare.

Dintre cele şapte terenuri de golf pe care le deţinea Vonn, preferatul lui era Rolling Dunes, un club exclusivist din districtul Brunswick, cu peisaje pitoreşti ale Golfului Mexic şi toată intimitatea pe care şi-o doreşte un jucător de golf serios. Pentru un om cu obiceiuri extrem de precaute, îşi permitea totuşi o indulgenţă săptămânală. În fiecare dimineaţă de duminică la ora 8:00, el şi prietenii lui buni se adunau în zona de grătar la clubul din Rolling Dunes la micul dejun şi băuturi Bloody Mary. Atmosfera era întotdeauna veselă, nonconformistă, ba chiar zgomotoasă. Patru bărbaţi, cu vârste cuprinse între şaizeci şi şaptezeci de ani, beau bere, fumau trabucuri fine, puneau pariuri pe fiecare gaură, trişau oricând puteau, înjurau în voie sau spuneau glume deocheate, şi toate astea fără a fi întrerupţi de băieţii de mingi sau de alţi jucători de golf. Începeau jocul întotdeauna la 9:00 a.m., iar Vonn rezerva totul cu treizeci de minute înainte şi după. Ura ca terenul să fie aglomerat şi la un moment dat a concediat pe loc un angajat când a fost nevoit să aştepte cinci minute un grup mocăit de patru persoane din faţa lor.

Fraţii Maton, Vance şi Floyd, se certau mereu şi, prin urmare, trebuiau despărţiţi. Vonn juca întotdeauna cu Floyd. Ron Skinner juca întotdeauna cu Vance. Duminică, 16 octombrie, patru dintre cei cinci Veri începură jocul la 9:00, total neştiutori de ce îi aştepta. Era ultima lor repriză de golf.

Cel de-al cincilea, Hank Skoley, îşi lăsase şeful la restaurant cu intenţia de a-l lua peste cinci ore. Hank ura golful şi-şi petrecea, de obicei, dimineţile de duminică la piscină înconjurat de copii şi de nevastă. Se îndrepta spre casă văzându-

şi de treaba lui, conducând prudent şi sub limita de viteză, când, pe autostrada 98, fu deodată tras pe dreapta de un ofiţer. Fu mai puţin decât politicos cu omul legii şi, în timp ce-şi susţinea nevinovăţia pentru încălcarea vreunei nereguli de circulaţie, fu informat că este arestat pentru acuzaţia de crimă. La doar câteva minute după ce a fost oprit, se afla pe bancheta din spate a maşinii de patrulă cu cătuşele la mâini.

Gaura patru la Rolling Dunes se afla la o oarecare distanţă de traseul 5, curbat spre dreapta. De la zona de start a jocului nu se vedea zona verde, care era lângă marginea proprietăţii, lângă o stradă publică, şi pusă la adăpost de copaci şi vegetaţie deasă. De acolo, Allie Pacheco şi echipa lui urmăreau şi aşteptau. Când cele două maşinuţe de golf îşi făcură apariţia pe alee şi traseră lângă groapa cu nisip, agenţii aşteptară până când Vonn, Floyd, Vance şi Ron ajunseră cu crosele mici pe zona verde. Fumau trabucuri şi râdeau de mama focului, când vreo zece bărbaţi îmbrăcaţi în costume negre apărură de nicăieri şi-i informară că jocul lor se încheiase. Fură încătuşaţi pe iarbă şi conduşi printre copaci şi iarbă până la maşini. Telefoanele lor mobile şi portofelele fură confiscate, dar crosele, cheile şi berile reci fură lăsate în urmă. Crosele mici, mingile şi trabucurile zăceau împrăştiate pe iarbă.

Va trece o jumătate de oră până când va sosi la faţa locului următorul grup de patru, iar misterul dispariţiei celor dinainte urma să lase clubul în şoc pentru următoarele douăzeci şi patru de ore.

Verii fură puşi în maşini diferite. Allie Pacheco mergea în spate lângă Dubose, care, după câteva minute de arest, spuse:

— Ce porcărie! Tocmai ce începeam să-mi revin la joc. După trei găuri.

— Mă bucur că te distrai, spuse Allie.

— Vreţi să-mi spuneţi despre ce este vorba?

— Omor deosebit de grav.

— Şi cine este presupusa victimă?

— Prea multe să-ţi aminteşti, nu-i aşa, Vonn? Hugo Hatch.

Vonn primi vestea calm şi nu mai scoase niciun cuvânt. Devotaţi codului lor, Hank Skoley, fraţii Maton şi Ron Skinner mergeau toţi pe drumul către închisoare într-o tăcere deplină.

*

După ce fură încătuşaţi şi telefoanele confiscate, echipe întregi de agenţi FBI organizară raiduri în birourile şi casele lor, ridicând calculatoare, telefoane, carnete de cecuri, dulapuri întregi cu dosare, tot ce le-ar fi putut oferi dovezi. Fraţii Maton şi Ron Skinner conduceau birouri care păreau legale, cu secretare şi asistenţi, însă, fiind duminică, nu era nimeni prin zonă ca să fie martor la descinderea în forţă a FBI-ului. Hank Skoley îşi ţinea dosarele în beciul casei, iar soţia şi copiii lui urmăriră îngroziţi cum agenţii cu feţe posomorâte încărcau totul într-un camion închiriat. Vonn Dubose nu ţinea nimic pe numele său ori în vila lui care să-l implice în vreun fel.

După ce li se luară amprentele şi fură fotografiaţi, proaspăt acuzaţii fură duşi în celule diferite. Într-adevăr, aveau să treacă luni de zile până să se mai vadă unul cu altul.

Vonn primi un sendviş rânced drept masă de prânz. Refuză şi fu condus într-o sală de interogatoriu, unde aşteptau Allie Pacheco şi Doug Hahn. Refuză cafeaua şi apa şi spuse că-şi vrea avocatul. Pacheco îi citi drepturile, dar el refuză să semneze formularul prin care recunoştea că i s-au citit drepturile. Încă o dată îşi ceru avocatul şi-şi revendică dreptul de a da un telefon.

— Ăsta nu este un interogatoriu, Jack, rosti Allie calm, ci doar o discuţie, un fel de şedinţă în care ne cunoaştem, de vreme ce ţi-am aflat adevăratul nume. Amprentele. Le-am verificat în

baza de date şi am dat de arestarea ta din 1972 pentru vătămare corporală gravă cu intenţia de a ucide. Pe vremea aia erai Jack Henderson şi făceai parte dintr-o bandă de băieţi care se ocupa cu trafic de droguri, proxenetism şi jocuri de noroc. După ce ai fost condamnat în Slidell, Louisiana, ai decis că închisoarea nu era de tine, aşa că ai pus la cale o evadare destul de deşteaptă. Ai renunţat la vechiul nume, ai devenit Vonn Dubose şi în ultimii patruzeci de ani te-ai descurcat remarcabil de bine în jocul de-a omul invizibil. Din păcate, petrecerea s-a încheiat, Jack.

— Vreau un avocat.

— Desigur, o să-ţi facem rost de unul, Jack, însă nu de unul dintre cei care te ia repede cu vorba, aşa cum speri. Ăştia costă o groază de bani şi, începând de mâine-dimineaţă de la nouă, vei fi la fel de lefter cum era taică-tu când s-a spânzurat în închisoare. Toate conturile îţi vor fi îngheţate, Jack. Toţi banii o să fie blocaţi pentru totdeauna, de neatins.

— Aduceţi-mi un avocat.

*

Lui Clyde Westbay i s-a oferit privilegiul unei detenţii semideschise. Dimineaţa devreme, duminică, primi un telefon din partea unui agent FBI, care-l informă că venise momentul. Clyde îşi anunţă soţia că avea o problemă la serviciu şi plecă de acasă. Conduse până într-o parcare goală a unui centru comercial şi parcă lângă un Chevrolet Tahoe negru. Lăsă cheile maşinii pe podea, coborî, fu încătuşat şi se aşeză pe bancheta din spate a Chevroletului. Nu i-a zis soţiei lui ce urma să se întâmple, deoarece, pur şi simplu, îi lipsise curajul.

Folosindu-se de cheile de la birou, două echipe de agenţi FBI descinseră în birourile hotelurilor pe care le gestiona Clyde pentru compania străină Starr S. Luni, toţi turiştii urmau să fie rugaţi să

plece şi toate rezervările anulate. Hotelurile aveau să fie închise pe o perioadă nelimitată.

Imediat ce Verii îşi exercitară dreptul la apelul telefonic, în sânul organizaţiei se răspândi imediat zvonul arestării lor. Să fugă sau să nu fugă – asta era întrebarea pe care şi-o puneau panicaţi toţi directorii. Înainte să apuce să decidă, cei mai mulţi se treziră arestaţi în timp ce birourile lor erau, efectiv, scotocite de către FBI.

În Biloxi, un avocat pe nume Stavish intră duminică împreună cu soţia lui într-o biserică catolică pentru slujbă, când doi agenţi îl opriră şi-l anunţară că trebuia să facă un mic ocol. Imediat ce îi fu clar că el şi partenerul lui fuseseră puşi sub acuzare pentru încălcarea RICO şi că era arestat, i s-a oferit posibilitatea de a da de bunăvoie cheile, dacă nu, FBI-ul intra oricum spărgând uşile. Stavish îşi sărută soţia şi-şi luă la revedere, ignoră privirile împietrite ale celorlalţi enoriaşi şi plecă în lacrimi spre Birou însoţit de agenţi.

La Treasure Key, agenţii îl găsiră pe managerul de serviciu şi-l informară că trebuiau să închidă cazinoul. „Fă anunţul, scoate-i pe toţi afară.” Un alt agent sună la Căpetenia Cappel cu rugămintea să vină la cazinou. Era urgent. Când ajunse, douăzeci de minute mai târziu, fu arestat pe loc. O echipă de şerifi federali ajută la organizarea jucătorilor furioşi şi la escortarea lor afară din cazinou şi în parcare. Celor care erau cazaţi în cele două hoteluri li s-a cerut să-şi strângă bagajele de urgenţă şi să plece. Când Billy Cappel sosi cu sufletul la gură, fu şi el arestat împreună cu Adam Horn şi trei manageri ai cazinoului. Agenţii FBI lăsară şerifii să se ocupe de haosul produs în timp ce jucătorii, turiştii şi angajaţii fugeau încolo şi încoace, nevrând să plece, deşi vedeau că uşile erau sigilate.

În jur orei 3:00 p.m., Phyllis Turban se delecta cu un ceai rece stând pe verandă şi citind. Îi sună

telefonul; număr necunoscut. Răspunse şi o persoană necunoscută spuse:

— Ai fost pusă sub acuzare împreună cu prietena ta, McDover, cu Vonn Dubose şi alţi o sută de infractori. FBI-ul face razii în toate birourile de pe coastă şi eşti următoarea pe listă.

Folosindu-se de un telefon pe care ea îl credea sigur, dar care era, de fapt, sub supravegherea FBI, o sună imediat pe Claudia, care nu auzise nimic. Judecătoarea îşi sună persoana de contact, Hank Skoley, care nu răspunse. Căutară amândouă pe internet ştiri, însă nu găsiră nimic. Phyllis veni cu ideea să plece într-o călătorie, doar ca să fie sigure, şi sună la o companie de închirieri zboruri din Mobile. Aveau un avion disponibil care putea fi gata în două ore.

Aşa cum fusese instruită, compania anunţă FBI-ul. Agenţii o urmăriră pe Phyllis în timp ce gonea către biroul ei secret, aflat într-un centru comercial dintr-o suburbie exclusivistă de lângă aeroport. Intră cu mâna goală, însă ieşi cu două genţi Prada burduşite. O urmăriră în timp ce conducea către terminalul de aviaţie generală al aeroportului din Mobile.

Compania de închirieri informă FBI-ul că solicitantul, un client fidel, aranjase pentru o oprire în Panama City, ca să ia un pasager, iar destinaţia finală era Barbados. FBI-ul, în colaborare cu FAA, instrui compania să dea curs cererii. La 4:50, aeronava Lear 60 decola din Mobile pentru zborul de douăzeci de minute cu destinaţia Panama City.

Între timp, judecătoarea McDover dădu o fugă până la apartamentul ei preferat din Rabbit Run, luă câteva lucruri, le îndesă într-o geantă mare de mână şi goni către aeroport. La 5:15, când avionul rula pe pistă, era deja acolo grăbindu-se să se îmbarce. Căpitanul o salută şi-i ură bun venit la bordul navei, apoi merse în terminal pentru completarea actelor necesare. După cincisprezece minute, copilotul le informă pe cele două că erau

nişte probleme meteorologice deasupra Golfului Mexic şi că zborul lor avea întârziere.

— Păi, şi nu puteţi să ocoliţi, pur şi simplu? răcni Phyllis.

— Îmi pare rău.

Două SUV-uri negre îşi făcură apariţia din spatele avionului şi opriră lângă aripa stângă.

— Oh, la naiba! mormăi Claudia când le văzu.

Cele două femei fură încătuşate şi luate, pe urmă agenţii percheziţionară avionul. Cele două nici măcar nu-şi bătură capul cu hainele, în schimb, aveau cu ele toate bunurile pe care au putut să le care. Diamante, rubine, monede rare şi teancuri de bani. Câteva luni mai târziu vor fi inventariate şi evaluate la 4,2 milioane de dolari. Când fură întrebate cum plănuiau să treacă de controlul vamal din Barbados, nu răspunseră nimic.

Şi mai multe bunuri fură ridicate în urma raidului organizat la apartamentul lui McDover din Rabbit Run. Când agenţii găsiră, în sfârşit, camera securizată, rămaseră interzişi în faţa banilor, bijuteriilor, operelor de artă, cărţilor şi ceasurilor rare şi antichităţilor pe care le aveau în faţa ochilor. Raidul de la ea de acasă, în schimb, nu fu nici pe departe la fel de bogat. Din biroul ei, agenţii confiscară obişnuitele calculatoare, telefoane şi dosare. La biroul lui Phyllis Turban, calculatoarele nu erau folosite pentru chestiile ilegale. Şi totuşi, cele două laptopuri din biroul ei secret erau pline de detalii bancare, transferuri, evidenţa companiilor, a proprietăţilor şi corespondenţa purtată cu avocaţi din ţări cunoscute ca fiind paradisuri fiscale.

*

„Curăţenia” din Panhandle fu una iute şi de amploare. Duminică, până la lăsarea întunericului, douăzeci şi unu de bărbaţi şi două femei erau în

arest şi riscau acuzaţii de afiliere la grupuri de crimă organizată. Printre ei se număra şi Delgado, care trăgea din greu de fiare într-o sală de forţă, când doi agenţi îşi făcură apariţia şi-i stricară ziua. Pe hârtie lucra la un bar al unei companii deţinute de alţii şi fusese pus sub acuzare pentru spălare de bani. Ani de zile aveau să treacă până să iasă la lumină infracţiunile mult mai grave de care se făcea vinovat.

42

Reporterii canalului de ştiri al televiziunii prin cablu descoperiră povestea duminică seara pe la 6:00 şi păreau să fie total nepregătiţi pentru aşa ceva. Din moment ce nu ştiau capetele de acuzare şi nici cine erau cei acuzaţi, nu fură date prea multe detalii. Dar lucrurile se schimbară semnificativ în urma a două evenimente: închiderea cazinoului şi descoperirea termenului „Mafia de pe Coastă". Ultimul eveniment era, pur şi simplu, mult prea senzaţional pentru a fi ignorat şi, în curând, reporterii transmiteau live de la porţile închise ale cazinoului Treasure Key.

Lacy şi JoHelen se holbau la televizor cu o fascinaţie soră cu neîncrederea. Conspiraţia fusese dezvăluită. Sindicatul era zdrobit. Corupţia expusă. Criminalii în închisoare. Noţiunea de justiţie exista. Doar gândul că ele stârniseră toate astea era copleşitor. Însă pierduseră atât de multe pe drum, încât era greu să simtă mândrie, cel puţin atunci, în momentul acela. Când o ştire de ultimă oră întrerupse o altă ştire şi apăru pe ecran faţa judecătoarei Claudia McDover, JoHelen îşi acoperi gura cu mâna şi începu să plângă. Reporterul vorbea despre judecătoare şi avocata ei care fuseseră arestate într-un avion particular în timp ce încercau să fugă din ţară. Jumătate din amănunte erau corecte, dar lipsa de veridicitate era compensată cu entuziasm.

— Astea sunt lacrimi de bucurie? întrebă Lacy.

— Poate. Nu ştiu acum. În mod clar, nu-s tristă. Doar că-mi vine greu să cred.

— Chiar e greu de crezut. În urmă cu câteva luni, nici nu ştiam de existenţa oamenilor ăstora şi nici nu-mi amintesc să mă fi gândit prea mult la acel cazinou.

— Când vom putea merge acasă?

— Nu ştiu sigur. Haide să aşteptăm până vorbesc cu FBI-ul.

Gunther fusese plecat cu jeepul în oraş în căutare de carne pentru gril şi cărbuni. În acel moment, se afla pe verandă cu antricoatele pe grătar şi cartofii la copt în jar. Mai apărea din când în când să afle noutăţile, însă până la lăsarea întunericului fură reluate aceleaşi ştiri. Le tot repeta:

— Felicitări, fetelor, tocmai ce-aţi venit de hac celui mai corupt judecător din istoria Americii. Noroc!

Numai că ele n-aveau chef să sărbătorească. JoHelen era aproape sigură că-şi putea păstra slujba, deşi judecătorul care avea să vină în locul lui McDover putea oricând să angajeze un nou grefier. Se gândise la recompensa din legea protejării informatorilor, dar nu menţionă asta. În momentul ăla, un astfel de plan părea prea complicat şi de lungă durată şi în plus, îşi pierduse avocatul, cel care trebuia să ştie cum să gestioneze întreaga situaţie.

Înainte de cină, Lacy îl sună pe Geismar şi schimbară câteva impresii. O sună apoi pe Verna şi vorbiră despre arestarea bărbaţilor acuzaţi de uciderea lui Hugo. Îl sună şi pe Allie Pacheco, care nu răspunse. Nu vorbiseră toată ziua şi n-avea nicio problemă cu asta. Bănuia că era foarte ocupat.

*

Luni dimineaţa la nouă, procurorul general Paula Galloway apăru în faţa unui judecător federal din Tallahassee şi ceru o serie de decizii prin care să se închidă de urgenţă treizeci şi şapte de afaceri. Cele mai multe erau din districtul Brunswick, însă toată zona Panhandle era afectată. Era vorba despre baruri, magazine de băuturi alcoolice, restaurante, cluburi de striptease,

hoteluri, magazine de cartier, centre comerciale, parcuri de distracţie, terenuri de golf publice şi trei proiecte de complexuri rezidenţiale aflate în construcţie. Tentaculele organizaţiei se întindeau şi în câteva comunităţi rezidenţiale, cum era Rabbit Run, dar pentru că aproape toate proprietăţile fuseseră vândute, nu s-au mai ocupat de ele. Domnişoara Galloway îi oferi judecătorului o listă cu optzeci şi patru de conturi bancare şi ceru ca toate să fie îngheţate pentru moment. Cele mai multe aveau legătură cu afacerile, însă unele erau înregistrate pe persoană fizică. Hank Skoley, de exemplu, avea 200.000 de dolari într-un cont de economii cu dobândă mică şi vreo 40.000 de dolari într-un cont comun. Ambele conturi fură îngheţate de către Onorata Instanţă, un judecător veteran care făcea echipă bună cu domnişoara Galloway. Datorită naturii acţiunii, nu era nimeni care să obiecteze. Ceru ca un anume avocat cu o firmă mare din Tallahassee să fie numit executorul judecătoresc pentru toate companiile numite până atunci.

Obligaţiile executorului erau uriaşe. Trebuia să-şi asume întreg controlul legal asupra afacerilor care-şi trăgeau veniturile, în întregime sau parţial, din activităţile ilegale şi cunoscute în prezent sub denumirea „sindicatul Dubose”. Trebuia, totodată, să investigheze până la data începerii fiecărei afaceri şi companii şi să reconstituie cât mai corect posibil registrele contabile. Cu ajutorul experţilor contabili judiciari, urma să încerce să pună cap la cap urma banilor care lega companiile una de alta şi să le descopere sindicatul. Lucrând cu FBI-ul, putea înţelege labirintul de companii din străinătate pus la cale de Dubose şi să descopere bunurile fiecăruia. Şi cel mai important, executorul urma să se ocupe de confiscarea sau vânzarea tuturor proprietăţilor care aveau legătură cu sindicatul Dubose.

Două ore mai târziu, domnişoara Galloway organiză o conferinţă de presă bine regizată, la care visau toţi procurorii generali. Era în faţa unei mulţimi de reporteri şi vorbea în multitudinea de microfoane care dădeau impresia că formau un cuib. În spatele ei erau grupaţi toţi adjuncţii, inclusiv Rebecca Webb şi câţiva agenţi FBI. În dreapta ei, pe un ecran uriaş, erau fotografiile faţă-profil ale celor cinci Veri şi a lui Clyde Westbay. Menţionă despre acuzaţiile de crimă care le erau aduse, preciză că erau deja în arest şi că, da, plănuia să obţină pedeapsa capitală. Păstrând sesiunea de întrebări pentru final, trecu de la acuzaţiile de crimă la cele de RICO. Raziile erau încă în desfăşurare, dar erau arestaţi doar douăzeci şi şase dintre cei treizeci şi trei de acuzaţi. FBI-ul şi biroul ei se aflau în etapele iniţiale ale anchetei şi mai aveau destule de acoperit. Activităţile criminale ale sindicatului Dubose erau vaste şi bine organizate. Când dădu liber întrebărilor, fu bombardată.

*

Până luni la prânz, escapada de la munte începu să-şi piardă din farmec. Erau plictisiţi de uitat la ştiri, sătui de dormit, de citit cărţi vechi alese de alţii, sastisiţi să stea pe terasă şi să admire culorile toamnei timpurii, indiferent cât de frumos ar fi fost. Prietenul lui Gunther avea nevoie de avion. Lacy trebuia să meargă la serviciu. Şi JoHelen era nerăbdătoare să intre pe uşa tribunalului din districtul Brunswick, ştiind că nu va fi nevoită să mai dea vreodată cu ochii de Claudia McDover. Ardea de nerăbdare să audă bârfele.

Allie susţinea, şi asta era cel mai important, că pericolul la adresa lui JoHelen nu mai exista. Dubose avea probleme mult mai importante în acel moment decât gura slobodă a unei grefiere. Cu toţi jucătorii importanţi închişi şi, fără telefoane, avea

să fie dificil pentru el să-şi pună lucrurile în ordine. Allie spuse că FBI-ul o va ţine sub supraveghere pe JoHelen vreo două săptămâni.

Rusty îi luă la 2:00 şi la coborâre drumul păru şi mai terifiant decât la urcare. Chiar şi Gunther simţi că-l ia cu greaţă până să ajungă în Franklin. Îi mulţumiră lui Rusty, promiseră că se vor revedea, deşi era o minciună, şi plecară.

Lacy îşi dorea să zboare direct acasă, dar nu era posibil. Îşi lăsase maşina nouă în Valdosta şi n-avea altă variantă decât să coboare acolo. Zborul fu unul greu. Gunther nu reuşi să evite furtuni şi încercă în zadar să găsească o altitudine lină. Când aterizară, Lacy şi JoHelen erau zguduite bine şi bucuroase să se urce în maşină. Îl îmbrăţişară pe Gunther, îi mulţumiră şi-şi luară la revedere. Aşteptară până decolă şi apoi părăsiră repede oraşul. Tallahassee se afla la jumătatea distanţei dintre Valdosta şi Panama City, unde-şi lăsase JoHelen maşina în parcarea motelului Neptune.

În timp ce drumul lung li se întindea în faţă, Lacy avu o idee mai bună. Urmau să-şi petreacă seara în Tallahassee, la ea acasă, şi să-l invite la masă pe Allie. La o cină cu paste şi vin bun, aveau să-i asculte poveştile din ultimele trei zile. Pe urmă îl bombardau ele cu întrebări despre detaliile pe care abia aşteptau să le afle. Cine l-a ridicat pe Dubose şi ce-a zis? L-ar fi întrebat despre Claudia şi despre tentativa ei de fugă. Cine erau ceilalţi acuzaţi şi unde se aflau în acel moment? Cine o ameninţa pe JoHelen? Cu cât treceau kilometrii, cu atât se gândeau la şi mai multe întrebări.

Lacy îl sună pe Allie şi-l întrebă de cină. Bonusul era că avea să fie şi JoHelen acolo.

— Deci asta înseamnă că am ocazia să întâlnesc informatorul? întrebă el.

— În carne şi oase.

— Abia aştept.

Epilog

În zilele care au urmat arestării şi raziilor, povestea a ţinut prima pagină a ziarelor în Florida şi în sud-est. Reporteri de peste tot alergau de colo colo, săpând când aici, când dincolo, urmărind piste şi „pescuind" noutăţi. Porţile închise de la Treasure Key deveniră fundalul preferat pentru jurnalele de ştiri. Se instalară în faţa casei Vernei până când fură forţaţi să plece, aşa că se retraseră pe strada din faţa casei şi blocară traficul. După ce doi dintre ei fură arestaţi şi conştientizară că Verna n-avea nimic de declarat, îşi pierdură interesul şi plecară. Paula Galloway, procurorul general, ţinea comunicate de presă zilnice în care nu dezvăluia mai nimic. Allie Pacheco, purtătorul de cuvânt al FBI-ului, refuză să vorbească. Vreo două zile, jurnaliştii filmară în Sterling, în faţa casei judecătoarei McDover şi în faţa tribunalului districtual Brunswick. Filmară în faţa biroului închis al lui Phyllis Turban, precum şi în faţa firmei de avocatură din Biloxi. Încet-încet, povestea trecea de pe prima pagină pe a doua.

Cu întreaga atenţie asupra FBI-ului şi a procurorului general, Biroul de Conduită Judiciară prezenta prea puţin interes. De altfel, micuţa agenţie supravieţui furtunii fără să atragă prea multă atenţie. Lacy şi Geismar primiră câteva telefoane de la reporteri, cărora nu le dădură curs. Urmăriră şi ei în presă povestea la fel ca toţi ceilalţi şi se minunară de multitudinea de informaţii eronate din mass-media. Din punctul de vedere al BCJ-ului, cazul era închis. Ţinta lor se afla în închisoare.

Şi totuşi, era greu să treacă mai departe, mai ales pentru Lacy. Fusese mult prea implicată în caz ca să-i pună punct, pur şi simplu, şi să deschidă altul. Cel mai mare caz al carierei ei era închis, totuşi avea s-o bântuie vreme îndelungată. Ea şi

Pacheco petreceau foarte mult timp împreună şi le era imposibil să discute despre altceva.

La două săptămâni după arestarea lui McDover şi a lui Dubose, Lacy se întorcea acasă într-o după-amiază târzie. Era pe cale să coboare din maşină, când observă un bărbat care stătea relaxat pe pragul din faţa casei, aşteptând. Îl sună pe Simon, vecinul ei, şi-l rugă să arunce o privire. Acesta urmărea deja. În timp ce Lacy se apropia de casă, Simon ieşi afară ca să monitorizeze situaţia.

Bărbatul purta o cămaşă de golf, pantaloni scurţi kaki şi o şapcă de baseball care aproape că-i acoperă ochii. Avea părul scurt, vopsit negru. Apropiindu-se, el zâmbi şi spuse:

— Bună, Lacy.

Era Greg Myers.

Îi făcu semn lui Simon că era în regulă şi intrară.

— Am crezut că eşti mort, zise ea închizând uşa.

— Aproape, râse Myers. Am mare nevoie de-o bere.

— Şi eu.

Lacy desfăcu două sticle şi se aşezară la masa din bucătărie.

— Bănuiesc că nu te-ai văzut cu Carlita.

— Mi-am petrecut noaptea trecută cu ea, râse el din nou. E bine. Mulţumesc că ai salvat-o.

— Mulţumesc? Pe bune, Myers, începe să vorbeşti.

— Ce vrei să ştii?

— Tot. De ce ai dispărut?

— E o poveste lungă.

— Normal. Dă-i drumul!

Myers era pregătit să vorbească, să se reintroducă în povestea la crearea căreia a dat şi el o mână de ajutor. Trase o duşcă zdravănă, se şterse la gură cu dosul palmei, un gest care-i era familiar lui Lacy, şi începu:

— De ce am dispărut? Din două motive. Primul, ăsta a fost întotdeauna planul de rezervă. Ştiam că

FBI-ul va avea o reţinere în a se implica şi, după cum evoluau lucrurile, aveam dreptate. Dacă dispăream, atunci tu şi FBI-ul aţi fi crezut că m-a găsit Dubose. O altă crimă, uciderea mea, ar fi îndemnat FBI-ul să mai arunce o privire. Nu-mi doream ca ei să se implice, însă noi, noi toţi, am ajuns în curând la concluzia că fără ajutorul lor cazul ăsta n-avea să ducă nicăieri. Am avut dreptate?

— Poate. Cu siguranţă, dispariţia ta a făcut lucrurile mult mai interesante, dar n-a schimbat decizia FBI-ului.

— Însă ce anume?

— ADN. Am obţinut o probă de sânge de la locul accidentului şi astfel a fost identificat şoferul camionetei. Din momentul în care a fost identificat, cei de la FBI au ştiut că puteau rezolva cazul. Au mirosit o mare reuşită şi au năvălit cu armele, ca să zic aşa.

— Cum ai obţinut proba de sânge?

— Îţi zic mai târziu. Ai menţionat că au fost două motive pentru care ai abandonat nava.

— Da, ei bine, al doilea a fost mult mai important decât primul. Mă aflam pe iaht într-o dimineaţă, în Key Largo, îmi vedeam de treaba mea, umblând la motor, când mi-a sunat telefonul. Am răspuns, am zis „Alo” sau ceva de genul ăsta, şi o voce m-a întrebat „Myers?” M-am gândit că era Cooley, dar apoi ceva mi-a spus că nu era el. Am închis şi l-am sunat de pe alt telefon. A zis că nu, nu era el, nu încercase să mă sune. Am ştiut că cineva îmi luase urma şi că era vorba despre Vonn Dubose. Am coborât, am şters tot ce era pe laptop, mi-am umplut buzunarele cu bani şi i-am zis Carlitei că mă duc în port ca să cumpăr nişte gheaţă. Am stat pe acolo vreo jumătate de oră, urmărind totul, şi, în cele din urmă, am plătit un localnic pentru a mă duce la Homestead. De acolo am fugit în Miami şi m-am ascuns. A fost cât pe ce

să mă prindă cu telefonul ăla şi m-am speriat rău de tot.

— De ce ai lăsat-o pe Carlita singură?

Încă o duşcă zdravănă.

— Ştiam că n-o să-i facă nimic. Ar fi putut s-o ameninţe şi s-o sperie, însă m-am gândit că nu era în pericol. Era riscant. Şi trebuia s-o conving pe ea, pe Cooley, pe tine şi poate chiar FBI-ul că eram încă o victimă. Oamenii pot fi convinşi să vorbească până la urmă, chiar şi Carlita şi Cooley. Era important ca ei să nu ştie nimic despre dispariţia mea.

— Ai fugit. La fel şi Cooley. Şi v-aţi lăsat în urmă femeile să se descurce cu pericolul.

— Bine, aşa pare, dar a fost mult mai complicat. Trebuia să fug, altfel aş fi fost împuşcat. Cooley a fugit din alte motive. În momentul în care am dispărut, s-a gândit în mod sigur că era compromis. S-a speriat şi s-a ascuns.

— Şi acum te-ai întors căutând oala cu aur.

— Normal că da. Nu uita, Lacy, că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat fără noi. Cooley a fost creierul care a pus totul la cale multă vreme. El este adevăratul geniu din spate. El a recrutat-o pe JoHelen şi a gestionat totul perfect, până când s-a speriat. Cât despre mine, am avut curajul să semnez plângerea şi am fost la un pas să plătesc cu viaţa.

— La fel şi ea.

— O să-şi primească recompensa, crede-mă. Va fi suficient pentru toţi trei.

— S-a împăcat Cooley cu JoHelen?

— Să spunem că negociază. Se culcă împreună de douăzeci de ani, cu pauze, însă se înţeleg bine.

Lacy oftă şi clătină din cap. Nu luase nicio înghiţitură din sticla de bere, dar a lui era deja goală. Îi aduse alta din frigider şi apoi se îndreptă către o fereastră.

— Lacy, priveşte lucrurile aşa, adăugă Myers. Cooley, JoHelen şi cu mine am plănuit tot acest

atac asupra lui Dubose şi McDover. Lucrurile au mers prost. Amicul tău a fost ucis. Tu ai fost rănită. Suntem norocoşi că nu sunt şi alte victime. Privind retrospectiv, n-aş mai face-o. Însă lucrurile nu pot fi schimbate şi băieţii răi sunt închişi, iar noi trei încă suntem aici. Ne vom împăca şi, în cele din urmă, ne vom distra împărţind plăcinta.

— Sunt sigură că ai citit ziarele.

— Fiecare cuvinţel.

— Deci ai văzut numele Allie Pacheco?

— Oh, da. Pare să fie ditamai agentul.

— Ei bine, ne întâlnim şi cred că trebuie să audă povestea asta.

— Cheamă-l. N-am greşit cu nimic şi vreau să vorbesc.

*

Ancheta FBI-ului asupra sindicatului Dubose dură încă paisprezece luni şi se soldă cu alte şase puneri sub acuzare. În total, treizeci şi nouă de oameni fură arestaţi şi fiecăruia dintre ei le-a fost refuzat dreptul la cauţiune, din cauza riscului de fugă. Aproximativ jumătate din ei erau ţinte mai micuţe, care lucraseră pentru afacerile deţinute de sindicat şi ştiau puţine despre spălarea de bani şi nimic despre banii obţinuţi de la Treasure Key. Fără bani şi fără libertate şi cu avocaţi numiţi de instanţă, începură să se agaţe de orice înţelegere imediat ce Paula Galloway le punea una pe masă. La şase luni de la arestarea lui Vonn Dubose, aproape doisprezece dintre coacuzaţi fură de acord să pledeze „vinovat” şi să-şi arate şefii cu degetul. Cu cât le tăia guvernul din beneficii, cu atât se strângea laţul în jurul gâtului adevăraţilor infractori. Dar se ţineau tare. Niciunul dintre cei unsprezece directori, excepţie făcând Clyde Westbay, şi, cu siguranţă, niciunul dintre cei cinci Veri nu cedă.

Se găsi totuşi un punct sensibil în afara sindicatului. Gavin Prince, un Tappacola bine văzut, licenţiat al Universităţii de stat din Florida, decisese că n-avea niciun viitor în închisoare. Fusese al doilea om la comanda cazinoului şi ştia multe dintre secretele murdare. Avocatul lui o convinsese pe Paula Galloway că Prince nu era un infractor şi că putea fi de un ajutor uriaş cazului în schimbul înţelegerii potrivite. Fu de acord să pledeze „vinovat" pentru un cap de acuzare în schimbul eliberării condiţionate.

Conform părerii lui Prince, fiecare masă de joc – blackjack, ruletă, poker şi zaruri – avea o cutie de bani care nu putea fi accesată de dealer. Nouăzeci la sută din bani veneau sub formă de bani gheaţă, pe care dealerul îi lua, îi număra în faţa jucătorului şi a camerelor de supraveghere, îi punea în cutie şi-i transforma în jetoane. Mesele de blackjack generează cei mai mulţi bani; ruleta, cei mai puţini. Cazinoul nu se închidea niciodată, nici măcar în ziua de Crăciun, şi ora în care mergea cel mai prost era 5:00 a.m. În fiecare zi la ora aia, gardieni înarmaţi adunau cutiile, le puneau într-un cărucior şi le înlocuiau cu cutii goale. Erau duse într-o cameră securizată – camera oficială de numărare –, unde o echipă de patru profesionişti – echipa de numărat – trecea prin fiecare cutie. Fiecare era urmărit de un paznic şi de o cameră video. Fiecare cutie era numărată de patru ori. De obicei, erau vreo şase cutii cu bani. Misiunea lui Prince era ca în fiecare dimineaţă să ia cutia BJ-17 de la masa de blackjack cu cele mai mari încasări. Făcea asta luând, efectiv, cutia din cărucior, înainte de a fi dus în camera de numărare. El n-a spus niciodată niciun cuvânt. Paznicii se făceau că nu vedeau. Era ceva obişnuit. Cu BJ-17, Prince intra într-o cameră mică şi punea cutia într-un sertar încuiat. Din câte ştia el, exista doar o singură cheie, a Căpeteniei, care venea în fiecare zi la cazinou şi lua banii.

În medie, cutiile cu bani de la mesele de blackjack colectau 21.000 de dolari pe zi, deşi se ştia că BJ-17 producea chiar şi mai mult. Prince estimase că ea producea undeva la 8 milioane de dolari pe an şi toţi dispăreau nenumăraţi şi neînregistraţi.

Camerele de supraveghere de la masa respectivă erau şterse în mod misterios la trei zile, doar ca să se asigure că nu întreba nimeni nimic. Şi cine anume ar fi venit să-şi bage nasul? Se aflau pe pământ tribal!

Prince era unul dintre cei trei supraveghetori care redirecţiona banii către micul sertar al Căpeteniei. Toţi trei erau în închisoare, puşi sub acuzare şi riscând pedepse lungi. Când el începu să vorbească, şi ceilalţi doi se aliniară repede. Toţi trei declarară că n-aveau altă opţiune decât să faciliteze schema de scoatere a banilor. Ştiau că nu rămâneau toţi banii la Căpetenie şi că erau folosiţi ca să-i mituiască pe alţii, şi tot aşa. Dar ei munceau într-un mediu în care n-aveau voie să pună prea multe întrebări, unde aveau propriile legi şi unde credeau cu adevărat că nu vor fi prinşi niciodată. Toţi trei susţinură că nu ştiau nimic despre Vonn Dubose.

Cazinoul era închis de trei săptămâni. Cu două mii de oameni rămaşi fără slujbe şi cu dividendele aflate în pericol, Tappacola angajară nişte avocaţi scumpi care convinseseră, în cele din urmă, un judecător că puteau să lucreze corect. Fură de acord să aducă o echipă profesionistă de conducere de la Harrah.

Deoarece Căpetenia Cappel era în închisoare cu şanse mari să rămână acolo decenii bune, iar tribul fusese extrem de umilit, se puse în mişcare un efort de destituire. Nouăzeci la sută din membrii Tappacola semnară o petiţie prin care cereau demisia şi organizarea de noi alegeri. Căpetenia renunţă, la fel şi fiul lui, Billy, şi acolitul lor, Adam Horn. Două luni mai târziu, Lyman Gritt fu ales

Căpetenie cu o majoritate uimitoare. Ulterior, Gritt i-a făgăduit lui Wilton Mace că-i va scoate fratele din închisoare.

Avocaţii Verilor căutară fără succes să le mai deblocheze din bani. Ei voiau să-şi ia nişte avocaţi renumiţi care să caute tot felul de portiţe. Judecătorul însă nu fu atras de ideea de a permite să se cheltuie bani pătaţi pe taxe legale. Refuză categoric şi numi avocaţi cu experienţă în cazuri penale ca să-i apere.

Deşi mult mai gravă decât acuzaţia de RICO, cazul de acuzare pentru omor deosebit de grav fu mult mai uşor de pregătit. Clyde Westbay era absent, deci aveau să fie cinci acuzaţi la proces, şi nu douăzeci, aşa cum urmau să fie în cazul RICO. Paula Galloway decisese de mult să insiste pe procesul de crimă în speranţa că avea să obţină acuzările şi astfel, cu Verii închişi fie pe viaţă, fie aşteptând execuţia, urma să negocieze agresiv cu acuzaţii RICO rămaşi. Imediat ce toată lumea era închisă, ea şi echipa ei erau de părere că procesul pentru crimă putea fi programat în aproximativ optsprezece luni. Pregătirea procesului RICO putea să dureze până la doi ani.

În aprilie 2012, la vreo şase luni după arestări, executorul numit de Curte începu să vândă din bunuri. Folosindu-se de o lege mizerabilă şi controversată, organiză o licitaţie pentru nouă automobile de ultimă generaţie, patru ambarcaţiuni şi două avioane. Avocaţii Verilor obiectară, pretinzând că o astfel de confiscare era prematură, mai ales că prezumţia de nevinovăţie trebuia să primeze. Era acelaşi argument pe care avocaţii apărării îl invocau de douăzeci de ani. Oricât de incorect ar fi părut, legea era lege, iar la licitaţie se obţinu suma de 3,3 milioane de dolari. Prima picătură din ceea ce avea să se dovedească a fi o ditamai găleata.

O săptămână mai târziu, executorul vându un centru comercial pentru 2,1 milioane, plus

preluarea datoriei. Distrugerea sindicatului Dubose era în plină desfăşurare.

De aproape urmărea totul un avocat care o reprezenta pe Verna Hatch. După licitaţie, deschise un proces pentru ucidere din culpă cu daune de 10 milioane de dolari sub legea civilă RICO şi anunţă executorul că intenţiona să pună sechestru pe bunuri. Executorului nu prea-i păsa. Nu era vorba despre banii lui. Urmând exemplul Vernei, Lacy înaintă şi ea un proces pentru vătămare corporală.

Urmărirea bunurilor Claudiei McDover şi ale lui Phyllis Turban nu fu la fel de complicată ca urmărirea circuitului banilor murdari folosiţi de sindicat. Din momentul în care FBI-ul pusese mâna pe toate registrele lui Turban, totul devenise foarte clar. Acoperite de companii din străinătate, femeile cumpăraseră o vilă în Barbados, apartamentul din New Jersey şi o casă în Singapore. Proprietăţilor li se făcuseră publicitate metodic şi atinseră valoarea de 6,3 milioane de dolari. Mai controlau şi unsprezece conturi bancare ascunse peste tot în lume, cu un sold de peste 5 milioane de dolari. Sub ordinul judecătoresc şi sub presiunea Departamentului de Stat, conducerea unei bănci din Singapore fu de acord să deschidă o cutie de valori a celor două. Era plină cu diamante, rubine, safire, monede rare şi lingouri din aur, estimate la 11 milioane de dolari. Aceeaşi presiune se aplică şi în cazul unei bănci din Barbados, unde se descoperi acelaşi gen de pradă, cu o estimare de 8,8 milioane de dolari. Cele patru apartamente din Rabbit Run fură vândută pentru un milion fiecare.

La sediul din Tallahassee al FBI-ului se făcea referire la prada impresionantă adunată de cele două femei sub denumirea de Fondul Informatorului. Bunurile fondului fură încet vândute de executor şi, la un an după arestarea lor, Fondul Informatorului totaliza 38 de milioane de dolari. Pe hârtie, suma era uimitoare, deşi, pe

măsură ce suma creştea de la lună la lună, şocul se diminua.

Avocatul Greg Myers depuse o cerere pentru o recompensă din Fondul Informatorului. Avocaţii numiţi de instanţă care le reprezentau pe McDover şi Turban făcură obiecţiile tipice referitoare la vinderea bunurilor, însă fără succes. După ce se confiscase totul şi nu mai rămăsese decât o movilă de bani, avocaţii nu prea mai aveau ce face. Ce altceva să mai spună? Că banii nu fuseseră furaţi? Aşa că bătură în retragere, după care dispărură.

Avocaţii tribului Tappacola susţineau că banii aparţineau tribului, iar judecătorul fu de acord. Dar banii n-ar fi putut fi niciodată găsiţi şi nici întreaga corupţie n-ar fi fost dezvăluită fără curajul arătat de JoHelen, Cooley şi Greg Myers. Membrii tribului Tappacola nu erau fără pată. Au ales şi reales o Căpetenie coruptă. Din cele 38 de milioane de dolari, judecătorul oferi 10 milioane împărţite astfel: jumătate din sumă pentru JoHelen şi câte 25 de procente pentru Cooley şi Myers. Nu lăsă loc de îndoială că într-o zi suma va fi chiar mai mare, când toate bunurile sindicatului Dubose vor fi găsite şi vândute.

În 14 ianuarie 2013, la cincisprezece luni după ce fuseseră arestaţi, cei cinci Veri erau judecaţi la tribunalul federal din Pensacola. Ştiau deja la momentul respectiv că Zeke Foreman şi Clyde Westbay urmau să depună mărturie împotriva lor. Ştiau că Westbay pledase vinovat pentru acuzaţia de crimă cu premeditare în ziua în care fusese arestat şi că era pasibil de o sentinţă mai blândă, care urma să fie decisă. Habar n-aveau că Zeke Foreman se ascundea şi nici nu le păsa. Petrecerea lor luase sfârşit. În acele momente se concentrau asupra viitorului sumbru.

Într-o sală de judecată plină-ochi, Paula Galloway, un avocat care încă iubea arena, prezentă cazul din partea acuzării. Primul ei martor fu Verna Hatch. Urmă Lacy. Se prezentară

fotografii şi înregistrări video de la locul accidentului. Lacy stătu în boxa martorilor o zi întreagă şi găsi întreaga experienţă ca fiind epuizantă. Rămase însă şi o susţinu pe Verna pe tot parcursul procesului. Mulţi dintre prietenii şi rudele lui Hugo veniră şi plecară în cele opt zile de proces. Urmăriră înregistrarea cu furtul Dodge Ram-ului şi pe cea de la magazinul lui Frog. Zeke Foreman fu un martor excelent. Clyde Westbay fu cel care le bătu, practic, în cuie acuzările, deşi era agitat şi refuza să-i privească în ochi pe acuzaţi. Niciunul dintre ei nu depuse mărturie. Rămaseră uniţi. Toţi pentru unul şi unul pentru toţi. Dacă tot se duceau la fund, să se ducă împreună.

Juriul deliberă şase ore şi-i condamnă pe toţi. A doua săptămână, Paula Galloway ceru pedeapsa cu moartea, dar nu reuşi. N-ar fi fost o problemă în cazul lui Vonn Dubose şi al lui Hank Skoley. Vonn fusese cel care a dat ordinul, iar Hank a pus la punct detaliile, însă nu fu niciodată clar dacă fraţii Maton sau Ron Skinner au ştiut măcar de plan. Conform legii, un membru al unei găşti infracţionale este vinovat de fărădelegile săvârşite de banda lui, fie că este sau nu implicat, dar juriul nu reuşi să-i condamne la moarte şi pe ceilalţi trei. În schimb, primiră pedeapsa cu închisoare pe viaţă fără dreptul de eliberare condiţionată.

Odată ce Verii erau condamnaţi şi închişi pentru totdeauna, Paula Galloway era mult mai dispusă să cadă la înţelegere cu ceilalţi acuzaţi RICO. Cei mai mulţi fură de acord să pledeze pentru acuzaţii mai mici şi primiră în medie şaisprezece luni de închisoare.

Unul dintre ei, membru vechi şi de încredere, Willis Moran, nu vru deloc la închisoare. Avea un frate care fusese violat şi ucis în închisoare, iar el, Willis, era îngrozit de asta. Pe durata celor câteva interogatorii, oferi indicii că ştia ceva despre uciderea lui Son Razko şi a lui Eileen Mace, ba

chiar şi despre dispariţia lui Digger Robles, turnătorul din închisoare.

FBI-ul nu prea era interesat să obţină o pedeapsă lungă pentru Moran, nici măcar una scurtă, aşadar, s-a negociat o înţelegere pentru o sentinţă egală cu timpul deja petrecut în închisoare.

De-a lungul anilor, Moran a muncit de câteva ori cu Delgado, care era asasinul favorit al lui Vonn. Se ştia, cel puţin printre veterani, că Delgado se pricepea la scos oameni din joc şi că era foarte probabil ca el să fi fost asasinul lui Son şi al lui Eileen.

Cu reticenţă, Allie Pacheco deschise încă un capitol din povestea Dubose.

La două luni după procesul pentru crimă, Claudia McDover şi Phyllis Turban fură aduse în faţa complexului de judecată din Curtea federală din Tallahassee, înconjurate de avocaţii lor. Amândouă pledaseră deja „vinovat” pentru acuzaţia de luare de mită şi spălare de bani. Şi urmau să-şi primească sentinţa. Judecătorul i se adresă întâi lui Phyllis şi, după o mustrare zdravănă, o condamnă la zece ani de închisoare.

Atacul lui asupra Claudiei însă fu ceva demn de arhive. Cu un text bine pregătit, a criticat-o dur vorbind despre „lăcomia ei uluitoare”, despre „imoralitatea ei bolnavă”, despre „trădarea laşă” a încrederii oferite de votanţii ei.

O societate stabilă este construită pe noţiuni de corectitudine şi justiţie şi este de datoria „judecătorilor ca mine şi ca tine” să se asigure că toţi cetăţenii americani sunt protejaţi de corupţie şi de forţele violente ale răului. Uneori nimicitoare, alteori caustică şi sarcastică, dar niciodată înţelegătoare, tirada furioasă a discursului premergător sentinţei dură treizeci de minute şi-i sperie pe mulţi dintre cei aflaţi în sală.

Claudia, fragilă şi mult mai slabă după cele şaptesprezece luni de închisoare, stătea cât putea de dreaptă şi primea fiecare lovitură. Doar o

singură dată păru că tremură, de parcă genunchii îşi pierduseră puterea. Nu vărsă o lacrimă şi nici nu-şi luă privirea de la judecător.

O condamnă la douăzeci şi cinci de ani de închisoare.

În rândul din faţă, Lacy, cu Allie de-o parte şi JoHelen de cealaltă, aproape că simţi milă pentru ea.

Numele lui John Grisham este sinonim cu thrillerul juridic de calitate. Autorul s-a născut în Jonesboro, Arkansas, la 8 februarie 1955, într-o familie cu venituri modeste.

După absolvirea Facultății de Drept, a practicat avocatura aproape un deceniu, dedicând cazurilor lui câte 60-70 de ore săptămânal. *...Și e vreme să ucizi,* primul lui roman, a fost finalizat în 1987.

În prezent, cărțile lui au fost publicate în peste 275 de milioane de exemplare și traduse în 29 de limbi.

„Fascinant... bine scris... Thrillerul *Informatorul* descrie o conspirație stufoasă implicând o rezervație amerindiană, un sindicat al crimei organizate și un judecător corupt care a obținut o mică avere de la un cazinou tribal."

The New York Times Book Review

„O poveste convingătorare și unul dintre cele mai bune romane ale lui Grisham. Niciun autor de la Sinclar Lewis încoace n-a schițat mai bine societatea noastră bolnavă politic și social."

PATRICK ANDERSON, *The Washington Post*

„Ultima carte a lui Grisham descrie amestecul celor bogați și puternici și abuzurile comise de ei în sistemul judiciar."

Associated Press

ISBN 978-606-006-022-2

9 786060 060222

www.raobooks.com

{1} Formă mai veche a muzicii americane populare cu origini în muzica populară a celor patru naţiuni ale insulelor britanice, la care s-au adăugat influenţe de jazz şi blues. (n. red.)

{2} Board of Judicial Conduct (în engl., în orig.) (n. red.)

{3} Federal Bureau of Investigation – Biroul Federal de Investigaţii (n. red.)

{4} Cu referire la legea din 1970 împotriva infracţiunilor comise de crima organizată, denumirea în engleză fiind Racketeer Influenced and Corrupt Organizations Act. (n.tr.)

{5} Mafia de pe Coastă, de asemenea şi titlul unui film din 2014, *Coast Mafia* (n. red.)

{6} Circuitul instanţelor pentru apel (n.tr.)

{7} Statele sudice ale SUA (n.tr.)

{8} Ţărănoi (n.tr.)

{9} Înscris oficial prin care o persoană poate reclama o detenţie ilegală în faţa unei instanţe. (n. red.)

{10} Porţiune a traseului de golf, îngrijită, cu iarbă tunsă (n. red.)

{11} În psihologie, totalitatea fenomenelor psihopatologice induse prin absenţa ori modificarea mediului ambiental (n.tr.)

{12} Departamentul pentru Securitate Internă al Statelor Unite (DHS) (n. red.)

{13} Este vorba de Wall Street, în Manhattan, şi de străzile adiacente. (n. red.)

{14} Nurse Ratched este un personaj din *Zbor deasupra unui cuib de cuci.* Termenul descrie, în general, o asistentă crudă şi lipsită de empatie. (n. red.)

{15} Fac referire la legile de stat şi locale, care impuneau segregarea rasială în statele din sudul SUA. Ele au continuat să funcţioneze până în 1965. (n. red.)

{16} Tactică militară ce presupune distrugerea oricăror mijloace folositoare inamicului care fie înaintează, fie se retrage din teritoriul asaltat. (n.tr.)

{17} Drug Enforcement Agency – Departamentul de Combatere a Drogurilor (n. red.)

{18} Federal Aviation Administration – FAA (în engl., în orig.) (n. red.)

{19} Environmental Protection Agency – EPA (în engl., în orig.) (n. red.)

{20} Equal Employment Opportunity Commission – EEOC (în engl., în orig.) (n. red.)

{21} Internal Revenue Service – IRS (în engl., în orig.) (n. red.)

{22} În sistemul de justiţie american, în cazul proceselor cu sentinţă de pedeapsă cu moartea, după pronunţarea sentinţei se mai audiază martori care depun mărturii în favoarea acuzatului în urma cărora sentinţa fie rămâne în continuare pedeapsa cu moartea, fie se schimbă în închisoare pe viaţă. (n.tr.)

{23} Agenţie guvernamentală care coordonează în mod formal diverse subdivizii şi care ajută şerifii locali atunci când aceştia nu dispun de resursele necesare. (n. red.)

{24} *Chow mein* denumeşte tăieţeii prăjiţi, termenul acesta fiind o corupere britanică a expresiei *chāu-mèing,* folosită în Taishan. Dialectul din Taishan era vorbit de unii dintre primii emigranţi sosiţi în SUA. (n. red.)

{25} Denumire neoficială dată zonei de coastă dintre statul american Florida şi Golful Mexic (n.tr.)

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37

38
39
40
41
42
Epilog

Table of Contents

1	4
2	13
3	26
4	36
5	52
6	67
7	77
8	88
9	95
10	108
11	120
12	125
13	135
14	147
15	151
16	160
17	168
18	176
19	184
20	190
21	200
22	208
23	217
24	225
25	236
26	246
27	257

28 267
29 278
30 286
31 294
32 305
33 313
34 324
35 333
36 341
37 347
38 357
39 364
40 375
41 383
42 391
Epilog 396